Continuarea aventurilor din *Agentul Cormac*

NEAL ASHER

RĂZBOI ÎN ZONA DE SEPARAȚIE

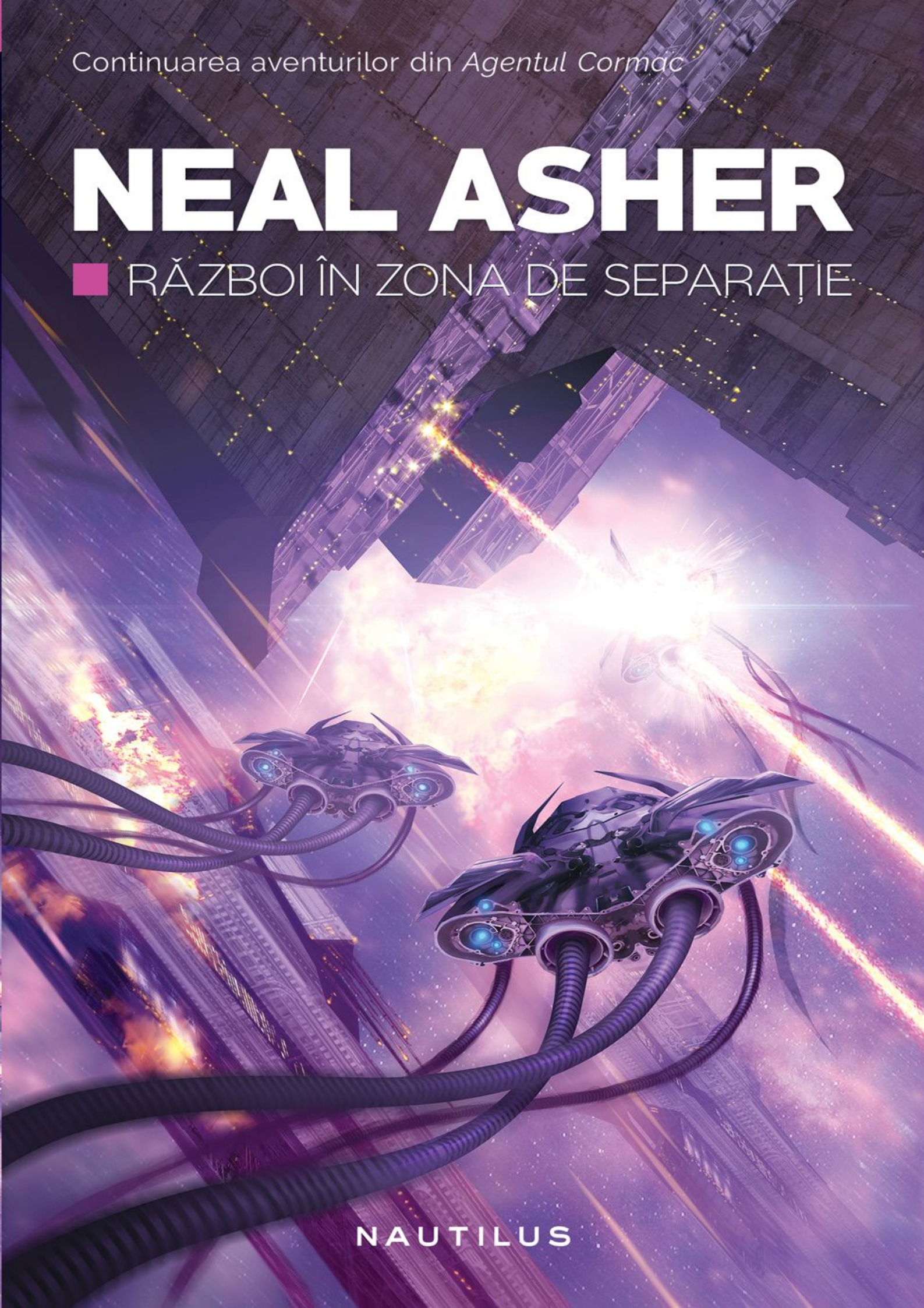

NAUTILUS

NAUTILUS
science fiction

colecție coordonată de Ana Nicolau

De același autor la Editura Nemira:
Agentul Cormac

Autorul englez Neil Asher s-a născut în 1961. Fascinat de *O poveste cu un hobbit* și de *Stăpânul inelelor*, aflat sub influența părinților săi care erau fani SF, a început să scrie de la șaisprezece ani. Înainte de a se dedica exclusiv scrisului, a lucrat succesiv în industria de mobilier, apoi ca mecanic, programator industrial și grădinar. Primul său roman, *Gridlinked*, a apărut în 2001. Până în prezent a publicat paisprezece romane și patru volume de povestiri și a fost tradus în rusă, germană, franceză, spaniolă, portugheză, japoneză, cehă și română. Cu o singură excepție, acțiunea tuturor romanelor sale se desfășoară în universul „Polity“; *Agentul Cormac* și *Război în zona de Separație* fac parte dintr-o serie de cinci romane.

NEAL ASHER

RĂZBOI ÎN ZONA DE SEPARAȚIE

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ASHER, NEIL
Război în zona de Separație / Neal Asher; trad.: Gabriel Stoian. - Ed. a 2-a. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2016
ISBN print: 978-606-758-537-7
ISBN epub: 978-606-758-682-4
ISBN mobi: 978-606-758-683-1

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111-311.9=135.1

Neal Asher
LINE WAR
Copyright © Neal Asher 2008

© Nemira, 2010, 016
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustrația copertei: Tudor POPA
Redactor: Georgiana PARASCHIV
Lector: Dușa UDREA
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

- Despre autor
- Mulțumiri
- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- Note

Keith Starkey
Îți mulțumesc pentru
lecturi,
chiar dacă nu și la acest
volum!

MULȚUMIRI

Îi mulțumesc, ca întotdeauna, soției mele Caroline și îi transmit mulțumiri speciale lui Peter Lavery împreună cu speranța că se bucură de timpul petrecut departe de lumea plină de orgolii a scriitorilor. Trebuie să le mulțumesc celor care lucrează la Macmillan: Rebecca Saunders, Emma Giacon, Steve Rawlings, Liz Cowen, Jon Mitchell, Liz Johnson, Chantal Noel și Neil Lang. De asemenea, le mulțumesc editorilor străini și traducătorilor, care cu siguranță fac o treabă bună.

1

Separația, practic zona de frontieră a Polity, a stabilizat în multe cazuri porțiunile dincolo de care Polity a încetat să se extindă (un exemplu elocvent fiind chiar partea situată între Polity și al Treilea Regat Prador, numit „Cimitirul“ *de către locuitorii săi), însă, în rest, ea a continuat să se deplaseze spre exterior (cu precădere spre centrul galaxiei). Pe această demarcație s-au desfășurat și continuă să se desfășoare numeroase conflicte, pentru că dincolo de ea ocupația umană și chiar IA se extind mai departe, ca urmare a existenței primelor diaspore din sistemul solar și a emigrației continue a oamenilor și IA-urilor care caută ceva nou sau se feresc de ceva vechi. Aceste conflicte se numesc Războaie de Separație – fiind în mod specific definite astfel de resursele necesare lor și de felul în care ele exercită presiuni asupra teritoriului Polity. De obicei, cuirasatele Securității Centrale a Pământului (SCP), forțele terestre ale Polity sau acțiunile lor combinate pun imediat capăt conflictului. În general, activitatea de curățenie care urmează durează mai mult. De-a lungul istoriei Polity am*

cunoștință doar de un conflict care a fost considerat mai grav decât Războiul de Separație, iar acesta s-a declanșat când Prador a distrus stația Avalon, apoi navele sale au pătruns în spațiul Polity așa cum un roi de viespi invadează un stup de albine. Cu toate acestea, am auzit zvonuri privind desfășurarea altor conflicte care au ieșit din tiparele definiției Războaielor de Separație. Însă amănuntele nu sunt prea clare. Probabil că acestea sunt doar mituri, legende urbane sau șabloane menite să gâdile orgoliul maselor. Ori poate sunt cu totul altceva…

Din *„Cum stau lucrurile“*, de Gordon

Cele două milioane de locuitori ai planetei Klurhammon susțineau că lumea lor nu avea o populație suficient de mare pentru a justifica un runciblu, acel dispozitiv pentru transportarea instantanee a oamenilor pe distanțe uriașe în spațiu. Puținii care simțiseră nevoia de a călători își puteau rezerva cu ușurință un loc pe una dintre numeroasele nave sosite în vizită pentru a încărca recoltele realizate de unitățile de construcție biomoleculară care reprezentau activitatea principală a lumii lor. Cu toate acestea, în realitate, localnicii nu doreau să le ușureze eforturile celor din Polity-ul interstelar pentru a-i vizita. Erau introvertiți, se arătau încântați de societatea lor mică, apreciau spațiile deschise din jurul fermelor înalt tehnologizate și din singurul oraș întins și deschis numit Hammon, și îi priveau pe restul locuitorilor din Polity cu indiferență sau suspiciune.

Nu ei trebuiau să ia hotărârea.

Un runciblu fusese instalat în Hammon în urmă cu douăzeci de ani, împreună cu inteligența artificială care avea rolul de control, care a devenit efectiv guvernator planetar. Au existat obiecțiuni față de această hotărâre, însă când vizitatorii nu au apărut, iar după ce a crescut cu repeziciune profitabilitatea anumitor produse biologice speciale – cândva transportate cu nave spațiale, însă acum erau trimise cu runciblul – acele obiecțiuni s-au stins. Puținii vizitatori sosiți au fost tratați cu respect, dar cu prea puțină căldură, și curând numărul lor s-a redus substanțial. Drept urmare, oamenii de pe Klurhammon au continuat să aibă un stil de viață introvertit și oarecum bizantin, însă au găsit repede justificări pentru antipatia lor față de vizitatori.

Inteligența artificială controloare și echipajul navei *Lubeck* – un cargou lung de un kilometru și jumătate, având forma unui papuc și o structură care amintea de un chioșc de submarin, care ieșea din locul în care ar fi trebuit să se afle glezna – l-au văzut primii pe vizitator. Ciudata lui semnătură subspațială prevestea sosirea a ceva cu totul necunoscut – ceva ce, cu excepția IA-ului, nimeni de pe navă nu a putut recunoaște. Membrii echipajului căscau ochii cu un respect amestecat cu teamă la ecranul pe care apăruse o sferă cu diametrul de patru kilometri și jumătate, părând a fi alcătuită dintr-o masă încâlcită de miriapode uriașe fără picioare, aflate într-o mișcare neîncetată, iar buclele se zvârcoleau când aproape, când departe de ea. Obiectul a alunecat prin dreptul navei *Lubeck,* propulsat de un motor care se agăța chiar de țesătura spațiului.

Unii au reușit să exclame de uimire, după care accelerația uriașă, care nu a putut fi compensată de plăcile gravitaționale interne ale navei, i-a aruncat în pereți, pe podele sau în tavan. IA-ul navei *Lubeck* știa că asta va ucide cu siguranță câțiva

membri ai echipajului, dar era convins că a rămâne în apropierea acelui obiect ar fi însemnat moartea tuturor.

Avusese dreptate.

Proiectilul a traversat ca un ac spațiul dintre cele două nave, iar deplasarea lui a reprezentat doar o licărire de o clipă pentru ochiul uman, însă suficient de lungă pentru IA, a cărui viteză de gândire era cu câteva ordine de mărime deasupra celei a membrilor echipajului de pe *Lubeck,* astfel încât ar fi putut recita toate rugăciunile din canoanele tuturor religiilor într-o fracțiune de secundă. Proiectilul a lovit coca navei *Lubeck* și a explodat înainte ca membrii echipajului, care se izbeau puternic de structura internă a navei, să fi apucat să moară din cauza rănilor. Un foc fierbinte ca soarele a izbucnit în interiorul navei lovite, călătorind spre exterior într-o sferă care nu a fost încetinită, și nici deviată de materialul aflat pe navă. Într-o explozie orbitoare de lumină și în tăcerea spațiului, cargoul a dispărut pur și simplu. Nava șerpuit-încâlcită nu și-a schimbat cursul și nici nu a alunecat ușor pe orbită în jurul lui Klurhammon, chiar dacă focul lăsat în urmă se răcise și se dispersase. *Lubek* era acum un nor care se împrăștia din materie gazoasă și presărată de globule de metal care se răceau și se întăreau în ceva ce semăna perfect cu o minge.

IA-ul runciblului, pe nume Klurhammon, după lumea pe care o guverna, a avut mai multe secunde la dispoziție pentru a urmări sosirea acelei nave necunoscute. Asta i-a îngăduit să transmită date și să poarte o scurtă discuție, după care o formă de interferență de spațiu U i-a zădărnicit încercarea.

– Tocmai a sosit o navă a lui Erebus, care a distrus o navă-cargou, iar acum se apropie, a comunica el

Centralei Pământului. Nici măcar nu se deranjează să se ascundă cu ajutorul tehnologiei cameleon.

– Ieși. Ieși imediat, i-a spus inteligența.

– Am înțeles că lumea mea nu „prezintă importanță tactică“, a remarcat Klurhammon. Voi rămâne și voi face tot ce voi putea pentru oameni.

IA-ul Klurhammon – din punct de vedere fizic, o bucată mare de cristal care folosea procesoare cuantice de interfațare – încă avea posibilitatea de a se propulsa cu ajutorul unui tun-șină departe de planetă, ajungând în spațiu. A preferat să nu facă asta, astfel că a activat gama destul de jalnică de arme orbitale și a lansat proiectile. Acestea au pornit în goană spre nava necunoscută, iar fasciculele de microunde au lovit invizibile în spațiu. IA-ul a observat că unele fascicule nimeriseră ținta, însă unitățile modulare înnegrite ale structurii ca de vierme a navei necunoscute s-au rotit spre interior, fiind înlocuite de noi segmente, strălucitoare, amintind de niște picioare de insectă. Să spere că vreun proiectil va fi mai distrugător? Chiar în clipa în care s-a gândit la asta, o furtună de foc s-a extins pe o suprafață de zeci de mii de kilometri, iar toate proiectilele au detonat înainte de a-și atinge ținta.

„Proastă decizie“, și-a spus Klurhammon.

În următoarea secundă și jumătate, cât îi mai rămăsese IA-ului planetar, nu a sosit niciun răspuns din partea Centralei Pământului. Fasciculul de particule de înaltă intensitate lansat de nava străină avea diametrul de doi metri și jumătate: drept și albastru în vid, el a devenit neclar și de culoare turcoaz când a pătruns în atmosferă. Fasciculul a lovit centrul Hammon, direct deasupra runciblului, iar în următoarele câteva secunde, furtuna declanșată a mistuit

runciblul, IA-ul și complexul înconjurător, lat de trei kilometri, apoi a pătruns în oraș, răzând clădirile doborâte de unda de șoc a exploziei inițiale. Au murit cincizeci de mii de oameni, unii dintre ei atât de repede, încât nu au rămas decât pete pe unele ziduri care mai puteau sta în picioare, iar alții s-au stins în suferințe lente și cumplite având cea mai mare parte a pielii carbonizată.

La fel ca mulți de pe lumea Klurhammon, Cherub Egengy era haiman – o ființă umană combinată parțial cu o IA. Aflat într-un loc dominant de pe fațada nordică a Bolovanului, când a văzut orașul lovit cu atâta forță, s-a agățat de piatra de culoare ocru, care era înconjurată de iarbă-neagră, și nu a reușit să prelucreze imaginea văzută. Cu întârziere, prin intermediul unităților de comunicație, a primit mesajul – cu pachete de informații explicative – pe care IA-ul le transmisese înainte de a dispărea: „Suntem atacați de o navă controlată de entitatea numită Erebus. Va urma cu siguranță un asalt planetar sau distrugerea planetară. Fugiți! Ascundeți-vă!“

Încărcând direct în minte pachetele de informații prin intermediul legăturii de rețea, Cherub a aflat instantaneu că Erebus era IA-ul solitar care controlase cândva cuirasatul *Trafalgar*, care dezertase din Polity după războiul umanității împotriva Pradorului. Acel IA malign, care avea la dispoziție o nanotehnologie periculoasă și o flotă care număra peste zeci de mii de nave, revenise pentru a ataca.

Distrugere planetară.

Brusc, cadrul de sprijin al lui Cherub – console motorizate pentru brațele și picioarele care se terminau cu degete suplimentare din metal, iar

două membre adiționale porneau de la nivelul taliei – s-a întins, prinzându-se de rocă, trăgându-l foarte aproape de ea. Pentru un moment, a crezut că aceea era, la un anumit nivel al său, o reacție față de „distrugerea planetară“, însă ulterior și-a dat seama că subpersona sa, orientată pe ideea supraviețuirii, pe care o plasa întotdeauna online când făcea ceva primejdios, recunoscuse alt pericol. După o secundă, valul exploziei din oraș a încercat să îl smulgă de pe suprafața rocii. Carapacea lui cu nervuri îi proteja deja spatele, începând cu gâtul și terminând cu partea inferioară a coloanei vertebrale. Apoi a desfăcut gluga senzorială care, când era închisă, avea forma unei limbi de metal care pornea de la ceafă, dar acum se desfăcuse ca petalele unei flori pentru a-i oferi mai multă protecție. Cu toate acestea, a simțit cărbuni încinși trecându-i prin îmbrăcăminte și ajungând la pielea brațelor și picioarelor. Cu ajutorul carapacei, a accesat online un program menit să îi blocheze mușchii și să ignore mesajele de durere, după care s-a apucat să analizeze mai atent pachetele de informații trimise de IA.

– Nanotehnologie Jain. Subversiune informațională. Capabilă să sechestreze toată tehnologia Polity și chiar oamenii.

Blocând instantaneu accesul tuturor surselor externe spre carapacea lui, a întrerupt un program care sosea. Pe plan intern, a identificat ceea ce primise deja, rulând programe de diagnosticare de înalt nivel, tehnici de izolare și programe ucigașe și de vânătoare. L-a primit exact la timp: un vierme informațional respingător și extrem de complex, care l-ar fi făcut să devină supus față de orice ar fi trimis acel… Erebus. Se întreba cât de mulți alții au reușit să reacționeze atât de repede. Ce se întâmplase cu fratele lui, Carlton? Dar cu mama lui? Întorcând puțin capul, a contemplat

orașul care era cuprins de incendii. Probabil că fratele lui, Carlton, care se afla la sere, reușise să oprească viermele. Mama lor, însă…

Ea ieșise în oraș cu treburi, iar Cherub urcase pe Bolovan. Treburile sigur o duseseră foarte aproape de centru orașului, de aceea a apreciat că șansele ei de supraviețuire erau aproape nule. A simțit durerea ca pe un pumn strâns în piept și a socotit că dorința lui bruscă de a coborî la nivelul solului pentru a se îndrepta spre oraș nu avea nicio logică. Însă mama lui îl sfătuise mereu să acționeze logic – să își folosească împreună mintea umană și inteligența artificială cu rezultatele cele mai bune. Citise cândva că „Suferința este toleranța egoistă“ și a hotărât pe loc să nu permită ca acest lucru să îl ucidă, pentru că în acele clipe din cer coborau tot felul de lucruri direct peste oraș.

Prin intermediul părții de hardware din craniu, Cherub a folosit măsuri de programare în interiorul carapacei, precum și măsuri neurochimice, pentru a slăbi durerea, dar fără a-i afecta inteligența.

Fugi! Ascunde-te!

Acolo era prea vizibil, de aceea a activat efectul cameleonic de suprafață al carapacei și al îmbrăcămintei din pânză cameleon. Poate că înclinația lui de a purta asemenea haine și de a porni prin sălbăticie pentru a studia fauna locală va ajuta la salvarea vieții lui. Configurând partea de hardware internă și scriind programe în gând, a creat un facsimil apropiat aparaturii cameleonice a Securității Centrale a Pământului – SCP. Carapacea lui nu poseda suficiente facilități de proiectare și scanare care să o facă pe deplin eficientă, dar trebuia să fie de ajuns. Apoi, când vântul a scăzut la nivelul de furtună fierbinte, a introdus sprijin complet online în programul de

cățărare și s-a grăbit să urce restul fațadei de piatră ca un păianjen care merge pe un perete.

Ajungând pe culmea curbată a Bolovanului, Cherub a scrutat peisajul din jur. Păsările de bolovan pe care venise să le vadă dispăruseră – speriate, fără îndoială de explozie –, dar oricum nu îl mai interesau. Folosindu-și gluga senzorială, potențialul complet al ochilor avansați și toate programele de îmbunătățire pe care le avea la dispoziție, s-a concentrat asupra obiectelor care coborau spre oraș. A numărat zece forme ca de bacili, fiecare arătând ca o bacterie bastonaș prokariot, însă lungi de aproape un metru și optzeci și având exteriorul de culoare gri-albăstrui, lipsit de orice formă.

Bombe?

Nu era probabil, deoarece nava de deasupra părea capabilă să distrugă planeta fără să recurgă la asemenea metode convenționale. În orice caz, bombele de o asemenea mărime trebuiau să distrugă planeta, și atunci, de ce să fie lansate zece în același loc? Prin urmare, trebuia să presupună că nu erau bombe, pentru că astfel era totuna cu a recunoaște că mai avea foarte puțin timp de trăit. S-a mulțumit să urmărească atent. Înregistrând tot ce vedea și simțea.

Așternându-se în jurul zonei centrale, arse, lucrurile-bastonașe au lăsat impresia că se topeau în moloz. Concentrându-și privirea asupra unuia, a văzut că se extindea precum ceva făcut din gelatină, peste molozul alcătuit din piatră spongioasă și grinzile încâlcite. Apoi a început să scoată excrescențe tentaculare care au pătruns cu repeziciune în crăpăturile din jur. Aproape de unul dintre acele lucruri-bastonaș a observat o femeie care mergea împleticit, având ceva agățat de brațe,

ducând acel obiect în față. Și-a dat seama că femeia era oarbă și că de pe brațe îi atârna pielea zdrențuită.

Mama lui se aflase cu siguranță în zona exploziei, așa că probabil murise instantaneu – desigur, era mai bine.

Cherub s-a străduit să abandoneze acel șir de gânduri înainte ca acesta să îi modifice din nou chimia creierului.

Femeia auzise ceva, pentru că s-a oprit și s-a întors brusc. Dintr-o canalizare apropiată s-a înălțat un tentacul ca un șarpe cu clopoței pregătindu-se să lovească, apoi a țâșnit în față și i-a pătruns în piept, iar numeroși cârcei i-au ieșit exploziv prin spinare, de parcă lucru înfiorător s-ar fi spintecat în trupul ei. S-a prăbușit în genunchi, târând obiectul cu sine. După câteva clipe, obiectul s-a retras, a părut să șovăie într-un soi de echilibru deasupra ei, apoi a căzut la pământ și s-a zvârcolit până a trecut pe lângă ea, ieșind la nesfârșit din canalizare. Rămasă în genunchi, victima s-a legănat în față și în spate, apoi, brusc, a sărit în picioare. A privit un moment în jur, ignorând parcă faptul că în fața ei era o ruină carbonizată și că părea să nu mai aibă ochi. După ce a scrutat un morman de moloz, ea s-a apropiat de el și a ridicat o bară de oțel beton de vreo șaizeci de centimetri lungime. Cherub a urmărit apoi căutările hotărâte ale femeii printre ruine și a văzut-o cum zdrobește craniul altei victime arse, după care și-a continuat drumul. Cherub și-a dat seama că baciliformele erau produse ale tehnologiei Jain și că acestea îi infectau pe supraviețuitori cu aceeași tehnologie. În cele din urmă, Cherub și-a îndepărtat cu brutalitate atenția de la femeie și a observat un alt obiect coborând din cer.

Acesta era un soi de navă, evident. Avea nouă metri lungime și era curbată precum capătul unei linguri. La exterior era verde-argintiu, ajungând la negru spre margini, și avea un model amintind de vinișoare maronii care se desfășurau pe suprafața ei. În tăcere, nava a aterizat în interiorul orașului, în care acum se puteau vedea excrescențele tentaculare bizare la fiecare câțiva zeci de metri, dar și oameni, răpiți la fel ca femeia oarbă, umblând nesiguri printre ruine și având asupra lor arme improvizate. Era o viziune de iad, pentru că aceștia măcelăreau alți supraviețuitori cu o regularitate bolnăvicioasă. Iar când nava abia sosită s-a desfăcut și din ea a apărut o siluetă, s-a creat impresia că însuși demonul suprem coborâse acolo pentru a supraveghea totul.

De la depărtare, ciudatul umanoid părea a fi făcut cu totul din metal – la fel ca un Golem cybercorp cu piele metalică. Însă o verificare mai atentă evidenția faptul că exteriorul său verde-albăstrui, strălucitor, nu avea încheieturi vizibile și se întindea și se contracta pe cadrul său ca o piele vie. Androidul era impresionant de înalt și incredibil de subțire, iar degetele lui întinse semănau cu picioarele unui păianjen. Capul avea o pantă abruptă spre spate, imediat după frunte, și se îngusta brusc spre dispozitivul fără buze al gurii lui. Nu avea nas, iar ochii ca de insectă erau fără pleoape.

Silueta a mers pe jos dinspre navă către un morman de moloz și a rămas în așteptare. Una dintre tentacule s-a desfășurat dinspre masa fumegândă de piatră poroasă și grinzi și s-a arcuit peste ea până când a ajuns la un metru de fața androidului. Vârful tentaculului s-a divizat în trei dinți, apoi a înghețat. Imediat, dinții s-au strâns din nou, iar tentaculul s-a retras în moloz. Umanoidul s-a răsucit și s-a întors la nava lui.

Cherub a evaluat ceea ce văzuse și a înțeles că, probabil, acel măcel brutal din oraș reprezenta o preocupare aproape periferică pentru ceva capabil să utilizeze o asemenea tehnologie. Desigur, dacă vei ataca, întâi de toate distrugi IA-ul și runciblul, dar câteva victime care supraviețuiesc arsurilor nu prezintă nicio importanță. A urmărit activitatea care continua să se desfășoare în mijlocul ruinelor. Distrugând IA-ul, se șterge o sursă masivă de informații. Cherub era convins că asistase la un exercițiu de culegere de informații – și cei care colectaseră datele tocmai își prezentaseră rapoartele.

Umanoidul s-a retras în nava spațială, care s-a ridicat imediat, oprindu-se brusc în aer, apoi a accelerat drept spre locul în care Cherub stătea ghemuit. El a rămas complet nemișcat, pe deplin convins că dispozitivele cameleonice îl vor ascunde. Nava i-a trecut cu viteză pe deasupra capului, după care a coborât mult spre câmpurile cu plante modificate radical. Era limpede că androidul căuta ceva, iar Cherub s-a întrebat despre ce era vorba. Lumea aceea era mică și insignifiantă și, așa cum se declara într-unul dintre pachetele de informații ale IA-ului, „nu prezintă importanță tactică“. Poate Cherub avea să descopere ce căuta androidul, deoarece se îndrepta în aceeași direcție pe care trebuia să o urmeze și el pentru a ajunge la sere, unde spera să afle ce se petrecuse cu Carlton.

Așezat într-un salon cu vedere spre spațiu de la bordul uriașei nave spațiale *Jerusale*m, agentul Ian Cormac contempla obiectul pliat într-un colț, care arăta la fel ca un cadavru cromat de păianjen, ceea ce reprezenta o aproximare destul de bună față de realitate. Însă nu era un cadavru, autodezactivat și plictisit. Cormac înțelegea prea bine cum se simțea

drona-păianjen. Acolo nu se întâmpla nimic și, dacă avea să se întâmple ceva până la urmă, el știa că cel mai probabil implicarea lui va fi să vadă lucrurile dintr-un fotoliu de accelerație și să spere că totul va fi bine. Însă, cu toate că și el simțea cerințele suplimentare, nu era plictisit, pentru că trebuia să se obișnuiască cu ceea ce părea a fi o gamă cu totul nouă de simțuri.

Încă unul…

S-a întors pentru a privi pe fereastra panoramică de dimensiuni mari aflată de-a lungul unui perete. I-a fost greu să definească senzația pe care a trăit-o: probabil ca o scădere bruscă a presiunii, un puls de infrasunete sau una dintre acele explozii de lumină la vreme de noapte, provocată de o rază cosmică rătăcită care atinge nervul optic, ori poate o notă falsă care apare într-o simfonie despre care, până în acel moment, nu știuse că o interpreta. Nicio descriere nu părea potrivită. Într-un fel, era similară cu sentimentul de inefabil pe care îl avea când nava la bordul căreia se găsea cădea în spațiul U. De astă dată totuși era ceva direcțional. Și a reușit să simtă masa și forma. *Știa* în mod instinctiv și i se confirmase deja o asemenea senzație în numeroase situații că un alt cuirasat apăruse în spațiul real, la jumătate de an-lumină distanță. Putea arăta cu siguranță spre acel loc și câteodată simțea că, dacă ar face un efort de voință, ar putea chiar să pășească spre el.

Cormac știa că mintea lui funcționa oarecum ciudat. În confruntarea finală cu un psihopat pe nume Skellor, scăpase dintr-o substructură Jain care îl ținuse prizonier pășind prin spațiul U – o ispravă despre care se credea că era imposibil de realizat de către o ființă umană. Silit să acționeze la extrem și având creierul penetrat de tehnologia organică Jain pe care Skellor o folosise pentru a-l

tortura, el reușise acel lucru. Era o capacitate pe care câteodată o socotea foarte utilă, dar, dacă asta avea vreo asemănare cu ceea ce îi făcuse Skellor, atunci ar fi preferat să evite atingerea acelei stări încă o dată. De atunci încoace încercase să folosească aceeași rută de scăpare când fusese urmărit de biomecanismele lui Erebus, însă atunci dăduse greș. Asta îi crea senzația pe care o are un alergător țintuit într-un scaun cu rotile, dar care încă simte pista sub tălpi și vântul în față.

A încercat să alunge acea senzație supărătoare și să revină la prezent folosindu-și legătura de rețea pentru a cerceteze amănunțit traficul de comunicații din acel sistem planetar extrem de activ. Jerusalem – IA-ul care controla uriașa navă se afla la bord în acele momente – transformase sistemul într-o fortăreață. Scarflow, lumea locuită și fierbinte din apropiere, era adăpostită de oglinzi uriașe care deviau energia soarelui spre instalațiile orbitale. Când flota Polity, devastată, sosise acolo după confruntarea dezastruoasă cu Erebus, acea energie fusese transformată în fascicule maser coerente, proiectate spre o planetă rece, de mărimea lui Marte, aflată ceva mai departe, astfel încât acea energie a putut fi folosită pentru teraformarea ei. La sosirea flotei, procentul de energie proiectată se redusese rapid, iar restul fusese stocat pentru a fi folosit ulterior, în vreme ce maserele coerente au fost pregătite imediat pentru a fi utilizate ca arme.

Însă Erebus nu sosise.

Erebus, care controla un număr uriaș de nave biomecanoide, construite prin folosirea tehnologiei Jain, prinseseră într-o ambuscadă o flotă de nave Polity și o distruseseră în mare parte. În acel conflict, Cormac pierduse prieteni și personal. Chiar sperase că Erebus va apărea, însă, logic

vorbind, o asemenea acțiune întreprinsă de acea entitate ar fi fost o nebunie. Pe de altă parte, atacarea unei flote mici în apropiere de Polity nu fusese o idee prea inteligentă. Cu toate că produsese distrugeri masive, din punct de vedere tactic, Erebus nu reușise decât să irite serios IA-urile conducătoare din Polity. Cormac încă nu reușise să descopere de ce Erebus procedase astfel. Cu toate acestea, a simțit o neliniște mai adâncă în privința reacției Polity, dacă asta ar fi fost *doar* o reacție. IA-urile superinteligente ale Polity trebuiau să fie dinamice și să preia inițiativa; într-o asemenea situație, ele trebuiau să devină prădători, să *întreprindă* ceva, însă Cormac avea impresia că ele se mulțumeau să stea cu brațele încrucișate, și la propriu, și la figurat.

– La ce te gândești?

S-a întors și a văzut-o pe Mika – om de știință, camarad, iar acum iubită – stând la câțiva pași în spatele lui. Nu o auzise apropiindu-se, dar poate că, la nivel subliminal, știuse că ea se afla acolo, dar acel nivel nu îi alertase pe deplin mintea conștientă privind prezența ei. Asta însemna că avea încredere în ea? Ori nou-descoperita conștiință a spațiului U îi distrăgea atenția, deoarece, chiar când nu soseau nave, el recepta o senzație de vagă nemulțumire constantă din partea runcblurilor care funcționau neîncetat pe lumile Polity din apropiere.

– Chestii obișnuite, a răspuns el. Nu înțeleg de ce a procedat astfel Erebus și nu am nici cea mai vagă idee ce are de gând să facă. Pur și simplu este absurd.

Aproape instinctiv, nu voia să vorbească de față cu ea despre rezervele pe care le avea privind reacția IA a Polity. Pe de altă parte, nu îi spusese nici ei,

nici altcuiva că într-un anume fel reușise să simtă spațiul U.

– Nu și pentru tine, probabil – dar asta înseamnă că Erebus e un dușman de temut?

– Probabil că da, a spus el.

Mika purta pantaloni strânși pe picior și o bluză largă, verde-pal – genul de îmbrăcăminte pe care îl alegea întotdeauna când „se relaxa“. Părul roșcat era legat la ceafă, iar chipul ei era perfect, evident, după ce beneficiase de tratamentul oferit de o unitate cosmetică. Până și semnele roșiatice de la tâmple erau ascunse – cele produse de legătura ei fizică cu echipamentele de realitate virtuală pe care le folosea pentru a studia cele două sfere Dragon din vidul cosmic. Conectându-se astfel la RV, în loc să folosească hardware intern, ea făcea parte dintr-o minoritate, pentru că trebuia să se augmenteze. Cormac avea impresia că aproape toată lumea de acolo purta augmentații ori era legată de rețea. Cu puțin timp în urmă, unele cercetări pe care le făcuse prin intermediul legăturii lui de rețea îi dăduse mult de gândit. Până în urmă cu aproximativ patru ani, procentajul cetățenilor din Polity care aleseseră augmentarea cerebrală ajunsese la 46%. În ultimii patru ani, de la depopularea unei lumi numite Samarkand, cifra crescuse constant, explodând parcă la 62% în acel cuadrant al Polity după evenimentele dezastruoase petrecute pe o altă lume, numită Coloron, unde o întreagă arcologie fusese ștearsă de pe fața planetei pentru a împiedica răspândirea tehnologiei Jain. Acest lucru arăta că oamenii erau destul de speriați ca să-și dorească mai multă putere individuală. El manifesta suspiciune față de acea abandonare de bunăvoie a umanității, dar bănuia că probabil descoperise prea multe lucruri în asta.

– Jerusalem, întrebă el pe neașteptate, cum evaluează IA-urile metoda de atac a lui Erebus?

IA-ul i-a răspuns instantaneu, probabil îndreptându-și doar o fracțiune de procent atenția asupra acelei conversații.

– Suntem nedumeriți, a recunoscut el.

– De ce sunteți nedumeriți?

– Exact din aceleași motive ca și tine. Erebus pare să-și fi etalat toate atuurile înainte de începerea jocului.

– Ai văzut? a spus Cormac către Mika, apoi a privit în tavan, așa cum procedau mai toți oamenii când se adresau unui IA a cărui poziție precisă nu o cunoșteau. Ce sunt obiectele acelea din câmpul asteroizilor?

Deși încă nu apăruse toată masa de nave biomecanice a lui Erebus, acolo sosise cu puțin timp în urmă altceva.

– Trebuie să le găsim. Cred că sunt doar niște dispozitive cu ajutorul cărora vrea să ne supravegheze, deoarece orice altceva ar provoca perturbații pe care le-am detecta.

– N-ar trebui să mă duc până acolo ca să arunc o privire? a sugerat Cormac.

– Nu va fi nevoie, i-a răspuns IA-ul cu fermitate.

– Cormac, deocamdată nu ai nimic de făcut, a consimțit Mika.

Da, a gândit el, *nici măcar entitățile cu inteligențe artificiale de două ori mai puternice decât a mea nu știu ce să facă*. A dat aprobator din cap, însă în

aceeași clipă l-a zărit pe Arach, drona-păianjen, întinzându-și încet picioarele metalice și lungi. Și ridicându-și capul cu ochi rubinii pentru a scruta împrejur. La început, drona părea să testeze aerul cu antenele, după care a sărit într-o poziție dreaptă: un păianjen cromat cu diametrul de aproape un metru și jumătate. Arach poseda acum un nou abdomen – cel original, echipat cu arme automatizate, rămăsese pe o lume în apropierea căreia flota Polity fusese prinsă într-o ambuscadă, pentru a ajuta la îndepărtarea biomecanismelor urmăritoare, cu baza la sol, ale lui Erebus. Acest nou abdomen conținea o gamă similară de arme.

– S-a întâmplat ceva, a remarcat Jerusalem.

Cormac a înțeles asta, pentru că Arach ar fi catadicsit să se trezească doar dacă exista șansa de a folosi acel nou armament. Cormac s-a împotrivit impulsului de a se conecta la rețelele IA-urilor locali pentru a afla ce se întâmplase. Totul i s-a părut a fi prea la îndemână.

– Spune-mi, a zis el, observând că pe iubitei sale apăruse o expresie de resemnare, vecină cu tristețea.

– Una dintre navele-vierme ale Erebus a atacat o lume Polity, i-a răspuns Jerusalem.

– Pe care? a întrebat Cormac, imaginându-și una dintre lumile mari, cu o populație de miliarde de oameni, transformată acum în ruine fumegânde.

– Alegerea țintei a fost și de data asta derutantă.

Arach își făcea obișnuitul dans pe mochetă, semn clar că era incapabil să-și țină bucuria în frâu. Jerusalem îl informa exact pe Cormac în legătură cu atacul, iar drona devenise imediat activă… ceea ce însemna că exista o situație care trebuia

investigată fără a mai fi nevoie să se apeleze la nave de luptă, IA-uri importante sau arme. *Era nevoie* de Cormac.

– Știi ceva? Credeam că mintea IA-urilor funcționează de o sută de ori mai rapid decât cea a oamenilor, dar tu ai gândit îndeajuns de lent ca să-mi pui răbdarea la încercare.

– Prea bine, a spus Jerusalem. Nava-vierme a atacat o lume foarte mică, fără importanță tactică, numită Klurhammon. Din câte am înțeles, aceeași navă a plecat de acolo după ce a exterminat o mare parte a populației și a provocat distrugeri masive.

– Este absurd.

– Întocmai.

– Și trebuie investigat.

Cormac s-a trezit deplasându-se spre ușa salonului, iar Arach s-a grăbit să îl urmeze. Cormac s-a oprit brusc, pentru că nu îi plăcuse reacția necugetată, apoi s-a întors și a ajuns lângă Mika.

– Aproape că m-ai uitat, a spus ea.

– Vii și tu?

Jerusalem a intervenit înainte ca Mika să poată răspunde.

– Nu pot permite asta.

– De ce? a întrebat Cormac, privind-o pe Mika și dându-și seama că ea știa deja motivul.

– Există în apropiere două sfere Dragon staționare și, în afara sistemului încorporat în IA-uri, Mika este singura persoană care este expertă pe care o

avem în domeniul Dragonilor. Pe de altă parte, prezența ei te-ar stânjeni.

Era adevărat, Cormac făcuse deja acea evaluare, dar a simțit că acea chestiune mai presupunea ceva.

– Și?

– Mika are o înțelegere cu Dragon – acesta comunică mai bine cu ea decât cu oricine altcineva de aici. Prin urmare este o resursă valoroasă când trebuie să luăm legătura cu acea entitate.

Cormac a acceptat explicația, simțindu-se destul de rușinat de faptul să trăise o senzație de ușurare.

– Atunci ne vedem când mă întorc, i-a spus iubitei sale.

S-au sărutat, probabil mai puțin pasional decât până atunci, dar cu aceeași sinceritate.

– La revedere, Cormac, a șoptit Mika. Străduiește-te să rămâi în viață.

Încercând să ignore lacrimile din ochii ei, Cormac s-a îndepărtat. Ușa s-a deschis automat în fața lui și curând a ajuns pe numeroasele coridoare ale navei, îndreptându-se spre camera pe care o împărțise cu Mika.

– Crezi că vom avea parte de *violență?* a întrebat cu vioiciune drona-păianjen, în timp ce dădea din picioare în urma lui Cormac.

– Taci, Arach, a strigat Cormac.

Ajuns în cameră, s-a îndreptat direct către un anumit dulap din care a luat singurele lucruri de care avea nevoie: un pistol-subțire cu care se

obișnuise să exerseze și teaca de încheietură care conținea steaua de aruncare Tenkian – o armă care se dovedise a avea o gândire imprevizibilă. A ieșit imediat, fără să arunce nicio privire spre celelalte lucruri personale strânse acolo.

– Aș vrea să-mi aleg echipa, a spus el în timp ce se deplasa pe coridor.

– Cei disponibili în prezent au fost înștiințați, i-a răspuns Jerusalem.

Era supărător că IA-ul stabilise deja cu exactitate pe cine voia el să aleagă.

– Și nava mea?

– *Jack Ketch III* nu este disponibilă, încă nu i s-au montat motoarele.

Cormac s-a oprit, bănuind oarecum ce va urma.

– Atunci, care navă *este* disponibilă?

– *King of Hearts* a fost reechipată și acum este pregătită pentru tine.

Grozav, aceeași navă de atac care se răzvrătise cândva, iar apoi își schimbase sentimentele. După acea transformare, nava îi salvase pe Cormac și pe cei câțiva supraviețuitori ai dezastrului de pe lumea pe care îi pierduse pe camaradul Thorn, pe mentorul Horace Blegg și pe mulți alții. Nu avea încredere în IA-ul care conducea nava, dar a bănuit că Jerusalem intenționa să vadă că nava *King of Hearts* se va dovedi demnă de încredere.

– Bine, a răspuns Cormac, de acord.

A ajuns la un puț de coborâre-urcare liberă și, programându-l prin intermediul legăturii de rețea,

a păşit în el şi a îngăduit câmpului gravitaţional irizat să îl propulseze în sus. A coborât pe alt coridor şi, urmat îndeaproape de Arach, care păşea precipitat în spatele lui, a descoperit că era aşteptat de o singură persoană. Bărbatul-surogat cu aspect de dur avea părul negru tuns scurt, pielea tuciurie şi ochi absurd de verzi. Totul era emulare, pentru că acela era Hubbert Smith, un android Golem din a treizecea serie de producţie.

– E momentul să încărcăm şi să pornim, a anunţat Smith.

– Aşa se pare, a spus Cormac. Unde ţi-e camaradul, Ursach Candy Kline?

– Se pare că experienţa noastră privind lupta contra lui Erebus trebuie distribuită echitabil, de aceea ea a plecat acum patru zile.

Cormac a făcut o grimasă, apoi şi-a continuat drumul.

– Ce faci, Arach? a întrebat Smith.

– Pregătit de acţiune, i-a răspuns drona.

– Ce e cu Andrew Hailex? a întrebat el.

La fel ca Smith şi Kline, Hailex era unul dintre cei salvaţi de *King of Hearts*. Era uman şi, când Cormac l-a văzut prima oară, el părea să fi trecut cu puţin de douăzeci de ani, aşa cum aleseseră mai toţi oamenii să arate după ce, cu secole în urmă, acea opţiune devenise la îndemână. Cormac ştia că el trecuse de cincizeci de ani şi că era un veteran Sparkind, călit în lupte. Bărbatul nu avea niciun fir pe păr pe cap şi era masiv. Pe de altă parte, zâmbea mai tot timpul.

Încerca să găsească un înlocuitor pentru Thorn?

Nu, Hailex semănase mai mult cu Gant, care făcuse cândva parte din unitatea Sparkind a lui Thorn – altul care murise în timpul uneia dintre misiunile lui Cormac.

– Nici Hailex nu va veni cu noi, i-a răspuns Smith. A făcut cerere de transfer ca instructor de agenți.

Într-un fel, acest lucru era logic, iar pe fața lui Cormac a apărut o nouă grimasă.

Într-una dintre micile ecluze de plecare îi aștepta încă cineva. Acesta nu era nici uman, nici Golem, ci dracoman – un produs al uriașei entități gigantice și străine numite Dragon – și un exemplu privind ceea ce ar fi ajuns să domine Pământul dacă dinozaurii nu ar fi dispărut. Dracomanii reprezentau una dintre glumele lui Dragon sau poate o lecție sau un capriciu. Așa cum le sugera numele, erau reptilieni: aveau pielea cu solzi verzi, mai puțin pe gât și în zona inghinală, unde erau galbeni. Aveau o structură a picioarelor și o ținută care aminteau clar de păsări, iar fețele cu ochi uriași erau ascuțite, amintind de o broască râioasă. Scar, unul dintre primii dracomani creați, își arăta acum dinții cu o expresie care putea sugera un zâmbet sau pregătirea de a sfârteca beregata cuiva. Bineînțeles, Scar era capabil să zâmbească și când executa un asemenea atac sângeros.

– Ceilalți dracomani? l-a întrebat Cormac pe Smith.

– Toți au primit alte misiuni. Nu sunt mulți, iar capacitatea lor deosebită de a se opune sechestrării Jain și de a o recunoaște la alții, chiar de la distanță, îi face să fie o resursă prea valoroasă pentru a fi supusă riscurilor. Apoi, probabil dându-și seama cât de pompos vorbise, Smith a continuat: Jerusalem nu vrea să țină toate ouăle într-un singur coș… apropo, draco-femeile depun ouă?

Pe podeaua circulară din oțel aștepta o mică navetă inter-nave: în esență, un cilindru turtit de șase metri lungime, cu propulsoare de ghidare montate pe cardane, de forma a două măsline fără sâmburi, lungi de un metru și douăzeci, plasate în spate. Ușa rampei era coborâtă, iar luminile dinăuntru, aprinse. Jerusalem pregătise totul. Fără să comenteze, Cormac a pășit pe rampă și a urcat la bordul navetei, iar ceilalți l-au urmat. În timp ce își fixa centurile de siguranță, a simțit brusc o trepidație, dar nu din cauza dușmanilor pe care avea să îi înfrunte. Era prima călătorie prin spațiul U de la sosirea lui în acel sistem. A detectat nave sosind și plecând prin acel continuum, de aceea s-a întrebat care va fi reacția sa când va pătrunde cu adevărat în spațiul U?

Domnul Crane era cocoțat în punctul lui preferat de observație, situat pe culmea monolitului din gresie, și contempla peisajul cu dealuri abrupte, dar aride în acel moment, de pe planeta Cull. Încă purta un palton, cam zdrențuit, la fel ca pantalonii și pălăria cu boruri largi. Până și tălpile ghetelor erau găurite și roase de nisip. Cu toate acestea, corpul adamantin de culoarea alamei de sub acele straie rămăsese neatins de mediul neiertător. Vultur, care dădea roată monolitului în acele momente, s-a întrebat dacă în interiorul corpului domnului Crane mintea din cristale reunite concepea gânduri insondabile ori poate nu emitea niciun gând. Pasărea mai credea că o anumită tehnologie temută în Polity menținea funcționarea internă a Golemului din alamă.

Prinși pe o față din alamă care amintea de sculptura unui Apollo nemilos, ochii negri nu clipeau. În adâncurile lor părea că, din când în când, licăreau stele mici ori poate era vorba doar despre o nălucire a lui Vultur. Când, în cele din

urmă, pasărea a coborât în fața lui, stârnind un norișor de praf și împrăștiind în jur câteva pene unsuroase, el și-a îndreptat privirea spre ea, apoi și-a înclinat capul ușor întrebător.

– Prietene, locul ăsta este cercetat centimetru cu centimetru, însă ei au rămas departe de tine, l-a anunțat pasărea.

Vultur fusese cândva o inteligență artificială care condusese o navă cu același nume. O sferă Dragon îi salvase viața din ghearele dementului Skellor și ale tehnologiei Jain pe care el o stăpânea, dar apoi transferase IA-ul în acel receptor păsăresc. Desfăcându-și aripile în vântul încărcat de praf, Vultur s-a întins cu un aer de încântare: îi plăcea mult noul corp, și probabil că Dragon făcuse ceva cu mintea lui pentru a se simți astfel.

– Cred că au primit instrucțiuni să nu pună mâna pe tine, a socotit el. Le-ai dat nodul Jain când ți l-au cerut și își dau seama că n-ar fi cea mai fericită idee să te irite.

În sinea lui, Vultur credea că, la un moment dat, echipele de supraveghere și de curățenie vor primi aprobarea de a pătrunde acolo, dar deocamdată Pământul Central îi reținea. Domnul Crane și creaturile care trăiau în ciudatul sat răsfirat la baza acelei stânci uriașe de gresie reprezentau elemente imponderabile cărora nu trebuia să li se dea pace. *Nu trebuiau* lăsate în voie.

De parcă i-ar fi citit gândurile lui Vultur, domnul Crane s-a ridicat în picioare cu un aer precipitat și a privit în direcția din care sosise pasărea. S-a apropiat de marginea monolitului și, cu o agilitate care dezmințea greutatea lui, s-a lăsat dincolo de buză și a început să coboare folosind prize săpate în piatră. Vultur a mers legănat spre margine, a privit dincolo de ea și a observat că unul dintre

hibrizii sleer-umani stătea agățat de fațada stâncii alături de drumul de coborâre a androidului. Acea creatură tulburătoare amintea de un scorpion lung de doi metri și patruzeci de centimetri, având o față umană în locul în care ar fi trebuit să se afle mandibulele. Trăsăturile lui faciale păreau înghețate într-un răcnet perpetuu.

Când domnul Crane a aterizat într-un nor de praf la nivelul solului, Vultur s-a lansat în aer și a coborât până a putut plana puțin pe deasupra capului lui Crane. Golemul a ridicat o mână pentru ca nu cumva pălăria să îi fie luată de pe cap de vreun curent stârnit brusc, apoi s-a oprit și a ridicat ochii spre pasăre, după care a pornit la drum.

În jurul lor se găseau case ale hibrizilor: urmările experimentelor făcute de Dragon prin combinarea genomului de sleer – un artropod local – cu genomul uman. Locuințele lor erau ca niște tigve uriașe, golite, dar construite din nisip întărit cu un liant natural pe care îl puteau produce sleer și pe care îl realizau și unii dintre hibrizi. Prin găurile circulare de intrare se vedea activitatea unor ființe chitinoase – pocnetul câte unui clește sau sunetul produs de îndoirea unui picior de insectă cu armură – combinate cu elemente degenerate de umanitate, precum o față sau un braț, și câteodată, din interiorul întunecat se auzeau voci bolborosind într-o limbă rudimentară. Vultur nu înțelegea cum de ajunseseră acele creaturi în grija domnului Crane, tot astfel cum nu pricepea cum puteau ele să comunice cu el, însă, într-un fel sau altul, ele reușeau.

Când Crane a ajuns la marginea îndepărtată a satului, doi dintre hibrizi au început să-l urmeze. Unul arăta ca o tânără, doar că avea ochi cu multe fațete și clești care îi ieșeau din gură. Celălalt era un băiat-centaur; jumătatea superioară a unui băiat

părea grefată pe corpul unui sleer. Golemul din alamă s-a oprit, i-a privit, apoi a înclinat din cap înapoi, spre locuințele dispersate. Cei doi copii și-au plecat capetele în semn de dezamăgire, apoi, neconsolați, au pornit cu pași rari spre locul din care veniseră.

– Țin la tine, a spus Vultur, imediat ce a aterizat în praf alături de Golem.

Crane l-a privit, dar nu a făcut niciun comentariu. De când începuse parteneriatul lor – lui Vultur îi plăcea să numească astfel relația dintre ei –, Crane îi adresase în total douăsprezece cuvinte. Existau alte genuri de comunicare: un gest discret cu o mână, o ușoară înclinare a capului, poate chiar și un clipit. Lui Vultur îi plăcea să îl descrie pe Crane drept minimalist în conversații.

La aproape opt sute de metri de satul hibrizilor începea labirintul de dealuri abrupte și canioane săpate în gresie. Mergând câteodată pe sol și alteori prin aer, Vultur a observat bucăți de carapace împrăștiate pe pământ, și corpul unui sleer uriaș în etapa a treia prăbușit peste o stâncă din apropiere – gata pentru a fi dezmembrat de hibrizi. Multe dintre acele creaturi feroce veneau până acolo din dorința de a se hrăni cu neamurile lor hibride mai vulnerabile, dar, după ce domnul Crane le smulsese capetele, deveniseră ele însele hrană.

Crane s-a oprit și a scrutat împrejurimile, după care s-a uitat fix la Vultur când acesta s-a așezat pe sleer-ul mort. Vultur a întins o aripă spre unul dintre canioanele din apropiere.

– Acela!

Înclinându-și puțin capul în semn de confirmare, domnul Crane și-a continuat drumul. După o oră

au văzut una dintre echipele Polity de supraveghere care preceda de obicei echipele de curățare. Vehiculul lor cu șenile late era parcat sub o faleză din gresie, a cărei bază era presărată de numeroase găuri. O femeie ridica un soi de dispozitiv de scanare în dreptul fiecărei găuri și privea cu atenție ecranul dispozitivului. Însoțitorul ei, un bărbat, i-a depistat primul pe Crane și pe Vultur și a apucat-o pe femeie de umăr și a întors-o ca să vadă și ea. El arăta speriat; ea părea fascinată. Deși domnul Crane nu făcuse niciun efort pentru a apărea în fața locuitorilor de pe Cull, povestea privind amestecul lui în evenimentele petrecute recent acolo se răspândise. De asemenea, se lansaseră zvonuri privind lucrurile atroce pe care le comisese în Polity câtă vreme se aflase sub controlul unor mari răufăcători. Vultur se îndoia că domnului Crane îi păsa câtuși de puțin că devenise o legendă.

– Cu ce vă putem ajuta? a întrebat bărbatul, cu glas tremurător, când Crane s-a apropiat.

Golemul l-a ignorat și a trecut pe lângă el.

– Cred că v-ați apropiat prea mult de satul hibrizilor, a sugerat Vultur, cocoțat pe partea de sus a ATV-ului.

– Poftim? a făcut bărbatul nedumerit.

– Nu e bine să îl iritați, înțelegi? a spus Vultur, ridicând din umeri cu un aer lugubru. Dar de ce să mă bag? Sunt consumator de cadavre, și în ultima vreme m-am cam săturat să mănânc doar sleer.

– Cred că am face bine să plecăm, a murmurat bărbatul.

– Așa crezi? a spus femeia.

În acest timp, domnul Crane ajunsese pe fațada falezei și, aplecându-se, se uita pe rând la fiecare dintre găuri. După un moment, a vârât brusc un braț până la umăr într-una dintre ele, a bâjbâit puțin și apoi a scos ceva ce arăta ca o cobră moartă și stafidită. S-a întors, s-a apropiat de ei și i-a oferit femeii ceea ce descoperise. Ea a fost rezervată în a primi acel lucru.

– Pseudopod de Dragon, Deena, a remarcat bărbatul. Asta detectai aici.

– Serios? a răspuns ea, măsurându-l pe domnul Crane.

Acesta a predat obiectul bărbatului, care l-a dus la o cutie din plasmel și l-a pliat înăuntru, după care a trântit capacul.

– Acum putem pleca? a întrebat bărbatul.

Cu toate acestea, Deena nu părea dispusă să plece. A aruncat pe furiș o privire la ecranul scanerului, după care l-a ridicat brusc și l-a îndreptat spre domnul Crane.

– Primește niște semnale ciudate.

Crane a întins brațele, a smuls scanerul din mâna femeii și l-a strivit între degete, după care a împrăștiat fragmentele de parcă ar fi presărat ierburi aromatice pe cine știe ce mâncare gustoasă.

– Aceea a fost proprietate Polity! a exclamat ea cu indignare în glas.

Crane s-a aplecat în față, înclinându-și capul de parcă ar fi manifestat un interes deosebit față de ceea ce avea ea de spus.

– Acum chiar trebuie să plecăm, a spus bărbatul, apucând-o de braț.

Vultur tocmai se întreba dacă situația va deveni urâtă, când Crane s-a îndreptat brusc de spate și a privit intens spre cer. Întorcându-se și ea pentru i-a urma privirea lui Crane, pasărea a văzut multiple străfulgerări, care au rămas mute din cauza cerului acoperit. Probabil că fulgerase, însă, judecând după interesul manifestat de Golem, Vultur a înțeles că nu era vorba de așa ceva. Apoi s-a auzit un uruit ca de tunet, după care a urmat un pocnet însoțit de sfârâituri pe care Vultur l-a recunoscut ca fiind zgomotul scos de o armă cu particule ale cărei proiectile ardeau în atmosferă.

– Ce naiba este asta? s-a mirat femeia.

Obiectele de forma unor bastonașe au apărut din nori, la început rostogolindu-se, apoi corectându-și traiectoria și îndreptându-se spre pământ, exact spre satul hibrizilor. Crane a rupt-o imediat la fugă, ținându-și o mână pe cap pentru a-și păstra pălăria la locul ei. Lumina de culoare turcoaz a unui fascicul de particule a lovit de sus făcând ca unul dintre obiectele în formă de bastonaș să se fărâmițeze. A mai împuns o dată și a lovit și celălalt obiect, însă nu înainte ca el să apuce a scuipa câteva proiectile. Vultur s-a înălțat, ținând ritmul cu Golemul care alerga, rămânând deasupra capului său. Însă din direcția satului nu s-a auzit explozia așteptată, ceea ce a părut neverosimil. Când, într-un târziu, au ieșit din canion, pasărea a urcat spre cer pentru a vedea mai bine. Monolitul și casele păreau intacte, însă ceva scotea un fum roz-deschis. Instinctul de supraviețuire s-a instalat, iar pasărea și-a încetinit zborul și s-a înălțat în mod deliberat mai sus în momentul în care domnul Crane a pătruns în sat.

Hibrizii care nu se aflaseră în adăposturile lor zăceau împrăștiați pe pământ. Crane s-a oprit și a privit în jur, după care s-a apropiat de proiectilul care încă fumega, a călcat pe el și l-a vârât în pământ. Apoi a rămas complet nemișcat câteva clipe, după care a început să se miște agitat. Îndreptându-se spre cel mai apropiat hibrid neclintit, și-a scos pălăria, s-a lăsat în genunchi, așezând-o pe sol alături de el, apoi și-a înfipt mâinile din alamă în țărână și s-a apucat să scobească o groapă. Era limpede că hibrizii aceia nu aveau să se mai ridice de la pământ.

Vultur a dat roată vreme de câteva minute, apoi a observat ATV-ul ieșind din canion. A coborât și s-a așezat pe pământ exact în calea vehiculului. Acesta s-a oprit cu un scrâșnet de frâne, iar cei doi ocupanți au coborât.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat bărbatul.

– E un fel de gaz otrăvitor, a spus Vultur și a făcut un gest cu o aripă. Acum își îngroapă morții.

– Putem să-l ajutăm? a sugerat femeia.

Vultur i-a înțeles perfect motivele: femeia avea șansa ideală de a pune mâna pe unul dintre hibrizi pentru cutiile ei cu mostre.

– Chiar vrei să te duci acolo ca să respiri gazul acela?

Ea s-a strâmbat.

– Probabil că nu ați fost în pericol prea mare până acum, a adăugat Vultur, când v-a scos acel pseudopod, dar nu știu cum va reacționa după treaba asta. Nu a avut niciodată o personalitate echilibrată.

– Plecăm, a spus bărbatul și a prins-o pe colega sa de braț, după care a târât-o până la ATV. Apoi, după câteva clipe, vehiculul a dispărut printre dealurile din gresie.

Vultur a tot așteptat. Pe măsură ce lumina zilei s-a stins, și-a vârât capul sub o aripă și a moțăit. Într-un târziu, ceva l-a făcut să tresară și s-a trezit sub lumina tăioasă a stelelor.

Domnul Crane a părăsit satul, iar sclipirile din ochi reflectau stelele. Cu pălăria în mână, s-a oprit alături de Vultur. L-a privit un moment, după care și-a așezat pălăria pe cap cu un gest hotărât.

– Va trebui să plătească, a spus el, apoi a închis gura strâns de parcă ar fi tras o lespede peste un mormânt.

2

Există un vechi aforism care spune că un pistol e doar o bucată de metal până apare cineva care să apese pe trăgaci. În sine, arma nu este în mod inerent diabolică sau rea, pentru că ea rămâne doar un obiect. Același aforism nu poate fi distorsionat pentru a se aplica tehnologiei Jain, deoarece aceasta este o armă cu trăgaciul deja apăsat ori este glonțul care zboară, ori poate că o analogie mai potrivită ar fi că seamănă cu o mină antipersonal. Și totuși ea este lipsită de orice vină – vina o poartă IA-urile Jain care au apăsat pe trăgaci – ori au amorsat mina – în urmă cu cinci milioane de ani. Cu toate acestea, metalul, materialele plastice, componentele electronice, comutatoarele și chiar explozivul unei mine antipersonal își găsesc aplicații utile în alte scopuri. Pe de altă parte, multe aspecte ale tehnologiei Jain sunt foarte folositoare și pot fi utilizate pentru a sluji scopurilor civilizației; la urma urmelor, tehnologia nu este un rău; doar modul în care este ea folosită poate fi descris astfel. Acum înțelegem că în fiecare caz în care această construcție primejdioasă a distrus o întreagă

civilizație, elemente ale aceleiași tehnologii au fost folosite în sensul bun de către cei care au dezarmat-o. Din păcate, până în acel moment, versiunea armată se răspândise îndeajuns încât să reteze genunchii acelei civilizații, iar în fiecare caz aceasta a sângerat de moarte.

Din Ghidul Quince *compilat de ființele umane*

Datorită podelei negre și generoase ca suprafață și a holo-proiecției, care îi crea impresia că se afla pe o platformă în spațiu deschis, puntea navei *King of Hearts* i-a amintit lui Cormac de originalul *Jack Ketc*h. Cu toate acestea, existau linii hașurate încrucișate care traversau domul de deasupra capului, ceea ce anula o parte a acelei iluzii, și un segment întreg înnegrit în spatele lui, în vreme ce botul navei de atac era vizibil în față. Avea impresia că stătea în domul de observație plasat imediat înapoia botului, dar știa că acea zonă se afla adânc în interiorul noii armuri și a ranforsărilor masive cu materiale compozite ale navei.

În acele momente, prin dom nu se vedeau stele, întrucât nava de atac se afla în spațiul U, iar imaginea de dincolo de dom avea o culoare cenușie, fără nuanțe. Cormac nu avea motive să fie deranjat de absența priveliștii, pentru că știa unde se aflau. Perceperea spațiului U părea să capete prioritate față de orice alte simțuri. Până și *King of Hearts* părea material în jurul lui. Întorcându-se, putea privi prin structura navei, văzând motoarele, armele, locul în care Scar stătea neclintit în cabina lui și locul în care Arach și Hubbert Smith pluteau în gravitație zero.

– Încă un atac? a întrebat el, străduindu-se să rămână înrădăcinat în acea clipă și în aceeași poziție, pentru că avea permanent senzația că era pe punctul de a pleca în derivă și ar fi putut fi măturat de valurile invizibile din spațiul U. S-a concentrat mai atent asupra mediului imediat. Puntea pe care o ocupa în acel moment ducea lipsă de scaune – King nu era o gazdă la fel de amabilă ca Jack –, dar măcar nu etala decorațiunile oribile pe care Cormac le văzuse pe *Jack Ketch*: copii perfecte ale unor dispozitive antice folosite pentru execuții, aranjate ca exponatele dintr-un muzeu.

King nu i-a răspuns, de aceea Cormac a bănuit că asta se întâmplase pentru că IA-ul afirmase deja că se petrecuse un alt atac. Cu toate că era de presupus că redevenise loial față de Polity, King rămânea un mizantrop desăvârșit. De aceea Cormac a încercat să acceseze informațiile direct din serverul navei de atac, dar nu a primit niciun răspuns. Pesemne că, nedorind ca ființele umane să se apropie prea mult de mintea lui sintetică și pură, King dezactivase dispozitivul.

– Spune-mi despre atac, a insistat Cormac.

În hașura încrucișată de deasupra botului navei s-a creat un punct roșu, intens, care s-a extins, devenind un cadru masiv, cu margini roșii. În interiorul acestuia a apărut imaginea uneia dintre navele-vierme ale lui Erebus, aflată într-o zonă a spațiului în care stelele erau grupate strâns laolaltă. Acele constelații aveau ceva familiar, dar Cormac văzuse atât de multe peisaje stelare încât acest lucru nu l-a prea surprins.

– Nava a sosit la scurt timp după ce ultimele emițătoare de interferență de subspațiu (USER) au fost retrase din blocadă, a spus King, fără a da alte amănunte.

– USER-e?

Cormac cunoștea doar câteva dintre locurile în care acestea fuseseră plasate recent.

– Și unde este asta, King?

– Cull.

Nava-vierme din cadru emitea un roi de obiecte – creând impresia că cineva dărâmase o stivă de lemne în care s-ar fi aflat un cuib de viespi.

Cull.

King știa multe lucruri despre acea lume, deoarece acolo se petrecuse actul de trădare comis de el și alți câțiva IA în încercarea lor de a pune mâna pe tehnologia Jain deținută de biofizicianul Skellor, care, la rândul lui, era posedat de acea tehnologie. *King of Hearts* fusese singurul dintre acei prădători care reușise să scape.

– A folosit sisteme cameleon sofisticate ca să ajungă aproape, dar imediat ce a început să își pregătească armele, opțiunea aceasta i-a fost blocată. Spre deosebire de nava implicată în atacul precedent, aceasta a pornit într-o misiune sinucigașă.

Ca un făcut, nava-vierme s-a cutremurat, în interior au izbucnit incendii, iar explozii puternice au sfârtecat porțiuni mari din structura ei. Cu toate acestea, a continuat să emită obiectele de forma bacililor pe care Cormac le-a recunoscut. „Forme de bastonaș“ era termenul folosit în prezent pentru identificarea lor.

Brusc, în câmpul vizual a apărut un cuirasat Polity, însoțit de câteva dintre noile nave de atac tip Centurion. Una dintre acele nave a folosit la

început o DIGRAW – armă direcționată prin gravitație –, deoarece un val unduitor a părut să gonească prin spațiu spre nava-vierme, iar formele de bastonaș s-au dezmembrat din calea lui. Nava-vierme a tresărit când a fost lovită și apoi s-a zvârcolit pentru a se reforma, lepădând segmentele moarte ale structurii împărțite în compartimente. Navele de atac au țâșnit pe lângă nava străină într-o formație dezorganizată, lovind-o cu toate armele pe care le dețineau. Și cuirasatul deschisese focul: arme cu fascicule grele și nori de proiectile care păreau să se deplaseze mult prea lent – multe dintre ele lucind și stingându-se sub barajul de apărare. Un proiectil a reușit însă să străpungă barajul, iar explozia trebuie să fi supraîncărcat instrumentele care înregistrau evenimentul, deoarece ecranul de pe King a devenit alb. Când imaginea a revenit, ea a înfățișat o minge de foc care se prăbușea în sine, apoi s-a transformat într-un punct alb, dureros de strălucitor, după care a explodat din nou. Îndepărtându-se de explozie, rămășițele navei-vierme își pierduseră coerența, devenind o încâlceală care abia se ținea laolaltă și care, după o clipă, s-a stins, dispărând.

– Implodor CDT, a remarcat King.

– O parte din ea a scăpat, a observat Cormac, iar asta subminează teoria ta privind misiunea sinucigașă.

– Știm unde se află și ne vom ocupa de ea, i-a răspuns King sec.

Cormac a făcut o grimasă, apoi s-a mirat cu voce tare:

– Ce rost a avut asta?

– Primesc chiar acum niște transmisii, l-a informat King.

Încrucișându-și brațele, Cormac a rămas în așteptare și a bătut cu talpa ghetei pentru orice mediu în podea. În cele din urmă, King a catadicsit să îi dezvăluie informațiile primite:

– Spre Cull au fost lansate numeroase forme de bastonaș. Majoritatea au fost distruse, dar două au reușit să ajungă în atmosferă, unde și ele au fost anihilate. Cu toate acestea, unul dintre ele a lansat un singur proiectil.

– Pagube?

– Da, pagube.

– Știi ceva, King? Polity este populat și de ființe umane și, indiferent cât de mult ți-ar displăcea asta, dacă vrei să faci parte din Polity, trebuie să le și vorbești din când în când.

– Proiectilul conținea o formă de gaz paralizant, care a fost eliberat în satul hibrid sleer-ființe umane. Imaginea s-a modificat, prezentând un sat alcătuit din case de formă globulară. Niciun semn de hibrizi, deși exista un șir de movilițe care păreau a fi morminte proaspete, fiecare marcat de o bucată de carapace de sleer înfiptă în sol în dreptul capului. Toți au fost uciși, adăugă scurt King.

Încă o enigmă.

– Aș vrea să știu în primul rând de ce *i-a* atacat? a întrebat Cormac, apoi a tăcut o clipă. Și de ce s-a folosit gaz paralizant? Asta impune unele cunoștințe privind fiziologia hibrizilor, pentru că un exploziv ar fi făcut treaba la fel de bine. Mi se pare foarte… ieșit din comun.

King i-a răspuns cam fără chef:

– Nu știu.

– Erebus și-a pierdut mințile?

– Nu cred.

– Atunci trebuie să existe un motiv logic privind atacurile recente împotriva planetelor Klurhammon și Cull. Trebuie să presupunem că hibrizii au reprezentat un fel de pericol și că pe Klurhammon a existat și un alt fel de amenințare. Cum ar putea hibrizii să reprezinte un pericol?

– Nu știu.

– Dragon? s-a mirat Cormac.

Nu a primit răspuns.

– E ceva, așa cred… Cormac a continuat să analizeze misterul fiind conștient că acea ghicitoare era studiată și de minți mai sclipitoare decât a lui. Dracomani! Hibrizii aceia seamănă probabil cu Dracomanii: imuni la sechestrarea prin tehnologia Jain! Trebuie să îi avertizăm pe dracomanii de pe Masada!

– Tocmai se face acest lucru, i-a răspuns King.

Se face?

Lui Cormac i s-a părut ciudat că minți mult mai luminate decât a lui nu se gândiseră la acest aspect cu mult înaintea lui. A aflat abia ulterior despre asaltul navei-vierme împotriva planetei Masada – căminul dracomanilor – și că nava atacatoare nu a rezistat decât zece secunde după ce a ieșit din spațiul U. Asta nu explica totuși folosirea absurdă a gazului paralizant împotriva planetei Cull.

S-a întors și a părăsit puntea, alăturându-se camarazilor lui, Arach și Smith. Spera ca împreună cu ei să găsească un mijloc de a-i distrage atenția de la vidul care se întindea dincolo de navă, un vid oribil de atrăgător pentru el și care părea dornic să îl soarbă.

După sosirea primei sonde cu aproape jumătate de secol înainte, steaua de tip G prezentase doar interes științific pentru Polity, deoarece, chiar dacă se afla în spațiul Polity, era departe de toate lumile civilizate. Tocmai de aceea o alesese haimana Orlandine. Ea a ajuns la oarecare distanță și a activat imediat sistemul cameleon al navei pentru a o ascunde, după care a scanat în căutarea genului de stații automate de supraveghere pe care IA-urile Polity aveau obiceiul să le plaseze în asemenea locuri, pur și simplu pentru a culege date științifice și pentru a… veghea. A descoperit două pe orbita giganticei planete gazoase a soarelui.

Folosind sistemul cameleonic al navei a stat câteva săptămâni, apropiindu-se de stațiile respective fără a fi vizibilă, apoi a andocat și a plantat în fiecare dintre ele câte un miceliu Jain pe care le avea pregătite. Acele micelii absorbeau materialul din jur și îl răspândeau precum niște vițe subțiri cât firul de păr, prinzându-se la sursa de alimentare a stației și sudându-se în paralel la instrumente. După câteva ore, a preluat controlul și a putut edita datele pe care senzorii le colectau pentru transmisiunile lunare în spațiul U al stației către IA-ul runciblului de pe cea mai apropiată lume civilizată. Apoi, lucrul cel mai important, a preluat controlul asupra părții de software care se activa atunci când era detectată vreo activitate neobișnuită în acel sistem planetar și a programat-o să trimită *acele* date direct către ea. După ce a făcut asta, a decuplat sistemul cameleonic al navei

Heliotrope – o tehnologie pe care prefera să nu o folosească prea mult timp din cauză că era mare consumatoare de energie. Acum stațiile rămâneau oarbe față de prezența ei și față de orice ar fi făcut ea acolo.

După aceea, a coborât cu *Heliotrope* pe cea mai mică dintre cele opt luni care aveau orbite în jurul singurei planete a soarelui – giganta gazoasă. Acea lună era activă din punct de vedere geologic, deși ceea ce irupea în coloane înalte de până la opt kilometri din vulcanii săi glaciali nu era magmă, ci azot lichid, praf și compuși ai metanului. Temperatura de acolo era de patruzeci de grade peste zero absolut. Pe suprafața lunii existau lacuri, iar câteodată ploua, însă apa era tare ca fierul, iar din norii de culoare albastră și verde, pe suprafața lunii ploua cu metan și etan lichid.

Din cauza temperaturilor atât de scăzute, la care se adăuga faptul că soarele era un glob sclipitor puțin mai mare decât orice altă stea, Orlandine s-a confruntat cu penuria de energie. Ar fi fost mai bine să aleagă altă lume, cu mai multă energie, mai aproape de gigantă – o lună suficient de încinsă de activitatea geologică pentru ca ea să emită sulf clocotind și pentru ca apa lichidă să poată curge pe suprafața ei. Însă o asemenea activitate geologică ar fi însemnat și pericole, de aceea ea a hotărât să întreprindă un studiu amănunțit înainte de a se muta pe o asemenea lună. Alesese cu încredere acea lume în primul rând pentru că dobândise deja experiență în folosirea tehnologiei Jain într-un mediu cu temperaturi scăzute când făcuse să explodeze o lună de dimensiuni similare.

Înainte de a încerca altceva, Orlandine a folosit foreza navei pentru a săpa la peste un metru în suprafață și a planta o sămânță care, alimentată de reactorul de fuziune al navei *Heliotrope,* a

germinat și a început să se dezvolte, dând cârcei Jain. Folosind foreze microscopice, aceștia au început să străpungă roca și gheața și apoi, la rândul lor au creat nanotuburi din care, în drumul lor, au crescut periodic procesoare cuantice de mărimea unor grăunțe de sare. Cu timpul, acea structură avea să găsească surse de energie precum substanțe radioactive, zone de activitate geotermică și substanțe chimice reactive. După ce s-a convins că totul funcționa cum trebuia, Orlandine a hotărât să iasă din navă.

Carapacea lui Orlandine – o cochilie din metal cu nervuri prinsă de spate de la ceafă până la capătul coloanei vertebrale, încărcată cu tehnologia avansată care o făcea să fie haiman – era acum sudată permanent de corpul ei cu ajutorul miceliului pe care îl folosise pentru a-și spori capacitățile, care aproape le egalau pe acelea ale unui IA important, însă acum ea nu mai băga acest lucru în seamă. Costumul spațial pe care îl purta – și-l scosese doar o dată, pentru a îngriji o rană pe care o căpătase când pregătea luna precedentă pentru distrugere – era confecționat special pentru haimani și se afla încorporat în carapace. În mod similar, acesta încorpora și cadrul de asistență specială pe care îl purta: un dispozitiv care se cupla la carapace și prezenta două brațe metalice la nivelul taliei, și asupra căruia avea un control mai precis decât asupra brațelor ei din carne, oase și sânge.

A început să se desprindă din sfera de interfață a navei *Heliotrope*. Acest lucru i-a luat ceva timp, deoarece a trebuit să se deconecteze de la tehnologia Jain de la bord, care părea să nu vrea să o elibereze ori, mai curând, o parte din ea nu dorea să fie eliberată. După ce numeroși cârcei subțiri precum firul de păr care o legau de miceliul principal din navă au fost retezați, nu i-a mai

rămas decât să se deconecteze de la tehnologia Polity, ceva mai simplă. După comanda de desprindere, o fișă de alimentare cu energie s-a desfăcut din priza spinală a carapacei ei și s-a retras în scaunul din spatele ei, apoi firele fișelor optice de la capetele brațelor curbate s-au rabatat din laturile carapacei și s-au pliat, dispărând de o parte și de alta a scaunului. Deși a rămas conectată prin mijloace electromagnetice, senzația de deconectare fizică putea fi asemănată cu izolarea de lume printr-o pătură groasă, astfel încât, pentru a compensa această situație, când s-a ridicat, Orlandine a activat gluga senzorială poziționată la ceafă, folosindu-se de cele două membre ale cadrului de asistență.

Dinspre ușa sferei de interfață s-a auzit un fâșâit când s-a desprins din etanșare și a glisat în lateral, iar ea s-a ridicat și a ajuns pe coridor. La capătul acestuia, a intrat în zona de locuit, apoi s-a îndreptat spre ecluză. O serie de instrucțiuni transmise mental a declanșat ecluza din fața ei și, simultan, i-au închis etanș costumul. Partea din spate, segmentată, a căștii s-a ridicat între cap și petalele glugii senzoriale, în vreme ce viziera striată din sticlă-lanț s-a înălțat din partea din față a gulerului costumului pentru a se uni cu casca în partea de sus, iar segmentele s-au împreunat, evidențiind un finisaj optic perfect. După ce a analizat posibilitatea de a instala un scut-pâlpâitor ca vizor al căștii, deoarece ar fi fost mai convenabil, și când a pătruns în ecluză, iar apoi a ieșit afară, un gând a comandat mașinilor automate din navă să analizeze acea posibilitate.

Blocând tot ce era uman în afară de vedere, Orlandine a văzut doar umbre. Cu toate acestea, amplificarea luminii a ajutat-o să vadă gheața de sub tălpi, erodată în unele locuri și lăsând la vedere uneori laminări care sclipeau în toate culorile

curcubeului. Scanând adânc în gheață cu ajutorul glugii senzoriale, Orlandine a identificat numeroși bolovani, bifurcarea torentelor subterane de etan și, desigur, structurile asemănătoare capilarelor, care se extindeau, după ce se formaseră din miceliul plantat recent. În depărtare se înălțau piscuri zimțate amintind de canini noduroși dintr-o falcă diformă, iar dincolo de ei stelele licăreau înapoia unor fuioare subțiri de nori violeți. Spre dreapta ei, curba strânsă a orizontului era mai ușor vizibilă, neagră precum funinginea, profilându-se pe un dom roz care era marginea unei gigante gazoase, al cărei câmp magnetic crea aurore zdrențuite în afara spectrului vizibil uman. Orlandine a rămas încântată, ba chiar fascinată, iar bucuria pe care a simțit-o a fost aproape dureroasă. Acea priveliște ar fi fost frumoasă chiar dacă ar fi fost percepută prin intermediul simțurilor umane puțin augmentate; vederea ei pe o bandă largă a spectrului electromagnetic o făcea magnifică. Și, stând acolo, cunoscându-și capacitățile și analizându-și planurile, Orlandine s-a simțit stăpână peste tot ce vedea. Acel sentiment a ținut doar până când a sosit semnalul.

Orlandine a fost derutată pentru o fracțiune de secundă, apoi și-a dat seama că semnalul provenea simultan de la cele două stații Polity, pentru că se părea că ele detectaseră ceva neobișnuit. Pe moment, s-a temut că fenomenul identificat putea fi chiar ea și că se petrecuse ceva neplăcut cu miceliile pe care le semănase în acestea. Însă analizarea datelor și a imaginilor transmise a alungat imediat acea idee.

Se apropia cu repeziciune, propulsându-se prin vid și folosind o formă de tehnologie de spațiu U pe care Orlandine a recunoscut-o, dar mai trebuia să analizeze și să înțeleagă. Era una din navele-vierme Erebus: o minge Gordiană de mari

dimensiuni de mișcare viermuită cu diametrul de mulți kilometri. Dinspre cealaltă stație, Orlandine a observat o flacără crescând, apoi stingându-se din locul în care se afla stația oarbă. S-a întors în ecluză, trăgând concluzia că prima stație fusese lovită de un fascicul de microunde. Până să revină în interiorul navei, fusese distrusă și cealaltă stație.

Aflată în interiorul sferei de interfață a navei, s-a reconectat cu repeziciune la *Heliotrope*, întrerupând simultan legătura acesteia cu miceliul Jain din crusta lunii și a lansat nava. Accelerând prin atmosfera rarefiată, a activat sistemele cameleonice și a simțit o scădere a încordării când a pătruns în vid. Acum era invizibilă și putea scăpa dacă voia, dar devenise curioasă. Și-a verificat rezervele de energie și a început să extragă putere din reactorul de fuziune în condensatorii și în depozitul laminar care alimenta colecția ei ezoterică de arme. La început, mica lună s-a aflat între ea și nava-vierme, însă, ocolind luna, a reușit să folosească senzorii pentru a observa clar cealaltă navă.

După ce a distrus cele două stații de supraveghere, nava-vierme și-a desfăcut structura și a început să lanseze dispozitive de forma unor bastonașe care accelerau în grupuri de câte trei sau patru către fiecare lună. Existau numeroase motive care să justifice acea acțiune și a hotărât să cerceteze mai îndeaproape. La urma urmelor, era invizibilă.

Aflată la o sută șaizeci de mii de kilometri de nava străină, Orlandine o vedea perfect, dar încă nu înțelegea ce pregătea aceasta. Poate însămânța tehnologie Jain pentru a construi un fel de ascunzătoare ori poate își plasa propriile stații de supraveghere, ori înființa un fel de bază. Când *Heliotrope* a ajuns la optzeci de mii de kilometri distanță, structura navei s-a închis ca un pumn și a

accelerat direct spre ea. Orlandine a urmărit-o doar un moment. Alegerea direcției trebuia să fi fost o coincidență, pentru că sigur nu detectase nava ei. Apoi, brusc, a primit ceva – un virus de computer, dar, în mod ciudat, nu foarte eficient. L-ar fi putut respinge, dar informațiile pe care le aducea acesta ar fi putut fi utile, de aceea l-a trimis într-un spațiu securizat de prelucrare. Apoi a înregistrat o creștere abruptă a energiei din partea navei care se apropia și a înțeles că era în pericol.

A aruncat nava într-o parte, iar temperatura cocii a crescut cu opt sute de grade, a schimbat din nou direcția și a lansat o serie de proiectile cu tunul pe șine. Emițătorul EM dintr-un proiectil a scos un urlet până a atins puterea maximă; alte două au explodat, răspândind nori de relee microscopice de semnal și reflectori cu sodiu. Acel nor sofisticat din resturi a ascuns nava-vierme, așa cum spera că nici dușmanul nu o putea vedea pe ea. Însă cum naiba de o văzuse? Sistemele ei cameleonice puteau păcăli aproape orice tip de senzor. Apoi, analizând problema în timp ce controla nava și armamentul pentru a decide următoarea acțiune de urmat, Orlandine și-ai dat seama că se dovedise neglijentă.

Cu cât este mai complexă o tehnologie, cu atât există mai multe riscuri de erori. Sistemele cameleonice funcționau atâta timp cât dușmanul cu care te confruntai nu știa că deții așa ceva. Dacă acel dușman era la fel de sofisticat ca și tine, el nu mai căuta să descopere ce exista acolo, ci începea să caute ceea ce *nu era* acolo. În medii ca acela, unde nu exista posibilitatea de a te ascunde, dușmanul te găsea localizând *erorile* inerente și *fisurile* din sistemul cameleonic. Orlandine a simțit că sosise momentul să o șteargă de acolo cât mai rapid.

Folosind miceliul din corp pentru a-l sprijini, Orlandine a făcut *Heliotrope* să descrie un viraj strâns. A lansat alte proiectile de mascare, apoi a zărit împunsătura unui fascicul cu microunde care străpungea norul de reziduuri din dreapta ei. Pentru un moment, nava-vierme a devenit vizibilă, în jurul căreia înfloreau explozii, semn că aceasta se apăra de proiectilele trase de Orlandine. În fața ei se afla una dintre formele de bastonaș, dar și alte forme, pe un traseu ce ducea spre mica lună pe care tocmai o abandonase. A lovit forma cu un laser de mare intensitate pe care îl instalase recent în botul navei, între fălcile dispozitivului-clește. Laserul, un fascicul coerent, cu un diametru cât al brațului ei, dar trimițând o energie de obicei rezervată armelor cu particule, a retezat obiectul, apoi a lovit ceva vital, pentru că el a explodat ca un balon plin cu lichid. Orlandine a căzut printr-un nor de fragmente amintind de piele, apoi a accelerat pe o orbită strânsă în jurul lunii.

Armele cu fascicule folosite de nava-vierme au transformat gheața în vapori când au lovit peisajul stâncos, scobind ravene arzătoare, lungi de kilometri. A văzut roci ascuțite de pe piscuri explodând, ceea ce însemna că se încălziseră mult prea repede pentru ca structura lor minerală să reziste. Apoi, accelerând, a scăpat de urmărire. Orlandine a observat că nava-vierme sau cel care o conducea hotărâse să nu continue urmărirea.

Orlandine a azvârlit nava *Heliotrope* în spațiul U și s-a îndepărtat.

Când a luat naveta pentru a coborî în atmosfera planetei Klurhammon, Cormac a avut senzația că acea călătorie prin spațiul U fusese un vis îndepărtat. S-a simțit ușurat să revină pe o lume solidă, cu lucruri materiale în jurul lui, indiferent

cât de neplăcute ar fi fost, și probabil că termenul de „spațiu real“ căpătase acum un înțeles mai deplin pentru el decât pentru alții.

Ecranul era iluminat când și când de câte un fascicul verde-albăstrui sau roșu. La un moment dat, pentru o fracțiune de secundă, a detectat un fascicul coerent care străbătea prin stratul de nori din stânga lor.

– King s-a entuziasmat, a remarcat Hubert Smith.

– Da, a răspuns Cormac pe un ton acid, și *nu* arată nicio dispoziție pentru a coborî și a pune mâna pe acea tehnologie.

– Ești prea cinic. King nu are nevoie de tehnologie Jain – poate renunța la ea în orice clipă, a glumit Smith.

Cormac i-a aruncat o privire. Smith stătea pe scaunul copilotului, folosind instrumentele pentru a monitoriza comunicațiile generale, dar și situația de pe planetă.

– Care e starea actuală? a întrebat el brusc, simțind că nu are chef de glumele lui Smith.

– Nu primim nicio comunicare de la suprafață, a răspuns Golemul, dar asta nu este o surpriză. Supraviețuitorii își dau seama de pericolele pe care le presupune folosirea canalelor generale de comunicație.

– Dușmanul? a întrebat Cormac în momentul în care naveta a fost învăluită de un nor.

– E încă activ, a raportat Smith.

Cormac a aruncat o privire în spate, spre Arach, însă acesta se dovedea îndeajuns de înțelept să nu

mai execute obișnuitul lui dans în așteptarea unei lupte. Văzuseră cu toții imagini luate de pe orbită cu orașul distrus, casele carbonizate din afara lui și nenumăratele cadavre – unele dintre ele încă pășind. Apoi s-a uitat la Scar, care stătea ghemuit alături de drona-păianjen, dar dracomanul avea pe față obișnuita lui expresie feroce.

Smith a reluat:

– După ce a distrus concentrațiile masive de tehnică Jain cu ajutorul focoaselor nucleare, King are drept țintă concentrațiile mai reduse din vecinătatea grupurilor mai numeroase de refugiați și totuși nu poate să ajute micul nostru grup de supraviețuitori.

Golemul s-a întors către Arach și a clipit șmecherește.

Naveta a vibrat puțin, iar curând a străpuns stratul de nori care acoperea cerul. Dedesubt se întindea tabla ca de șah a câmpurilor cultivate, unde apăreau și clădiri disparate, amintind de piesele jocului – un peisaj care i-a amintit lui Cormac de peisajul rural englezesc văzut dintr-un vehicul gravitațional. Existau și râuri, dar rețeaua lor regulată demonstra că ele aveau antecedente artificiale. A coborât privirea spre o hartă a terenului, care i-a apărut pe unul dintre ecranele secundare, apoi spre crucea de pe ecranul principal din sticlă-lanț din fața lui, și a conchis că inexactitatea nu îi plăcea, de aceea a interogat computerul navetei prin intermediul legăturii de rețea. S-a înregistrat o întârziere până când informația privind ruta s-a întipărit în mintea lui ca amintire. Întârzierea l-a iritat, dar aceea era o consecință firească, provocată de faptul că eterul înconjurător era încărcat de programe subversive lansate de Erebus. Abordarea pripită a unor

asemenea chestiuni putea face ca el să cadă sub controlul unuia dintre acele *lucruri* aflate la sol și să dirijeze naveta pe un drum de coliziune cu vreun munte.

– King mi-a spus că jos se află unul dintre cei patru supraviețuitori, a zis Smith pe neașteptate. Probabil că a murit deja și este recuperat de dușmani.

– La naiba!

Cormac a regretat că nu se putea deplasa mai repede. În legătura de rețea a accesat planul pe care King îl transmisese cât mai erau la bord. Cu ceea ce se numește „al treilea ochi“, a examinat dispunerea destinației lor: un complex de clădiri situat sub coronament. King întâmpina greutăți în identificarea țintelor. Cu ajutorul semnăturilor de căldură și al studierii tiparelor de mișcare, IA-ul navei atacatoare stabilise că în complex se desfășura o luptă și că patru indivizi – iar acum doar trei – erau *probabil* atacați de ființe umane cotropite de Jain. Din nefericire, deși King era capabil să lovească de pe orbită o țintă cu diametrul de treizeci de centimetri, era foarte greu de deosebit semnăturile de căldură ale băieților buni de ale celor răi. Probabil că nu ar fi fost chiar ușor să îi diferențieze nici de aproape. Deși Cormac întocmise deja un plan de atac pe care îl prezentase celorlalți, iar aceștia, ca niște profesioniști, îl receptaseră și îl înțeleseseră, exista totuși riscul ca totul să sfârșească prost.

Terenurile cultivate se terminau chiar până la marginea unei păduri cu copaci uriași și noduroși. Accesând informațiile despre acea lume, încărcate în legătura lui de rețea, dar nu și în minte, Cormac a aflat că și acei copaci reprezentau culturi – din păstăile cu semințe ale acestora se obținea o masă

de module combinate de biocontrol. Din câte părea, și lemnul putea fi transformat într-un procesor organic, însă existau unele dispute privind doborârea copacilor din cauza unei investigații în desfășurare, care viza posibilitatea ca aceștia să aibă simțăminte. Pentru o clipă, cât a contemplat pădurea, copacii i s-au părut a se multiplica la infinit, și totuși a avut senzația că știa poziția fiecăruia în parte. A zărit, de asemenea, clădirea care în acele momente era ascunsă vederii.

– Ei, la naiba!

– Probleme? a întrebat Smith.

Cormac s-a concentrat și a readus în fața ochilor ceea ce îl înconjura. Nu trebuia să se lase distras de cealaltă percepție.

– Nu, a răspuns el. Doar că eram cam nerăbdător.

Smith l-a privit absent – remarcând fără îndoială îndepărtarea lui Cormac de la conduita lui obișnuită. Cu toate că luptaseră alături, Cormac ajunsese la concluzia că nu avea deplină încredere în Golem. Părea a fi o neîncredere veche a IA-ului din el, deși era ciudat că acest lucru nu se aplica dronelor de luptă. Probabil din cauză că acestea, precum Arach, nu pretindeau a fi altceva decât erau.

Apropiindu-se de copaci, Cormac și-a dat seama că ideea de a coborî prin coronament nu era întru totul posibilă, deoarece acesta era prea dens. Însă copacii erau destul de distanțați unul față de altul. A făcut naveta să se întoarcă, coborând cu spatele, prin folosirea motorului principal pentru decelerare. Prin dreptul navetei au zburat fulgerător resturi de recoltă și tăciuni. După ce nava a ajuns la o viteză sub o sută șaizeci de kilometri pe oră și a folosit cu precădere sistemul

antigravitațional pentru a rămâne în aer, a făcut-o să se rotească din nou și a apelat la propulsoarele terțiare pentru a reduce și mai mult viteza, după care a pătruns cu botul în pădure, printre două trunchiuri masive, care aveau scorburi întunecate și erau noduroase ca măslinii foarte bătrâni. Verificând coordonatele, a constatat că prima dintre clădirile ascunse se afla la un kilometru și jumătate în față, și curând aceasta i-a apărut în câmpul vizual – confirmând veridicitatea imaginii ciudate percepute mai devreme. În pădure se vedeau sclipiri de lumină: foc de arme, probabil explozivi.

Cormac a făcut naveta să coboare pe sol, păstrând în minte planurile de atac și adaptându-le incremental, în funcție de deplasarea semnăturilor de căldură din interiorul complexului de clădiri. Trei dintre ele au fost etichetate „ființe umane?“, dar erau înconjurate de altele, care nu puteau fi etichetate. Imaginea se schimba și devenea neclară mereu. Asta reprezenta una dintre problemele lui King: schimbul de focuri crea propriile semnături de căldură, și se părea că în interior izbucniseră incendii.

În timp ce naveta se așeza pe sol, ridicând nori de frunze aurii și roșcate și ceea ce păreau a fi coji de castane uriașe, Cormac și-a desfăcut centura de siguranță și s-a ridicat în picioare. Ușa laterală se deschidea deja, iar Scar se îndrepta spre ea. Însă nu dracomanul a ajuns primul la ea, ci Arach, care a pornit pe tavan, pe deasupra lui, și a aterizat cu un zăngănit pe rampă exact când naveta a atins solul. Apoi Arach a ajuns între frunzele încă plutind, iar din abdomen s-au deschis două trape din care au apărut două tunuri gen Gatling. Părăsind ultimul naveta, Cormac a coborât rampa, apoi s-a răsucit și a transmis simultan instrucțiuni prin legătura sa de rețea. Tunul automat de pe

acoperișul navetei s-a rotit și l-a luat la țintă preț de o clipă, lucru îngrijorător, după care a intrat pe modul de căutare. Asta însemna că avea să îi recunoască la întoarcere, însă, dacă s-ar fi apropiat, oricine ar fi primit câteva lovituri de avertizare, după care focul-puls l-ar fi tăiat în două.

– Gata, porniți amândoi, a spus el întorcându-se către însoțitorii lui.

Arach și Scar au pornit imediat spre intrarea de încărcare situată pe drumul forestier. În acest timp, el și Smith s-au îndreptat spre un set de uși duble care rămăseseră deschise; terenul din fața lor era răscolit, iar un autostivuitor greu stătea nemișcat într-o latură.

Evaluând distanțele, Cormac a spus:

– Avem doi în stânga, la circa treizeci de metri. Ceilalți au început să se repoziționze – au descoperit prezența noastră.

Smith și-a reglat cu mare grijă carabina cu protoni. Cormac și-a suflecat o mânecă, a apelat o listă de programe din legătura sa de rețea, după care a scos steaua din toc și a aruncat-o în față. Pentru un moment, arma a părut să rămână neclintită în aer, apoi a pornit și, rotindu-se, a căpătat viteză, destinzându-și și retrăgându-și lamele din sticlă-lanț, parcă așteptând ceva. Apoi, parcă hotărându-se să se comporte normal, s-a oprit și a rămas în aer, bâzâind slab la doi metri deasupra umărului lui Cormac.

– Se apropie de ușă, a observat Cormac.

Smith a lipit patul puștii de umăr și a înghețat într-o poziție care pur și simplu nu era umană. Cormac și-a încrucișat brațele la piept și a urmărit o siluetă chinuită apărând la lumină. Era o femeie, cu arsuri

grave, având niște umflături roz în locul ochilor. A scos la vedere o cheie franceză și, fără să ezite, a pornit înainte cu intenții clare de atac. Cormac s-a gândit să o avertizeze, dar și-a dat seama că femeia nu mai era o ființă umană. Din curiozitate, a îngăduit percepției sale asupra realității să fie ignorată, iar tot ce îl înconjura a căpătat din nou o transparență bizară. Apoi a văzut ce se afla în trupul ei: organele interne erau exact așa cum se cuvenea, însă erau cotropite de frânghii de tehnologie Jain. Părea plină de șerpi.

A aruncat o privire spre Smith.

– Doboar-o!

Golemul a tras o rafală lungă, pornind dinspre cap spre vintre, azvârlind-o pe femeie înapoi pe ușă în două jumătăți arzând. O parte din ea a lovit silueta care tocmai voia să iasă. Bărbatul a îndepărtat bucata incendiată și a continuat să înainteze. De această dată lui Cormac i-a fost greu să judece, deoarece omul arăta normal la exterior. Însă în interior era plin de șerpi.

– Oprește-te imediat! i-a ordonat Cormac, apoi s-a uitat întrebător la Golem, care a deschis focul împotriva omului, făcând ca fragmente arzând din acesta să fie aruncate în interiorul clădirii.

Faptul că își ascunsese noua abilitate față de Smith demonstra neîncrederea crescândă pentru IA. Probabil că acea reținere se datora frustrării pe care o simțea din cauză că Polity nu reacționase suficient la amenințarea pe care o reprezenta Erebus, dar și sentimentul că IA-urile aveau un program necunoscut.

– Sigur e infectat, a spus Smith, lovindu-se ușor cu un deget în tâmplă. Niciun om nu ar prezenta asemenea temperatură și densitate.

Cormac a reținut acest fapt pentru a-l folosi ulterior. Acum nu avea timp, dar era posibil să ruleze un program care să îi sensibilizeze ochii la unde infraroșii și s-a gândit că adăugarea unui mic scaner ultrasonic ar fi fost o idee bună. Atunci ar fi putut pretinde că avea o tehnologie utilizată curent în Polity pentru a vedea și acei șerpi.

– Bun, să ne grăbim, a spus el și a comutat comunicatorul.

Termenul era nepotrivit, pentru că niciunul dintre ei nu folosea o unitate de comunicare militară standard. El putea transmite prin legătura sa de rețea, Smith și Arach dețineau echipamente cu același rol, la fel și Scar, deși modalitatea prin care dracomanul trimitea și primea semnale avea o bază biologică.

Pe schema actualizată permanent în minte, Cormac a văzut că, așa cum era de așteptat, ceilalți doi întâmpinaseră o oarecare opoziție, pentru că harta temperaturilor din zona în care tocmai pătrundeau devenea încețoșată și haotică. Atunci când a pășit pe lângă rămășițele arzând și sfârâind ale celor care fuseseră până nu demult ființe umane, și-a reținut răsuflarea ca să nu aspire mirosul de fum și de grătar. După ce a trecut de uși, a folosit un program de legătură la rețea pentru a amplifica lumina, apoi a privit în jur. În interiorul clădirii lungi de aproape o sută de metri, de o parte și de alta, se găseau portaluri. Pe podea, se vedeau diferite mașini de sortare și benzi transportoare; a mai observat un vagonet plin cu obiecte care semănau cu smochinele – probabil extrase din tecile țepoase împrăștiate în exteriorul clădirii. Cu excepția lor, în clădire nu existau corpuri care să emită căldură, însă patru surse de căldură se apropiau de capătul îndepărtat, venind din alt complex.

– Portalul acela.

A făcut un semn către cea de pe dreapta și s-a întrebat dacă trebuise să vorbească, deoarece știau cu toții planul de asalt. Smith a pornit pe o scară, urcând treptele în salturi inuman de rapide, și a țâșnit de-a lungul portalului. Cormac a înaintat cu pași lejeri, accesând online un program pe care îl descoperise recent în camera de control a Shurikenului – nefiind sigur dacă era original sau fusese adăugat de Jerusalem când IA-ul reparase arma. În mintea lui a apărut o altă imagine: triunghiulară și de o formă oarecum romboidală, și văzută din perspectivă, de undeva de deasupra capului, pentru că privea prin ochii Shurikenului. O scurtă intervenție de programare a trimis arma în fața lui. Simultan, a verificat poziția celor patru semnături de căldură și a văzut că Smith se afla exact deasupra lor. Aproape imediat s-a auzit o explozie, iar flacăra acesteia a iluminat drumul înainte, după care au urmat câteva pocnituri scurte de foc protonic. Cei patru, identificați clar ca fiind infectați cu tehnologia Jain, se strânseseră laolaltă, de aceea, în mod logic, Smith folosise o grenadă, după care îi lichidase pe supraviețuitori cu focuri de carabină. În timp ce Shuriken plutea pe deasupra cadavrelor arzând, din punctul din care se găsea, Cormac a zărit mișcându-se un membru din care ieșea fum, apoi și acesta a fost incinerat de o nouă rafală trasă de Smith.

Shuriken a pătruns apoi în altă clădire lungă. A urmat o explozie de lumină, steaua a făcut o eschivă și a gonit șerpuitor, iar focul de pistol cu pulsuri a trasat linii pe tavan, deasupra stelei. A, deci aceia erau înarmați. Shuriken a țâșnit într-o parte și a trecut printr-un grilaj – iar acum el vedea doar în interiorul unei conducte de ventilație. Din nou harta indicând punctele calde: Arach și Scar se despărțiseră, iar dracomanul ajunsese deja la

podul-tunel care lega clădirea de cea în care se desfășura acțiunea principală.

– Pe poziție, a mârâit Scar prin comunicator după ce a ajuns în clădirea-țintă.

Arach era poziționat așa cum voia Cormac. Ajuns în apropierea cadavrelor care ardeau, Cormac le-a ocolit și a observat mișcări șerpuitoare în carnaj. În cele din urmă, a ajuns la cotul care conducea spre cea de-a doua clădire lungă și s-a oprit.

– Arach?

– Doi haimen transformați. Cu puști cu pulsuri și cadre de susținere. Sunt între grinzile tavanului, exact sub mine.

– Smith, ești acoperit? a întrebat Cormac.

– Sunt patru chestii jalnice, dar au destulă minte să stea ascunse în clipa asta. Cei trei supraviețuitori se află în spatele unei mașini de ambalare automată. Unul dintre ei este rănit, iar ceilalți au cam rămas fără muniție. Au doar o armă de vânătoare și două puști cu pulsuri.

– Scar.

– Acoperit. Doi dintre ei. Unul este haiman.

Cormac a ales să vadă din nou prin perspectiva Shurikenului și, în umbrele adânci, a zărit picioarele unui bărbat care înainta tiptil prin conducta de ventilație. Apoi imaginea i-a înfățișat o explozie în roșu și roz, iar Shuriken a țâșnit de cealaltă parte a cadavrului, azvârlind așchii de os de pe lamele din sticlă-lanț. Scar scăpase de un dușman. Imediat, steaua a lovit alt grătar, l-a străbătut și a ieșit din conductă deasupra celor trei supraviețuitori. O femeie care își pierduse

antebrațul drept stătea întinsă pe podea, în vreme ce un bărbat îi aplica un garou.

– Of, la naiba! a spus cel care rămăsese în picioare și a ridicat pușca de vânătoare pentru a trage în Shuriken.

– Lasă arma jos! a spus Cormac. Am venit să vă salvăm.

Bărbatul a ezitat, apoi a coborât arma. Cormac a observat că era haiman. Pe acea lume păreau să fi existat mulți ca el.

– Gata, Scar, acum incendiază aerisirile acelea! a ordonat Cormac. Ceilalți, luați-i pe supraviețuitori.

Zgomotul focurilor de armă a devenit un bubuit constant, iar o flacără puternică a iluminat interiorul uriașei clădiri. Scoțându-și pistolul-subțire, Cormac a dat următorul colț și a văzut două siluete arzând prăbușindu-se la podea, apoi destrămându-se. A distins capul cuiva învăluit în flăcări și fragmentele din cadrul de susținere a unui haiman împrăștiindu-se peste tot. Apoi s-a declanșat bubuit de grenade termice. De-a lungul unui perete, focul azvârlea flăcări din gurile de ieșire ale aerului condiționat. Cele trei ținte ale lui Scar erau incinerate în conductele pe care le folosiseră pentru a se furișa până la supraviețuitori.

– Smith? a întrebat Cormac laconic.

– Unul a trecut, a recunoscut soldatul. Dar acum e făcut bucăți pe podea, iar arma aceea a ta plutește deasupra lor.

– Mai mișcă vreunul? a întrebat Cormac la modul general.

Cum nu a primit niciun răspuns, s-a îndreptat spre locul în care se aflau supraviețuitorii. Nu avea ce să afle de la dușmani, dar poate cei trei aveau ceva de spus.

Cele două sfere-dragon pluteau în spațiu aparent nepăsătoare la activitatea febrilă din jurul lor. Cufundată în RV (realitate virtuală), Mika părea că stă pe o podea invizibilă suspendată deasupra vidului, studiind noua unitate de conferințe care era adusă de două nave-cărăuș spre sfera-cragon care reușise să spargă programarea Creatorului său. Pentru cei care le vedeau pentru prima oară, ambele încarnări ale lui Dragon arătau identic, fiind sfere ale tehnologiei exraterestre, care acum aveau diametrul de patru kilometri și jumătate. Crescuseră înglobând materie din asteroizi și prelucrând-o intern în *cev*a. Mika putea deosebi cele două sfere-Dragon, deoarece recunoștea cicatricele de pe suprafețele lor. Și asta pentru că fusese de față când cele două sfere se răniseră reciproc.

Unitatea de conferințe era o structură de cazare presurizată sub formă de dom, având o sută cincizeci de metri diametru și era dotată cu tehnologie pentru scanare, cercetare și multe altele. Cele două nave-cărăuș au eliberat-o la aproximativ un kilometru și jumătate de prima sferă, apoi s-au îndepărtat rapid, ca niște acoliți care au lăsat o ofrandă pentru cine știe ce zeu predispus la izbucniri de furie. Unitatea s-a rotit încet în vid, apropiindu-se treptat de sfera-destinație care exercita o atracție gravitațională slabă. Evident, acea deplasare nu era suficient de rapidă, pentru că în câmpia cărnoasă a lui Dragon, care se întindea dedesubt, a apărut o cavitate luminată în roșu, de formă triunghiulară, și pseudopodele cu capete de cobră ale unui arbore au țâșnit în sus, au prins

obiectul care se apropia și l-au tras în jos pe suprafața sferei, de parcă ar fi fost o cupă a unui prestidigitator. După ce a ajuns pe locul său, unitatea a urmat procedurile de instalare: țepușe cu vârful întors au coborât din partea sa inferioară și au ancorat-o, diferite sonde au pătruns în carnea străină de dedesubt, iar partea de hardware și cea de scanare internă a computerului s-au conectat instantaneu online. Arborele pseudopod s-a detașat, a oscilat câteva momente, de parcă nu ar fi fost hotărât ce să facă, apoi, brusc, s-a retras în interiorul sferei. Cu o emisie de vapori, gaura de formă triunghiulară s-a închis.

Satisfăcută că totul decursese așa cum anticipase, Mika a întins o mână, iar sub degetele ei s-a materializat o consolă tactilă. A atins doar o comandă, apoi a recăzut în întuneric, în poziție șezând. Ridicând mâna, a apăsat butonul de decuplare a căștii de RV și a simțit nanoconectorii retrăgându-se din tâmple. Rămânând cu ochii închiși, a lăsat casca pe spate, a desfăcut clemele aflate de-a lungul uneia dintre mănușile RV pe care o purta și a scos-o de pe mână, după care a deschis ochii cu prudență în lumina orbitoare din zona ei de cercetare.

Mika s-a desprins din cadrul RV – care în acel moment se afla în format de scaun, deoarece hotărâse să nu folosească toate facilitățile ei – și s-a îndreptat spre ușă.

– Vreau să traversez imediat, a spus ea.

– Desigur, a venit răspunsul lui Jerusalem. În locul obișnuit te așteaptă o mică navă.

Mika s-a oprit o clipă.

– Locul obișnuit?

– Da, unde te-ai îmbarcat ultima oară pentru a fi transportată până la Dragon.

Jerusalem făcea vreun joc? Ultima navă pe care o folosise pentru a merge acolo nu se mai întorsese. Mika avusese doar rolul de a confirma dovezile duse de o sferă pentru a o convinge pe cealaltă că stăpânii lor, Creatorii – care îl construiseră pe Dragon și îl aduseseră în Polity –, dispăruseră pe veci și, prin urmare, programarea de bază nu mai era valabilă. Procesul de convingere făcuse ca sferele să manifeste adversitate una față de cealaltă, iar prezența unei simple ființe umane în apropierea unor entități străine, fiecare de câte un milion de tone, nu se dovedise o idee foarte fericită. Mika fusese cât pe ce să moară în nava ei minusculă și cu siguranță ar fi murit dacă cea de-a doua sferă-dragon nu ar fi prins-o brusc și, cât căutase în propriile amintiri o confirmare a ceea ce i se comunicase, a reasamblat-o ca pe o jucărie stricată. Cu toate acestea, se putea ca Mika să nu mai fie aceeași jucărie dinainte.

A socotit că de această dată *poate* nu va exista niciun subtext deliberat în schimbul ei de informații cu IA-ul. Dând din cap pentru a-și face curaj, Mika a ieșit din zona biroului și a urmat o rută familiară prin spațiile ca de catedrală ale uriașei nave care, într-un fel, i s-au părut necunoscute, cu toate că și-a dat seama că nu ele se schimbaseră.

Mika era sigură că în ființa ei fusese modificat ceva fundamental și că acest lucru reprezenta sursa sentimentului de deconectare și alienare pe care îl trăia. Când cea de-a doua sferă o scosese dintre ruinele micii nave, Mika știa că era pe moarte, pentru că majoritatea oaselor erau rupte în carnea ei sfârtecată. Într-o asemenea situație, Jerusalem i-ar fi descărcat mintea și ar fi plasat-o în alt corp,

întreg. Dar sfera preferase să o repare, iar Mika știa că sferele-dragon nu se dădeau înapoi când era vorba să se joace cu creaturile vii. După ce o scanase, Jerusalem constatase câteva ciudățenii despre care afirmase că erau inofensive, dar Mika nu fusese întru totul convinsă. Acum voia să afle ce avea de spus Dragon despre această chestiune.

Ajungând în cele din urmă la vestibulul care dădea spre ecluză, Mika a îmbrăcat un costum spațial, după care s-a îndreptat spre pasarelă. Ecluza era un cilindru vertical, cu o pasarelă care înconjura perimetrul și un bocaport circular, irizat, care ocupa podeaua. Când a părăsit pasarela, bocaportul din podea s-a deschis brusc, iar un lift a ridicat nava de transport.

Acel vehicul pentru o singură persoană, un ovoid întins și aplatizat, nu avea ecluze, acționare principală sau IA intern. Putea fi condus de un pilot la nevoie, dar de cele mai multe ori era controlat de un IA exterior. Avea tălpici, două propulsoare direcționale amplasate în partea din față și o mică acționare ionică în spate. Nu se deosebea cu nimic de cel în care Mika fusese cât pe ce să moară. Străduindu-se să nu șovăie la acel gând, a coborît de pe pasarelă și a urcat în vehicul.

După ce s-a instalat comod pe singurul scaun, a spus:

– Ultima dată când am zburat cu așa ceva nu s-a terminat prea bine. Te rog, Jerusalem.

IA-ul a întrebat prin comunicator:

– Vrei o rută panoramică?

Exact același lucru spusese și ultima oară, iar asta a făcut-o pe Mika să se înfioare. Apoi, în timp ce

își fixa centura de siguranță, a hotărât să îi răspundă la fel ca data trecută.

– Dacă ai suficient timp.

Ușa laterală s-a etanșat cu un fâsâit, iar imediat după aceea în ecluză au început să se aprindă lumini intermitente de culoarea ambrei când pompele au evacuat aerul. Cu toate că nava era perfect etanșă și avea propria alimentare cu aer, ca măsură suplimentară de precauție, Mika și-a închis costumul spațial. Atracția gravitațională a dispărut, apoi tavanul s-a deschis și a lăsat la vedere stelele. Răsucindu-se cu ajutajele în jos, propulsoarele frontale au pornit și au proiectat nava în spațiu. Nava s-a întors cu botul spre inelul exterior al lui Jerusalem, care, din acel punct, arăta ca o autostradă uriașă care mergea în jurul ecuatorului unei planete din metal. Uriașa navă de cercetări era, de fapt, o sferă gigantică având diametrul de opt kilometri, iar banda groasă care o înconjura cuprindea navete, nave-cărăuș, drone și telefactori, care constituiau macrotrusa de scule a IA-ului.

Mika a contemplat ceea ce se afla în jurul puternicei nave. Scarflow, lumea locuită, aflată în dreapta ei, era doar o siluetă întunecată din cauza luminii orbitoare emise de propriul soare. Giganta gazoasă din interiorul orbitei acelei lumi nu era vizibilă. Ici și colo a surprins sclipirea reflectată a câte unei nave, dar nimic altceva. Examinarea hărților de stare ale acelui sistem i-a creat impresia unui colț de spațiu agitat ca un stup de albine tulburat, deoarece, pentru a completa rămășițele flotei care scăpaseră de atacul Erebus, acolo sosiseră multe nave Polity. Și-a dat seama cât de *redusă* era acea activitate față de adevăratele proporții a ceea ce exista doar când a văzut tot ce era în exteriorul lui *Jerusalem*, fără intervenția computerului pentru contractarea distanțelor.

Nava s-a întors și a accelerat spre două puncte albe ca niște ochi glaciali și absenți: sferele-dragon. Când a început scurta călătorie, Mika a analizat ceea ce aflase despre ele până în acel moment. Inițial, civilizația Creatorului, situată în Norul lui Magellan, trimisese patru sfere unite pentru a semăna noduri Jain care să conducă la distrugerea sigură a Polity. Dragon refuzase însă să execute ordinul, iar în zonă sosise un Creator pentru a forța lucrurile. În cursul conflictului care a urmat, o sferă reușise să provoace pierderi umane masive pe o planetă numită Samarkand, și atunci interveniseră Mika și Cormac. El distrusese sfera periculoasă, iar Polity acceptase minciunile Creatorului. Deși putea să nesocotească ordinele Creatorilor în anumite privințe, Dragon nu putea încălca alte ordine, iar asta din cauza programării de bază. Drept urmare, Dragon nu a dezvăluit adevărul privind scopul său.

În următorul conflict, o a doua sferă s-a sacrificat pentru a crea dracomani. Dar de ce? Pentru a produce o armată de ființe imune la tehnologia Jain, însă, ca multe alte aspecte care aveau legătură cu Dragon, existau numeroase nuanțe de complexitate care stăteau la baza acelui răspuns simplu. Și, relativ recent, Polity descoperise că tehnologia Jain îi distrusese chiar pe Creatori și asta permisese uneia dintre sferele rămase să „spargă“ propria programare și ulterior, cu ajutorul lui Mika, să modifice și programul celei de-a doua sfere. Se părea că acum Dragon devenise agent liber și bun prieten al Polity.

Mika pufni gândindu-se la acea idee.

Cele două sfere au apărut cu rapiditate în fața ei; culoarea lor trecea de la albul neutru al razelor de soare reflectate spre roșu și brun presărat cu dungi de safir și vârtejuri de galben. Cele două entități

străine se roteau una în jurul celeilalte păstrând o anumită distanță între ele, de parcă ar fi fost conectate printr-o tijă invizibilă. Ele generau un fel de atracție gravitațională, întrucât masa lor nu asigura o atracție suficientă pentru a rămâne nemișcate astfel. Evitând același fenomen, nava ei a coborât pentru a ocupa o orbită lentă, verticală, în jurul celei de-a doua sfere. Mika o recunoștea ușor pentru că avea mai multe cicatrice: fusese aproape sfârtecată de aceeași armă care fusese cât pe ce să o ucidă. După conflict, cele două sfere se contopiseră o vreme pentru a efectua un proces de vindecare, însă nu reușiseră să îndepărteze cicatricele. Probabil, că la fel ca și Scar dracomanul, ele le păstraseră pentru a fi identificate mai ușor, sau poate făcuseră asta dintr-un soi de mândrie.

Mica navă a trecut razant peste delușoare de carne solzoasă amintind de pietre prețioase cizelate și mase de tentacule roșii cuibărite în locuri ferite ca niște crânguri ciudate. La un moment dat, Mika a observat o cusătură desfăcută larg în suprafață, ocupată de pseudopode-cobra, fiecare dintre ele având un singur ochi din safir în locul capului. Totul se agita acolo, de parcă s-ar fi desfășurat o conferință a șerpilor. În cele din urmă, nava a ieșit de pe orbita strânsă și s-a îndreptat spre cealaltă sferă, unde peisajul lui Dragon se deosebea puțin, până când a coborât spre câmpia plată unde fusese încastrată unitatea de conferințe. Tresăltând, a aterizat alături de o ecluză, apoi s-a stabilizat în atracția gravitațională redusă. Mika a coborât, dar nu s-a îndepărtat de navă decât după ce a văzut că țepii curbați s-au pliat peste tălpicile ei pentru a o ancora, după care, în salturi, s-a deplasat spre ecluză.

Și a pătruns ca ambasador Polity pe tărâmul lui Dragon.

3

„Biomodul“ *este un termen imprecis folosit pentru a descrie produsele organismelor MG (modificate genetic) folosite drept componente în tehnologii care se deosebesc esențial de biotehnologia obișnuită. Cu toate că la prima vedere această descriere pare suficient de precisă, problemele apar când se face distincția dintre biotehnologia noastră și celelalte tehnologii. Desigur, în cazul în care unele componente ale unei mașini sunt biomodule, este vorba despre biotehnologie în sine dacă ne referim la un android Golem, la un vehicul gravitațional sau la un buldozer? Termenul și descrierea sa sunt așadar depășite – de fapt, ele au devenit desuete cu mai bine de cinci secole în urmă. Biomodulele pot fi găsite acum în aproape tot ce folosim. Computerele simple conțin nanofire și fibre optice crescute viral, iar în prezent sunt puține lucruri care să nu conțină astfel de computere. Acestea includ îmbrăcămintea holografică și controlată termic, macroghetele Devcon, cu tălpi adaptabile la teren, Bagaj Loialitate și chiar veselă capabilă să anunțe*

conținutul precis și temperatura mâncărurilor. Biomodulele pot fi găsite și în liniile de îmbinare ale vizoarelor segmentate din sticlă-lanț produse pentru a oferi un finisaj optic perfect – ele sunt cristale produse în interiorul unui cactus modificat genetic și se folosesc la sistemul optic al camerelor-miniaturale. Organismul uman conține în prezent mii de varietăți ale lor în orice suită de nanomașini pe care le controlează fiecare organism. Această veche practică poate fi identificată încă de la producerea pentru prima oară a insulinei în regim MG. În mod esențial, biomodulele trebuie să fie numite pur și simplu astfel – simple componente ale tehnologiei noastre complexe și complet integrate.

Observație: Biomodulele sunt produse de orice fel de faună modificată existentă, fie ea și de origine extraterestră, dar, în principal, de flora de pe așa-numitele lumi „agricole".

Folosirea plantelor în această industrie se reduce la simpla recoltare. Dacă trebuie să se producă un modul în splina unui porc sau într-o ghindă, bineînțeles că este de preferat să se cultive stejari.

Din Ghidul Quince *compilat de ființele umane*

Yannis Collenger a aruncat o privire peste umăr la forma de pasăre de pradă a navei lui, *Harpy*, admirându-i liniile cursive și aspectul de-a dreptul amenințător, după care a transmis un semnal prin augmentarea Dracocorp. Sistemul cameleon al

navei s-a activat, făcând-o să se șteargă treptat până a devenit invizibilă. Apoi a înfipt tija de tragere în pământul care avea o crustă la suprafață, a desfăcut micul scaun pliant și s-a așezat pe el. În cele din urmă, a vorbit, iar glasul lui a fost transmis prin augmentațiile proprii către alte cinci augmentații din apropiere.

– Gata, băieți și fete, stați neclintiți, pentru că ei trebuie să ajungă la noi peste câteva minute.

Yannis avea experiență în achiziții care se realizau pe Separație. Trebuia să fie precaut pentru a nu fi înșelat, dar mai ales pentru a depista agenții Polity sub acoperire. SCP acționa de ceva vreme cu duritate împotriva vânzărilor de arme către organizațiile separatiste din Polity, iar astfel de afaceri deveniseră din ce în ce mai rare și pândite de primejdii. Însă lui Yannis îi fusese greu să reziste ispitei de a încheia acea afacere: două lăzi de carabine cu protoni, plus sistem de alimentare și, lucru incredibil, unul dintre noile implodoare CTD. Nu avea habar cum de reușiseră oamenii aceia să facă rost de unul. A mirosit o capcană, dar s-a gândit că măsurile de precauție luate vor fi suficiente.

Vehiculul gravitațional s-a apropiat prin negura sulfuroasă emisă în mod permanent de numeroșii vulcani de pe acea lume primitivă de pe Separație. Yannis a recunoscut forma unui Zil zburător, vehiculul preferat de cei care făceau afaceri în acea zonă. A aruncat o privire spre lada care stătea deschisă pe o latură, expunând conținutul său: plăcuțe din diamant din Prador, apoi s-a augmentat de la distanță în satelitul pe care îl lăsase pe orbită. În ultima oră, nu sosise nicio navă și nimeni nu îi urmărea de deasupra decât dacă era ascuns de sisteme cameleon. Se îndoia totuși de asta, mai ales dacă ținea seama de activitatea mai intensă

decât de obicei a Polity îndreptată unei amenințări exterioare pentru ca SCP să poată aloca resurse suficiente acelui gen de operațiune banală într-un moment în care eforturile Polity erau concentrate la sol. Exista posibilitatea să apară vreun agent sau poate unul dintre noii Golemi sub acoperire care deveniseră foarte greu de detectat.

Stârnind un nor de praf înghețat, Zil-ul a atins solul: mult prea dramatic, deoarece la coborâre nu fusese nevoie să se folosească turbinele. Yannis a transmis instrucțiuni către *Harpy*. Imediat după aceea, în cortexul lui vizual a primit un rezultat al rutinei extrem de complexe de scanare folosită de navă.

– Harpy, dă-mi o suprapunere de imagini, a cerut el.

În timp ce coborau din vehicul, cei patru indivizi i-au apărut conturați în roșu pe viziera căștii, apoi au fost evidențiate armele ascunse asupra lor, iar amănuntele precise au defilat într-o latură a vizierei. IA-ul navei executa cu precizie asemenea operațiuni, deoarece era produs pe Prador sau, mai curând, fusese produs din creierul unui prim-copil din Prador. Pe Yannis îl amuza mereu că IA-urile erau considerate drept o necesitate esențială pentru călătoria în spațiul U, însă se spunea despre cei din Prador, care își lansaseră navele în continuum vreme de secole, că nu posedau IA-uri. Puțini oameni din Polity socoteau necesar să pună la îndoială sau să explice acea discrepanță. Yannis presupunea că totul se reducea la modul de definire. Datorită capacității și vitezei lor de lucru, IA-urile Polity puteau efectua mai rapid calculele uriașe și complicate impuse de spațiul U. Harpy le putea face pentru că așa fusese conceput – și modificat chirurgical. Era un savant autist

îmbunătățit. Întrebarea se reducea la momentul în care o inteligență devine artificială?

Undele de scanare au pătruns apoi în Zil și au descoperit cele două lăzi cu carabine protonice în locașul pentru picioare din spate, plus încă un obiect pentru analizarea căruia lui Harpy i-a trebuit ceva timp. Când a văzut rezultatul final, Yannis a simțit cum picioarele i se înmoaie puțin. Era chiar un implodor, și încă unul mare – genul de dispozitiv folosit de cuirasatele Polity când voiau să transforme o lună în zgură. Și-a dat seama că sigur tratase cu niște ageamii, pentru că, dacă indivizii ar fi înțeles ce dețineau, prețul de pornire ar fi fost de cincizeci de ori mai mare.

– Se pare că se așteaptă la necazuri, a spus Forge.

– Ei bine, să nu-i dezamăgim, a spus Kradian-Dave.

Yannis a zâmbit în barbă, apoi a clipit când conturul uneia dintre siluetele afișate pe vizieră a început să licărească. A citit textul alăturat: carne sintetică înglobată cu sistem cameleonic, șasiu ceramal: Golem Doisprezece. Așadar, era o înscenare, dar Yannis s-a simțit oarecum dezamăgit că SCP trimisese un Golem *atât de bătrân* într-o acțiune care avea ca scop capturarea *lui*.

Fără să subvocalizeze, deoarece un Golem ar fi putut să-l audă chiar de la acea distanță, Yannis a folosit o rutină text din augmentarea lui: *Harpy, ia la țintă – dacă iese din emularea umană, trage. Dar să tragi la semnalul meu.* Apoi s-a ridicat în picioare și s-a îndepărtat de bastonul de tragere. Era ușor nedumerit, pentru că se simțea surprins de faptul că SCP permisese ca lucrurile să ajungă atât de departe. Cum de fusese acceptat riscul, indiferent cât de minor, ca acel implodor să cadă în mâinile cui nu trebuia.

O femeie care părea lider al grupului a luat-o în fața celor trei indivizi masivi, dintre care unul era Golemul. Era o femeie scundă care pășea cu o aroganță care l-a iritat imediat pe Yannis.

– Deci ați adus banii, a spus ea, oprindu-se la câțiva pași de el.

Înarmați cu puști cu puls, ceilalți trei au rămas în urmă.

– Da, am adus banii. A făcut semn către lada cu plăcuțe din diamant. Aș vrea să văd ce voi cumpăra.

– O, ce obrăznicie, a auzit Yannis glasul lui Forge venind prin augmentare. Satelitul nostru a localizat un mic grup de comando purtând îmbrăcăminte cameleon, care încearcă să se strecoare spre noi. Anunță-mă când vrei să ne luăm adio de la ei.

Yannis a înțeles în cele din urmă ce se petrecea. Golemul nu lucra pentru SCP. Trebuia să fie vorba despre una din acele situații rare: era unul care se lăsase corupt. Asta îi convenea femeii care stătea în fața lui, și reprezenta atuul ei. Probabil că mai procedase astfel, poate chiar de multe ori: armele erau momeala, iar el, peștele. A folosit funcția text a augmentării pentru a-i transmite lui Forge: *Acum ar fi bine.*

Un scheunat îndepărtat, amintind de bâzâitul scos de țânțari agitați, a venit dinspre pantele înconjurătoare. Acesta a fost urmat de explozii surde, aproape inaudibile. Probabil că Forge și ceilalți hotărâseră să folosească pentru armele lor proiectile cu funcție de căutare. Sigur era deranj mare acolo. Gloanțele pătrundeau în ținte și detonau în ele.

Femeia din fața lui Yannis a dus o mână la o ureche, apoi a lăsat-o să coboare brusc, dar fața ei rămăsese inexpresivă. Avea o unitate de comunicare în ureche. Nu știa sigur dacă soldații ei muriseră, însă acum pierduse contactul cu ei.

– Sunt sigur că nu voiai să-mi vinzi nimic, a spus Yannis.

Loviți Golemul.

Cu un pocnet, bara neclară de culoare turcoaz a unui fascicul cu particule a împuns din spatele lui. Viziera internă pentru față s-a ridicat din armura pe care o purta sub costumul pentru mediu, astfel încât acum a văzut scena printr-o fantă îngustă. Fasciculul l-a lovit pe bărbatul artificial și l-a transformat într-o flacără. În loc să fie azvârlit în spate, Golemul a pășit înainte, iar îmbrăcămintea și carnea sintetică au început să se desprindă. Pentru un moment, umanoidul metalic a rezistat incendiului – după care s-a dezmembrat.

Femeia era acum la sol, cu brațele petrecute protector peste cap. Cei doi duri care o însoțeau stăteau ghemuiți în poziții de tragere, iar țevile armelor șovăiau între Yannis și locul nevăzut de unde pornise fasciculul de particule. Ambii au aruncat priviri îngrijorate spre ceea ce mai rămăsese din camaradul lor și și-au dat seama că deschiderea focului ar fi fost o acțiune sinucigașă.

Yannis a ridicat din umeri.

– Ai încercat să mă tragi pe sfoară, și Golemul a dispărut.

Lichidează-i pe cei doi, Forge.

Yannis s-a așteptat să audă sunetul gloanțelor căutătoare, dar acestea nu au mai venit.

Forge?

– Avem o problemă – mai e cineva aici, a spus Kradian-Dave.

O nuanță din glasul omului l-a făcut să simtă un fior înghețat pe șira spinării, dar el era sigur de competența oamenilor lui. Ei trebuiau să afle pe care dintre oamenii femeii îl scăpaseră din vedere.

Harpy, ucide-i pe cei doi bărbați înarmați!

Fasciculul de particule a împuns de două ori și, după ce au țipat, cei doi bărbați au fost sfârtecați, iar bucăți din ei au zburat ca niște zdrențe îmbibate în grăsime ținute în fața flăcării unui aparat de sudură. Yannis a făcut un pas înainte, însă femeia s-a îndreptat brusc de spate și a scos un pistol cu puls. A tras drept în pieptul lui, făcând ca flăcările și fumul să se înalțe în fața chipului său. *La naiba, alt costum de mediu ruinat.* A înaintat totuși spre ea și, cu o lovitură, a făcut-o să scape arma din mână, după care a prins-o de gât și a ridicat-o de la sol.

– Sunt foarte *supărat*, a spus el.

Ar fi preferat să petreacă timpul în alt fel cu ea, dar focurile trase de tunul cu particule de pe *Harpy* trebuia să fi fost deja depistat, astfel că în acele momente agenții SCP erau probabil alertați. A strâns-o mai tare pe femeie de gât, iar motoarele din armură i-au acționat degetele. Femeia a început să se zbată și să dea din picioare, dar aceste mișcări au devenit convulsive când degetele lui au străpuns carnea, strivind traheea și mușchii. Din arterele retezate au țâșnit sângele, o jerbă stropindu-i brațul și viziera. A aruncat cadavrul la pământ și a scuturat brațul ca să-și curețe mănușa.

– Ați preluat controlul asupra problemei? a întrebat el.

Nu a primit răspuns.

– Forge? Kradian?… Lingel? Sheila? Prescott!

Să fi fost o pierdere de semnal? Folosea cineva o tehnică de război electronic?

– Harpy, dă-mi date din satelit, a cerut el, încercând să nu devină prea agitat. Chiar și așa, s-a retras puțin și a ridicat bastonul de tragere.

Informația i-a parvenit.

– Imagini de aproape ale ultimelor poziții ale oamenilor mei, a transmis el.

Trei dintre ei nu erau unde ar fi trebuit. Forge și Prescott erau… mda, a presupus că îi vedea pe cei doi, dar era greu de spus, pentru că fragmente din ei erau împrăștiate peste tot pe rocile din jur. Se părea că fuseseră loviți de gloanțe cu ghidare, dar acestea trebuie să fi fost de un tip nou, puternic penetrante, pentru că Forge și Prescott purtaseră armuri motorizate ca a lui.

Era momentul să se întoarcă la navă.

A ridicat bastonul de tragere – nume cât se putea de potrivit, deoarece era baston, dar slujea și ca armă –, după care s-a grăbit să se înapoieze pe *Harpy.* Cu toate acestea, ciudățenia pe care a văzut-o l-a făcut să se oprească. A țintit spre siluetă cu bastonul și i-a urmat traseul spre sol.

O pasăre?

Cu un fâlfâit, creatura a coborât în mijlocul rămășițelor împrăștiate ale pasagerilor de pe Zil și

a început să ciugulească bucăți de carne.

Vultur?

Yannis și-a adus vag aminte ceva din cele învățate în copilărie despre ecologia Terrei.

Dar cum era posibil așa ceva? Aerul de acolo nu putea susține viața terestră, iar formele de viață care supraviețuiau se târau prin galerii în pământ, scormonind sulful din roci și digerând forme primitive de alge.

Apoi atenția i-a fost atrasă de altceva și a ridicat ochii.

În apropiere de Zil stătea un bărbat masiv care purta o haină lungă și o pălărie cu boruri late. De parcă faptul că Yannis îl văzuse reprezentase un semnal, bărbatul a început să se apropie de el cu pași mari. Harpy i-a oferit un contur care a început imediat să se aprindă intermitent.

Golem.

Yannis a citit instrucțiunile apărute în partea laterală a vizierei: *Golem Prototip de Douăzeci și Cinci, armură din ceramal, alte modificări necunoscute. Reluare a scanării. Reluare scanare.*

Lovește-l!

Un răspuns text a licărit în cortexul lui vizual: *Te afli în același cadru cu ținta.*

Yannis s-a tras brusc în lateral, dar Golemul s-a mișcat incredibil de iute, devenind doar un fulger subliminal, apoi a pășit spre el din altă direcție.

Te afli în cadru cu țina.

S-a mișcat din nou.

Golemul s-a mișcat din nou.

Reluare scanare. Reluare scanare. Revenire virală…

Afișarea din vizieră a dispărut. A făcut din nou un pas în lateral, dar Golemul a continuat să se apropie.

Lovește-l! Lovește-l!

Nimic.

Yannis s-a întors și a rupt-o la fugă, dar, înainte de a apuca să facă doi pași, a simțit o mână metalică, mare, căzându-i greu pe umăr, care l-a răsucit, l-a prins de gât și l-a ridicat de la sol.

A auzit:

– Armele cu particule lasă un gust metalic în gură.

Glasul părea să vină de sub el. Nu Golemul i se adresa, pentru că îi vedea fața implacabilă. A simțit ceva plesnind în jurul gâtului, apoi armura de gât s-a prăbușit cu un zăngănit, care a sunat ca un tunet în urechile lui. Când capul, acum desprins de corp, a căzut cu o bufnitură pe sol, ultimul lui gând a fost: *Gust metalic?*

Privind prin senzorii navei *Heliotrop*e, Orlandine a avut o senzație de amărăciune când a contemplat obiectul masiv care stătea în vid. Nu era genul de proiect pe care îl gândise când se întorsese în Polity, însă acum condițiile se schimbaseră. Virusul de computer de la nava-vierme schimbase condițiile, pentru că el îi dăduse lui Orlandine un *sco*p clar.

Iar scopul ei era răzbunarea.

Când, distrugând un USER masiv amplasat pe o lună mică și înghețată, Orlandine deschisese capcana în care se aflaseră ea și flota Polity pe care Erebus o atacase, ea tocmai părăsea Polity pentru tărâmuri mai bune. Folosind tehnologia fantastică pe care o controla, ea dorise să construiască ceva măreț undeva, spre galaxia interioară. Amânând lucrurile o vreme, ea și-a dat apoi seama că, indiferent cât de măreață ar fi fost, realizarea ei ar fi fost lipsită de orice valoare dacă ar fi apreciat-o doar ea, de aceea se întorsese în Polity. Locul îndepărtat unde o descoperise nava-vierme fusese cel pe care îl alesese drept șantier de construcție. Iar acesta nu mai exista.

Folosind toate măsurile de precauție imaginabile, ea a studiat virusul de computer transmis de nava-vierme și a ajuns la concluzia că acesta avea unele asemănări cu o înregistrare de memorie. Apoi, pentru că poseda tot felul de componente vizuale și audio ciudate, precum și unele aparent senzoriale, ea i-a permis să ruleze într-o virtualitate sigură. Imediat după aceea, în spațiul albicios al acestei virtualități, ceva s-a manifestat și a vorbit.

– A, bună, Orlandine, a spus entitatea, virusul.

Orlandine l-a măsurat pe bărbatul cu aspect neîngrijit și a realizat că el nu era ființă umană.

– Ce ești? a întrebat ea, în timp ce, la alte niveluri, a investigat structurile de informații care provocaseră apariția acelui spirit.

– Eu? a întreptat arătătoarele ambelor mâini spre propria față nebărbierită.

– Sunt un om mort și supărat. Apoi a surâs. Numele meu e Fiddler Randal.

– Ce dorești?

– Ei bine, vreau să văd ceva murind – acel ceva care m-a ucis – și am nevoie de ajutorul tău.

– A, și din întâmplare, mi-ai fost transmis de o navă-vierme.

El a ridicat din umeri.

– Am reușit să mă răspândesc în tot Erebusul.

O afirmație ce putea fi pusă la îndoială, a gândit Orlandine care, cu toate astea, a întrebat:

– De ce ar trebui să te ajut?

– Pentru că același lucru te-a manipulat și pe tine; a vrut ca tu să fii o armă pe care ar putea să o folosească împotriva Polity.

– Așadar, vrei ca Erebus să moară – aceeași entitate din care se pare că faci parte, a spus Orlandine. De ce să încerc să îl ucid? Cu toate că m-a manipulat, Erebus mi-a oferit cel mai mare dar pe care mi l-am dorit vreodată.

– Faptul că te-a transformat într-un ucigaș?

Orlandine s-a simțit deosebit de deranjată de acea afirmație. Fără îndoială că Randal se referea la partenerul ei Shoala, pe care îl ucisese când își ascundea urmele evadării cu ajutorul nodului Jain care reprezentase „darul“ primit de la Erebus.

– Aceea a fost hotărârea *mea*, a răspuns Orlandine. O alegere pe care o regret, dar eu am făcut-o. Nu-l pot învinui pe Erebus pentru asta, e doar vina mea.

– Atunci ești mult mai iertătoare decât Erebus, a spus Randal. Vezi tu, nu ai făcut ceea ce trebuia. Recunosc, am avut și eu un amestec, după cum am intervenit și în multe rateuri ale lui Erebus. Însă

Erebus, în ciuda puterii sale mentale și fizice, este o ființă minusculă și meschină.

– Ai de gând să treci la subiect?

Ăsta e subiectul.

El a alunecat într-o parte și practic s-a transformat. Cu un fior de nostalgie, Orlandine a contemplat peisajul lumii în care se născuse. A recunoscut terenurile cu plante modificate radical pentru producerea de biomodule necesare industriilor înalt tehnologizate ale Polity. A recunoscut culoarea albastru-violacee a cerului și aproape că a putut mirosi polenul din aer. Amintirile îi erau limpezi, deoarece și pe vremea aceea suferise modificări fizice, inclusiv instalarea unei legături de rețea, lucruri care reprezentau puncte de plecare pentru a deveni haiman. Existau dispute aprinse privind moralitatea alegerii viitorului unui copil încă de la o vârstă fragedă, dar la acea dată, pentru a permite cuiva să devină haiman, primele modificări trebuiau făcute foarte devreme în viață. IA-urile îi permiseseră mamei ei să o schimbe, iar acum, când era adultă, Orlandine înțelegea motivul. IA-urile voiau ca ființele umane să iasă din mlaștina primordială.

Frații ei, gemenii Aladine și Ermoon, căpătaseră statut deplin de haiman înaintea ei, dar ei erau cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea. Ariadne, mama lor, fusese hotărâtă în privința viitorului pe care îl plănuise pentru ei toți. Ea nu putuse înțelege obiecțiunile ulterioare ale băieților față de ce le impusese cu forța și fusese foarte dezamăgită când, după divorțul lui Ariadne de tatăl lor, băieții refuzaseră să se mute pe Europa. Ea se agățase în continuare de idee când Orlandine alesese Proiectul Cassius – mereu șuvoiul constant de mesaje, interesul de proprietar manifestat de ea și

darurile despre care Orlandine era sigură că i se trimiteau pentru a ostoi sentimentul de vinovăție trăit de Ariadne.

Și, iată, au apărut și gemenii.

Fluxul de date a sporit, și Olandine a început să simtă scene de parcă ea ar fi fost acolo, deasupra lor. Ei erau legați de pământ într-un fel de cușcă organică, zbătându-se să se elibereze. Pentru o clipă, exact deasupra lor a apărut o mână metalică, având degete lungi, și amândoi au început să urle și să se zbată mai energic. Firicele de fum s-au înălțat din hainele lor, care au început să se înnegrească, iar Orlandine a simțit miros de plastic topindu-se. Flăcările au izbucnit prin țesătură, iar cei doi bărbați au început să ardă. Urletele lor au devenit aproape inumane, stingându-se în gemete și gâfâieli agonizante. Un miros ca de porc pârlit s-a răspândit în aer în timp ce flăcările au căpătat strălucirea magneziului, înghițind cele două trupuri și întreaga structură care îi ținea prizonieri. În cele din urmă, totul s-a terminat și din ei nu a rămas decât cenușă. Într-o clipă, scena a dispărut… iar Fiddler Randal a revenit.

Orlandine a folosit toate metodele posibile pentru a-și ține emoțiile sub control. Și-a modificat fluxul substanțelor neurochimice din creier, și-a modulat echilibrul electroliților și al zaharurilor din sânge și și-a stimulat în mod artificial tiparele precise de declanșare sinaptică. Nu și-a îngăduit să simtă șoc, suferință sau furie.

– Ce este asta? a întrebat ea cu un calm robotic.

– Una dintre problemele tehnologiei Jain este că datorită existenței unui spațiu uriaș de prelucrare, în spațiile goale s-ar putea afla multe lucruri care să nu interfereze cu funcția sa de bază, a spus Randal. Reprezint o părticică din Erebus – o

fantomă într-un mecanism – și drept urmare, deși evit încarcerarea sau ștergerea, cunosc mintea lui Erebus și văd tot ce face. De aceea, am văzut asta.

– Presupunând că aceste imagini sunt chiar adevărate, cu ce scop a făcut asta Erebus? a întrebat Orlandine.

– Din răzbunare. Pe lângă faptul că nu s-a permis ca darul lui Erebus, adică tehnologia Jain, să te copleșească, pentru ca apoi tu să o folosești împotriva Polity, către Erebus s-au transmis suficiente informații pentru ca el să știe că *tu* ai fost aceea care i-ai distrus USER-ul, permițând astfel flotei Polity să scape. Gazda mea n-a trebuit să redirecționeze decât resurse foarte limitate pentru a-ți ucide frații.

– Am înțeles.

După o tăcere îndelungată, Randal a întrebat:

– Așadar, ce planuri ai acum?

În locul rece și lipsit de emoții pe care îl ocupa în acele momente, Orlandine nu simțea niciun îndemn să plănuiască ceva. Cu toate acestea, era haiman, și după ce căutase și descoperise sinergia dintre ființa umană și mașină, nu își putea nega total latura umană. Rămânând glacială din punct de vedere analitic, a gândit că, dacă verifica acele imagini, la revenirea emoțiilor normale, va suferi – și apoi se va înfuria, devenind îngrozitor de furioasă. Toate celelalte gânduri și scopuri vor fi date deoparte.

– Ai putea fi un agent al lui Erebus, trimis să mă manipuleze din nou, a spus ea.

– Da, aș putea.

– Cum mă poți ajuta?

– Depinde de intențiile tale.

– Dacă acele imagini arată adevărul, atunci cred că vreau să îl distrug pe Erebus.

Înțelegea însă că Randal știa că acesta îi va fi răspunsul.

– Bine, dacă așa stau lucrurile, îți voi arăta amănunțit cum intenționează Erebus să distrugă Polity. Ori aș putea măcar să îți arăt care îi erau planurile înainte de a mă fi transmis la tine.

– Deci ești o copie a versiunii originale care încă există în Erebus, a remarcat Orlandine. Ar fi mai bine să transmiți aceste informații către IA-ul Jerusalem care, din câte am înțeles, comandă apărarea în prezent.

– Stă în firea tuturor planurilor lui Erebus să conțină un punct slab care poate fi exploatat de dușman. Știu asta, pentru că eu sunt întotdeauna cauza acelui defect, așa cum sunt punctul slab din Erebus.

Orlandine nu a știut prea bine cum să interpreteze asta.

– Continuă, te rog.

– Din nefericire, dacă ar fi să-l informez pe Jerusalem despre planul actual al lui Erebus, el va fi contracarat, dar în acest fel Erebus ar scăpa nevătămat. Cu toate astea, dacă actualul plan de atac este respectat, dacă deține suficiente resurse, altcineva, care va exploata acel punct slab, ar putea distruge Erebus. Trebuie să înțelegi că există destui care ar privi cu ochi buni agresiunea lui Erebus și… consecințele acesteia.

Orlandine a analizat o clipă acea afirmație.

– Spui că există unii din Polity care sunt de partea lui Erebus?

– Nu e vorba despre a fi de o parte sau alta. Agresiunea de acum a lui Erebus este considerată utilă de unii IA din Polity. Dar nu cred că vrei să știi precis care – crede-mă pe cuvânt.

Acest lucru nu era o surpriză, a presupus Orlandine. Existaseră destui IA rebeli în trecut.

– Atunci arată-mi acest plan de atac, a cerut Orlandine.

Randal a alcătuit un pachet de informații pe care i l-a pus la dispoziție. După ce și-a luat măsuri de precauție, ea l-a deschis și a absorbit tot ce conținea.

– Vezi că, dacă ai o armă corespunzătoare, îl poți distruge pe Erebus? a întrebat Randal.

– Da, i-a răspuns Orlandine.

– Însă, când va sosi momentul, va trebui să actualizezi codurile pentru a-ți permite să configurezi sistemul cameleon la formatul de scanare al lui Eebus – ca să te poți ascunde.

– Și mi le pui la dispoziție?

– Acum nu pot, pentru că sigur s-au schimbat, și nu mai sunt în legătură cu celelalte euri ale mele.

– Și atunci cum le obțin?

– După aprecierea mea, nu vei putea, pentru că misiunea îți va absorbi toate resursele, i-a răspuns Randal. Cu toate astea, m-am pregătit pentru

situația asta, și codurile îți vor fi aduse de un alt individ într-un loc prestabilit.

– Și acest individ?

– E foarte capabil și… motivat. Ba chiar mai mult decât capabil, având în vedere tehnologia pe care o posedă, să doboare elemente ale forțelor lui Erebus fără coduri și sisteme cameleonice activate. El va urma cu siguranță un curs predictibil și vindicativ pentru a ajunge în contact cu *unul* dintre acele elemente, după care unul dintre egourile mele va lua legătura cu el.

– Cine este acest individ?

Randal i-a spus.

– E… dubios.

– Mai mult nu-ți pot oferi, a afirmat Randal cu fermitate în glas, astfel că Orlandine a trebuit să se mulțumească doar cu atât.

Mai târziu, după ce a luat multe măsuri de precauție, Orlandine s-a conectat la rețelele IA ale Polity și a aflat amănunte despre atacul împotriva Klurhammon, lumea pe care se născuse. Era încă o părticică din ea și nu voia să creadă ceea ce îi arătase Randal. Încercând cu disperare să obțină detalii despre ce se întâmplase cu populația de acasă, a aflat că muriseră doar câteva milioane de oameni. A hotărât să își asume un risc și mai mare, accesând căsuța ei poștală din rețelele IA, și a găsit zece mesaje lungi, toate etichetate „Un dar de la un admirator“ și le-a furat de sub nasul programelor de vânătoare-ucidere care fuseseră plasate în vecinătate pentru a o descoperi. Nouă mesaje erau la fel, fiecare arătând cu amănunte șocante scenele oribile pe care deja le văzuse. Al zecelea conținea

ceva ce a recunoscut imediat drept virus, un alt Randal – pe care l-a șters.

În acel moment a crezut totul și a clocit planurile care au adus-o în acel loc deloc liber al spațiului interstelar – pustiu, cu excepția unui singur obiect masiv: un runciblu de război.

– Ei bine, asta nu ne face să ne fie mai clar de ce a venit Erebus aici, a spus Cormac.

Smith deschisese un pachet medical și poziționa un autodoctor de campanie pe ciotul brațului femeii rănite. După ce i se plasase un inhibitor nervos la umăr, iar venele secționate i-au fost suturate, femeia arăta mai bine și îi privea cu ochi curioși pe salvatorii ei și ai camarazilor ei. În acest timp, Cormac i-a examinat pe ceilalți doi salvați.

Unul era un tânăr, probabil adolescent, deși era greu de ghicit vârsta precisă a cuiva când fiecare își putea alege înfățișarea. Celălalt părea mai în vârstă, avea părul negru-corb, sprâncene negre, aproape unite și un nas masiv ca o secure care sigur nu beneficiase de chirurgia cosmetică. Asemenea tânărului, era haiman – bărbatul nu purta cămașă, de aceea Cormac văzuse deja prizele deconectate de pe șira spinării lui –, însă, spre deosebire de tânăr, nu purta carapace. Cel tânăr avea pe spate o carapace care stătea prinsă de spinarea lui ca un uriaș păduche de lemn, doar că era metalic. De asemenea, purta un cadru de sprijin complet, ceea ce îi asigura membre suplimentare care porneau din talie.

Cormac a îngăduit acelei noi percepții un oarecare joc și a depistat tehnologia Polity folosită de corpurile lor: legăturile de rețea care le acopereau creierele din craniu, numeroasele fire și dispozitive optice înșirate de-a lungul oaselor și interfețele

electrooptice care le erau înfipte în carne. Imaginea acestora l-a tulburat profund, pentru că, probabil, semănau prea mult cu șerpii din carne pe care îi văzuse mai devreme, de aceea și-a îndreptat privirea spre realitatea solidă.

– Mulțumim, a spus bărbatul.

– Pentru asta există SCP. Cum te numești?

– Carlton Egengy. A făcut semn către celălalt. Fratele meu Cherub. Apoi a coborât privirea spre femeia întinsă pe podea. Nu am avut timp să facem cunoștință.

– Jeeder Graves, a spus ea.

– Din Câmpiile Chester?

Ea a confirmat cu o mișcare din cap.

– Exact.

Acel schimb de cuvinte doar l-a iritat pe Cormac. Nu avea niciun rost și nici nu-l ajuta în acea misiune. Apoi, brusc, s-a simțit îndemnat să își revizuiască atitudinea. La încheierea misiunii precedente regretase că nu ajunsese să îi cunoască pe cei din jur, pe acei soldați care muriseră, mulți dintre ei protejându-l împotriva impulsului sinucigaș pe care îl simțise când îl văzuse pe colegul său Thorn incinerat exact sub ochii lui. A rulat numele celor trei din fața lui prin legătura de rețea, pentru a vedea dacă exista ceva în fișiere. Nu a găsit nimic. Apoi a riscat încercând să interogheze serverul local, dirijând orice răspuns printr-un spațiu de prelucrare securizat, plin de programe privind viermii și virușii Jain. După cum se așteptase, s-au făcut câteva încercări de a se ajunge la el prin intermediul legăturii, situații rezolvate cu ușurință de noua parte de hardware cu

rol defensiv. Însă nu a găsit nimic altceva – absolut nimic. O altă interogare i-a oferit un rezultat interesant. Da, existau semne grave de daune produse de tehnologia Jain în zonă, dar asta nu ar fi șters totul în mod aleatoriu. Toate fișierele Klurhammon, toate informațiile stocate despre acea lume, dispăruseră. A clătinat din cap. Își îngăduise să fie mai mult decât uman, iar asta îi oferise cea mai limpede informație. Întâmplare fericită? Nu, noroc.

– King, se pare că întreaga rețea a acestei lumi a căzut, a transmis el. Mai tot ce prezintă importanță pentru acest loc a fost șters.

După obișnuita întârziere, IA-ul a răspuns:

– Am înțeles. Nu observasem asta, deoarece am evitat în mod voit orice conectare la serverele locale. Sugerez ca din acest moment să procedezi la fel.

– Nu riști, nu câștigi, a transmis Cormac, trăind un sentiment de satisfacție pentru că fusese primul care descoperise lipsa oricăror informații.

Drept răspuns, a primit ceva care a sunat ca un bufnet electronic.

S-a întors către camarazii lui.

– Se pare că atacul lui Erebus a urmărit ștergerea tuturor fișierelor stocate referitoare la lumea asta și la populația sa.

– Și a reușit? a întrebat Smith.

– Da, a confirmat Cormac.

– Asta nu ne prea ajută, a spus Smith și a făcut semn spre Arach, care se uita la rămășițele

carbonizate ale uneia dintre ființele umane infectate cu tehnologie Jain. Pe pielea plină de coji și prin grăsimea lichefiată se vedea ceva mișcând.

– Poate obținem niște răspunsuri direct de la tehnologia pe care Erebus a lăsat-o aici.

– Îndoielnic, a spus Cormac și a clătinat din cap. Dacă Erebus a ascuns ceva, nu ar fi lăsat indicii peste tot. Mai curând vom da peste bombe-capcană.

– Nu cred că a fost aici *doar* pentru atâta lucru.

Cormac s-a întors. Cel care vorbise fusese tânărul haiman.

– Ce vrei să sugerezi?

– Androidul – nu cred că a venit aici doar pentru a șterge informații.

Fratele mai mare s-a uitat curios la cel mic.

– Cherub, n-ai scos nicio vorbă despre android.

Cherub a făcut o grimasă spre fratele lui.

– Ne străduiam să rămânem în viață, așa că nu am mai avut vreme să discutăm despre asta.

– Continuă, l-a îndemnat Cormac.

Tânărul a clătinat din cap.

– A coborât în apropiere de oraș.

– Descrie nava.

– Nu e nevoie. Îți transmit o imagine chiar acum.

– Atunci fă-o!

Legătura de rețea a lui Cormac a recepționat interogarea privind conectarea, așa cum recepționase multe altele din zona înconjurătoare – interogări pentru care dăduse instrucțiuni să fie ignorate. Semnalul avea puterea corectă, ceea ce însemna că venea de la tânărul haiman din fața lui, însă l-a rulat prin aceleași programe de protecție, așa cum procedase cu toate celelalte provenind de pe acea lume contaminată, pe care le admisese în legătura lui de rețea. Băiatul îi trimisese două fișiere vizuale, lucru riscant, deoarece exista primejdia ca în ele să fie înglobate elemente dăunătoare. Din câte a putut constata, nu existau pericole, de aceea, rulând programe virale și de scanare pentru viermi, a examinat fișierele.

– Legatul, a anunțat el. Or, mai bine zis, *un* Legat.

Primul fișier înfățișa coborârea la Hammon. Al doilea prezenta, între tulpini uriașe, verzi-roșiatice, de rubarbă, aceeași navă la sol, în fața unei clădiri de tip ranch, obișnuită pe acea lume. Pe pământ stăteau întinși doi oameni, închiși în cuști din coral Jain, zbătându-se să scape. Acel Legat aparte – o copie, evident, deoarece Cormac văzuse deja două distruse – a ieșit din casă și s-a îndreptat spre prizonieri, pe care i-a privit lung. După un moment, cei doi au început să se zbată cu mai multă disperare, după care din ei a început să se ridice fum, apoi a urmat o flacără explozivă, care a devenit tot mai fierbinte, până când a căpătat strălucirea orbitoare și dureroasă a magneziului care arde. Zbaterile lor au încetat curând și, în cele din urmă, când focul s-a stins cu o ultimă tresărire, în cuști nu mai rămăseseră decât petice de pământ carbonizat.

Cormac a transmis fișierele pe canalul de comunicație pe care îl foloseau el și camarazii lui.

Smith și Arach probabil că le primiseră deja, poate chiar și Scar.

– Cine au fost acești oameni?

– Nu știu, i-a răspuns tânărul. A trebuit să mă deplasez prin zone pe care nu le mai văzusem.

– Ne poți arăta cu exactitate locul acela?

– Da, sigur că pot. Este tocmai…

Cormac a ridicat o mână pentru a-l întrerupe. Din depărtare a auzit focuri de armă.

– Ne întoarcem la navă! i-a făcut el semn lui Smith, apoi a arătat spre femeia rănită. Arach, verifică! Drona-păianjen a pornit cu viteză. Scar!

Nu era nevoie de alte instrucțiuni. Dracomanul se putea deplasa mai rapid decât orice ființă umană. A pornit după Arach. Era de ajuns – nu avea rost să divizeze și mai mult forțele.

– Puteți alerga? i-a întrebat el pe frații Egengy.

– Cred că da, a răspuns Carlton și a aruncat o privire întrebătoare spre fratele lui, care a dat din cap aprobator.

– Atunci fuga ar fi lucrul cel mai potrivit în aceste momente.

Când au pornit, Cormac și-a aruncat un braț în față, transmițând instrucțiuni ca Shuriken să iasă din toc. Steaua s-a rotit, a manifestat tendința de a porni în urmărirea lui Arach și a dracomanului, apoi a părut să vibreze, după care a coborât și a început să se miște pe o orbită, deasupra capului lui Cormac. Curând, micul grup a revenit în prima clădire în care intraseră, unde Cormac a căutat să

descopere vreo mișcare printre cadavrele incinerate. Tehnica Jain era greu de ucis, și s-a întrebat dacă acea lume va trebui sterilizată și dacă și multe alte lumi vor trebui tratate în mod similar.

Când s-au apropiat de ușile duble care dădeau spre pădure, zgomotul de arme a crescut în volum, iar licăriri au iluminat solul de parcă ar fi fost fulgere de furtună. Primul lucru pe care Cormac l-a observat afară era că autotunul de pe partea superioară a navei trăgea în ceva. S-a conectat la Shuriken pentru a avea o imagine mai bună de sus, moment în care a văzut un șir de cârcei ca niște șerpi mișcându-se biciuitor în jos. Dedesubtul lor, solul palpita, apoi din el s-a eliberat un cilindru lung și cărnos – o formă de bastonaș.

Blestematele astea de lucruri cresc ca niște tuberculi?

O trecere scurtă în acea percepție alternativă i-a oferit o imagine subterană, însă doar dintr-o privire nu a putut deosebi tehnologia Jain de masa de rădăcini de copaci îngropate acolo.

Chiar înainte să iasă complet din sol, forma bastonaș a fost lovită de foc protonic dinspre copaci, apoi ceva negru a țâșnit dinspre Arach, ghemuit lângă trunchiul unuia dintre giganții pădurii. Detonarea care a urmat a mișcat naveta într-o parte, dar, deși corpul principal al formei bastonaș s-a dispersat în fragmente arzând, încă existau o serie de lucruri care fremătau în sol, iar câteva dintre ele au ieșit din pământ dedesubtul navetei.

– Toată lumea la bord! a strigat Cormac, transmițând simultan o instrucțiune către autotun, pentru a-l împiedica să deschidă focul împotriva fraților Egegny și camaradei lor.

În aceeași clipă a primit un pachet de mesaje. În timp ce ceilalți mergeau în fața lui, a verificat parțial pachetul, dar, recunoscând sursa semnalului, l-a deschis complet.

– Lansați, a ordonat Arach. Dar lăsați ușa deschisă.

Ajungând la ușă puțin în urma celorlalți, Cormac a chemat Shurikenul înapoi în teacă, apoi a pătruns cu un salt chiar în clipa în care ceva a început să ardă dedesubtul rampei. L-a găsit pe Smith fixând centura de siguranță a femeii. Cormac s-a îndreptat spre scaunul pilotului și, aflat într-un mediu ecranat, s-a legat cu rapiditate la computerul navei, activând toate comenzile, după care s-a așezat. A prins joystickul între degete și, cu un muget de propulsoare, naveta a început să se ridice. Ceva părea să o rețină pe loc, până când o explozie din exterior a făcut să plesnească acel ceva. A văzut focul răspândindu-se dedesubtul navei, apoi a simțit numeroase lovituri în cocă. Era limpede că Arach și dracomanul eliminau pasagerii nedoriți.

Când nava a ajuns la un metru și jumătate deasupra solului, Scar a sărit la bord. Cormac a făcut naveta să se răsucească și l-a văzut pe Arach încă pe sol, dezlănțuind toată puterea de foc în jur. Cu toate acestea, Cormac a socotit că drona nu va reuși să sară până la navetă, de aceea, înălțându-se cu rapiditate, a făcut-o să se deplaseze în lateral. Drona a priceput planul, de aceea s-a întors și a sărit în cel mai apropiat copac, înfigându-și picioarele ascuțite în scoarța lui. Ridicându-se la treizeci de metri deasupra solului, drona a făcut un salt și a aterizat cu un bufnet pe rampă, după care s-a târât înăuntru. Cormac a transmis instrucțiuni navei să se etanșeze.

– A fost destul de pasionant pentru tine? a întrebat Smith.

– Da, destul, a răspuns drona-păianjen, dând din capul metalic.

Legatul 107 și-a amintit remodelarea. O defecțiune apărută în timpul procesului îi permisese să păstreze suficiente amintiri din precedenta existență pentru a ști că eul său original nu ar fi agreat ceea ce devenise acum. Și-a amintit că era etrurian, un Golem Unsprezece neîndemânatic și făcuse parte din unitatea Sparkind în timpul războiului dintre Prador și ființele umane. Și-a amintit că a luptat două decenii împotriva dușmanilor Polity și a fost mândru că o să facă asta. Și-a amintit acel îngrozitor sentiment de pierdere – care a părut a trece dincolo de emulație – la moartea a trei dintre companionii lui: două ființe umane și un Golem. Și-a amintit încheierea acelui conflict și sentimentul ulterior de înstrăinare, de dislocare, pe care l-a trăit când, după douăzeci de ani de război, nu a mai avut pentru cine să lupte.

După aceea, Polity a părut a deveni un loc pașnic și prea ordonat, de aceea etrurianul s-a gândit să lucreze pentru SCP în domeniul contraterorismului, dar ar fi trebuit să fie actualizat masiv pentru a fi folosit în astfel de misiuni secrete, iar acest lucru a semănat cu o trădare a amintirilor camarazilor lui Sparkind. Etrurianul a preferat să îndeplinească misiuni mai prozaice, participând la îndepărtarea urmelor lăsate de patruzeci de ani de război. La început, Golemul a fost doar intrigat de o ofertă făcută de IA-ul cuirasatului *Trafalgar*, al cărui scop era să contopească numeroși IA într-o singură ființă care să pornească în căutarea singularității lor departe de Polity. Însă ideea s-a transformat într-o dorință de îndepărtare de o existență din ce în ce mai lipsită de sens.

Trafalgar se arătase mult prea autoritar încă de la începutul călătoriei, dar măcar a acceptat părerile celorlalți IA care l-au însoțit în timpul plecării din Polity. Apoi, însă, a sosit acea navă străină dorind să negocieze cu liderul lor, iar Trafalgar a fost cam grăbit în a-și asuma rolul de șef. Amintirea evenimentelor care s-au succedat cu repeziciune a fost începțoșată, dar Legatul 107 știa că în acea etapă Trafalgar a obținut noduri Jain, iar curând s-a născut o schismă în conglomeratul de drone, nave și Golemi care participau la exod. Mulți dintre ei conveniseră că Trafalgar nu voia ceea ce voiau ei, pentru că exista o deosebire foarte mare între contopire și subjugare. Au convenit între ei să urmeze o cale separată. Problema a fost că Trafalgar nu s-a declarat de acord, iar IA-urile de partea lui s-au pregătit să îi aplice ordinele. Bătălia a fost scurtă, amarnică și neiertătoare. Legatul 107 și-a amintit vag că Golemul etrurian s-a aflat în tabăra care a pierdut. 107 și-a adus aminte ca prin ceață de relocalizarea ulterioară a supraviețuitorilor pe discul de acumulare, ceva despre prizonierii umani, anumite experimente și apoi despre masiva creștere Jain. În acea perioadă, Trafalgar și-a schimbat numele în Erebus.

Rămășițele navei-vierme au fost coborâte pe micul planetoid și, conectat la întregul aparat senzorial, 107 se privea din celula lui, aflată în structura modulară a navei. Peisajul acelui mic satelit care se rotea în jurul unui soare roșu, care nu dădea multă lumină, părea să provină de pe un tărâm de coșmar. Structura complicată și răsucită a navei se întindea pe mii de kilometri de regolit de culoare cenușiu-deschisă. Forme șerpuitoare se înălțau și se încolăceau în vid; semne de întrebare segmentate se profilau pe soarele întunecat. Constructorii de forme de bastonașe creșteau deja în solul înghețat, dar încet, din cauză că pe navă rămăseseră puține reactoare de fuziune, iar energia

utilă a soarelui era minimă. Cu toate acestea, cârceii senzoriali sondau în praful compactat și în rocă pentru a analiza conținutul său în substanțe minerale, în căutare de substanțe radioactive, hidrocarburi și alte surse de energie. Existau suficiente materiale pentru reconstrucție, dar energia și timpul erau cruciale.

Legatului 107 i s-a părut foarte ciudat că IA-urile Polity nu erau conștiente de prezența sa. Misiunea de a distruge hibrizii produși de Dragon pe Cull fusese considerată o aventură sinucigașă încă de la început, iar faptul că scăpase temporar de distrugere reprezentase un cadou. Era posibil ca 107 să răstoarne situația? Legatul s-a întrebat dacă acea efemeră scânteie de optimism își avea sursa în Golemul Unsprezece, ceea ce fusese el cândva. SCP veghea aproape sigur și la fel de sigur era că lovitura supremă avea să fie dată cu un consum minim de energie și cu mult înainte ca nava-vierme să poată redeveni o primejdie.

Semnătura spațiului U… *Sosise ceva*. Legatul 107 a început să scaneze imediat și a surprins imaginea fulgurantă a unei nave care semăna cu un șoim dispărând sub efectul cameleonic. Nu era cel mai bun sistem cameleon, dar nici senzorii navei-vierme nu erau în cea mai bună stare. Legatul a continuat să zărească nava care se apropia, dar niciodată îndeajuns de bine pentru a o transforma în țintă pentru armele rămase în funcțiune la bord, pentru că pilotul reacționa rapid și părea capabil să anticipeze rutinele de tragere ale lui 107. Oare avea să vină lovitura finală? Acum, izolat de voința lui Erebus de ceva timp, Legatul 107 a analizat posibilitatea de a se concentra pur și simplu asupra autoconservării. În realitate, SCP va dori să anihileze nava-vierme. Pentru că informațiile culese până atunci arătau că IA-urile Polity nu aveau cunoștință de faptul că toate

navele principale ale lui Erebus erau controlate în esență de Golemi sau drone de război remodelate. Prin urmare, cel care venea nu știa.

Legatul a luat brusc o hotărâre. Era limpede că SCP știa unde se afla nava-vierme și că nu îi va permite să plece de acolo. Probabil că ceea ce se apropia era o sondă de cercetare, dar asta nu schimba lucrurile esențiale. Legatul a transmis instrucțiuni ferme structurii din jurul său și a început să adune resurse, lucru care într-o navă-vierme pe deplin funcțională ar fi durat mai puțin de o oră. Legatul s-a rezemat de spătarul tronului de care era legat și a observat cum celula s-a strâns din lateral și de sus, alungindu-se în același timp în față și în spate. Pe pereți au început să se formeze băsici, formând în interior componentele unei nave de evadare. În depărtare, din conglomeratul structurii protectoare segmentate a apărut o sferă din metal albastru, cu diametru de doi metri, care a alunecat pe podea către 107 ca un ou prins cu mâzgă de suprafața unui cârcel șerpuitor. Acel obiect era o acționare de spațiu U. Deși o navă-vierme perfect funcțională putea construi o asemenea componentă, ea ar fi pus serios la încercare resursele rămase. Așadar, acea acționare era a navei.

Mica navă care creștea și se asambla în jurul legatului a început să trepideze. Înainte ca acționarea de spațiu U să poată ajunge la ea, numeroase ombilicuri au început să se fixeze pentru a pompa combustibil și alte materiale vitale aflând totul prin intermediul senzorilor exteriori. Legatul a văzut că segmentele aflate în fața și în spatele celui pe care îl ocupa se micșoraseră, ajungând cât niște fuse. Cel pe care îl ocupa legatul se extinsese și căpătase o formă care amintea de capătul unei linguri îngroșate. În suprafața ei pulsau vene, culoarea schimbându-se

de la un cafeniu-roșcat până la un argintiu-verzui pe măsură ce armura cocii se întărea. Apoi s-a petrecut ceva neașteptat.

Printre rămășițele împrăștiate ale navei-vierme își croia drum o siluetă: un umanoid înalt, purtând haine arhaice, obișnuite înainte de apariția runciblului, și având sub un braț un obiect și o armă cu multe țevi în cealaltă mână, și cabluri de alimentare conectate la un pachet prins pe spinare. De ce anume îi amintea el legatului? Și-a sondat memoria de Golem Unsprezece și a făcut mai multe comparații: un cowboy din secolul al XIX-lea ori poate un Philip Marlowe de coșmar, ori poate un personaj de benzi desenate, precum „originalul domn Umbră.“ Cu toate acestea, niciuna dintre acele comparații nu era potrivită, îndeosebi când legatul s-a uitat mai de aproape la fața implacabilului Apollo din alamă. Așadar, un fel de zeu? Și de ce a recunoscut 107 imediat umanoidul care semăna cu personificarea lui Nemesis? Ridicol gând. Chiar cu resursele limitate de care dispunea, Legatul 107 putea transforma acea apariție din metal și piele în cenușă doar în câteva microsecunde. Simțindu-se liniștit de acel gând, 107 a hotărât să își satisfacă mai întâi curiozitatea.

Rezultatul scanării l-a șocat. În ciuda faptului că acționarea de spațiu U încă nu sosise, 107 a început pregătirile pentru o secvență rapidă de lansare, folosind resursele pe care nava lui le avea deja. Golemul din alamă purta sub braț un implodor CDT masiv, iar cealaltă armă pe care o avea asupra lui părea să fi fost asamblată din șase carabine cu protoni și, lucrul cel mai neplăcut, Golemul era opac la scanare, părând totuși să emită semnale compatibile cu codificarea folosită de nava-vierme.

Asta era o problemă. O mare problemă.

Acel Golem era dispus să se sinucidă doar ca să elimine nava-vierme? Dacă da, atunci orice atac împotriva lui s-ar fi încheiat cu moartea Legatului 107. Legatul a verificat înaintarea lentă a acționării de spațiu U, apoi a comparat viteza cu aceea a Golemului. În acel ritm, Golemul avea să sosească primul. Punând în aplicare o tactică de întârziere, 107 a transmis semnale care să facă structurile înconjurătoare ale navei-vierme să stânjenească înaintarea Golemului. Într-o parte se ridica un turn format din numeroși viermi segmentați din materie Jain, răsuciți laolaltă. Acesta a început să se curbeze. Golemul și-a îndreptat fulgerător arma spre acea structură și a tras un foc precis în baza turnului. Explozia puternică a făcut să se legene mica navă pe care o ocupa legatul, dar nu a doborât turnul, deși acesta a înghețat. Golemul localizase instantaneu și distrusese cele două module de comandă pe care legatul le folosise pentru a controla turnul. Cum de reușise să le descopere atât de repede?

Legatul 107 a încercat să mute alte structuri în calea Golemului, dar de fiecare dată două focuri trase cu arma având șase țevi a împiedicat orice încercare. A urmat teama. Acel lucru nu putea fi oprit. Legatul s-a gândit să iasă din mica navă și să îl înfrunte, apoi s-a răzgândit. Ce avea să se întâmple dacă pleca de acolo fără acționarea pentru spațiul U? Se putea deconecta, petrecând ani în traversarea vidului, ajungând probabil undeva, după ce Erebus și-ar fi încheiat lucrarea, și ar fi mers mai departe sau poate după ce Erebus avea să fie distrus de Polity. Desigur, a rămâne pe loc *nu* era o alegere fericită.

Nava era pregătită și aștepta lansarea: jeturile de propulsie o vor îndepărta de planetoid, iar o mică

acționare ionică o va trimite în drumul ei. Continuând să îl urmărească pe Golem, legatul a ordonat ombilicurilor să se desprindă, apoi a acționat propulsoarele. Curând, nava s-a ridicat la trei metri, apoi la șase metri. Legatul 107 se aștepta să simtă o satisfacție pentru că scăpase, însă reacția Golemului l-a făcut să se simtă frustrat, pentru că acesta și-a așezat arma pe cap pentru ca suflul să nu îi zboare pălăria, dar în acest timp nu a rărit pașii. La accelerația pe care o avea, nava Legatului 107 dispunea doar de douăsprezece secunde pentru a ieși din raza de acțiune a implodorului. Secundele s-au scurs, dar explozia nu s-a produs. Conectat în continuare la nava-vierme, 107 a observat Golemul din alamă punând implodorul pe podea, apoi așezându-se pe el, parcă brusc obosit. A scos câteva lucruri dintr-un buzunar, iar legatul și-a concentrat atenția asupra lor, așteptându-se să vadă un detonator de la distanță. Nici vorbă de așa ceva. Golemul examina o adunătură de nimicuri: un cățel din cauciuc, un fragment de cristal și o ghindă albastră…

Apoi, brusc, nava de tip pasăre de pradă a coborât în apropiere. Legatul 107 a transmis imediat instrucțiuni ca toate armele rămase la bordul navei-vierme să fie îndreptate împotriva navei care ateriza și a Golemului.

Nu s-a întâmplat nimic. Ceva bloca semnalul.

Imaginea pe care o avea 107 prin intermediul senzorilor navei-vierme se stingea. Nava dușmană a coborât și, preluând din nou implodorul, Golemul a urcat la bordul ei. Ultima imagine pe care a avut-o legatul a fost aceea a navei de forma unui șoim care a urcat și a dispărut curând.

Ce scop avuseseră toate acestea? Ajuns departe de planetoid, legatul a inițiat acționarea ionică și a

pornit într-o călătorie care avea să dureze milenii. Însă două ore mai târziu, scrâșnetul unor gheare de andocare ale unei nave pirat l-a privat de acea posibilitate. Câteva minute mai târziu, un pumn de alamă a străbătut coca dinspre exterior, apoi niște mâini din alamă au început să sfârtece metodic metalul pentru a lărgi gaura. Legatul 107 s-a desprins de pe tronul său și a început să plaseze online tot armamentul disponibil la bord – moment în care s-a trezit lovit de acel pumn. Căzut pe podea, zbătându-se, înfipt în pumnul din alamă, legatul a lansat cârceii Jin și a scuipat foc pe gură. Alături de prima mână a apărut și a doua, aparent nepăsătoare în fața armelor defensive ale Legatului 107, Golemul din alamă a rupt androidul în două, după care a început să destrame jumătățile.

4

Stafia din interiorul sistemului. *Faptul că fantomele pot exista în orice arhitectură de computer complex a fost demonstrat. Ele pot exista deoarece, pe măsură ce crește complexitatea, crește și redundanța, ceea ce le oferă fantomelor spațiu. În trecut, ele erau doar fragmente de cod, viermi și viruși sau derivați ai acestora. Ele devin ceva mai complexe și, în eventualitatea interfațării unei minți umane cu un computer, iar în unele cazuri cu IA, aceste fantome pot fi produsul minții. În sistemele sau memoriile mai mici, ele pot fi imagini, emoții sau experiențe de scurtă durată, în vreme ce în sistemele mai mari, ele pot fi minți întregi transcrise în cristal – mecanismele care le permit să rămână intacte în craniul uman le îngăduie să rămână intacte și în interiorul acestei arhitecturi. Deseori, pentru a supraviețui, ele se modifică într-un mod imposibil de recunoscut, devenind entități vorbitoare care bântuie în serverele planetare și interplanetare, fugind etern ca nebunele de programele de vânătoare-ucidere folosite pentru depistarea și ștergerea lor. Altele devin o versiune a acelorași vânători-ucigași,*

dar ciudate devoratoare de date care supraviețuiesc cu o dietă bizară, compusă din informații și energie, iar când sunt amenințate, își caută adăpost în vizuinile lor aflate în virtualități sau depozite de memorie puțin folosite.

Din Ghidul Quince *compilat de ființele umane*

Interiorul unității de conferințe era asemănător cu acela al unei clădiri cu scop similar care fusese cândva plasată pe suprafața lui Dragon. Aceasta era înțesată de echipamente pentru studierea lui Dragon și prelucrarea rezultatelor, dotată cu facilități pentru ocupanții umani: o mică bucătărie, sală de mese și paturi care se pliau pe pereți. În zona centrală exista un bocaport circular și masiv care permitea accesul direct la pielea lui Dragon pe dedesubt. Mika a rotit complet mânerul acelui bocaport, însă nu se simțea îndemnată să îl deschidă.

– Jerusalem? a întrebat ea.

– Sunt aici, i-a răspuns vocea IA-ului omniscient.

– Cum ne ajută Dragon acum?

– Ne-a pus la dispoziție percepții proaspete privind funcționarea tehnologiei Jain – ceea ce trebuie verificat, bineînțeles – și ne-a mai oferit toate fișierele legate de istoria Creatorilor.

– Dar încă nu ai primit nimic serios pe care să te bazezi pentru a ne ajuta împotriva lui Erebus.

– Toate informațiile, fie ele de încredere ori nu, pot fi prelucrate pentru a obține rezultate utile.

– Observ că folosești timpul prezent. Dragon ne-a pus deja la dispoziție aceste lucruri, așadar, ce face acum?

– Ne ajută să verificăm anumite anomalii și ne dă explicații legate de nepotrivirile din fluxurile de informații.

– Încă nu poți avea încredere în Dragon.

– Când cineva manifestă înclinația de a minți perfect, trebuie să privim informațiile cu precauție.

– Nu ai încredere în Dragon.

– Nu avem încredere în el.

Mika a dat din cap către sine și a simțit că asta confirma ceva, dar nu știa sigur ce anume. A mers prin încăpere până a ajuns la un panou de comandă montat pe o coloană din aluminiu eloxat având o formă ce amintea de un pupitru. Trecându-și palma peste consola cu taste tactile, a activat-o, apoi a folosit comenzile pentru a căuta ceea ce dorea prin ecranul de meniu. A descoperit că era codificat, și bocaportul ca un iris se deschidea doar prin apăsarea palmei de către cei aflați pe o listă aprobată. A apăsat cu palma și a așteptat.

De jur împrejurul circumferinței bocaportului a auzit încuietorile deblocându-se, apoi, cu un fâsâit lichid, secțiunile irisului s-au retras în marginea exterioară. Apoi din ceea ce era expus dedesubt s-a ridicat un miros amintind de un terariu cald dintr-o grădină zoologică, dar și o aromă amețitoare de usturoi. Solzi de mărimea unei palme erau așezați într-un evantai irizat pe suprafața bombată în interiorul ramei circulare. Totul părea solid ca roca, mai puțin un cârcel roșu care se retrăgea, semănând cu o venă mobilă, care s-a retras și a dispărut într-o margine.

Mika a urmărit și a așteptat. După câteva secunde în care nu s-a întâmplat nimic, și-a îndreptat din nou atenția asupra consolei și a ecranului. Din curiozitate, a citit lista persoanelor autorizate să deschidă acel bocaport și s-a uitat uimită la ea. Exista un singur nume: al ei.

– Jerusalem? a întrebat ea.

Nu a primit răspuns.

Mika a folosit consola pentru a accesa comenzile din unitatea de conferințe, apoi a activat comenzile vocale – și curând avea să constate că ele răspundeau doar la vocea ei.

– Vedere exterioară completă, a cerut ea.

Pereții de jur împrejur au licărit și au devenit transparenți. Mika a observat peisajul draconic, strălucirea orbitoare a soarelui îndepărtat și strălucirea stelelor. Cealaltă sferă-dragon nu se vedea, dar asta nu însemna nimic. Din câte și-a dat seama, sfera gigantică nu se mișcase. Și-a amintit când fusese ultima oară acolo și felul în care unitatea așezată pe suprafața lui Dragon fusese trasă înăuntru imediat, după care entitatea străină plecase în spațiu pentru a-și găsi perechea geamănă. Acum nu se întâmpla asta, și s-a dojenit pentru că se arătase atât de paranoică.

– Structura pe care o ocupi este ecranată, a anunțat-o Dragonul cu glas sepulcral.

Mika s-a întors, în timp ce suprafața expusă a entității aflate sub ea s-a desfăcut ca un fermoar, s-a umflat o clipă, apoi a început să se rotească și să coboare într-o crevasă care a devenit tot mai largă. Mika a privit peste margine, spre intrarea unei peșteri roșii și aburinde, a văzut o pâlpâire a unei umbre când ceva a început să se ridice din adânc.

Un braț al unui arbore pseudopod s-a depliat ca o plantă care răsare, ajungând la vedere. Apoi dintr-o stamină interioară s-au desfăcut patru pseudopode cu capete de cobra, iar ochii lor unici, din safir, au sclipit când au verificat interiorul unității, de parcă ar fi căutat vreun pericol care ar fi pândit stăpâna lor. Pe un gât mai gros și striat se găsea un cap uman de mărimea unui bolovan. Se deosebea de ultimul de același fel pe care îl văzuse, și s-a întrebat dacă Dragon recrea acele capete de fiecare dată. Capul amintea de acela al unui preot ascet, având țeasta rasă. Pupilele și irisurile lui erau de un negru pur, dinții ascuțiți și interiorul gurii erau de un alb pur – la fel și limba uscată care i-a ieșit din gură pentru o clipă.

Mika a aplaudat ironic, apoi a întrebat:

– De ce a trebuit să fiu informată că structura este ecranată?

Gâtul striat s-a lungit și a descris o buclă, coborând capul până la câțiva metri în fața ei.

– Nu trebuia să știi.

Un dialog familiar și supărător. Mika a hotărât să abordeze tangențial subiectul și să ajungă la ceea ce o interesa.

– Ce mi-ați făcut ultima oară?

Capul s-a înclinat puțin, ca și cum ar fi vrut să o studieze cu un ochi care era mai bun decât celălalt.

– Ce ți-am făcut?

– Cum m-a schimbat cealaltă sferă-dragon – care este o parte esențială a ta – după ce am fost rănită?

– Ce te face să presupui că te-a modificat?

– Simt asta… și Jerusalem a observat unele modificări fizice.

– A, Jerusalem…

Mika a trăit brusc o strângere de inimă.

– Da, Jerusalem a observat câteva modificări fizice ale corpului meu. Dacă aș fi folosit un scaner, le-aș fi depistat și eu, așadar, nu avea niciun rost ca Jerusalem să nege existența lor.

Capul s-a înclinat.

– Exact.

– Ce mi-ați făcut?

– Te-am pregătit pentru ceea ce am putea întâlni.

– Adică?

– Ființele umane sunt slabe și predispuse la intruziuni Jain. Percepția realității de către ele este limitată, și noi vrem ca tu *să vezi.*

Ce anume?

– Stai puțin… „ce vom întâlni“?

Podeaua a părut să se miște sub tălpile ei și tot ce exista în exterior a căzut în umbră când sfera-dragon a făcut-o să se rotească, îndepărtându-se de soare. Mika a simțit un val de accelerație, contracarat doar parțial de podeaua cu plăci gravitaționale. A apărut o puternică senzație de déjà-vu.

– Unde mergem?

– Chiar la sursă, i-a răspuns Dragon. Evident.

A urmat o tranziție. Ceva s-a răsucit în ființa ei, iar spațiul presărat cu stele din afara unității de conferințe s-a inversat. Punctele stelare au devenit găuri, și spațiul dintre ele s-a contractat, ajungând la zero, însă ea a continuat să îl perceapă. Vedea spațiul U, dar a rămas conștientă. Ce îi făcuse Dragon? Pentru o clipă, a văzut cealaltă sferă-dragon: o complexitate masivă, golită de substratul realității. Apoi, ea și cele două sfere sau îndepărtat de sistemul planetar Scarflow.

În timp ce se ținea strâns de consola pupitrului din fața ei, Mika s-a gândit că Jerusalem avusese puțină încredere în Dragon și că ea nu avea deloc încredere în Jerusalem.

Grupați ca o infestare de paraziți metalici, roboții-constructori dormitau în jurul masivului runciblu de război, iar schelele de gravitație zero zăceau deformate într-o zonă care în trecut fusese lovită de proiectile. Ruinele erau împrăștiate în spațiul înconjurător, ceea ce impunea funcționarea continuă a laserelor de coliziune de pe *Heliotrop*e. Runciblul era un pentagon enorm, fiecare latură cu lungimea de șase kilometri – laturile având fiecare o secțiune triunghiulară, late de cinci sute de metri pe toate cele trei laturi. Bășicile presărate de jur împrejur adăposteau centrele de comandă, dar și generatoare, motoare și o multitudine de arme grele.

Orlandine cunoștea istoria acelui obiect: o rețea planificată de runcibluri cu baza în spațiu pentru transferul navelor mari, ba chiar și a unor flote prin spațiu, sau pentru aruncarea de luni în dușmanul Prador. Ideea privind această din urmă utilizare a runciblului apăruse în timpul etapelor de început ale marelui război, când un tehnician pe nume Moria Salem reușise să folosească un runciblu de

marfă pentru a azvârli o lună într-o navă Prador, pe care a distrus-o, dar războiul s-a încheiat înainte ca acest dispozitiv aparte să fi fost folosit în același fel. Ulterior, a fost scos parțial din uz, iar IA-ul care îl comanda s-a mutat pe un runciblu planetar undeva în adâncul Polity. Cu toate acestea era de preferat să existe siguranță în privința unor asemenea lucruri.

Din multe puncte de vedere, programul pe care îl crease ea era similar cu tipul de programe vânător-ucigaș sau ogar pe care IA-urile Polity le eliberaseră prin rețele pentru a o găsi. După ce a capturat câteva dintre acele programe, ea le-a remodelat, le-a înzestrat cu multe elemente din tehnologia Jain pe care o deprinsese. Programul se deosebea de forma sa originală prin dimensiuni, viteză și capacitatea de a se reforma pentru a se adapta la diferite arhitecturi de computer. Însă diferența principală era că devenea efectiv o prelungire a minții ei.

Datele senzoriale ale runciblului de război arătau că încă existau lucruri acționate în interiorul lui – sistemele continuau să funcționeze și probabil că încă era populat de unul sau două drone de război, care dormitau. Desigur, IA-urile Polity nu ar fi trebuit să lase nepăzită o astfel de armă. Cu toate acestea, ea a fost scoasă parțial din uz, dar ar fi reprezentat o pradă valoroasă pentru orice invadator ori poate pentru cine știe ce grup separatist ambițios. Ea a folosit protocoalele de transmisii Polity doar pentru a iniția genul de rutină amicală pe care IA-urile navelor le deschideau automat când soseau într-un loc nou din Polity. Răspunsul a venit imediat – *Zonă interzisă. Nu există comunicații. Îndepărtați-vă imediat* – împreună cu un program-copoi transmis pentru a verifica *Heliotrope.* Se așteptase la așa ceva și a permis copoiului să facă verificarea într-

un sistem izolat, în care să afle că nava *Draben* era doar a unui comerciant liber, care ieșise din spațiul U pentru a verifica runciblul de război – căpitanul navei manifestând o curiozitate pe care IA-ul nu a împărtășit-o defel. În acest timp, programul ei s-a furișat în arhitectura de computer a runciblului.

Întâi a izolat o parte a arhitecturii și a deschis un canal de comunicații spre ea. Imediat după aceea s-a conectat și a devenit una cu el în asemenea măsură, încât a fost curând la fel de mult în sistemul de computer al runciblului, cât și la bordul navei ei. Începând să se răspândească și să evalueze, a descoperit cu rapiditate o subrutină care transmisese semnalul de spațiu U către cel mai apropiat IA în momentul în care acesta a detectat *Heliotrope* apărând în apropiere. Alte rutine au intrat apoi automat în joc, în funcție de modul în care ar fi putut reacționa nava nou-sosită în zona interzisă. Dacă nu pleca imediat, avea să primească un avertisment sec, după care o baterie de tunuri-șină urma să intre online pentru a trage. Dacă totuși nu pleca, trebuia să se deschidă un canal către cel mai apropiat IA pentru a-i furniza permanent date despre situația în desfășurare. În cele din urmă, tunurile urmau să deschidă focul. Memoria computerului de bord a runciblului a informat-o că o parte a resturilor pe care le depistase mai devreme proveneau de la o navă care nu se îndepărtase îndeajuns de repede, iar avariile pe care le prezenta schela fuseseră provocate de o porțiune mare din aceeași navă. A blocat acele rutine și a început să urmărească efectele acelei acțiuni, pentru că, fiind un dispozitiv pentru vreme de pace, straturile de programare erau echivalente cu cele ale paranoia când acesta fusese construit.

Într-o fracțiune de secundă, dinapoia unui firewall, un sistem parțial independent de monitorizare a început să ceară ajutor. A trecut în forță prin acel

firewall și l-a redus la tăcere, dar nu înainte ca acesta să fi reușit să transmită un semnal de spațiu U. Nu are importanță, a gândit ea; vor trece câteva zile până va sosi cineva aici, iar până atunci intenționa să își realizeze scopurile. Cu toate acestea, nu ignorase primejdia ca la bordul runciblului să existe diverse dispozitive – independente din punct de vedere fizic –, de aceea a trecut de la o percepție deocamdată pasivă la o scanare de-a dreptul agresivă și la accesarea online a colecției ezoterice de arme a navei *Heliotrope*.

Aproape imediat a detectat semnale transmise din diferite secțiuni ale runciblului de război. Unele dintre ele erau simple ME-uri [1], așa că nu avea prea mare importanță, dar pe altele le-a recunoscut ca fiind comunicații prin spațiul U. Rulând straturi multiple de programe, a izolat poziția fiecărui comunicator de spațiu U, apoi a pornit laserul de mare intensitate al navei. Curând, în întregul runciblu au înflorit puncte de foc, iar fasciculele de laser au fost culese de izbucniri ocazionale de valori. În afară de două, toate semnalele s-au stins. Scanarea a demonstrat că acele ultime două comunicatoare se aflau sub armură. Evaluând rezistența armurii, a transmis online un maser cu puls pentru a trage într-unul dintre ele și a folosit un proiectil de perforare termică a armurii pentru celălalt. Sursa de semnal lovită de maser a fost distrusă rapid, dar pentru Orlandine, care acționa cu mare viteză, proiectilul termic a părut că se îndepărtează cu încetinitorul de *Heliotope*.

Între timp, programul ei s-a răspândit în restul rețelei de computer a runciblului, izolând arme și reactoare care puteau fi făcute să explodeze ca ultimă soluție. Le-a izolat pe toate, unul după altul, dar nu s-a simțit defel mândră de acea realizare. Chiar dacă era vorba despre o tehnologie de pe vremea războiului, ea era depășită în comparație

cu tehnologia Polity actuală, pe care Orlandine o devansase cu mult.

Încă scanând și verificând, au început manevrele de apropiere ale *Heliotrope* de stația de andocare pe care o alesese și care era situată în apropiere de unul dintre panourile de comandă. În momentul în care nava a început să se miște, lăsând în urmă o dâră de foc în timp ce își fora drumul prin blindaj, proiectilul a ajuns în cele din urmă la țintă și a stropit zona ultimului semnal rămas cu un foc având temperatura care se înregistrează la suprafața unui soare. Apoi, brusc, și-a dat seama că nu realizase tot.

Scanarea i-a arătat diferite obiecte metalice dispersate pe coca runciblului, iar unul dintre acestea se deplasa cu rapiditate spre locul unde intenționa ea să andocheze. Arăta ca un scorpion lung de doi metri și jumătate construit din fier. Erau câțiva astfel de scorpioni: drone de război. După o estimare aproximativă, pentru că doar atât a reușit să facă, erau douăzeci dispersați în interiorul și exteriorul stației. Aceștia comunicau unul cu altul folosind scurte transmisii radio sau laser, utilizând un cod care se schimba cu viteza impusă de un IA la fiecare transmisie. Deși asta însemna să piardă timp, Orlandine putea sparge codurile pentru a prelua controlul asupra dronelor și a le face să se supună voinței ei. Dar nu a vrut să facă asta.

În schimb, Orlandine a creat soluții de distrugere pentru fiecare dronă și le-a transmis acestora grafice transparente privind poziția fiecăreia, arătându-le foarte clar că peste scurt timp le putea anihila pe toate. Însă ele au continuat să se deplaseze și, brusc, ea a înțeles tiparul. Apoi a primit un mesaj – o voce simplă –, augmentat cu un cod suplimentar, arătând că orice răspuns al ei

va fi stocat într-un loc izolat pentru a fi analizat înainte de lectură. Era evident că acele drone, deși dormitau înainte de sosirea ei, cunoșteau cât se poate de bine pericolele pe care le reprezenta tehnologia Jain.

– Bine, proasto, trage în noi și din acest runciblu de război nu va rămâne aproape nimic de pus în lada de gunoi.

Era adevărat. Dronele se poziționaseră în apropierea depozitelor de muniție, a echipamentelor esențiale de comandă și a tehnologiei de spațiu U ale runciblului.

– Nu sunt dușman al Polity, a răspuns Orlandine.

– Ești o dementă îndobitocită de Jain, iar dacă te apropii, te vom doborî, chiar dacă asta va însemna că noi și stația vom dispărea odată cu tine.

– Cu cine vorbesc?

– Knobbler. [2]

Părea un nume tipic pentru o dronă de război.

– Bine, Knobbler, spre deosebire de mine, nu știi multe despre tehnologia Jain. Am desfăcut un nod Jain și am evitat toate capcanele.

– Da, bineînțeles.

Knobbler era poziționat în afara stației, ascuns sub o antenă de transmisie, de unde comunica prin laser cu alte patru drone de pe cocă. La rândul lor, acestea retransmiteau mesajul spre interior prin alte mijloace electromagnetice. Din fragmentele culese în interiorul stației, Orlandine izolase deja o parte a codului pe care îl foloseau dronele. A ales un fragment vizibil – ceva care semăna cu un

păduche lat de câțiva metri –, deoarece alături de el exista o suprafață care reflecta destul de bine.

– Nu, este adevărat. Sunt haiman Orlandine, una dintre coordonatoarele Proiectului Sfera Cassius Dyson. Vă pot pune la dispoziție dovada, împreună cu o propunere care să nu încalce niciunul dintre jurămintele voastre militare?

Codificând programele încărcate, a transmis un mesaj laser spre un anumit punct al suprafeței reflectorizante.

– Necazul e că ne trimiți ceva mai complicat decât un sonet, a spus Knobbler, și noi nu îl vom deschide.

Laserul a pătruns precis în receptorul pe care păduchele îl folosea pentru a primi transmisiile de la Knobbler. Programul pe care îl conținea a paralizat mica dronă, iar ea a mai folosit câteva programe pentru a reuși accesul. Drona a izbutit să scoată un simplu „Oh!“, după care a preluat controlul asupra ei, descoperind o minte mare și complexă. I-a permis să rămână în rețeaua dronei, dar nu i-a îngăduit să le comunice celorlalte că ea pătrunsese. Din ea s-a extins la celelalte drone, reușind să pătrundă și în Knobbler.

– Nu mint, a spus ea.

Acum le controla pe toate, însă doar una era conștientă de acest lucru. Le putea subjuga, transformându-le în componente ale ei ca și programul pe care îl transmisese inițial către runciblul de război. În schimb, a asamblat dovezile pe care le menționase, împreună cu propunerea ei, și le-a dezvăluit acest lucru tuturor imediat, paralizând simultan fiecare dronă. Acestea nu au putut decât să recepționeze și să vizualizeze informațiile pe care le-a transmis ea. Ele au făcut

acest lucru cu viteza unui IA, desigur. Apoi, Orlandine s-a decuplat și le-a permis să facă ce voiau, dar a ascultat dezbaterea desfășurată cu viteza fulgerului care a urmat. Le demonstrase că le putea sechestra până la ultima, dar nu o făcuse.

Au trecut șase minute până când dronele s-au pus de acord. IA-urilor și dronelor din zilele acelea nu le-ar fi trebuit atâta timp, dar ele nu erau la fel de independente și irascibile ca acele mașini de luptă. Cinci dintre ele au preferat să plece, s-au îndreptat spre una dintre navetele de la bordul runciblului și au decolat. Knobbler s-a numărat printre cele paisprezece drone care au ales să rămână.

– Ne-am cam plictisit în ultima vreme, s-a confesat Knobbler.

– Îți promit că lucrurile se vor schimba în mod spectaculos.

– Bine, ne interesează, a spus Knobbler.

Se părea că din cele două victime ale legatului care pătrunsese în acea lume nu mai rămăsese nimic în zona de sol carbonizat.

– Vom verifica mai târziu, i-a spus Cormac lui Smith, apoi s-a întors spre Scar. Perimetrul.

Dracomanul a plecat cu viteză maximă, dispărând în semiîntunericul dintre anexe și plantele enorme de rubarbă. Apoi, încadrat de Arach și Smith, Cormac a înaintat spre casă. Situația îl făcea să fie foarte suspicios. Scanarea, atât dinspre *King of Hearts,* cât și dinspre navetă, nu evidențiase ceva care să pândească în apropiere, însă sistemul cameleon al lui Erebus era la fel de bun ca oricare sistem folosit de SCP. Pe de altă parte, i s-a părut ciudat că legatul distrusese cu totul cei doi

indivizi, însă restul rămăsese intact. Probabil că Erebus *voia* ca Polity să afle despre acel incident. Poate că întregul scenariu era doar o pistă falsă sau o… capcană.

Ajuns pe veranda casei, și-a scos pistolul-subțire și s-a apropiat de ușă, care rămăsese întredeschisă, și a împins-o până la perete cu patul armei. Făcând un pas în spate, i-a permis lui Arach să intre înaintea lui. Drona-păianjen a năvălit în hol, apoi, sfârtecând mocheta, a țâșnit în camera principală de la parter.

Pătrunzând înăuntru, Cormac s-a uitat în jur, apoi a făcut semn din cap către scară:

– Smith!

Golemul a urcat treptele câte patru și a dispărut cu repeziciune. Cormac l-a urmat pe Arach în camera principală.

Acolo se dăduse o luptă. O sofa zăcea răsturnată și lipită de un perete, iar o casetă din sticlă fusese spartă, iar o măsuță de cafea fusese tăiată drept în două. Cormac s-a aplecat deasupra unei movile de cenușă și a scormonit-o cu țeava armei. Apoi a ridicat privirea și a cercetat camera din ochi. Sertarele fuseseră scoase și golite, iar un seif stătea deschis ca o cutie de conserve, conținutul incinerat aflându-se alături de el. Într-un colț se găsea un câine decapitat, iar craniul lui arsese până nu mai rămăsese nimic din el. Cormac s-a gândit că fuseseră distruse și datele de identificare ale proprietarului. Folosindu-se de augmentarea sa, după un moment a interogat computerul casei. Nu a primit niciun răspuns. S-a apropiat de un perete în care era încastrat un terminal de acces și a lovit ușor cu patul pistolului în ecranul tactil. Acesta s-a transformat în pulbere.

– Smith? a întrebat el prin augmentare.

– Nimic… nu găsesc nicio modalitate de identificare. Deocamdată, se pare că toate documentele au fost arse, iar informațiile stocate au fost șterse sau distruse.

– De ce au fost atât de selectivi? De ce nu au distrus toată casa?

– Ca să fim puși pe o pistă greșită?

– Arach, a spus Cormac cu voce tare, vezi ce poți găsi.

Drona-păianjen s-a îndepărtat în fugă, iar Cormac a verificat cu atenție tot ce era în jur. Așadar, acel legat intrase, îi scosese afară pe cei doi locatari și îi incinerase. Înainte de a face asta, distrusese în casă orice dovadă privind identitatea lor, dar cu siguranță că nu reușise o treabă perfectă. Trebuiau să existe urme ADN acolo sau în vecinătate, de aceea eforturile i s-au părut absurde. Încă scanând, a observat pete de sânge pe mochetă și câteva fragmente de piele… o dovadă că, înainte de a-i duce afară, îi torturase pe cei doi. Tortură? De ce folosise o metodă atât de barbară pentru a obține informații? Ori acelea erau dovezi fizice menite să pună pe o pistă falsă orice investigator, făcându-l să creadă că victimele deținuseră informații valoroase?

– Ai găsit ceva?

– Urme de ADN, dar au fost afectate de un soi de proces viral de rescriere.

– Am înțeles.

Cormac s-a ghemuit lângă ușă, unde erau pete de sânge și apoi a ridicat unul dintre fragmentele de

piele, l-a învelit într-o bucată de celofan și a pus-o în buzunar. Cineva ori mai curând ceva făcea un joc al minții.

– Bun, voi doi continuați cercetările.

A ieșit din casă și s-a îndreptat direct către navetă. Urcând rampa, s-a uitat la cei trei supraviețuitori care mâncau și beau ceea ce le oferise Smith.

– Cherub, a spus el, iar tânărul a ridicat privirea. Cât timp a trecut de când l-ai văzut ultima oară pe legat în oraș și până l-ai revăzut aici?

– Cincizeci și două de ore, a răspuns imediat Cherub.

Ceva nu se potrivea deloc. Cormac s-a întors la vreme ca să surprindă o explozie de lumină. Clipind, a văzut o fereastră de la etaj explodând spre exterior, după care Smith a ieșit pe ea într-un plonjon perfect. Golemul a atins solul, s-a rostogolit și a ajuns în picioare, încă având în mână pușca cu pulsuri. Arach a ieșit pe fereastră în același fel, dar având picioarele strânse în jurul corpului. Drona-păianjen s-a oprit, și-a destins picioarele și s-a ridicat.

– Mda, a fost cam neplăcut, a spus drona.

Fumul ieșea din acoperișul care a fost lovit de încă un fascicul fierbinte de laser lansat din orbită.

– Ieșiți de acolo! le-a ordonat King tuturor.

Cormac a coborât rampa în fugă, la vreme ca să îl vadă pe dracoman gonind spre ei, revenind înăuntru și îndreptându-se precipitat spre scaunul pilotului. A pornit toate comenzile încă înainte de a se așeza și a lansat imediat naveta în aer, făcând-o să se îndepărteze de casă, iar rampa ei, încă

desfăcută, a retezat o frunză mare cât un cearșaf din vârful unei tulpini de rubarbă. A acționat propulsia la maximum, astfel că accelerația l-a trântit cu spatele de spătarul scaunului. S-au auzit proteste din partea din spate a navetei. Rampa s-a retras.

Apoi o lumină puternică a incendiat tot ce era în jur.

– Of, la naiba, a reușit să spună Smith, după care au avut cu toții impresia că o mână gigantică lovise naveta în partea din spate.

Cormac a aprobat întru totul procedurile. Naveta s-a îndreptat cu botul spre sol, sfârtecând în zbor vârfurile câtorva tufișuri, apoi a plutit pe deasupra unui câmp care părea să fie plantat cu porumb albastru. S-a luptat cu comenzile, atât manual, cât și prin legătura de rețea, a înălțat botul navetei și a înaintat cu hotărâre pe unda de șoc. Brusc, naveta s-a cutremurat dând să se oprească, și au avut senzația că ea ajunsese la capătul unui cablu uriaș care o ținea pe loc. Ea s-a înclinat într-o parte, pe deasupra câmpului incendiat, pe care flăcările fierbeau, înălțându-se dintr-o mare incandescentă. Cenușa și resturile arzânde cădeau ploaie, apoi un curent lateral a tras naveta spre sol. Pilotul a modificat flacăra propulsiei, jucându-se cu limitatorul magnetic, ceea ce a creat un efect de fâlfâire al propulsoarelor de direcție. Această procedură a readus naveta pe traiectorie, la limită, apoi ea s-a înălțat. În următoarele secunde nu s-a auzit niciun comentariu al celor din spate – toți știau că goneau la marginea dezastrului. În cele din urmă, zborul a devenit lin.

– Ia spune, Arach, ce-a fost asta? a întrebat Cormac.

– Am detectat o cavitate sub casă și ceva care conținea metale grele, a răspuns drona.

– Ce fel de metale grele? a întrebat Cormac încordat.

Probabil că ar fi trebuit să verifice mai întâi împrejurimile cu ajutorul noii lui percepții. Poate că n-ar fi trebuit să dea dovadă de reținere și să o folosească.

– Cadmiu, uraniu și puțin plutoniu, a răspuns Arach pe un ton degajat.

– Și după aceea?

– L-am întrebat pe King dacă scanerele erau defecte, lucru care se pare că l-a iritat.

Deci King a încercat să distrugă micul dar pe care legatul l-a lăsat sub casă. Cormac a eliberat joystick-ul, permițând pilotului automat să preia comanda, apoi s-a întors și i-a privit pe pasageri. Era evident că acum nu mai aveau cum să descopere vreo probă în acel loc și se îndoia că ADN-ul din fragmentul de piele recuperat va avea vreo valoare pentru ei.

– Scar, ce avem acolo? a întrebat el.

Dracomanul s-a ridicat din poziția ghemuită în care stătea și a înaintat îndoit de spate, după care i-a înmânat o săgeată metalică. Cormac a luat-o, nu a recunoscut-o, dar a rulat rapid un program de comparare prin directorul extins de arme pe care îl avea în legătura de rețea.

– Asta e o săgeată folosită pe Europa la puștile subacvatice, a spus el.

Putea fi încă ceva lăsat la fața locului pur și simplu pentru a-i induce în eroare ori putea să nu aibă nicio relevanță. Nu și-a dat seama de ce, dar a simțit că deținea singura dovadă pe care o obținuse până în acel moment. Însă nu avea idee la ce putea ajuta ea.

Sistemul se afla mult în interiorul Polity, dar, ca multe altele, nu era locuit. La fel ca alte sisteme, avea o multitudine de stații de supraveghere științifică sub controlul exclusiv al unor computere complexe, deoarece sarcina lor era prea simplă pentru ca o astfel de funcție să fie încredințată unor IA-uri. Acolo calea fusese bine pregătită și, la sosirea unui semnal codificat prin spațiul U, virusurile de computer, implantate de mult, și-au început acțiunea. S-au răspândit cu repeziciune în computerele stațiilor de supraveghere, subminând funcțiile scanerelor, subsumându-și comenzile senzorilor și preluând controlul asupra fiecăreia dintre cele patru stații. Camerele și alți senzori au orbit, datele stocate pentru transmiterea în pachete au fost invadate, copiate și modificate în mod subtil, apoi înșiruite pentru transmitere ulterioară, astfel că, în momentul în care a sosit în sistem, uriașul obiect nici măcar nu a fost observat. Activitate normală, au raportat stațiile de supraveghere. Aici nu se întâmplă nimic.

Planetoidul metalic a coborât pe orbita unei lumi jupiteriene, apoi a vărsat o substanță care a acționat ca o tabletă efervescentă ce se dizolvă în apă. Formele de bastonaș s-au descuamat cu sutele de mii, iar șirurile lor lungi s-au întins cale de milioane de kilometri, navele-lentilă și cele spiralate ca amoniții s-au împrăștiat printre ele ca niște păstori, iar bucăți de coral de legătură Jain s-au răspândit în nori. Cele douăzeci de mii patru sute treizeci și cinci de nave-vierme care alcătuiau

miezul ei s-au putut desprinde una de alta, împrăștiindu-se doar când planetoidul și-a redus volumul cu două treimi. A fost nevoie de două zile până când planetoidul s-a putut dezmembra pentru ca părțile lui să se așeze într-un inel în jurul gigantei gazoase.

Cu o viziune aparent omniscientă, Erebus a contemplat totul prin ochii a douăzeci de mii ceea ce realizase. A privit dincolo de acel sistem prin intermediul nenumăratelor sonde și scanere care își croiau drum prin Polity. Senzorii îndepărtați au coborât pe centura de asteroizi a sistemului solar Scarflow, unde se retrăseseră rămășițele flotei Polity, s-au contopit cu roca și au extras substanțele ei, astfel că au dispărut, devenind invizibile. Observând plecarea celor două sfere-dragon, Erebus a trăit un moment de ranchiună. Acea entitate compozită reprezenta o cantitate necunoscută care trebuia supravegheată. Din uriașa sa flotă de nave-vierme, Erebus a trimis cinci cu ordin de a localiza sferele și apoi să le urmărească și să le supravegheze. Numărul nu era o alegere logică; el reflecta doar dorința de ordine și precizie.

– Se pare că ai făcut acel Dragon să devină îngrijorat, a spus o voce.

Nu era prima oară când Erebus încerca să depisteze sursa acelui comentariu sarcastic și batjocoritor și nici prima oară când nu reușea să o descopere. Însă vocea se auzise clar, pentru că Erebus analizase instantaneu orice nuanță a ei. După analiză, a ajuns din nou la acea concluzie imposibilă. Era vocea lui Fiddler Randal, un om pe care Erebus îl ucisese în urmă cu un secol.

Mi-am pierdut mințile? s-a întrebat Erebus. Era imposibil de spus, pentru că o entitate ca el nu mai

ființase niciodată, astfel că nu exista niciun termen de comparație. Atribuind unei părți din sine sarcina de a încerca să descopere sursa acelei voci iritante, Erebus s-a dăruit altor sarcini. Deși distrusese aproape complet flota pe care o ademenise în afara frontierelor Polity, navele acelea reprezentaseră o parte cu totul neînsemnată a puterii cu care se confrunta acum. În mod logic, atacarea unei ținte atât de mărunte, când scopul său suprem era preluarea controlului asupra Polity, fusese o acțiune prostească. Cu toate acestea, IA-urile Polity nu trebuiau subestimate și era nevoie de o aparentă lipsă de logică pentru a disimula adevăratul plan de atac al lui Erebus. Iar pentru a ascunde faptul că actualul atac nu era cel *anticipat*…

– *De ce* ai atacat? a întrebat Fiddler Randal.

Asta era – se vedea limpede că Randal avea acces la anumite niveluri ale proceselor de gândire ale lui Erebus și, deși părea prizonier în interiorul structurii entității, Erebus și-a dat seama că avusese dreptate să își păstreze ascunse față de el planul suprem.

– Am atacat flota pur și simplu pentru că am putut. Potențialul meu de extindere și puterea pe care o pot mânui fac insignifiante asemenea acțiuni.

Aceea era o minciună deliberată, pentru că, deși Erebus își păstra în perfectă siguranță transmisiile prin spațiul U față de Randal, intrusul putea găsi totuși altă cale de a extrage informații.

– Prostii, a spus Randal.

El folosise întotdeauna un limbaj furios.

Erebus a ignorat împunsătura și a transmis instrucțiuni ca două mii de nave-vierme să se

despartă în grupuri de câte cincizeci și să se îndrepte spre diferite zone care acopereau o secțiune a graniței Polity. Cu toate acestea, prezența lui Randal rămânea ca un ghimpe supărător înfipt în ființa lui perfectă. Chiar când parazitul rămânea mut, într-un anume fel, Erebus îl putea simți undeva, iar acum, cedând unui impuls, și-a plasat o parte a conștiinței într-o virtualitate. În timp ce a făcut asta, a păstrat legătura cu acea parte din sine care încă îl vâna pe Randal prin masiva rețea Jain care îi alcătuia ființa.

Erebus se manifesta la fel ca întotdeauna: o formă de ființă umană care părea alcătuită din iarbă neagră, din care pornea un ghem infinit de conexiuni organice către celelalte entități care făceau parte din el. Era o manifestare care îi displăcea lui Erebus, deoarece lăsa impresia că era o masă încropită din părți, iar nu un întreg perfect consolidat, însă i se părea dificil să păstreze o expresie unică a sa. Deși celelalte entități IA se contopiseră cu el, unele dintre funcțiile lor, procesele de gândire și chiar credințele erau incorecte, ceea ce le făcea deseori să se separe ca și cum ar fi încercat să își câștige individualitatea.

– Asta pentru că, deși te socotești o ființă unificată, nu ești așa, l-a luat în râs Randal. Nu te-ai contopit cu celelalte IA-uri, ci le-ai subjugat.

Omul părea să stea în fața lui Erebus pe o câmpie albă, infinită. Era reprezentat exact așa cum și-l amintea Erebus: o ființă umană slabă, nebărbierită, cu un aspect jalnic, purtând un costum de mediu demodat care semăna cu acelea de accelerație din mileniul precedent, purtat cândva de piloții de avioane supersonice. Părul negru și neîngrijit era legat într-o coadă de cal și în urechea stângă avea trei cercei, care nu se comparau totuși cu augmentarea masivă și anacronică, de culoare

argintie, care se întindea din spatele celeilalte urechi până pe o parte a gâtului.

– Am mai auzit argumentul ăsta, a spus Erebus. Cu toate astea, o contopire perfectă este imposibilă fără acordul deplin al tuturor unităților participante. Acordul deplin între ființe distincte este o imposibilitate inevitabilă.

Randal a făcut un gest spre lateral, unde câțiva Golemi scheletici păreau să atârne crucificați în încâlceala pe care o cuprindea Erebus, înghețați și legați, însă părând să se zbată pentru a se elibera.

– Ar fi fost bine dacă ai fi reușit să ajungi măcar la un acord parțial.

– Am făcut ce era necesar, a insistat Erebus.

– Ceea ce ai făcut a fost criminal și arogant.

Randal a pășit chiar prin fața lui Erebus, care a vrut să întindă mâna și să îl strivească, dar mai încercase asta, în lumile virtuală, computațională și reală, și ajunsese să strângă între degete doar fum.

– Aș dori să dau vina pe tehnologia Jain pe care ai inițiat-o, a continuat Randal. Însă, după cum bine știu, ai fost criminal și arogant și înainte. A încetat să se mai plimbe. Așa cum au aflat curând toți cei pe care i-ai convins să ți se alăture.

– Am făcut ceea ce era necesar, a repetat Erebus, întrebându-se: *De ce mă cert cu o fantomă?*

– Și de ce a fost necesar să distrugi toți IA-urile încăpățânați, care s-au arătat ostili ideii de a fi subsumați? S-a oprit și a împuns acuzator cu degetul spre Erebus. Să-ți spun eu de ce. Pentru că ai *știut* că ceea ce voiai să faci era greșit și că, dacă i-ai fi lăsat în pace, știrea ar fi ajuns la Polity.

Atunci, puținele IA-uri întregi la minte te-ar fi vânat și te-ar fi azvârlit în vreun soare.

– Atunci, evident că *a fost* necesar.

– Apoi au fost cei slabi pe care i-ai făcut să devină o parte din tine, împotriva voinței lor. I-ai transformat în ceva ce ei detestau și, într-o oarecare măsură, încă detestă. Asta e mai rău decât crimele pe care le-ai comis.

– Randal, ești cumva conștiința mea?

– Mda, se pare că ai mare nevoie de așa ceva.

Te-am prins.

Programele de căutare și vânătorii-ucigași pe care Erebus îi pusese în mișcare mai devreme descoperiseră ceva. Devenise clar că Randal era distribuit în câteva noduri din ființa lui Erebus. Aceleași noduri erau o selecție de minți subsumate de drone de război, minți de nave și Golemi care deveniseră o parte din el împotriva voinței lor. Într-o a doua imagine virtuală, Randal a părut să plutească precum o ceață care unea imagini neclare de forme combinate de legat și Golem, forme de insecte ale dronelor de război prinse în încolăciri de vierme și minți de cristal infiltrare de incluziuni Jain. Erebus a început să izoleze treptat acele minți de omologii lor din rețeaua Jain și să scoată de sub controlul lor părțile de hardware care le înconjurau îndeaproape. Era nevoie de multă subtilitate, deoarece, dacă își dădea seama că va fi descoperit, Randal ar fugi.

– Ideea de *conștiință* este un concept uman despre care s-a considerat că era necesar pentru a ține închegate societățile primitive. Lucru interesant, în ciuda sentimentului general că acest lucru a fost necesar, multe ființe umane nu au avut conștiință

decât în momentul în care a fost posibilă reprogramarea minții umane. Până atunci, sociopații și psihopații au făcut artă din ordinea evolutivă naturală a lucrurilor.

– Vorbești fără a spune nimic, Trafalgar, a zis Randal. De ce pălăvrăgești degeaba?

Detestând să își audă vechiul nume, Erebus a dat un răspuns ușor de anticipat.

– Sunt Erebus.

Apoi a instalat mijloacele de distrugere ale celor paisprezece minți în care Randal părea să fie distribuit. Microtuburile Jain și-au croit drum în carcasele care le găzduiau pe cele imobile ori în segmentele de nave-vierme care conțineau legați mobili și au transportat granule de plutoniu pur înăuntrul lor. În același timp, programele de ardere s-au stocat în unitățile de prelucrate. În acel fel, Erebus avea să șteargă simultan mințile renegate la nivel de programare și să le distrugă din punct de vedere fizic…

Brusc deranjat de ceea ce făcea, Erebus s-a oprit o clipă. Acea arhitectură i s-a părut dintr-odată mult prea familiară: semăna foarte mult cu măsurile de precauție pe care le luaseră ființele umane împotriva IA-urilor demult, când ele încă dețineau controlul.

– Tot n-ai priceput, așa e? a spus Randal. Îți spui Erebus, așa-zisa contopire minunată de IA, dar nu ești asta. Ești, de fapt, doar un stăpân de sclavi.

Folosind nanofibre, Erebus a început să lege laolaltă toate granulele de plutoniu și curând, încă ascuns vederii în toate cele paisprezece locuri, a făcut din metalul ucigător paisprezece calupuri de mărimea unui pumn. Microtuburile au început să

aducă anumiți compuși extrem de activi, pe care nanotuburile le-au distribuit pe suprafețele acelor pumni metalici într-un mod atent măsurat. Rezultatul a fost un strat dintr-unul dintre explozivii chimici cei mai puternici cunoscuți. Aprinderea avea să se facă prin intermediul unui puls electronic prin fibre, care și-a vârât vârfurile, la distanțe egale, în exploziv, iar programul de ardere era și el pregătit.

– Îți înțeleg punctul de vedere. Crezi că nu am analizat deja aceste lucruri la niveluri care depășesc mult capacitatea de înțelegere a oricărei minți umane? Înțeleg că nu am reușit o contopire perfectă, dar ea se va petrece până la urmă. Erebus a tăcut o clipă, apoi s-a supărat pe sine pentru că se complăcea în asemenea atitudini mărețe, pur umane. Contopirea se va petrece când voi elimina anumite impurități din mine. De exemplu, pe tine.

Erebus a transmis instrucțiunea de ucidere, iar în cele paisprezece locuri programele de ardere au fost pornite și au fost aduse pulsurile electronice. În imagini reale, a observat strălucirile actinice din miezul a douăsprezece nave-vierme și două nave-amonit mai mici. Mințile din acele nave, părțile recalcitrante ale minții lui, au murit instantaneu. Programele de ardere s-au răspândit din acele incendii, sfărâmând și ștergând datele stocate care erau legate de acele minți. Ca să fie sigur, Erebus a transmis instrucțiuni către toate celelalte nave din apropiere și, instantaneu, acestea s-au întors spre cele paisprezece nave afectate și au deschis focul. Fiecare dintre ele a fost învăluită de explozii multiple, declanșând un infern arzător care a descompus toată materia din preajmă în atomi individuali. Dintre cei paisprezece renegați nu a rămas decât un gaz incandescent care a început să se răcească, atomii recombinându-se în compuși ciudați și fum otrăvitor.

Însă Fiddler Randal a rămas în fața lui.

O rămășiță… o bucată din fantoma din sistem care avea să prindă din urmă distrugerea sursei sale?

– Știi ceva? Chiar dacă ești o superființă IA mare și contopită, tot prost ai rămas.

Erebus a scos un țipăt ascuțit și a declanșat toate resursele disponibile împotriva siluetei din fața lui.

Râzând, Fiddler Randal s-a dizolvat în fum.

5

Artefacte (punct 19). *În urmă cu cinci sute de ani s-a spus că, dacă întreaga rasă umană, la acea vreme captivă în mare măsură pe Pământ, ar muri sau ar fi reamplasată, după un milion de ani ar rămâne puține urme ale existenței ei. Toate metalele s-ar oxida, materialele plastice s-ar degrada, clădirile și chiar sticla s-ar fărâmița, toate redevenind sol. Mișcările tectonice, furtunile, ploile și vânturile și reciclarea nemiloasă a vieții ar distruge orice alte structuri. Chiar și ceramica cea mai rezistentă s-ar măcina în decursul timpului. Orbitele sateliților artificiali s-ar modifica, iar ei ar arde ori ar scăpa de atracția Pământului, ajungând în bezna cosmosului. Probabil că cel mai mult ar supraviețui lucrurile lăsate pe Lună și câteva urme de tălpi pe regolitul de acolo. După cinci milioane de ani, probabil că pe suprafața Pământului nu ar rămâne nimic care să ateste că el a fost cândva ocupat de o civilizație umană. Tot astfel ar sta lucrurile și cu tot ce au construit Jain, Csorienii și Atheter. Artefactele pe care te-ai aștepta să le găsești în mod obișnuit în vreo casetă din sticlă din vreun muzeu,*

rămase de la cele trei rase, nu ar umple nici cel mai mic spațiu de depozitare din British Museum. Cu toate acestea, când tehnologia unei rase atinge un anumit nivel, pot fi găsite alte artefacte, care se reînnoiesc mereu: ceea ce înseamnă viață manipulată. Există o plantă numită Atheter Morel care crește pe un planetoid numit Dust, care extrage platină din solul acelei lumi și o depune pe suprafață sub forma unor cristale prinse de semințele sale. Unii asteroizi conțin organisme-miner similare: viermi care își fac galerii în rocă și concentrează metale rare în corpurile lor. Există triconurile de Masada, mai puțin evidente, despre care se spune că au fost create pentru a toca mărunt rămășițele unei civilizații trecute. Dincolo de aceste exemple pătrundem în zone cenușii, în care dezbaterea poate deveni ceva mai încinsă. Există unii care cred că pe Pământ există prea multe ființe „folositoare" și postulează că lumea noastră trebuie să fi fost cândva agricolă, precum acelea pe care acum cultivăm biomodule. Și poate că ființele umane ori doar o parte dintre ele au fost doar un produs, o recoltă.

Din Ghidul Quince *compilat de ființele umane*

Probabil că, în complicitate cu Jerusalem, Dragon o răpise *din no*u. După schimbul inițial de cuvinte, Dragon s-a retras pur și simplu în sine și a ignorat întrebările ei insistente. Mika a traversat ore de frustrare încercând să smulgă un răspuns, apoi a renunțat și a început să folosească unele dintre

facilitățile existente în unitatea de conferințe. A mâncat, a băut cafea, apoi s-a așezat în singurul fotoliu de accelerație dinaintea unui șir de console și ecrane pe care apăreau date furnizate de sondele înfipte în corpul lui Dragon și de echipamentul de scanare din jurul ei. A constatat că acolo se desfășura o activitate intensă, care depășea tot ce văzuse până atunci. Ceea ce a descoperit nu putea avea legătură doar cu astro-interogarea sau cu motoarele organice interne pentru spațiu. Dar ce anume se petrecea?

Orele de cercetare i-au oferit date insuficiente pentru a putea fi interpretate apoi, brusc, sfera a revenit în spațiul real, iar capul lui Dragon, însoțit de pseudopode, a revenit și a anunțat:

– Am ajuns.

În loc să întrebe unde sosiseră și să riște un răspuns dezamăgitor de confuz, Mika a folosit scanerele unității și programele de astro-interogare pentru a descoperi singură. Răspunsul, primit imediat, a făcut-o să simtă un nod în stomac, de parcă s-ar fi așteptat la violențe. S-a ridicat și a privit prin pereții transparenți.

Fără a îmbunătăți imaginea, Mika a văzut clar patru cuirasate Polity și nenumărate nave de atac, dar acel lucru nu era surprinzător, chiar înainte de atacul împotriva acelui sistem declanșat de navele-vierme ale lui Erebus. A văzut sfera opalizată a gigantei gazoase, apoi lumea familiară ei, de care se apropia Dragon: Masada. Cu câțiva ani în urmă, o sferă-dragon îi eliberase pe ea, pe Ian Cormac și pe alții, apoi se sacrificase pentru a crea o armată de dracomani; acolo venise Skellor cu masiva navă *Occam Razor* pentru a crea haos; și tot acolo fusese cât pe ce să moară. Însă asta nu era tot, întrucât ceea ce fusese cândva o lume relativ

lipsită de importanță din afara Separației Polity, dominată de o teocrație locuitoare în spațiu, dar agrară la suprafață, devenise extrem de importantă.

Evenimentele ulterioare de acolo și din alte zone dezvăluiseră că ființele aparent sălbatice care bântuiau pe Masada – numite pe bună dreptate rațe-vorbitoare – erau, de fapt, descendentele unei rase străvechi, Atheter, care preferaseră să își sacrifice întreaga civilizație și inteligența pentru a supraviețui tehnologiei Jain. Acea informație fusese obținută de la un artefact Atheter descoperit altundeva, dar acum aflat pe suprafața planetei. Era un fragment uriaș de cristal conținând un IA Atheter care, oferind Polity mijloacele de detectare a nodurilor Jain, ceruse în schimb să fie adus și lăsat acolo.

– De ce ne aflăm aici? a întrebat Mika.

Dragon, care contempla peisajul, a întors capul spre ea.

– După cum știi, dețin deja toate dovezile legate de distrugerea Creatorilor de către tehnologia Jain.

Nu era nici de această dată un răspuns direct. Probabil că Dragon prefera ca oamenii să tragă singuri concluziile, deși Mika a simțit că entității extraterestre îi plăcea să se exprime confuz.

– Ai venit după dracomanii tăi?

– Nu.

În sfârșit un răspuns direct, dar acesta nu dezvăluia prea mult.

A observat că celălalt Dragon s-a retras în timp ce acela în care se afla ea se apropia de lume. S-a întrebat ce fel de discuție purta gazda ei cu navele

de acolo ori dacă totul fusese rostit deja de Jerusalem și dacă forțele SCP de acolo știau de ce ajunsese Dragon în acel loc.

– Ai un stocator de memorie portabil, a remarcat Dragon.

– Am multe asemenea stocatoare.

– Unul de două sute de terabiți ar fi suficient.

– Pentru ce?

– Pentru alte dovezi.

Oftând, Mika s-a apropiat de un dulap scund, fixat în perete. S-a aplecat și și-a plimbat un deget pe placa tactilă de deasupra unui sertar și l-a urmărit glisând. Scoțând un săculeț, l-a deschis cu un pocnet slab și a extras o cutie din aluminiu eloxat de formă pătrată, cu latura de douăzeci și cinci de centimetri și groasă de cinci centimetri, având colțurile rotunjite, un ecran tactil pe o față și o folie care acoperea prize pentru diferiți conectori optici simpli, una nanooptică, cu mustăți de formă conică, interfață de cristal și chiar o priză universală pentru conexiuni electrice. Stocatorul de memorie era gol, având doar programele formatului de bază, iar dispozitivele de diagnosticare au arătat că totul funcționa în condiții optime. A băgat stocatorul înapoi în săculeț, apoi a trecut bareta acestuia peste umăr.

– Și acum ce facem?

– Acum cobor, i-a răspuns Dragon.

În scurtul răstimp cât ea scosese stocatorul de memorie, Masada devenise uriașă. Mika s-a întors la fotoliul de accelerație, și-a prins centurile de siguranță și a aplecat spătarul pe spate. Nu se

aștepta să apară probleme, dar dacă s-ar fi întâmplat ceva, prefera să supraviețuiască fără a mai fi nevoie de reparații corporale din partea lui Dragon. Curând, sfera a pătruns în atmosferă, și ceea ce a început ca un șuierat intermitent a devenit un muget constant când dâre de vapori au început să se desfășoare deasupra ei. Printre vibrații, a simțit atracția gravitațională, care era oblică față de cea produsă de plăcile gravitaționale ale unității de conferințe. Sfera-dragon s-a rotit puțin, ca și cum ar fi vrut să îi ofere o imagine mai bună, iar ea a privit suprafața planetei, al cărei orizont era înnegurat de norii de deasupra capului ei. În următoarea jumătate de oră, sfera a fost înghițită complet de nor, ieșind din el când a ajuns la doar câțiva kilometri deasupra suprafeței. Mika a văzut un lanț muntos care șerpuia dedesubt, apoi a simțit un fior de nostalgie când a contemplat tabla familiară de șah a parcurilor, apoi platourile mlăștinoase acoperite cu stuf.

Dragon a decelerat brusc, iar urletul de la exterior s-a transformat într-un tunet bubuitor. În timp ce a coborât și s-au apropiat vertiginos, Mika s-a temut o clipă că Dragon voia să îngroape unitatea de conferințe în pământul mlăștinos, însă în ultimul moment sfera s-a înclinat din nou în sus. Afară, aerul s-a umplut de nori clocotitori și crâmpeie de stuf. Mika s-a simțit dezorientată, deoarece era atrasă de plăcile gravitaționale interne, care rămăseseră la un unghi ascuțit față de gravitația planetei. Capul de umanoid al lui Dragon a apărut deasupra ei, având câte un pseudopod de o parte și de alta.

– Poți păși afară, a anunțat-o Dragon.

Mika și-a desfăcut centurile de siguranță și s-a îndreptat nesigură pe picioare spre ecluză, în timp ce capul și pseudopodele au dispărut în interiorul

lui Dragon. Sub efectul combinat al celor două câmpuri gravitaționale, era ca și cum ar fi coborât precar o pantă abruptă. Ajunsă în ecluză, și-a etanșat atent casca costumului spațial, întrucât aerul planetei era prea rarefiat pentru ființele umane. După deschiderea ecluzei, a încercat să coboare cu demnitate pe suprafața mlăștinoasă aflată la câțiva metri dedesubt, dar, încă dezorientată, și-a pierdut echilibrul și a căzut grămadă. Blestemând, s-a zbătut să se ridice în picioare pe un covor de rizomi, apoi s-a uitat la noroiul negru cu care era mânjit costumul și a pornit împleticindu-se prin stuful care semăna cu papirusul și a ajuns la o zonă largă, unde vegetația fusese strivită.

– Ar fi bine să urmărești locatorul, a auzit ea vocea lui Dragon în cască, în vreme ce un cadru separat a apărut într-o latură a vizierei.

S-a întors spre stânga până când cadrul s-a centrat, apoi a pornit hotărâtă înainte. După un moment, cadrul s-a stins.

– Încotro merg?

– Spre locul artefactelor Atheter.

– Să înțeleg că nu sunt hooder-i în vecinătate? a întrebat Mika, referindu-se la forma locală de viață al cărei mijloc de hrănire dăduse naștere unei legende de groază.

– Nu te îngrijora – sunt cu tine, i-a răspuns Dragon.

– Poftim?

– Aici, jos, cu triconurile.

– Aha.

Triconurile erau moluște care trăiau adânc în nămol. Ultimele cercetări susțineau că acelea erau organisme bio-produse de rasa Atheter în scopul de a măcina rămășițele civilizației de pe planetă, așa cum despre hooder-i se spunea că erau organisme bio-produse de război, al căror scop era acum de a ingera rămășițele oricărei rațe-vorbitoare care murea. Așadar, Dragon coborâse în noroi, răspândindu-și fără îndoială pseudopodele în întreaga zonă și probabil chiar hrănindu-se.

În timp ce a călcat pe un covor de rizomi, și-a croit drum printre pâlcuri de stuf și a ocolit sau a sărit peste șanțuri formate de spațiile goale din covoarele atotprezente, în fața ei a început să se materializeze ceva. După un moment, a recunoscut un acoperiș cu dom, construit din sticlă fotoelectrică – material folosit frecvent la clădirile din Polity. Apoi, când a trecut prin ultimul pâlc de stuf și a ieșit pe un strat gros de un metru de plasticret, a văzut brusc întreaga clădire. Era o structură deschisă simplă: un dom scund, sprijinit de un inel de stâlpi. Înăuntru nu părea să se afle ceva și nici nu a văzut pe cineva în jur.

Plasticretul a vibrat de două ori, fără îndoială testat de ceva de dedesubt, apoi covorul de rizomi din spatele Mikăi s-a desfăcut și, acoperit de noroi negru, o pseudopodă a lui Dragon a răsărit și și-a desfăcut membrele, apoi s-a încolăcit, a coborât și a alunecat alături de Mika. Ea a aruncat o privire spre capul de umanoid, apoi a pornit spre clădire, iar Dragon a ținut pasul cu ea, și o parte din trunchi a alunecat pe sol. În cele din urmă, Mika a pășit printre piloni, ajungând pe o podea făcută din rețele de ceramal. A observat că nu existau console fixate în unii dintre piloni, dar în afară de asta nu părea să existe ceva important acolo.

– Unde anume este acel artefact Atheter? a întrebat ea.

– Privește în jos.

Mika s-a simțit brusc ridicolă, pentru că știuse că artefactul era un disc mare din cristal de memorie incredibil de dur, astfel că forma acelei clădiri ar fi trebuit să fie un indiciu pentru ea. A privit spre stratul de sub gratiile din ceramal și, ici și colo, prin noroiul adus de vizitatori întâmplător, între care probabil și rațe-vorbitoare, a putut distinge zone de cristal verde translucid.

– Mi se pare o modalitate cam neglijentă de conservare, a spus Mika.

– De fapt, eu am vrut să fie așezat la suprafață, dar IA-urile voastre au insistat să pun la dispoziție o clădire pentru protecție, a auzit ea o voce adâncă și amuzată din spate.

Mika nu s-a întors imediat, deoarece a văzut o umbră foarte mare în lateral. Dragon însă s-a întors.

– Dar IA-urile au acceptat ideea că artefactul nu trebuia să devină obiect de venerație pentru ființele umane rămase aici și care sunt înclinate spre religie, a spus Dragon. De aceea te-am pus pe podea.

Mika s-a întors și a văzut forma piramidală și masivă a unei rațe-vorbitoare stând ghemuită în centrul podelei, având nenumăratele brațe încrucișate și ținându-și ciocul lipit de piept. S-a uitat la Dragon cu tiara de ochi de smarald, apoi s-a răsucit puțin și și-a ațintit privirea spre Mika.

– Dragon, de ce ne aflăm aici? a întrebat ea, cuprinsă de o stare de agitație.

– Scoate stocatorul de memorie și pornește-l, i-a răspuns Dragon.

Mika i-a urmat sfatul, observând că, deși rața-vorbitoare făcea umbră, ceva nu era firesc cu linia dintre ea și gratiile pe care stătea, și de aceea și-a dat seama că era o proiecție. În momentul în care stocatorul de memorie a pornit, ecranul normal de meniu s-a stins și s-a încărcat ceva.

– Asta ce mai e? a întrebat ea.

– E o poveste despre lupta unei civilizații pentru supraviețuire… și despre autodistrugerea ei, a răspuns rața-vorbitoare.

– La fel ca aceea pe care Dragon o știe despre civilizația Creatorilor.

– Da, a recunoscut rața-vorbitoare. E o istorie care se repetă.

– Și cine vrea să audă asemenea povești? s-a mirat Mika.

– Acum ai prins ideea, a spus Dragonul zâmbind.

Nu era momentul să doarmă și, de fapt, Orlandine putea renunța cu ușurință la somn, permițând părții de hardware din carapacea ei și nanotehnologiei Jain din corpul ei să curețe lucrurile, să repare daunele, să facă toate reglajele necesare la care se recurgea în cursul acelui răgaz demodat. Cu toate acestea, Orlandine a dormit jumătate de oră, cât i-a trebuit navei *Heliotrope* să se apropie de runciblul de război și să andocheze. A dormit într-un ritm accelerat, pregătită pentru vise lucide, având subiectul viselor deja stabilit… deși coșmaruri ar fi fost probabil o descriere mai potrivită.

Se afla la bordul Stației Cassius, pe care fusese administrator, iar iubitul ei Shoala o ducea de mână spre Salonul Feynman pentru încă o perioadă de „timp uman“. Se simțea straniu de ușoară și a avut nevoie de un moment pentru a înțelege că asta se întâmpla din cauză că nu mai purta carapacea care acum era legată permanent de corpul ei.

– Mereu simt că această activitate este o concesie, o slăbăciune, a spus ea.

– În timp ce tindem spre sinergia dintre ființa umană și IA, trebuie să negăm relevanța propriei umanități?

– Dar fiind complet umani, negăm acea sinergie.

El s-a oprit și s-a întors pentru a se uita la ea.

– Orlandine, ai mare nevoie de ceva de băut.

În cele din urmă, au intrat în salon, unde se strânseseră haimani de pe stație, fără carapace, pentru a sărbători încheierea încă unui fragment mărunt dintr-un proiect de construcție care stătuse în așteptare un milion de ani. Toate acestea erau amintiri pure, nedenaturate, însă curând a simțit că totul alunecă pe teritoriul coșmarului. Stăteau în jurul unui automat de băuturi când Shoala a rostit cuvinte care erau foarte aproape de amintire, dar acum se îndepărtau de ele.

– Vreau să mă simți în tine, a spus el, perfect normal, apoi a adăugat: așa cum și eu te-am simțit în mine.

Și simțise. El simțise cum ea se smulge și îi șterge mintea. La sugestia ei, el simțise clemele de fixare desfăcându-se din prizele lor obișnuite și înfigându-se adânc în altă parte din corpul lui. Ea

îl ucisese pentru a-și ascunde propria fugă cu nodul Jain care fusese un „dar“ pentru ea din partea lui Erebus… ori mai curând un troian care să o transforme în ceva care ar putea distruge Polity.

– Îmi pare rău, a spus ea, iar sentimentul de vinovăție și de profundă disperare au părut să strivească intestinele ei aflate între amândoi.

El a ridicat din umeri.

– SCP ucide sau șterge criminalii. Nu există milă, și nici iertare. Un ucigaș ia ceva ce nu poate fi adus înapoi, și de aceea el trebuie să își piardă dreptul asupra aceluiași lucru.

Unde se aflau acum? Aruncând o privire dincolo de el, Orlandine a recunoscut interiorul unui segment Dyson: stâlpi masivi care se înălțau în depărtare, cabluri diagonale de susținere, groase de o sută de metri și presărate cu reactoare de fuziune și motoare gravitaționale ca niște afide uriașe din oțel. Sub tălpi se întindea zăpada.

Având carapacea la loc, dar cu picioarele-cleme înfipte adânc în trupul gol, cu sângele curgând și înghețând în timp ce curgea în josul pantalonilor, acumulându-se în jurul picioarelor pentru a-l fixa pe loc, el și-a sorbit băutura.

– Îți pare rău, a spus el. Aș fi încântat să simți ceva.

– Shoala…

L-a văzut în sfera de interfață în care ea îl ucisese, scuipând sânge… murind. Dar am salvat cea mai mare parte a flotei Polity de Erebus. Asta nu contează deloc? *Însă asta era o absurditate: acțiunile ei ar fi putut face ca restul navelor să*

scape, însă ea distrusese USER-ul lui Erebus, dar numai pentru că dispozitivul o împiedicase și pe ea să scape.

Orlandine s-a trezit imediat, pe deplin prudentă la zgomotul făcut de prinderea clemelor de andocare. Prin partea ei de hardware a evaluat tot ce se întâmpla, apoi s-a ridicat și s-a îndreptat, prin *Heliotrope,* spre ecluză. În timp ce mergea, s-a întrebat din nou de ce iniția în mod repetat acele secvențe de vis, pentru că, indiferent cât de mult s-ar fi autoflagelat, nu îl putea readuce pe Shoala la viață. Cu toate acestea, într-un anume fel, trebuia să își amintească ce preț plătiseră cei din preajma ei pentru puterea aproape supranaturală pe care o avea acum, astfel încât să nu o mai trateze cu ușurință și să folosească acea putere pentru a sluji unui scop măreț.

Răzbunare?

Da, își folosea puterea pentru a-și răzbuna cei doi frați, dar, la fel ca distrugerea USER-ului, trebuia să existe un beneficiu suplimentar. Într-un asemenea caz, ea va împiedica pierderi uriașe de vieți prin distrugerea unei ființe dușmănoase puternice.

Înainte de a intra în ecluză, a inițiat etanșarea costumului spațial – viziera și casca segmentată ridicându-se simultan din inelul de la gât și lipindu-se. Deși fusese construit pentru a fi locuit de ființe umane, runciblul de război fusese umplut cu mult timp în urmă cu gaz inert pentru conservare. Ecluza dădea direct într-un tunel de andocare, iar la rândul lui, acesta era conectat de unul dintre numeroasele coridoarele cu secțiuni-cutie care străbăteau structura runciblului. Plăcile gravitaționale din acea secțiune erau online la jumătate de G, ceea ce a făcut-o să cadă brusc pe

podea. Verificând cu ajutorul rețelei de computer a runciblului, a descoperit că dronele erau plasate unde voia ea, de aceea a pornit cu pași mari și săltați. Curând a ajuns la un coridor și mai lat – folosit pentru transportul echipamentelor grele –, apoi a rămas în fața ușilor deschise care trădau sclipiri de mișcări de metale înăuntru. A intrat.

Lucru deloc surprinzător, supradotat cu membre, Knobbler era o brută, tipică pentru genul de dronă care voia de obicei să se comporte urât. Arăta ca odrasla bastardă a unei caracatițe și un crab scripcar, evidențiind faptul că între strămoșii lui se amestecase evident un echipament de dislocat pământul. Partea principală a corpului său avea diametrul de doi metri și o grosime similară, cu o margine ascuțită ca aceea a unui crab; avea un centru nervos senzorial, inclusiv ochi deconcertanți de calmar. Corpul prezenta un model asemănător cu al macroului – ceea ce indica un sistem cameleon demodat, în acele momente activ. Dedesubtul și în spatele corpului avea o coadă amintind de abdomenul unei muște a florilor, pe care o putea împături sub el. Din îmbinarea acestor secțiuni ieșeau numeroase tentacule grele, parțial articulate, unele sprijinindu-l să stea ridicat de pe podea, altele bâjbâind prin aer, dar toate fiind terminate cu unelte ale meseriei ucigătoare pe care o avusese cândva. Orlandine s-a uitat și la ceilalți care se strânseseră în camera mare și vag arhaică a motoarelor. Camarazii dronei de război erau o adunătură de coșmaruri fobice, incluzând versiuni mari de scorpion, gândac de bucătărie șuierători, un cal de caleașcă a diavolului și alte forme mai puțin ușor de comparat cu o singură specie. Și Orlandine a înțeles că, indiferent cât de rapid ar fi reacționat din punct de vedere informațional, dacă ar fi vrut, ele ar fi putut să o ucidă.

Au preferat să îi dea pace. De fapt păreau îndrăgostite de planurile ei.

– Mă bucur să vă văd față în față, a spus ea.

Asta a stârnit un schimb rapid de glume, fragmente de poveste și ceea ce putea fi descris drept chicoteli. Era un dat ca vechile drone de război ca acestea să fie deseori mai umane decât unele ființe umane de azi, și ele aveau cu siguranță un simț al umorului mai dezvoltat. Singura problemă era că lucrurile pe care ele le socoteau amuzante nu reușeau să binedispună ființele umane.

– Nu voi pierde timpul cu nimicuri, pentru că e limitat. Cât a transmis subtexte și pachete de informații de rezervă la relatarea ei, Orlandine a continuat: Celei mai apropiate nave de atac sau unui cuirasat al SCP îi va trebui șaptezeci de ore ca să ajungă la noi. Până atunci va trebui să punem în funcțiune motoarele.

În interiorul runciblului existau cinci motoare pentru spațiul U așezate la distanțe egale între ele. Ea le evaluase deja și descoperise că două aveau nevoie de multe reparații, masivul conglomerat de unități care constituia acționarea de spațiu U fiind unul dintre ele.

– Nu punerea lor în funcțiune reprezintă marea problemă, a spus Knobbler, fiind purtător de cuvânt al celorlalți, ci echilibrarea lor.

Petru a accentua cele spuse, ridicând în aer unul dintre cleștii lungi și ascuțiți ca briciul, a scos un pocnet. Cleștele părea perfect conceput pentru a desface carapacele Prador, ca să sfârtece orice ar fi găsit înăuntru.

– Acum, când IA-ul runciblului a dispărut, motoarele au nevoie de o inteligență care să le

controleze, a remarcat Orlandine, apoi a adăugat: După cum știți, asta va fi doar o funcție temporară, până voi fi pregătită eu să îmi asum răspunderea.

În tot acest timp i-a scanat atent, la toate nivelele, pe toți cei prezenți. În timpul războiului, niciunul dintre ei nu ar fi fost de vreun folos în rolul pe care îl sugera acum, dar în cursul anilor aceștia căpătaseră experiență, cunoaștere și înțelepciune, și se slujiseră de amintiri și de rigoarea capacității de prelucrare. Chiar și așa, jumătate dintre ei nu erau de mare folos: aveau defecțiuni în esența lor și erau nesiguri în fața exigențelor prelucrării problemelor de matematică superioară necesare pentru funcționarea runciblului și a spațiului U. Rulând specificațiile lor prin programe de filtrare, a constatat care erau cei mai buni trei candidați. Unul era chiar Knobbler, altul era cel care avea forma unui păduche și își spunea Bludgeon [3], iar ultimul era cel care semăna cu insecta numită călugăriță, alcătuit din lame ascuțite ca briciul – al cărui nume era, în mod inevitabil, Cutter. [4]

Dronelor nu le-au scăpat implicațiile ultimei ei afirmații. Au declanșat una dintre acele dezbateri iuți, obișnuite pentru drone, iar Orlandine a sugerat care îi era opțiunea. După câteva secunde, ele au hotărât să îl aleagă pe Bludgeon pentru acea misiune. Când nu era prinsă de hobby-ul de a crea geometrii multidimensionale, drona acționase o vreme ca releu de semnal. Era alegerea perfectă. Păduchele a pășit în față, și-a ridicat capul cu ochi orbi și a așteptat instrucțiuni suplimentare.

– Înainte de a ne apuca de treabă, aș vrea să mai adaug ceva. Apoi s-a adresat tuturor. Înțelegeți scopurile mele și abia așteptați să treceți la acțiune, dar vreau să mă lămuresc dacă înțelegeți riscul.

– Îl înțelegem, a spus Knobbler. Am fost făcute pentru unică folosință.

Orlandine s-a uitat bine la ucigașul în armură.

– Da, cam așa ceva.

Golemul Azroc a pășit pe podeaua proaspăt definitivată a Hedronului de la bordul navei *Jerusale*m și a privit în jur. În centrul camerei dodecaedrice atârna în spațiu o proiecție holografică într-o stare de flux permanent, divizându-se constant în segmente care înfățișau diferite scene spațiale – sisteme stelare, imagini de aproape ale unor planete, stații spațiale, nave călătorind prin vid – și diferite hărți, scheme arborescente, diagrame și schițe. Era o masă de informații vizuale care se schimbau prea repede pentru ca mintea nesusținută să le poată înțelege, dar nu erau multe minți nesusținute acolo.

Pe fiecare fațetă interioară a încăperii erau suprafețe cu plăci gravitaționale care înconjurau holograma. Pe cea pe care pășea Azroc se găseau cercuri concentrice de console ocupate de ființe umane, Golem și haimeni. Alte două fețe interioare sau etaje erau ocupate, în vreme ce altele erau goale sau ocupate doar de una sau două siluete. În cameră apăreau și dispăreau avataruri holografice ale unor nave, întrucât conferințele se desfășurau atât la nivel fizic, cât și virtual. Cantități enorme de informații erau vehiculate încoace și-ncolo, apoi se acționa în funcție de ele: deplasările navelor, capacitățile defensive ale unor lumi vulnerabile, statistici privind producția de armament – întreaga rețea logistică a actualului război pe linia de Separație.

Centrala Pământului și toate IA-urile de nivel înalt din Polity se pregătiseră pentru ceva de acest fel,

dar, în acele momente, situația era considerată „o problemă locală“. Pentru că Erebus atacase o flotă *în afara* Polity și deocamdată nu dăduse semne că ar intenționa și altceva. Nimeni nu știa ce voia Erebus, deoarece acțiunile întreprinse până în acel moment păruseră lipsite de orice logică. Amintindu-și de prieteni care muriseră, Azroc nu privea cu detașare acea problemă. Când descoperise că prietenul lui fusese fript într-o navetă care nici măcar nu reușise să iasă din locul de andocare de pe cuirasatul *Brutal Blade*, în timpul asaltului declanșat de Erebus, Azroc Golemul descoperise că trăia emoții care erupeau de undeva de mai jos de emulație.

– Așadar, până la urmă se întâmplă ceva, da? a întrebat el parcă spre aer.

– Desigur, a răspuns Jerusalem.

– Și de ce mă aflu aici? a întrebat Azroc.

– Pentru a face recomandări.

– Serios?

Azroc știa că era mult mai inteligent și mai rapid în gândire decât orice ființă umană cu un nivel de bază. Mai știa că majoritatea oamenilor îl socoteau pe Jerusalem drept ceva aproape supranatural și dincolo de orice înțelegere. Totul ținea de ordinul de mărime: pentru Jerusalem, ființele umane erau ca muștele pentru un elefant, în vreme ce Azroc se considera un gândac de bucătărie. Iar acum Jerusalem voia să audă recomandările lui? Dacă nu și-ar fi pierdut cu totul simțul umorului când se afla pe *Brutal Blade,* Azroc ar fi pufnit în râs.

Golemul a scanat vizual în jur, apoi a accesat fragmente din ceea ce se întâmpla la nivel virtual. A observat că Jerusalem atribuise aproximativ unu

la sută din puterea lui de prelucrare doar pentru el, și s-a mirat și mai mult de asta, pentru că unu la sută dintr-un asemenea IA gigant era un procentaj uriaș. Atunci de ce socotea Jerusalem că recomandările lui Azroc ar putea fi importante? La urma urmelor, era un Golem între alții, cu o minte IA depășită de mii de alți golemi de la bordul navei. Azroc a încercat să ceară acces la informații și putere de prelucrare la niveluri mai profunde, dar s-a văzut blocat. După un moment de tristețe, a înțeles în cele din urmă ce se petrecea acolo: era doar o cutie de rezonanță pentru Jerusalem, probabil unul dintre numeroșii golemi dispersați în acea încăpere. Când s-a deconectat de la virtualitate, a hotărât să nu poarte nimănui ranchiună.

– Care este situația în prezent? a întrebat el cu voce tare, ca o ființă umană.

– Ne pregătim pentru conflict, dar nu știm unde sau ce formă va avea, a răspuns Jerusalem.

– Avem idee unde se află Erebus acum?

– Am depistat anumite părți ale entității…

– Poate ar trebui să ne îndreptăm spre ecranul mare din stânga ta?

Azroc s-a uitat spre etajul adiacent al Hedronului, care se găsea la un unghi față de cel pe care se afla el. Pe el era plasat un ecran pătrat, cu latura de trei metri, gol, alături de o platformă compusă din grătare metalice, pe care fusese fixat în bolțuri în scaun gol, neocupat, și alături de care stătea o interfață de mână pentru Golemi – un stâlp îngust având în capă o sferă pe care era imprimat scheletul unei mâini. Pășind peste îmbinarea dintre etaje, s-a apropiat și a urcat pe platformă pentru a se îndrepta spre scaun. Așezat pe el, a trăit un

moment de iritare: ajunsese o componentă fixată într-un loc în mașinăria pe care o crea Jerusalem.

– Una dintre navele-vierme ale lui Erebus a atacat planeta Cull, unde a distrus toți hibrizii umani-sleer, l-a informat Jerusalem, iar pe ecran au apărut aceleași evenimente.

Azroc s-a încruntat, apoi a trimis instrucțiuni interne învelișului său din piele sintetică. Pielea de pe mâna dreaptă s-a desprins intern, s-a încrețit o clipă, apoi s-a umflat, desfăcându-se în jurul încheieturii. Din acea despicătură a îndepărtat stratul de piele sintetică de parcă ar fi fost o mănușă din carne, lăsând la vedere scheletul sclipitor al mâinii, pe care apoi a așezat-o pe amprenta din sferă. După un moment, s-a stabilit o conexiune prin pseudo-nervii din mâna lui: era o conexiune în dublu sens, nu o legătură multitask. Prin aceasta putea primi sau solicita informații de la IA, dar nimic mai mult. Jerusalem îl izola în mod deliberat de rețelele de date de schimb din jur, făcându-l să devină un avocat al diavolului, cineva care să aibă un punct de vedere contrar – supraveghere fără implicare. Era o tehnică folosită deseori de IA-uri când se confruntau cu situații complicate. Era limpede că Jerusalem voia să afle un alt punct de vedere, probabil avea nevoie de cineva care să vadă pădurea, nu copacii.

Brusc, a sosit un pachet de informații și a simțit de parcă mâna i-ar fi ars până când a aplicat programele de traducere la fluxul de date care venea prin nervii degetelor. Asta prezenta în detaliu evenimentele petrecute pe Cull, dar fără nicio interpretare.

– Un atac având scopul de a deruta sau de a elimina un pericol, a anunțat el. Dar cum ar putea fi hibrizii un pericol pentru Erebus?

– Există dovezi și opun aceeași rezistență ca și dracomanii față de răpire.

– Am înțeles. Și dracomanii au fost atacați în același fel?

A primit un alt pachet de informații care prezentau în detaliu atacul declanșat de nava-vierme împotriva Masada.

– Aș spune că Erebus simte că are resurse de risipit, a spus Azroc.

Pauza după care Jerusalem a răspuns a fost infinitezimală, dar asta i-a dat Golemului satisfacție.

– De ce spui asta?

Întrebarea lui Jerusalem reprezenta un act de politețe, pentru că, în pauza minusculă, IA-ul analizase deja raționamentul lui Azroc. Cu toate acestea, Golemul a trecut printr-un moment de derută, pentru că Jerusalem își dăduse seama de asta la o microsecundă după primul atac al lui Erebus. IA-ul făcea cu el genul de joc pe care îl rezerva de obicei ființelor umane? Ce urmărea prefăcându-se că înțelegea problema abia acum? Azroc nu și-a dat seama și s-a simțit mai curând un simplu gândac de bucătărie.

– După atacul împotriva hibrizilor, Erebus ar fi trebuit să știe că vom intui unde va da următoarea lovitură, a spus el. Ar fi trebuit să știe și dispunerea precisă a navelor Polity din zonă și să anticipeze care va fi nivelul reacției noastre. Este evident că vei putea face un calcul mai exact decât mine, dar bănuiesc că șansele de reușită ale celui de-al doilea atac, întreprins cu o singură navă, erau ceva mai mari de cincizeci la sută, cu șanse de peste nouăzeci la sută ca nava-vierme să fie distrusă,

indiferent dacă atacul îi reușea sau nu. În aceste condiții de risc, Erebus a fost pregătit să sacrifice o navă de-a sa, așadar, își poate permite să piardă nave. Dar oricum am văzut asta în timpul atacului împotriva flotei Polity.

Apoi a sosit încă un pachet cu informații. Azroc l-a studiat și a rămas nedumerit.

– Poate a fost conceput pentru a-ți abate atenția de la celelalte două atacuri? Ori cele două atacuri au avut menirea de a-ți abate atenția de la acesta? Pe o lume ca aceea, sigur nu se putea opune rezistență tehnologiei Jain.

Jerusalem l-a informat:

– Am primit o transmisie de la un agent care investighează incidentul. S-ar părea că pe acea lume a coborât un legat.

Ecranul a înfățișat un fișier-imagine al respectivului legat, întâi în orașul Hammon, apoi la casa de fermă unde ucisese două ființe umane.

– Cine au fost? a întrebat Azroc.

– Încă nu știm. Dovezile privind identitatea lor au fost distruse în mod deliberat.

– Înțeleg. Și nava-vierme a scăpat?

– Nimic nu a împiedicat atacul sau plecarea ei.

Totul era foarte misterios, însă acțiunile lui Erebus fuseseră enigmatice încă de la început. A încercat să deslușească ceva din toate acestea. Faptul că multe minți, mai evoluate decât a lui, care aveau acces la o putere de prelucrare mai mare și dețineau numeroase surse de date, analizau aceeași problemă nu trebuia să îl influențeze. Toți gândeau

în mod similar, în vreme ce el, fiind scos din mediul său, trebuia să gândească în situația în care se găsea.

– Nava-vierme de la Masada a fost distrusă. Cea de la Cull a fost avariată grav, dar a reușit să se îndepărteze… Ați urmărit-o? a întrebat el.

– Problema asta s-a rezolvat, i-a răspuns scurt IA-ul. Analizam ideea de a trimite o misiune acolo pentru a vedea dacă se pot obține informații utile.

– Mă îndoiesc. Azroc a încercat să se îndepărteze de mediul acela. Altceva?

– Nimic relevant.

– Așadar, ce mai știți?

Ecranul s-a împărțit în patru, prezentând întâi patru sori distincți – codurile de bare din partea de jos a fiecărui ecran reprezentând spectrele lor –, apoi a înfățișat diferite poziții din acele sisteme solare relevante. Prima a arătat fața unei gigante gazoase și un roi de cincizeci de nave-vierme profilate, deplasându-se. A doua a prezentat un număr similar de nave dispersate într-un câmp de asteroizi. În a treia, ele se roteau în jurul unei gigante gazoase, iar în a patra, alcătuiau un inel în jurul unui mic planetoid fierbinte care se rotea pe o orbită apropiată în jurul unui soare.

– Deocamdată au fost descoperite patru escadrile de nave-vierme și resursele necesare sunt deja mobilizate pentru a le contracara. Par să facă parte dintr-un tipar general de atac.

– Ai putea dezvolta subiectul?

– A patra a fost descoperită doar prin formularea unor predicții, pornind de la primele trei. Acestea

se aflau în apropiere de lumile Demarcației interioare, cu o populație de aproximativ un miliard de oameni, și toate în interiorul unei secțiuni emisferice a graniței, având un diametru de o mie de ani-lumină.

– Și acest lucru este absurd… decât dacă presupunem din nou că pe Erebus nu îl interesează resursele și, prin urmare, își consideră forțele atât de puternice, încât logistica și planurile de luptă convenționale nu prezintă nicio importanță.

– Aha, a făcut Jerusalem. Cât am discutat, a fost descoperit un alt grup de cincizeci de nave-vierme în tona de frontieră.

Diviziunile ecranului au dispărut și au fost înlocuite de o imagine a navelor-vierme gonind prin spațiu, având în spatele lor doar stele. Punctul de vedere le-a urmărit o vreme, apoi imaginea a devenit albă și filmul a revenit la început.

– Imaginile sunt surprinse de o stație de supraveghere care nu mai funcționează, a remarcat Jerusalem, după care a adăugat: Și altele la fel.

Ecranul s-a divizat din nou, de astă dată în șase imagini, inclusiv primele pe care le văzuse Azroc. Imaginile suplimentare erau ale celei pe care tocmai o observase, iar alta înfățișa nave-vierme care se rostogoleau deasupra unui orizont regolit. Apoi au apărut mai multe diviziuni. Azroc a urmărit cum, pe măsură ce apăreau alte și alte imagini, cele originale au fost dirijate spre colțul din stânga sus al ecranului mare. În decurs de jumătate de oră au fost confirmate optsprezece depistări, iar navele Polity continuau să caute, deoarece părea sigur că existau și altele.

– Nu atacă? a întrebat el într-un târziu.

– Aș vrea să pot răspunde la întrebarea asta, a spus Jerusalem. Cu toate astea, a început deja bombardarea a cel puțin două lumi.

Vultur s-a cocoțat pe consola navei *Harpy*. Atât Vultur, cât și IA-ul navei purtau nume de păsări (deși doar Vultur devenise cu adevărat pasăre), dar o asemenea similitudine a numelor era aproape singurul element comun pe care îl împărtășeau. În ciuda formei sale de pasăre, Vultur putea comunica la nivelurile IA și încercase să înfiripe o discuție cu Harpy.

Era mai ușor să realizeze o conversație cu ajutorul unui abac.

Vultur fusese cândva IA-ul unei mici nave ca aceea, deținută de personaje la fel de dubioase, dar prin contrast cu ceea ce comanda nava, Vultur fusese un IA al Polity cu o minte puternică și complexă, care respecta vag principiile Polity.

– Ce mai faci?

– Întrebarea creează confuzie.

– Hm… fost undeva în ultima vreme?

– Formatul corect se presupune a fi: Ai fost. Interesul este irelevant.

Vulturul a început să priceapă cu ce avea de-a face.

– Ce ești?

– Sistemul de Control Prador Apex 45 Gorland.

A, deci, putea pune la îndoială faptul că sistemul de comandă al navei era un IA autentic. Dușmanul lumii Prador folosise astfel de sisteme pentru a

controla motoarele de spațiu U din toate navele sale. În esență, luau unul dintre primii lor copii și îi scoteau creierul și o porțiune mare din țesutul nervos, pe care îl conectau la navă. Urma reprogramarea substanțială a creierului acelui copil, după care se folosea un proces de congelare. Mintea care rezulta putea gândi în parametri limitați, stoca amintiri și experiențe în spațiul restrâns permis, dar Prador nu îi îngăduia să crească în afara lui. În ciuda acelei limitări, Vultur a hotărât să continue comunicarea cu Apex 45 Gorland pentru a-l scoate din carapacea lui, întrucât celălalt ocupant al acelei nave era chiar mai puțin comunicativ.

Vultur încercase deja să descopere felul în care domnul Crane reușise să depisteze nava-vierme doborâtă. A bănuit că Golemul avea acces la rețelele IA ale Polity – exemplele din trecut păreau a sugera acest lucru.

Personalul Securității Centrale a Pământului de pe Cull fusese foarte surprins când Crane și Vultur au intrat în facilitatea de runciblu care se construia acolo. Ignorând protestele tehnicienilor de acolo, care se stingeau cu repeziciune – deoarece IA-ul le ordonase să se retragă, dacă țineau la sănătatea lor –, Crane introdusese o serie de coordonate în runciblu, apoi se apropiase de pisc. Vultur a coborât grăbit pe umărul Golemului care a intrat. Sosirea lor pe o altă lume din demarcație și apoi transportul cu o navetă prăpădită către o lume mai mică din același sistem fusese… interesantă. Dar de unde știuse Crane despre faptul că afacerea cu armament căzuse? Golemul avea acces nu doar la rețele, ci și la nivelurile sigure ale acestora, ori IA-urile Polity se amestecaseră în cruciada Golemului.

Domnul Crane a stat mai tot timpul tăcut în fața consolei, contemplând ecranul cenușiu al spațiului U, introducând când și când câte o comandă care nesocotea luminile roșii de avertizare ce se aprindeau mereu, îndreptându-și ocazional atenția asupra jucăriilor așezate în fața lui ca piesele unui joc de șah. Deseori, ridica vreun articol, poate bucata de cristal despre care Vultur era sigur că fusese obținută de pe o lume numită Hayden's Find și părea să fie o bucată din IA-ul Atheter descoperit acolo, poate binoclul sau câinele din cauciuc.

– Unde mergem acum? a întrebat Vultur, așteptându-se să nu primească răspuns.

Domnul Crane s-a uitat la pasăre, apoi a întins o mână și a atins o comandă. Un subecran s-a aprins și a înfățișat o schemă a sistemului planetar și coordonatele sale stelare. Întrucât încă păstra o mare parte din sine care era necesară pentru conducerea unei nave, Vultur a recunoscut acele coordonate ca fiind ale unei lumi interioare a Demarcației.

– Și de ce mergem acolo?

Crane a apăsat pe diverse comenzi, care au invocat imaginea unei nave-vierme. Acest lucru a confirmat că domnul Crane avea acces la informații care sigur nu erau de domeniul public. După alte câteva tastări cu degetele din alamă imaginea s-a redus la un pătrat mic, trimis într-un colț, de unde s-a replicat pe întregul ecran – aceeași imagine într-o grilă de șapte pe șapte, cu o imagine suplimentară în partea de jos. În total, cincizeci. Vultur nu știa sigur ce însemna asta, dar a bănuit că avea ceva de a face cu cealaltă navă prinsă sub burta navei *Harpy* – cea care conținea fragmente din legatul pe care Crane îl sfârtecase.

Vultur s-a gândit să mai pună o întrebare referitoare la intențiile lui Crane, dar nu era convins că voia să primească răspuns. Golemul a întins din nou mâna spre comenzi, a anulat imaginile, apoi a făcut o pauză cât s-au aprins alte câteva lumini roșii, după care le-a șters și pe acestea. Vultur s-a uitat la alt ecran și a examinat schema care apăruse. Luminile roșii anunțau un avertisment, iar pe schemă era indicată sursa erorii de semnal. Din câte și-a dat seama Vultur, mesajul de eroare venea direct de la motor.

– S-a întâmplat ceva cu motorul? a întrebat el.

– Eficiența acționării nu respectă setările, i-a răspuns mintea înghețată a primului-copil Prador.

– Cât de mult?

– Cu douăzeci și opt la sută.

– De ce nu o oprim? a întrebat Vultur, pentru că o scădere a eficienței într-o asemenea proporție era nu doar periculoasă, ci și suficient de gravă pentru a justifica oprirea acționării.

– Nu este nevoie – sunt reprogramați noi parametri.

Vultur a simțit că i se zbârlesc penele de pe spate.

– Cât este eficiența acum, în comparație cu precedentele setări?

– O sută douăzeci și opt la sută.

Așadar, eficiența sporise. Vultur s-a admonestat singur pentru că nu acordase mai multă atenție luminilor de avertizare și a bănuit că neatenția lui se datora faptului că petrecuse prea mult timp cu domnul Crane. Cum conversația lâncezise și nu se

petrecuse nimic decât recent, Vultur se obișnuise să bată din aripi și să mănânce hoituri.

O altă lumină de avertizare și, de această dată, schema a indicat diferite puncte de pe cocă. Lui Vultur i s-a părut că asta avea de-a face cu sistemul cameleon. Așadar, nava suferise modificări, însă era aproape sigur că ea nu poseda facilitățile necesare pentru a face singură astfel de modificări spectaculoase. Nu exista decât o explicație.

– În navă a pătruns tehnologie Jain? a întrebat Vultur.

Crane s-a uitat la el un moment, apoi a dat scurt din cap.

– Și o controlezi?

Un nou semn din cap.

– La fel cum ai controlat lucrurile în nava-vierme.

Semn din cap.

– Ai tehnologie Jain în tine?

Vultur s-a așteptat la încă un semn din cap și a început să se întrebe dacă *Harpy* poseda capsulă de salvare. Crane nu s-a clintit un moment, apoi a întins din nou mâna spre consolă. Imaginea pe care a adus-o pe ecran era un fel de film care putea fi găsit în biblioteca oricărei nave. Ea înfățișa patru sfere imense unite de carne străină care se odihneau pe o câmpie presărată de pietre. Acela era Dragon înainte ca entitatea să fi părăsit planeta pe care fusese descoperit prima oară. Vultur a încercat să înțeleagă ce însemnau toate acestea. Știa cum folosise dementul Skellor tehnologie Jain pentru a-l repara pe domnul Crane și a-l menține drept o armă de temut. Din câte înțelesese, Skellor

îndepărtase acea tehnologie, după care îl trimisese pe Crane la Dragon în calitate de ambasador, dar Vultur presupunea în acele momente că o parte din tehnologie scăpase atenției lui Skellor și de atunci ea prosperase în corpul lui Crane. Dar poate că nu așa stăteau lucrurile.

– Dragon?

Crane a dat din cap, dar ce însemna acel gest?

Vultur știa sigur că Dragon îi făcuse ceva domnului Crane – o conexiune fizică prin intermediul uni pseudopod. Ulterior, într-un meci ireal de șah cu Vultur, domnul Crane reușise să își repare mintea sfărâmată. La acea dată, Vultur crezuse că scurta legătură cu Golemul avusese rolul de a declanșa o reprogramare, dar probabil că fusese vorba despre ceva mai mult – poate că intervenția fusese fizică și uneltele folosite se găseau încă acolo.

– Tehnologie Dragon? a încercat Vultur să ghicească.

Sclipiri de lumină ca acelea ale unor stele îndepărtate s-au rotit în ochii Golemului. A întins o mână și a apăsat cu vârful unui deget bucata de cristal Atheter, după care în ea a apărut un vârtej de lumini. A dat o dată din cap.

Ce naiba înseamnă asta?

Din câte a înțeles Vultur, Dragon fusese făcut de Creatori, iar tehnologia lor se bazase pe tehnologie Jain.

– Hei, Sistem de Comandă Prador Apex 45 Gorland, ai la bord o capsulă de salvare? a întrebat Vultur.

– Nu, a răspuns creierul artropod înghețat.

– Mi se pare firesc, a bombănit Vultur cu glas tare.

6

Apărută prin evoluția selectivă a unor ființe lipsite de inteligență, mintea umană a realizat apoi inteligența artificială, care a rămas inițial distinctă față de a creatorilor ei. Se presupune că mințile imperfecte nu pot crea perfecțiunea, deoarece ele vor introduce întotdeauna erori. Definiția perfecțiunii este confuză și așa rămâne, dar acest lucru a fost în general valabil la început, pentru că IA-urile au fost la acea vreme doar minți umane transcrise în mod indirect în unități cristaline de prelucrare cuantică, iar multe dintre trăsăturile necesare supraviețuirii planetare care s-au introdus au devenit deficiențe în mediul universal. Cu toate acestea, părerea că nu suntem perfectibili pregătește calea spre disperare, și eu aș spune că idealul ar fi strădania perpetuă spre perfecțiunea pe care nu o putem atinge. Și, deși este adevărat că, în ciuda antecedentelor lor, IA-urile sunt mai puțin predispuse la eroare decât ființele umane, pentru că multe dintre ele sunt atât de puternice și controlează atât de multe lucruri, erorile pe care le fac pot fi catastrofale. Este de asemenea adevărat că pentru atingerea

unui „bine suprem“ ideal sau presupus, încă definit prin antecedentele lor evolutive, ele pot comite erori de apreciere și că IA-urile pot fi la fel de amorale sau imorale ca și cei care le-au creat.

Anonim

Cormac a pășit cu atenție pe terenul mlăștinos. Vegetația părea alcătuită preponderent din smocuri de iarbă neagră, și la început a presupus că acela era un peisaj natural – asta, până când au zburat pe deasupra unui recoltator enorm, cu pneuri cu balon mare. O interogare ulterioară a legăturii de rețea spre rețeaua încă instabilă de computere care se restabilea pe planetă l-a ajutat să afle că acele flori mici și roșii produceau un tip aparte de biomodul necesar pentru formarea țesutului nervos al pielii și cărnii sintetice a Golemilor.

– Nu vom reuși să obținem nimic de la tehnologia Jain, l-a prevenit Smith.

Cormac a ridicat ochii de la solul îmbibat cu apă.

– Cred că e puțin probabil să ne alegem cu ceva… în afară de o infectare cu Jain a echipamentelor sau chiar a noastră.

Cu toate acestea, era enigmatic.

A dat din cap către ceilalți, iar ei s-au dispersat, apoi, ca măsură de prevedere, a dat instrucțiuni navetei să îndrepte turela tunului spre obiectul din fața lor. Și-a folosit cealaltă percepție pentru a se uita spre pământ și a observat că în multe locuri rădăcinile tehnologiei Jin erau rupte și își pierdeau claritatea, de parcă s-ar fi dizolvat, apoi a revenit cu privirea spre ceea ce se afla pe suprafața de

deasupra lor. Era una dintre formele de bastonaș, care crescuse în sol și apoi încercase să ajungă la lumină.

A aruncat o privire spre Arach, care părea să întâmpine dificultăți în a se deplasa pe suprafața solului. Silit să își sprijine greutatea corpului foarte dens, picioarele lui ascuțite pătrundeau în sol așa cum cuțitul trece prin unt. După un moment, drona-păianjen a găsit soluția: și-a întors spre interior extremitățile membrelor, astfel că practic mergea pe fluierele picioarelor.

– Arach, lovește obiectul acela o dată, dar nu prea tare.

Drona și-a deschis trapa din abdomen și a depliat unul dintre tunurile tip Gatling. Una dintre cele opt țevi a scos o lamă de flacără roșie, făcând ca un proiectil să lovească forma de bastonaș drept în centru. Cu un zgomot ca de bombă care explodează într-un camion plin cu sticlă, detonarea a azvârlit fragmente în toate direcțiile. Cormac și-a ferit fața de resturile care zburau, apoi, după un moment, s-a uitat prin norul de praf care se întindea.

– Am spus „nu prea tare“, a remarcat el.

– A fost un proiectil de numai 12,7 milimetri, a bombănit Arach.

Cormac știa că munițiile de bază ale lui Arach erau proiectilele-P: cartușe umplute cu exploziv lichid comprimat la o sută de atmosfere într-un tub din sticlă-lanț. Aprinderea lor era controlată, pe fiecare glonț, de un computer micropunct care avea o cheie moleculară ce producea descompunerea sticlei-lanț. Un proiectil de 12,7 mm ar fi avut lungimea de o fracțiune de centimetru și nu ar fi trebuit să provoace pagube atât de mari unui obiect

de acea mărime. De fapt, un glonț de 12,7 mm putea doar să imobilizeze un Prador sfârtecându-i membrele sau să transforme o ființă umană în noroi zburător.

Praful s-a așternut cu repeziciune, iar din el au căzut bucăți care a acoperit terenul mlăștinos cu o strălucire ca de mică. Forma de bastonaș dispăruse în mare parte, din ea rămânând doar partea inferioară, amintind de un fragment de ou. Tentaculele care se porneau din el, având menirea de a pătrunde în pământ, rămăseseră, dar chiar și din acestea lipseau porțiuni, și se putea vedea interiorul lor gol. Cormac s-a apropiat și a privit cercetător un astfel de tentacul.

– Ești sigur? a spus el prin legătura de rețea, adresându-se navei de atac aflate foarte sus deasupra lui.

– Absolut, a răspuns King.

Cormac a apăsat cu gheata costumului de mediu pe tentacul, iar acesta s-a năruit ca și cum ar fi fost un carton ars. O lovitură de picior în rămășițele bastonașului central a făcut ca secțiunea lată de un metru a pieliței exterioare să cadă și să se sfărâme. Apoi dincolo de el, Cormac a văzut ceva.

– Rămâi lângă mine, Arach, a spus el și, scoțându-și pistolul-subțire, a pășit încet în jurul acelui artefact aparent mort de tehnologie Jain. Ceilalți i-au dat roată odată cu el, păstrând distanța și având armele îndreptate spre el.

Cu fața în jos, pe pământ zăcea un bărbat îmbrăcat în zdrențe, având unghiile smulse de la o mână care rămăsese întinsă. Cormac s-a uitat *înăuntrul* lui și a observat o colonie de șerpi morți. A atins cadavrul cu botul bocancului și l-a împins, dar nu a văzut nicio reacție, de aceea l-a întors cu fața în

sus. Nu a văzut niciun semn exterior că acel individ ar fi fost unul dintre cei răpiți de tehnologia Jain care acum păreau să se destrame pretutindeni în Klurhammon până când a folosit țeava armei pentru a da la o parte poala cămășii rupte. A văzut o rană mare, triunghiulară, plină cu convoluții roz, amintind de un creier. Le-a atins cu vârful țevii și a constatat că erau dure. O împunsătură ceva mai puternică a făcut o gaură în suprafață și dinăuntru a șiroit puroi. Cormac a șters țeava armei de vegetația din preajmă.

– Cât se poate de mort, a declarat el și s-a ridicat. Să ne întoarcem.

Ce trebuiau să facă? O navă-vierme fusese trimisă înspre planetă, iar legatul care călătorea cu ea atacase două ființe umane și practic le distrusese. În acele momente nu se simțea pregătit să descopere dovezi privind identitatea acelor două victime și motivul uciderii lor. S-a gândit că găsirea unor probe ar impune o cercetare a datelor rămase și a artefactelor fizice, începând dincolo de craterul rămas pe locul în care se înălțase casa de fermă și, dacă era nevoie, să extindă investigația spre exterior pentru a acoperi întreaga planetă. O asemenea căutare era o sarcină în cadrul căreia SCP nu își putea permite să cheltuiască resurse, pentru că în acele momente apăreau escadrile de nave-vierme în apropierea lumilor din zona interioară de Separație și începeau să le atace. Ajungând pe rampă, Cormac s-a oprit și a scos săgeata din buzunar și a examinat-o din nou.

– Vreun rezultat legat de numărul de pe săgeată? l-a întrebat el pe King.

– Face parte dintr-un lot vândut pe Europa în urmă cu aproape douăzeci de ani, i-a răspuns instantaneu King. Cei care au cumpărat prin mijloace

electronice săgeți din același lot sunt identificați și eliminați din anchetă. Cu toate acestea, mai bine de jumătate dintre cele opt mii de săgeți au fost plătite în numerar. IA-urile Joviene caută să îi identifice pe cei care posedă pușți potrivite pentru a folosi astfel de săgeți, dar deținerea sau schimbarea proprietății asupra unor asemenea arme sportive nu se înregistrează electronic de fiecare dată.

– Dar vreo informație privind un locuitor de pe Europa care a făcut o vizită aici?

– Nu are importanță de unde sunt cele două ființe umane ucise. Totuși, se fac verificări în întregul Polity. Dacă evidențele de aici nu ar fi fost distruse, nu ar fi fost necesar să procedăm astfel. Asta ne va lua ceva timp.

– Și urmele de substanțe de pe săgeata în sine?

– Prezintă un genom străin: provin de la un calcan de pământ.

– La naiba! a exclamat Cormac cu voce tare. Fragmentul acela de piele?

– Virusat – așadar, nu se poate face nimic.

Cormac a ridicat privirea și a văzut trei ființe umane salvate uitându-se la el de la capătul rampei. Carlton, cel mai mare dintre cei doi frați, și-a desfăcut brațele și a început să coboare urmat de fratele lui.

– Am înțeles că toată tehnologia Jain de aici este pe moarte, a început el.

– Așa se pare.

– Mai ai nevoie de noi?

Cormac a rămas puțin pe gânduri, pentru că era evident că cei doi voiau să-și vadă de drum. Fișierele-imagini și celelalte dovezi pe care le oferise Cherub fuseseră foarte utile și nu îl încânta ideea de a permite unor martori atât de importați să plece, dar practic nu găsea niciun motiv să îi mai rețină. A dat din cap.

– Ne-ați fost de mare ajutor.

Carlton a făcut un semn spre dreapta lui.

– Casa noastră e la aproape șaisprezece kilometri de aici. Am vrea să ne ducem acolo, să vedem ce se mai poate salva… și să ne reluăm viața.

– Și camarada voastră?

Cormac a făcut semn către femeie. În ciuda pierderii unui braț, acum, după tratamentul administrat de Smith, ea părea în mare măsură sănătoasă. Doar că arăta pierdută și tristă.

– Jeeder va veni cu noi. Iubitul și mulți dintre prietenii ei au murit, a spus Carlton, apoi s-a oprit și a rămas într-o atitudine contemplativă. Cred că o navă de salvare a SCP este pe drum.

– Adevărat.

– Ne vor ajuta, sunt convins, dar până atunci nu putem sta între ruine și să așteptăm.

– Am înțeles, a spus Cormac.

Femeia tocmai cobora rampa pentru a se alătura celor doi.

– Vă mulțumesc pentru că mi-ați salvat viața, a spus ea, deși nu părea întru totul convinsă.

– Da, mulțumim, au repetat, Carlton și Cherub.

Cormac i-a urmărit pe cei trei îndepărtându-se. I-ar fi putut duce până acasă, dar a bănuit că voiau să se desprindă și să redescopere libertatea. Se părea că oamenii de pe acea lume țineau foarte mult la independență.

– Așa, și acum ce facem, șefu'? a întrebat Arach.

Cormac s-a uitat în jur la camarazii săi: ca un animal de companie coșmaresc, Arach stătea ghemuit la picioarele lui Smith, iar Scar se trăsese deoparte, având o expresie insondabilă. Nu și-a dat seama ce ar trebui să spună, dar King i-a șoptit o replică la ureche.

– Mi s-a ordonat să mă alătur forțelor SCP care atacă în aceste momente cinci nave-vierme după ce acestea din urmă au lansat un atac asupra lumii Ramone.

– A, asta e o luptă navă contra navă, așa că n-am putea fi de mare ajutor.

– Am verificat ordinele și ele au fost confirmate.

– Serios?

Cormac s-a simțit nedumerit de faptul că era îndepărtat astfel, dar a trebuit să presupună că Jerusalem știa ce făcea.

– O navă-vierme a coborât pe Ramone, a continuat King. Trebuie să mergi la comandantul apărării terestre din Magapolis Transheim. Se pare că ai misiunea de a captura un legat.

– Da?

– Nu avem motive să…

– Mda, nu e nevoie să mai spui ceva.

– Se pare că o să ne cam umplem de sânge, i-a răspuns abia acum lui Smith.

Una dintre cel două sfere căzuse din nou în spațiul U, iar Dragon se retrăsese în sine și refuzase să comunice. Mika a încercat să acceseze stocatorul de memorie care relata povestea Atheter, dar a constatat că acesta o scotea mereu din circuit… de parcă ar fi fost deranjat de prezența ei. De aceea și-a îndreptat atenția la datele colectate de sondele din adâncul lui Dragon. Așa cum observase și cu alte ocazii, acolo se petrecea ceva care mergea dincolo de comanda lui Dragon asupra motoarelor sale de spațiu U.

Ecranul ei indicat, transferuri de mari cantități de materiale, creșteri masive de energie și multe calcule… care țineau de *gândire.* Pesemne că Dragon făcea lucruri care se impuneau cât era sub observația directă a Polity. La urma urmelor, entitatea încălcase programarea Creatorului său, iar acum era liberă să facă orice dorea, dar *ce* dorea? Mika a început să ruleze analize pentru a încerca să înțeleagă ceea ce vedea. După câteva ore, pricepuse că Dragon construia numeroase straturi suplimentare de piele pe sub solzi – straturi de țesături superconductoare și tot felul de compuși metalici complecși – și că mai construia tuburi largi care ieșeau la suprafață în jurul ecuatorului său. Atât a reușit să înainteze cu cercetarea când, brusc, entitatea a ieșit în realitate.

– Am ajuns la destinație? a întrebat ea.

Nu a primit răspuns. Cu toate acestea, călătoria nu putea să îi fi dus atât de departe și, într-un fel, a simțit că ea avea să fie lungă. Încă se bucura de priveliștea exterioară, dar nu vedea decât spațiul presărat de stele și cealaltă sferă-dragon ridicându-

se peste orizont. Întorcând scanerele spre exterior, a fost recompensată cu alte detalii. Se aflau pe orbită în jurul unui soare mort: acolo nu existau planete, ci doar un inel masiv de resturi de asteroizi. Scanerele au indicat că cele două sfere se apropiau de un steroid sub forma unui ou lung de un kilometru și jumătate, având o bucată mare extrasă dintr-o latură. Imaginile nu erau din cale-afară de clare, pentru că acel asteroid se afla de cealaltă parte a sferei-dragon, iar echipamentul de scanare fusese proiectat să scaneze mai curând sfera și mai puțin ceea ce se găsea dincolo de ea.

– Ce faci aici? a întrebat ea.

Niciun răspuns.

– Ei, naiba să te ia, a zis ea. Dacă nu-mi spui, o să arunc o privire.

Sperase că măcar acea ieșire va declanșa o reacție, întrucât ideea de a-și lua naveta-internave în exterior nu o atrăgea, mai ales că ultima oară când făcuse asta fusese cât pe ce să moară. Cu toate acestea, era neobișnuit de iritată și încăpățânată, de aceea, închizându-și costumul, s-a îndreptat spre ieșire și curând a ajuns afară.

La jumătatea distanței de nava ei, a regretat că nu rămăsese în siguranța oferită de interior pentru că, la doar câțiva pași de ea a surprins un licăr de mișcare. Concentrându-și privirea, a văzut o emisferă de fum sau praf expandându-se și dispersându-se. În punctul său central, la suprafață, a văzut un solz mare, având în el un crater cu diametrul de treizeci de centimetri. Un șir de emisfere similare care înflorea în depărtare. Activitate meteorică. Mika știa că până și un grăunte de nisip, călătorind cu viteza pe care o căpătau materialele în vid, ar fi putut să o taie în două. Avea două variante, să se îmbarce repede în

naveta internave, care, ca toate navele Polity, trebuia să fie înzestrată cu un laser antimeteorit, sau să se întoarcă în unitate, care i-ar fi oferit o protecție mult mai bună. A ales naveta.

Chiar în clipa în care s-a lansat de pe suprafața lui Dragon, un ecran a avertizat-o: „Călătoria în aceste momente nu este recomandabilă din cauza activității sporite a meteoriților. La câțiva zeci de metri de suprafață ceva s-a transformat în praf când s-a izbit de o latură a navei ei. Apoi a zărit dâra verde a unui laser, receptat de același praf. A încercat să ignore situația și s-a concentrat asupra zborului cu nava până într-un punct care să îi ofere o imagine mai bună. Drept măsură de precauție, a evitat zona aflată exact în fața celeilalte sfere, deoarece acolo se petrecea fenomenul de atracție gravitațională care menținea sferele legate precum greutățile unei haltere. Brusc, a avut senzația că direcția navei se dovedise nesigură, pentru că părea să meargă în zigzag prin spațiu. A închis ochii o clipă, apoi, când i-a redeschis, s-a concentrat asupra instrumentelor din fața ei. Nu a constatat nicio variație a vectorului de înaintare. Coborând privirea, a observat că peisajul-dragon se umfla și dezumfla ca pântecele unei femei în travaliu.

Curând, asteroidul a apărut clar, dar i-a trebuit un moment până să își dea seama de ce i se părea familiar. Apoi a observat că arată ca Deimos, deși acest obiect era lipsit de facilitățile miniere care acopereau suprafața acelei luni a planetei Marte. Și-a făcut nava să se înalțe și, văzând că spațiul liber dintre Dragon și asteroid se reducea, s-a poziționat pentru a vedea mai bine punctul de contact. După ce s-a chinuit din greu cu comenzile, a reușit să pornească autopilotul, iar nava și-a menținut poziția față de punctul central al sferei-Dragon de pe care plecase. Când a ridicat privirea,

ceea ce părea o umbră creștea acum în punctul de contact, până când, în cele din urmă, a distins o spărtură de forma unui asterisc în suprafața lui Dragon. În timp ce urmărea, picioarele acelui lucru s-au tot extins până au acoperit o întreagă emisferă a lui Dragon, apoi lamele mari ale pielii groase au început să se desfacă precum sepalele unei flori. Din cavitate s-a ridicat o trompă masivă, lată de sute de metri, încărcată de pseudopode. Mika mai văzuse acel lucru când cele două sfere-Dragon se conectaseră pentru a-și împărtăși cunoștințele – înainte de a încerca să se ucidă una pe cealaltă. Priveliștea i-a stârnit spaima și fascinația.

Aproape atingând asteroidul, trompa s-a divizat la vârf în șase ramuri enorme. Imaginea i-a amintit de un vierme-tub terestru care își întinsese tentaculele ca niște frunze pentru a se hrăni și s-a gândit că probabil aceea nu era o analogie chiar atât de nefericită. Cele șase ramuri s-au strâns în jurul asteroidului și au început să îl tragă în interior. Mika și-a concentrat atenția asupra lui Dragon și a văzut că acum cavitatea ajunsese lată de un kilometru și jumătate. A reușit să vadă în interior, unde striuri masive mărgineau o încăpere uriașă amintind de gâtlejul cu creste al unei reptile. A văzut acolo mișcări șerpești și organe mari, cu vene, care pulsau și vibrau. Sclipiri albastre și roșiatice erau dispersate peste tot, ca luminile din interiorul calei uriașe a unei nave industriale. Însă acea cavitate nu părea suficient de mare pentru a înghiți întreaga stâncă, dar, în timp ce privea, aceasta s-a cutremurat și s-a extins și mai mult, apoi suprafața lui Dragon s-a vălurit și întreaga entitate s-a mărit.

Dragon a înghițit asteroidul în interior, unde benzi de carne roșie s-au tras peste el, iar lucruri ca niște platforme vii de foraj, mase de ombilicuri, s-au descolăcit și au coborât pe suprafața rocii. Sepalele

s-au închis peste asteroid, dar nu s-au lipit între ele. Chiar în timp ce Mika urmărea, pseudopodele au început să crească în jurul marginii cavității în formă de stea și s-a extins peste golul existent, unindu-se ca pânzele create de un păianjen, sudându-se treptat. Apoi nava ei a accelerat. Dragon se mișca din nou – punctul central se mutase.

În următoarea oră a urmărit cum pielea s-a întins și s-a strâns, lăsând o gaură de forma unei stele cu diametrul de câteva sute de metri. După altă oră, din deschizătură au început să iasă, ca apa unui gheizer, sfărâmături: între calupuri de conglomerate și praf, bolovani, fulgi de rocă având lățimea de cel puțin un metru. Toate, excremente ale lui Dragon. La câtva timp după ce fusese martoră la toate acestea, Mika a observat un alt asteroid apropiindu-se, după care vederea i-a fost acoperită de cealaltă sferă. Așadar, fiecare înghițise câte un asteroid.

– Deci, v-ați oprit pentru a lua masa, a comentat ea, și a chicotit din străfundul sternului.

Transportorul *Clarence Bisho*p era o navă de forma unei cărămizi, lungă de un kilometru și jumătate, având cea mai mare parte a cocii ocupată de o serie de uși pătrate pentru încărcarea mărfurilor. Spre partea din spate, separat de partea masivă a navei de piloni din metal cu porozități, se găsea masiva acționare ionică. Propulsoarele de manevrare ieșeau din corpul principal în locurile în care nu stânjeneau deschiderea fără probleme a ușilor de cală. În cala mică din spate se găsea motorul de spațiu U, adăugat în urmă cu cincizeci de ani, când căpitanul navei, Hieronymus Janger, acumulase o avere suficientă pentru a trece de la transportul în interiorul sistemului la cel

interstelar. Ar fi fost de așteptat ca pe o navă atât de mare să existe un echipaj numeros, însă mai toată nava era plină de magazii ticsite cu mărfuri. Janger și un IA ostil, pe nume Clarence, erau singurii ocupanți.

– Cred că am mai fost aici, a remarcat Janger.

Partenerul de la distanță al IA-ului navei era un șasiu de Golem acoperit de piele sintetică până la gât, deasupra căruia era expus craniul strălucitor, dar lipsindu-i ceafa, din care răsăreau cabluri optice, care se târau de-a latul podelei și erau conectate la o consolă din apropiere. Golemul a așezat regina înapoi pe tabla de joc și a întins un deget, lovind ușor un tun.

– Aproximativ treizeci și doi de ani, șapte luni, două zile, paisprezece ore și douăzeci și două de minute, dacă țin bine minte.

– Mi s-a părut că ai spus „aproximativ“.

– Da, n-am numărat secundele.

– Deșteaptă treabă.

Golemul și-a retras degetele de pe piesa de șah și s-a scărpinat în bărbia metalică.

– Dacă vrei să joc la capacitate deplină, o voi face. Cu toate astea, ultima oară când am procedat astfel, ai aruncat piesele prin ecluză și te-ai apucat din nou să joci yahtzee.

Janger a oftat. Faptul că IA-ul Clarence trebuia să înceapă jocul cu un handicap, astfel încât să nu îl bată măr la fiecare partidă, fusese mereu o sursă de iritare. De asemenea, deși ținea minte un joc foarte asemănător cu acesta, nu era sigur cine câștigase cu acea ocazie. Clarence, dacă își îngăduia, își

putea aminti toate amănuntele, desigur. A aruncat o privire spre dulapurile care stăteau aliniate de-a lungul pereților din camera comună și s-a întrebat dacă era momentul potrivit să scoată jocul de yantzee sau cărțile de joc, dar Clarence, care acționa prin intermediul Golemului, avea o expresie impenetrabilă, ca un jucător de pocher. În exact acea clipă, transportorul a părut să se clatine sub tălpile lui și a trăit senzația clară de trecere care i-a spus că nava tocmai ieșise din spațiul U, dar în cazul de față, nu prea lin.

– Blestematul acela de motor U nu ar trebui să fie reparat încă douăzeci de ani, a bombănit el.

– Nu motorul are probleme, a spus Clarence.

Nava s-a cutremurat puternic, îndeajuns ca să mute câteva dintre piesele de șah pe tablă și să răstoarne regele pe podea.

– Dă-mi imagini, a spus Janger, aplecându-se pentru a ridica piesa de jos.

A simțit brusc un fior pe șira spinării. Din câte înțelesese, în apropiere de Demarcație se întâmpla ceva, dar zona aceea era departe. Sigur erau departe de ea?

– Pirați? a sugerat el, încercând să glumească.

– Sunt oarecum nedumerit, a mărturisit Clarence.

Un ecran virtual a coborât din tavan, exact în mijlocul camerei, astfel încât nava părea retezată în două în acel punct, iar el privea direct spre vid.

– La naiba! a spus el.

În spațiu se afla ceva masiv: o structură pentagonală din cadre. Spațiul pe care îl cuprindea

pentagonul era suficient de mare pentru ca nava lui să treacă prin el, deoarece structura avea lățimea de aproape nouă kilometri.

– E un runciblu de război, a remarcat Clarence.

– Ce dracu' ai spus că e?

– Au început să construiască astfel de dispozitive la sfârșitul războiului, pentru a transporta lucruri care nu aveau acționări de spațiu U – flote de nave, drone de război și arme. Asta îi scutea de a produce asemenea acționări. S-a vorbit chiar de folosirea runciblurilor ca arme de accelerare.

– Da?

– Poate îți aduci aminte de incidentul Trajeen.

– Aruncarea de luni?

– Exact.

– Bine, dar ce caută aici și cum se face că ne-a scos din spațiul U?

– Celui care deține un asemenea dispozitiv nu îi vine greu să provoace o interferență suficientă în subspațiu pentru a arunca o navă în spațiul real. Nu pot decât să fac speculații privind prezența lui aici și de ce ne-a luat la țintă.

– Atunci fă speculații.

– Pirați, a răspuns IA-ul navei.

– Avem lasere, a spus Janger.

– Dar ei au tunuri cu particule, tunuri-șină și arme EM multispectru. Sincer să fiu, ar putea transforma nava noastră într-un firicel de vapori în mai puțin de o secundă.

– Așadar, rezistența este inutilă.

– După estimările mele, da.

Imaginea s-a rotit puțin și Janger a văzut un fel de navă spațială andocată la propria navă. Arăta destul de modern: un corp zvelt, având în bot un dispozitiv clește pentru prindere. În timp ce se uita, de sub ea au apărut vapori și una dintre ușile masive ale calei a început să se deschidă.

– Înțeleg că înregistrezi totul și transmiți mai departe, da? a întrebat Janger.

– Înregistrez, dar interferențele din spațiul U mă împiedică să transmit un semnal de ajutor.

– Bine, atunci dă-mi o imagine internă a acelei magazii.

Pe ecranul virtual a apărut un cadru rectangular, s-a stins o clipă apoi, însă, pe măsură ce sistemul de amplificare a luminii al camerei de luat vederi s-a activat, imaginea din magazia uriașă, cufundată în întuneric, s-a clarificat treptat. Spațiul era ocupat de lăzi și obiecte mari, de formă ciudată, învelite cu spumă protectoare la șocuri, toate fiind suspendate pe o schelă de formă pătrată. Janger a perceput o mișcare, iar camera s-a rotit pentru a o urmări, după care imaginea a pâlpâit când o altă cameră a surprins aceeași mișcare din alt punct.

– Hm, a făcut Janger, nu tocmai sigur cum să interpreteze ce vedea.

– *Mantis religiosa*, a spus Clarence.

– Poftim?

– Călugăriță, deși asta pare făcută din metal și are aproape doi metri și jumătate lungime. Aș spune că

vedem o dronă independentă și, având în vedere de unde vine, asta înseamnă că e o dronă de război care a luptat cândva împotriva Prador.

– Ce face acolo? s-a mirat Janger.

– Ne fură mărfurile? a sugerat Clarence.

Drona-călugăriță părea să fie alcătuită doar din margini ascuțite, despre care Janger a gândit că erau perfecte pentru a tăia chingile de prindere care alcătuiau o rețea. După o clipă, a eliberat o ladă de pe schela de sprijin și a făcut-o să plutească spre ușa magaziei. Camera a urmărit traseul lăzii spre locul în care un gândac cu aspect fioros i-a deviat drumul ușor, spre alt punct, unde ea a fost prinsă de ceea ce părea un scorpion din aluminiu, lung de trei metri. Când camera s-a rotit puțin, Janger a văzut că pe acel traseu fusese trimis un șir întreg de lăzi.

Dar ce putea face? Era copleșit ca forță de runciblul de război și de acele drone care îi furau marfa. S-a întrebat o clipă care era situația cu asigurarea în caz de pierdere.

– Ce fură? a întrebat el.

– Componentele unui runciblu de transport.

– Ce nevoie mai au de un runciblu de mărfuri când dețin deja unul atât de mare?

– Runciblul este atât intrarea, cât și ieșirea dintr-un tunel, dar dacă îl folosești pentru a se deschide exact în același loc nu ar fi prea util. Mai mult de atât nu știu ce să zic, a răspuns Clarence. Apropo, acum este folosită ecluza care dă în camera asta.

– Și nu ai împiedicat asta?

– Sunt neputincios. Ceva m-a luat sub control. Putem vedea ce se petrece în magazie pentru că ni s-a permis asta, deoarece camerele au fost ignorate, fiind socotite neimportante.

Janger și-a împins scaunul înapoi, s-a ridicat și s-a repezit în față, trecând prin ecranul virtual. Ajuns de cealaltă parte a lui, s-a oprit derapând lângă un șir de dulapuri și a deschis ușa unuia. Dinăuntru a luat o pușcă cu pulsuri, apoi o canistră de energie pe care a introdus-o în patul armei. Pușca a scos un șuierat pentru a se încărca, însă pe ecranul de afișare a apărut cifra zero. Janger a înjurat și a scos un alt container, pe care l-a fixat sub țeavă. Pe ecran a apărut imediat numărul 150.

Dar ce trebuia să facă acum?

Și-a dat seama că, dacă prin ecluză ar fi sosit o dronă, arma ar fi fost la fel de eficientă ca o mână de pietriș aruncată într-un elefant – suficientă doar pentru a-l întărâta.

– Stinge ecranul, a spus el, retrăgându-se spre masă. Apoi a aruncat o privire spre Clarence. Mă poți ajuta?

– În prezent sun paralizat de la gât în jos, a spus avatarul navei.

– Grozav.

Janger și-a îndreptat din nou atenția spre coridorul care ducea spre ecluză și, în același moment, a auzit ușa interioară închizându-se. Umbra impunătoare a unei siluete s-a deplasat pe același coridor. Janger a ațintit arma spre ușă și a așteptat coșmarul care urma să apară.

– Căpitane Hieronymus Janger, s-a auzit glasul calm al unei femei.

Janger nu s-a lăsat înșelat de acea voce, pentru că, dacă voia, o dronă putea adopta orice fel de voce. Cu toate acestea pe ușă a intrat o femeie adevărată. Era vânoasă și cu un aspect dur, era cheală și avea pielea de culoare negru-violacee a celor care posedau capacitatea de a rezista la razele ultraviolete puternice. Avea ochi albaștri, glaciali și un chip atrăgător într-un fel oarecum dușmănos. Purta costum spațial, însă doar după ce a văzut-o din cap până în picioare și ea și-a desfăcut petalele unui evantai senzorial înapoia capului, a observat că purta o carapace și un cadru de susținere. Era haiman.

– Eu sunt, a răspuns el. Iar *tu* ești o hoață.

Ea a confirmat cu o mișcare din cap și a părut să arate oarecum rușinată.

– Îmi pare rău că trebuie să recunosc asta, dar pentru a-mi atinge scopurile, a fost necesar să procedez astfel. Te asigur totuși că, odată ce-mi voi atinge scopul suprem, asta va anula infracțiunea.

– Da, corect, a spus Janger. Protestul infractorilor morali din tot Polity.

– Acesta este adevărul, a spus femeia, dar apoi s-a uitat într-o parte și a adăugat: Deși există infracțiuni pentru care nu se prevăd compensații.

– Și eu ce fac? a întrebat Janger. Ce se întâmplă cu pierderea suferită?

Ea a aridicat ochii.

– Nu vei înregistra nicio pierdere. Asigurarea ta este garantată de IA, și în contract există o clauză privind pirateria – inclusă acolo probabil pentru că un asemenea act este total improbabil.

Golemul Clarence a întors capul.

– Dar răpirea?

Ea s-a uitat la Golem.

– Ce e cu răpirea?

– Runciblul pe care îl furi include și un IA somnolent.

– Dronele mele vor lăsa IA-ul aici.

Aha, a gândit Janger. *Dronele mele.*

– Deci tu te faci vinovată de acest act de piraterie? Ea s-a mulțumit să îl privească. Atunci ai făcut o greșeală venind aici, a spus Janger și a făcut un pas în față. Acum ești prizoniera mea.

– Te referi la chestia aceea pe care o ții îndreptată spre mine.

A făcut semn către arma pe care Janger o avea în mână.

– Da, asta este explicația.

– Nu chiar.

O idee de mișcare i-a atras atenția, iar când a coborât privirea, a observat că pe ecranul de afișare al armei numărul a coborât până la zero. Întorcând arma într-o parte, a apăsat pe trăgaci. *Nimic.* Cum naiba reușise femeia așa ceva?

– Ascultă, a continuat ea, puteam să-ți fur runciblul și fără să vin aici să discut cu tine.

S-a apropiat de el și a folosit unul dintre brațele auxiliare ale cadrului de susținere pentru a scoate din punga de la brâu o cutie. În același timp,

Janger s-a retras, continuând să țină arma în mână. S-a gândit că ar putea să o învingă, dar ea, fiind haiman, avea în mod sigur augmentații ale sistemului nervos și ar fi acționat instantaneu programe de luptă. Probabil că l-ar fi strivit. Merita să încerce? Mda, probabil că nu, dacă era adevărat ceea ce spusese ea despre asigurare.

Folosindu-și mâinile umane, după ce a așezat cutia pe masă, femeia a deschis-o. A scos un glob roșu, translucid și patru pietre metalice rotunjite cu finețe, amintind de cele de pe o plajă.

– Asta de aici este un rubin stelar, de pe Venus, iar celelalte sunt pietre din fero-axinită, având caracteristici slabe de monopolară. A aruncat o privire spre el. În afara uneia, care nu mai este intactă, acestea au fost cele mai valoroase obiecte din colecția mea. Cred că nu e nevoie să-ți spun cât valorează.

Nu era nevoie. Doar cu banii scoși pe rubin, dacă era natural, căpitanul putea plăti reechiparea spațiului locuibil de pe navă – lucru care ar fi trebuit făcut de mult – și nici măcar IA-urile nu reușiseră să afle cum se putea produce axinita monopolară. Asemenea pietre făceau parte dintre puținele obiectele naturale care nu puteau fi reproduse și, drept urmare, erau căutate de colecționarii care voiau să aibă ceva unic.

– Tot nu ajunge pentru a acoperi costul runciblului, a insistat Janger.

– Asigurarea va acoperi contravaloarea, i-a răspuns ea. Astea sunt doar pentru a răsplăti necazurile pe care ți le-am provocat – lucru pentru care îmi cer scuze.

Femeia s-a întors brusc și s-a îndreptat spre ecluză.

– Asta îți liniștește conștiința? a spus Janger ironic în semn de despărțire.

Ea s-a oprit o clipă.

– Nimic nu-mi poate liniști conștiința, i-a spus ea, apoi a dispărut în ecluză.

Vultur tânjea să revină la omniscienta oferită de calitatea de IA de navă, dar singurul lucru pe care îl putea realiza era o legătură restrânsă cu „sistemul de comandă Prador“, din care a început să încorporeze fragmente de planificare a rutelor prin spațiu și date de bibliotecă. Privind prin ochii navei *Harp*y, Vultur a urmărit cele cincizeci de nave-vierme rotindu-se aproape lipite una de alta pe lungime – dacă astfel puteau fi descrise elocvent obiectele care arătau ca niște mingi de miriapode irizate care se zvârcoleau pe orbită în jurul unui mic planetoid fierbinte din apropierea unui soare. Acela era de fapt un sistem nelocuit, pentru că populația umană era îngrămădită pe două lumi mici, care aveau orbitele la marginea interioară a ceea ce putea fi descris drept centură verde. Ambele erau destul de fierbinți, nu la fel ca un planetoid, și își aveau orbitele la doar câteva sute de mii de kilometri una de alta, iar în acele momente se aflau de cealaltă parte a soarelui. Oglinzile orbitale reflectau multă căldură din căldura de pe suprafețele lor spre numeroase centrale energetice, care transformau lumina solară în alte forme de radiație electromagnetică, pe care le transmiteau prin intermediul câtorva runcibluri amplasate în spațiu. Acel loc era una dinte centralele de energie ale rețelei de runcibluri a Polity.

Locuitorii celor două lumi lucrau în cadrul unor industrii înalt tehnologizate sau în cercetare și se

ocupau de cartografierea și de controlul energiei solare care era injectată în rețeaua de runcibluri. Cu toate acestea, acele lumi nu reprezentau o țintă deosebit de importantă cum se părea, pentru că de fapt, dacă ele erau distruse, ar fi fost nevoie doar de un moment pentru ca pierderea de energie să fie recuperată din alte surse. Din punct de vedere tactic, distrugerea lumilor Caldera era echivalentă cu arderea câtorva siguranțe din rețeaua energetică a unei țări. Pe de altă parte un asalt împotriva lor ar fi fost periculos, deoarece, ca și sistemul solar în care se retrăsese flota devastată a Polity, se putea folosi o mare cantitate de energie în mod agresiv. Existau cu siguranță multe alte ținte mai vulnerabile și mai importante pe care le putea ataca Erebus. Sosirea sa acolo era imposibil de explicat.

– Bun, am ajuns aici și văd că cele cincizeci de nave-vierme ale tale sunt aproape, a spus Vultur. Care este planul – ai de gând să urci la bordul fiecăreia pe rând și să le ucizi căpitanii?

Întorcându-se pentru a-l privi pe Golemul din alamă, Vultur nu se aștepta să primească răspuns. Domnul Crane s-a apucat să își strângă jucăriile de pe consolă, una câte una, apoi le-a dat drumul în buzunar. După ce a terminat, a introdus o nouă schimbare de curs și a inițiat-o. Cele două nave pereche s-au deplasat brusc în lateral.

– Încotro mergem? l-a întrebat Vultur pe prietenul lui Prador.

Nu a primit răspuns, dar într-un fel sau altul Vultur a stabilit coordonatele. În ultima vreme, IA-ul navei transmisese un cod extrem de ciudat, iar Vultur a bănuit că tehnologia Jain care se răspândea în navă atinsese în cele din urmă creierul înghețat al IA-ului. Desigur, acum se

îndreptau direct spre navele-vierme. Ecranul principal a căpătat o ușoară nuanță gri, iar pe suprafața lui au apărut benzi, ceea ce însemna că se activase sistemul cameleon, deși asta nu le prea slujea.

– Mi-ai spus că „Va trebui să plătească“ și am crezut că s-a și întâmplat asta când l-ai făcut bucăți, dar nu te refereai la legatul acela, adevărat?

Crane s-a uitat un moment la Vultur, apoi și-a aplecat capul de parcă ar fi ascultat ceva ce numai el putea auzi. Era prima oară când Vultur era cu adevărat iritat de reticența Golemului. A ridicat din umeri, și-a întins o aripă și și-a ciugulit penele unsuroase, după care a pășit încoace și-ncolo pe porțiunea lui de consolă.

– Ascultă, știu că nu-ți place să vorbești, dar am nevoie de o explicație.

Crane a lăsat impresia că analizează solicitarea, apoi, brusc, și-a întors scaunul și a întins în față ambele mâini. Mișcarea a fost atât de lină și de rapidă, încât Vultur nu a avut timp să reacționeze. Mâinile metalice s-au strâns în jurul corpului său, prinzându-i aripile lipite de flancuri.

– Hei! Am pus și eu o întrebare!

Crane s-a ridicat și l-a dus pe Vultur din carlingă, de-a lungul unui tunel care ducea spre o sală de mese, unde resturile de la ultima masă luată de ocupanții precedenți zăceau mucegăite într-un colț, apoi a coborât pe un tub scurt, cu gravitație zero, și prin alt tunel, unde Golemul a fost silit să se aplece de spate. În stânga lui s-a deschis un bocaport circular, iar Crane a trecut de el aplecându-se, pătrunzând într-o cameră strâmtă, unde cea mai mare parte a spațiului era ocupată de o sferă mare din oțel din care ieșeau nenumărate cabluri optice.

Întreţesute, acolo existau excrescenţe ca nişte viţe de tehnologie Jain – unele dintre ele încă mişcându-se. Crane l-a aşezat pe Vultur pe un cablu de alimentare, iar pasărea s-a tras în lateral, îndepărtându-se de un ghem de excrescenţe strânse ca un mucegai în jurul unei cutii de joncţiune.

– Cum de poţi avea încredere în chestia asta? a întrebat el.

– Pentru că *eu* o controlez, i-a răspuns Crane.

Vultur a rămas atât de şocat că primise un răspuns verbal, încât a pierdut şirul a ceea ce voia să spună în continuare. Crane a desfăcut numeroase cleme de pe sferă, apoi a deschis un bocaport rotund şi gros. Urmărind acea operaţiune, Vultur a început să îşi dea seama că acea sferă era de fapt o dronă de război Prador, conectată la navă. A aruncat o privire în interiorul ei şi a văzut o masă de cabluri optice, componente discrete precum organele metalice, dar şi tehnologie Jain. Ultimul dintre acestea era prins strâns în jurul rămăşiţelor unei canistre metalice de forma unui ficat. Dinăuntru se ridica un miros de putreziciune.

– Nici nu mă mir că acum nu mai vorbeşte, a zis Vultur, pentru că acela era ceea ce mai rămăsese din creierul congelat al unui prim-copil Prador. Ce voia Crane cu…? Vultur a înţeles brusc ce dorea Crane şi a încercat să se lanseze spre uşă. Crane s-a răsucit şi l-a prins din zbor, apoi l-a băgat în sferă, între rămăşiţele primului-copil.

– Hei! Nu-mi poţi face aşa ceva!

Din componentele înconjurătoare au apărut imediat cârcei, iar Vultur s-a zbătut disperat să se elibereze. Crane şi-a plimbat un deget peste vertebrele de la baza gâtului lui Vultur, apoi a

apăsat cu putere. S-a auzit un pocnet, iar zbaterea lui a încetat instantaneu.

– Mi-a frânt șira spinării, a strigat pasărea.

Crane și-a scos mâinile din sferă și s-a retras, în timp ce cârceii au bâjbâit printre pene și, scoțând sunete ca acelea produse de broșetele care străpung carnea de kebab, au pătruns în corpul lui Vultur.

– Dragon a avut în vedere doar un aranjament temporar, a explicat Golemul.

Vultur a țipat când bocaportul a căzut la loc, închizându-l într-o beznă totală. Cârceii au foșnit în jurul lui și, deși paralizat mai jos de ruptura din coloană, Vultur și-a simțit totuși corpul tras de colo, colo. Prin gât, spre micul lui creier de pasăre a simțit ridicându-se ceva care era deopotrivă rece și arzător. Apoi a încetat să mai audă vreun sunet. A coborât o noapte și mai adâncă. Toate senzațiile au dispărut cu desăvârșire.

Apoi, brusc, s-a făcut lumină.

Vultur s-a trezit dintr-odată privind spre exterior, având un simț vizual care cuprindea întregul spectru, dincolo de imensitatea spațiului, și a simțit vidul precum un vânt pe sub aripi și spațiul U aflat dedesubtul lui. Capacitatea de înțelegere a acelei lumi și instrumentele pe care le putea folosi pentru a o măsura și descrie s-au extins cât ai clipi. S-a simțit pe sine, a perceput nava din jurul lui, devenind la fel de sensibile ca și vârfurile degetelor lui. Vasul Legatului făcea parte din el, dar o parte pe care o putea izola dacă era nevoie. A accesat biblioteca navei – un stoc de date tehnice pe cristal de o sută de terabiți, ficțiune multimedia, nonficțiune istorică și o enciclopedie masivă – și le-a încorporat pe toate. A găsit primul-copil

Prador – o minte semirigidă, capabilă să prelucreze matematica ezoterică a spațiului U, dar mult sub nivelul celei mai recente revizuiri a rangului Turing – și a încorporat selectiv date din ea, ignorând detritusul ființei organice, ura reprimată și sentimentele vechi de trădare. Vultur și-a dat seama că primul-copil existase în structura Jain răspândită pretutindeni în navele unite abia după ce a încorporat acele date. Legăturile de programare cu consolele din cabină i-au oferit acces la jurnalele navei, dar și la jurnale și site-uri private. Le-a înglobat pentru datele pe care le conținеau, dar și din interes, și abia după aceea a descoperit că aria lui de înțelegere era cu mult mai extinsă decât în perioada în care fusese IA la bordul unei nave pe nume *Vulture*.

Apoi, după cele câteva secunde cât i-au răpit toate acestea, noul IA al navei s-a odihnit.

Privind în perspectivă inversă, Vultur și-a dat seama că sub formă de pasăre nu fusese conștient de limitele sale. Dragon îl modificase pentru a se mulțumi cu un creier de pasăre și asta îl făcuse să se simtă comod în acea situație. Acum, revenit la starea anterioară de IA și mult extins, a înțeles că nu ar mai fi vrut să redevină ce fusese, de aceea, cu o oarecare ranchiună, s-a arătat recunoscător pentru ceea ce îi făcuse domnul Crane, deși avea unele resentimente față de abordarea prea directă a Golemului. În noul său corp de navă a căutat Golemul și l-a descoperit întorcându-se la consolă. Folosind scanere interne, Vultur a sondat și analizat tot ce a putut din Golem, și nu a descoperit multe lucruri. Cu toate acestea, i-a fost imediat limpede că în interiorul domnului Crane nimic nu era așa cum ar fi trebuit. Se petrecuseră modificări structurale majore și alte schimbări diverse fuseseră aduse motoarelor și surselor de alimentare ale Golemului. Vultur a pus asta pe

seama a ceea ce îi făcuse Skellor lui Golem cu ajutorul tehnologiei Jain în cursul procesului de reconstrucție. Ulterior, Skellor extrăsese tehnologia când îl transformase pe Crane în trimis al lui Dragon. Restul materiei din el, care umplea fiecare gol cu straturi laminate care glisau împreună într-un fel ce nu împiedica mișcarea și sfida orice analiză, Vultur a bănuit că era derivat din Dragon. Se părea că domnul Crane era tehnologie extraterestră completă, din cap până în picioare.

– Mulțumesc pentru ce mi-ai făcut, a spus Vultur, vorbind de la consolă.

Crane a dat din cap în semn de confirmare.

– Încă nu mi-ai răspuns la întrebarea inițială: de ce ne aflăm aici? a adăugat Vultur.

Brusc, s-a stabilit o legătură de bandă largă, iar cu ajutorul scanerelor Vultur a depistat sursa ei în interiorul Golemului. Informațiile au devenit accesibile și, deși domnul Crane nu era înclinat să folosească vorbirea umană, știa cum să vorbească la acel nivel. Vultur și-a dat seama că Golemul era la fel ca IA-urile Polity – însărcinați să rezolve o anumită misiune ezoterică – ce nu foloseau cuvinte umane, de fapt trebuiau să creeze submințI pentru acea funcție, deoarece ei le socoteau inutil de plictisitoare și supărătoare. Crane era așa ceva. Ceva precum…

– Am înțeles, a spus Vultur. De ce tocmai tu?

Crane a ridicat din umeri.

– Despăgubire? A sugerat Vultur. Apoi, simțind prin legătură furia lui Crane, a adăugat: Și răzbunare?

O nouă ridicare din umeri.

– Da, de ce nu, dacă te socotești capabil, a recunoscut Vultur.

Crane s-a deschis puțin – permițându-i lui Vultur accesul pe legătura de bandă largă pentru a arunca o privire la ființa care se afla în miezul lui. Cu o precizie dublată de încredere, IA-ul a pătruns într-un univers al minții și a încercat să îi evalueze potențialul și puterea, dar curând s-a retras derutat și panicat.

– Da, cred că ești capabil, a spus Vultur, după care a preluat controlul asupra motorului din corpul lui, dar fără a-și schimba vectorul. Mergeau încotro era nevoie.

7

Deși ființele umane, cu augmentările lor, mergând până la și incluzând legăturile la rețea și carapacele de haiman, se străduiesc să se apropie de IA-uri, se zvonește că se creează inteligențe artificiale cu arhitecturi mentale apropiate de modelul uman. De ce naiba? Nu există nimic pe care să îl poată face oamenii și care să nu fie depășit de stăpânii noștri cu minți din cristal – mai-marii noștri. Cei care susțin contrariul afirmă: „Dar ce părere aveți de artă, literatură, emoții, iubire etc.?“ și este evident că nu au idee cât de puternice pot fi multe IA-uri. IA-ul mediu al unui runciblu poate rula simultan modele sau copii ale multor minți umane drept programe. Le poate plasa în virtualitate și rula de-a lungul perioadelor de creativitate, emoții și așa mai departe, cu o viteză de sute de ori mai mare decât cea a realității.

Cu toate acestea, dacă este adevărat că mințile IA au fost construite potrivit aceleiași arhitecturi mentale haotice ca a ființelor umane, probabil că ele ar putea rula în corpuri de Golem pentru a oferi o reproducere mai apropiată de cea

a vieții umane. Și este sigur că, dacă ar fi produse, ele ar fi doar obiecte născute din curiozitate – jucării pentru zei.

Din Cum stau lucrurile *de Gordon*

Trebuia să acceseze mii de pachete de informații, să privească prin mii de senzori toate acele informații sosind prin emițătorul de spațiu U cu o întârziere de numai câteva secunde. Azroc a urmărit bătăliile spațiale purtate cu viteza unui IA și a observat suprapuneri logistice care păreau făcute pentru a dezasambla nave spațiale și vieți. A observat combatanți IA – care trebuiau să fie conștienți de șansele lor de supraviețuire – azvârlindu-se, fără să ezite nicio microsecundă, asupra navelor-vierme și fiind distruse. Respectau întru totul planurile de luptă, iar unele dintre ele erau aproape sigure că vor pieri dacă vor executa acele planuri. Era admirabil, însă Azroc era prevenit asupra mândriei IA-urilor. Pentru că oamenii erau capabili să se comporte la fel.

În acea din urmă scenă, văzută acum din sateliți-spion, drone invizibile, douăsprezece cuirasate și douăzeci de nave de atac Polity luptau pentru a ține patruzeci și două de nave-vierme departe de o lume locuită de peste un miliard de oameni. Cu jumătate de oră înainte fuseseră șaptesprezece cuirasate, însă cinci dintre ele se transformaseră deja în resturi și gaze care se răceau, la fel ca alte cinci dintre navele-vierme. Trei nave-vierme se aflau deja pe suprafața planetei Ramone, căpătând forme miriapod gigantice și scuipând din ele alte mașini de război care avansau spre Megapolis Transheim. Văzând acele forme de miriapode, Azroc și-a amintit de hooder-i, acele forme ucigătoare de viață care se găseau pe planeta Masada. Văzându-le înaintând, părea normal să

numească acel grup o armată – infestare era însă un termen mai potrivit.

Împotriva acelui atac fuseseră dislocate forțe SCP: tancuri AG avansau pentru a alcătui șiruri, autotunuri pășeau pe picioare argintii, în vreme ce soldații și platformele-tun umpleau cerul. La bătălie participau deja aparate cu reacție și zgârie-norii zburători navelor-tun atmosferice bombardau forțele lui Erebus. În timp ce urmărea totul, Azroc a văzut cum o navă-tun enormă s-a înclinat, scoțând fum printr-o gaură excavată într-o coastă, și s-a prăbușit cu o grație înfiorătoare spre inamici. Arme și proiectile cu fascicul au aruncat lumini orbitoare în câmpurile dure în nava-tun, până când aceasta a părut să se prăbușească prin strat după strat de sticlă fumurie. Un fascicul cu particule a străpuns în cele din urmă sistemele de apărare, tăind nava de la prova la pupa, iar ea a explodat, azvârlind o ploaie de fragmente asupra ucigașilor ei.

Întreaga scenă avea o inevitabilitate oribilă. Forțele de la sol nu erau suficiente, iar matematica simplă i-a spus lui Azroc că, dincolo de acea planetă, restul cuirasatelor și navelor de atac ale Polity nu puteau împiedica alte coborâri la sol – și că, fără intervenție, ele erau sortite pieirii. Cu toate acestea, forțele de intervenție soseau deja. Azroc a sărit la altă scenă, care se desfășura la depărtare de aproximativ jumătate de an-lumină.

Cele două transportoare de trupe, numite cap-de-ciocan, amintind ca formă de niște păsări de apă din cauza capetelor eponime, se pregăteau pentru a face drumul spre Ramone. În jurul lor erau strânse patruzeci dintre noile nave de atac din clasa Centurion, iar cu oarece noroc, acea forță era suficientă pentru a ajuta transportoarele să ajungă pe suprafața planetei, după care navele centurion

aveau să intre în luptă directă cu navele-vierme. Poate că soldații suplimentari aveau să fie suficienți pentru a înclina sorții bătăliei la sol, dar Centurionii nu vor reuși să înfrângă navele-vierme, motiv pentru care pe drum se aflau alte forțe.

– Nici eu n-am știut că există asemenea nave, a spus Azroc în momentul în care ceva masiv s-a desfășurat din spațiul U puțin în fața transportoarelor de trupe.

– Nu era nevoie să știi, l-a informat Jerusalem. Dar ai văzut *Battle Wagon?*

– Nici despre ăsta n-am știut. Nava menționată era mândria flotei, pe care Erebus o distrusese prima, dar în chinurile ei de moarte, *Battle Wagon* luase cu sine o mare parte a forțelor lui Erebus. Un cilindru cu diametrul de aproape treisprezece kilometri și o lungime de treizeci și doi de kilometri care, cu toate acestea, fusese ca un peștișor în comparație cu cel care se apropia.

Cable Hogue era o navă care nu se putea mișca pe orbită în jurul unor lumi fără să creeze instabilități ale scoarței sau ale oceanelor, pur și simplu pentru că masa lui dădea naștere unor maree sau cutremure devastatoare. Avea o formă sferică, amintind de o lună mobilă și poseda arme capabile să distrugă planete, fiind cea mai mare navă pe care o avea la dispoziție Jerusalem. Azroc s-a întrebat dacă aceea era cea mai mare navă a Polity ori dacă nu cumva exista și alta, de care nu avea cunoștință.

– Erebus a reușit să răpească unele nave ale flotei, l-a prevenit Azroc.

– E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm, pentru că nu mai pot aduce ceva suficient de repede pentru a mai conta.

– Înțeleg.

Azroc a privit spre alt sistem solar și a văzut imaginea, îmbunătățită de la distanță, a unui planetoid fierbinte în jurul căruia orbita un șir de nave-vierme. Însă acele nave nu făcuseră nimic altceva de când sosiseră, de aceea a schimbat din nou imaginea, pentru a vedea când o navă-vierme, când un asteroid. A redus apoi distanțele cu un factor de o mie, ceea ce i-a înfățișat nave-vierme care călătoreau printr-o centură de asteroizi, și o flotă de nave Polity, conduse de ceva care semăna foarte mult cu *Battle Wagon*, îndreptându-se dinspre lumea interioară, locuită, a acelui sistem, spre centura de asteroizi.

– Ai idee ce fac acolo?

Jerusalem i-a arătat altă imagine, în care apăreau șase nave-vierme parțial înfășurate în jurul unei bucăți uriașe de rocă, având diametrul de o sută șaizeci de kilometri. În acele momente, stelele acționărilor de fuziune încălzeau suprafața rocii pentru a o aprinde, iar ionizarea acestora se transforma treptat într-o coadă de cometă. Era evident că navele-vierme voiau să deplaseze asteroidul.

– Bombardament? a sugerat Azroc.

– Așa se pare, a răspuns Jerusalem. Ori vor să-l folosească drept parte a unui plan de atac. Dacă vectorul lui e corect, chiar și sfărâmarea lui va distrage atenția flotei Polity, iar multe dintre navele noastre vor trebui să se adăpostească pentru a intercepta bucățile care se îndreaptă spre planetă.

– Înțeleg, a spus din nou Azroc, dar nu era întru totul convins de asta.

A revenit la o imagine de ansamblu a zonei de Separație atacate și a observat îndeaproape pozițiile lumilor-țintă. Apoi a rulat o suprapunere a logisticii Polity, rutelor de aprovizionare, a centrelor principale locuite, a depozitelor de arme și a centrelor majore de producție. Deși acele lumi alcătuiau un tipar, nu a reușit să înțeleagă modul în care acea strategie avea vreo legătură cu un atac împotriva Polity ca întreg.

O altă lume atacată: acolo, navele Polity se roteau una în jurul alteia ca două specii diferite de pești, și din când în când, spațiul părea să se distorsioneze când vreo navă a unei părți sau a celeilalte reușea să se poziționeze în mod satisfăcător pentru a folosi o armă direcționată de atracția gravitațională fără a distruge alte nave din propria tabără. Planeta apărată în acele momente primise deja numeroase lovituri și, față de ultima oară când o văzuse Azroc, ea își schimbase culoarea. Un CTD uriaș coborâse în oceanul care înconjura lumea, lovise o zonă de subducție dintr-o groapă oceanică și o deschisese. Acum, oceanul fierbea, azvârlind în atmosferă miliarde de tone de apă sub formă de abur. O altă lovitură transformase un oraș minor de pe malul oceanului, cu o populație de opt milioane de oameni, într-o ruină clocotitoare. Iar în acele momente, navele-vierme intenționau să azvârle ceva asupra centrului cel mai populat al planetei. În acest timp, navele Polity erau silite să intercepteze proiectilele, în loc să atace sursa acestora.

Azroc a încercat să își păstreze sângele rece în fața acestei desfășurări a acțiunilor și a spus:

– Uite, ca în cazul altor opt lumi, Erebus pare hotărât să provoace distrugeri totale. Atunci de ce duce forțe pe solul planetei Ramone? Ce importanță tactică prezintă acea lume?

– Niciuna despre care să am cunoștință, i-a răspuns Jerusalem.

Era acel atac la fel de lipsit de logică precum primul atac pe care Erebus îl declanșase în afara Polity ori, ca în cazul atacului împotriva planetei Hammon, se va dovedi că avea un motiv aparte, indiferent cât de ciudat ar fi părut el? Atacul împotriva acelei lumi minore reprezentase o perdea de fum pentru asasinarea a două ființe umane de către un legat. Însă, chiar și așa, ce importanță putea avea moartea a doi oameni într-un conflict de o asemenea anvergură?

– Cum se desfășoară evacuarea?

– Încet, i-a răspuns Jerusalem. Rețeaua de runcibluri funcționează la capacitate maximă – și Jerusalem a făcut o pauză, care era întotdeauna încărcată de semnificație în cazul unui IA important, apoi a urmat – și, așa cum era de așteptat, nu va fi posibil să se evacueze nici măcar câteva procente din populația totală a acelor lumi.

– Nu s-ar putea ca Erebus să aibă ca scop supraîncărcarea rețelei de runcibluri? s-a întrebat Azroc cu voce tare, total nesigur dacă acea idee fusese motivul pauzei pe care o făcuse Jerusalem.

– Acesta ar putea fi scopul, dar el este neclar.

– Adevărat.

Azroc a revenit la vizionarea distrugerilor care se produceau la marginea Polity și a încercat să integreze întregul cu ceea ce spera că era o percepție unică. Probabil că Erebus desfășura acțiuni aparent lipsite de logică pentru a ascunde un atac de o șiretenie diabolică. Ori poate acel IA contopit era nebun de legat și niciun tipar nu se potrivea. Azroc și-a petrecut ore în șir studiind

ceea ce putea găsi și a ajuns la concluzia că Erebus pregătea asalturi la sol pentru a captura aproape opt lumi, în timp ce restul aveau să fie depopulate sau distruse. Însă tot nu constatase vreo logică. Dacă acele opt lumi erau esențiale în cadrul unui plan, de ce nu folosea forțe mai mari pentru a le cuceri repede? În ceea ce privea restul lumilor, depopularea sau distrugerea lor nu slujea niciunui scop în afara carnajului deșănțat provocat acolo.

– Un lucru este evident, a spus el pe neașteptate. Vedem doar o mică parte a forțelor cunoscute ale lui Erebus. Unde sunt restul?

– Toți am vrea să știm, a spus Jerusalem pe un ton aprobator.

Cormac era fericit că revenise în spațiul real. Călătoria prin spațiul U i se păruse mai obositoare de astă dată, pentru că existaseră momente, mai ales când se aflase singur în cabină, când avusese senzația că nava *King of Heart*s se dizolvase cu totul în jurul lui, iar el rămăsese pierdut în vid. Apoi, așa cum se simte cineva aruncat pe neașteptate într-o apă adâncă, se trezise făcând mișcări de înot, deși în cazul lui mușchii care făceau totul se găseau între urechile lui. Existaseră și alte momente bizare, când se trezise în alte părți ale navei și nu își amintise cum ajunsese acolo. *Trecus*e prin spațiul U?

Lucru frustrant, nu îi rămăsese nicio amintire că făcuse asta, nici în minte și nici în dispozitivul de înregistrare a amintirilor din legătura lui de rețea. Acest lucru era îngrijorător, neîndoielnic, pentru că, dacă ar fi reușit să se deplaseze prin spațiul U ori ar fi mers pe jos dintr-un loc în altul, legătura de rețea ar fi înregistrat asemenea activități. Faptul că niciuna nu fusese înregistrată putea însemna că

partea de hardware din cap dădea rateuri și s-a gândit că va trebui să fie verificat curând. Nu îl încânta ideea, pentru că nu avea încredere în cei care aveau să facă verificarea: IA-urile Polity.

Mai târziu, și-a spus el. *Când va fi absolut necesar.*

Acum, când stătea pe puntea de comandă a navei *King of Hearts*, Cormac a încercat să își scoată din minte acea perioadă ireală. A aruncat o privire spre cele două scaune și bancheta care semăna cu o șa, pe care le pusese la dispoziție King, și s-a întrebat de ce IA-ul navei de atac le făcea unele concesii pasagerilor săi. Apoi și-a concentrat atenția asupra imaginii mărite a celui mai apropiat transportor de trupe cap-de-cioan, a cărui torță stârnită de acționarea sa împungea ca o flacără concentrată de tăiere, iar acționările tuturor celorlalte nave Polity, aflate mai departe, au căpătat viață.

– Ciudat design, a comentat el când a simțit prin tălpi vibrația profundă generată de pornirea acționării de fuziune a navei *King of Hearts.*

Transportorul de trupe părea să prezinte tot felul de vulnerabilități, precum „gâtul“ întins care ducea spre „cap“. Ce rost avea?

– E proiectat de o ființă umană, i-a răspuns pe un ton lipsit de inflexiuni, gest deliberat. Cele două nave de acolo trebuiau să fie vase de croazieră înainte ca Jerusalem să le rechiziționeze.

În glas îi apăruse un ton disprețuitor când spusese „vase de croazieră“.

– Ce fel de modificări le-au fost aduse? a întrebat Cormac, întrucât și-a dat seama că, drept nave de pasageri, ar fi avut o anumită grație liniștitoare. Accesând alte informații despre ele, a descoperit că una dintre ele se numea *Swan*, ceea ce descria

perfect înfățișarea ei, dar cealaltă se numea *Bertha*, ceea ce i s-a părut puțin absurd.

– Jerusalem a pus mâna pe ele înainte de a fi fost finisate. Acum posedă unități de reintrare ejectabile pentru soldați, tunuri cu particule și proiectoare de câmp dur.

De când devenise Jerusalem comandantul de facto al forțelor SCP în războiul Separației? Ori acele nave fuseseră deja în proces de reechipare în scop militar înainte ca Jerusalem să le rechiziționeze?

– Rapid, a comentat el.

– După cum ți-ai dat seama, a spus King, instalațiile de război au fost plasate online.

Cormac văzuse cândva una dintre cele opt mari stații cu fabrici care fuseseră puse la naftalină după încheierea războiului dintre ființele umane și Prador. Stătea în spațiul interstelar ca o muzicuță uriașă; lungă de șaizeci și patru de kilometri, lată de treizeci și doi de kilometri și adâncă de șaisprezece kilometri, găurile pătrate ținând de-a lungul fiecărei laturi, care erau intrările în spațiile enorme de construcție. Și-a adus aminte că Mika, aflată alături de el, spusese: „Locul acesta a fost construit în doar trei ani și a produs cuirasate, nave de atac și drone de război la fel de repede pe cât au sosit materialele de construcție. În cursul înaintării inițiale Prador nu a putut ține pasul cu cererea, deoarece, în timpul conflictului, la fiecare opt secunde era distrusă câte o navă de mărime medie“. Aceeași stație era folosită pentru găzduirea refugiaților când el și Mika o observaseră, dar dacă online se aflau și altele, dacă fusese nevoie de șase luni pentru reechiparea navelor *Swan* și *Bertha,* însemna că se lucrase destul de lent.

Brusc înfuriat de explicația dată de King cu un aer dezinvolt, pe care s-a grăbit să o completeze cu amintirile proprii, a continuat să urmărească cele două capete-de-ciocan. Pe neașteptate, s-a trezit punând la îndoială explicația IA-ului, care până nu demult l-ar fi mulțumit. Da, dacă acele stații-fabrică ar funcționa din nou, reechiparea navelor existente sau crearea altora noi nu ar dura atât de mult. Cu toate acestea, trebuie să fi fost nevoie de mult timp pentru a repune acele stații în funcțiune. Așadar, *când* trăseseră Pământul Central și ierarhia IA-urilor din subordine concluzia că era nevoie de reactivarea acelor stații puse la naftalină? Teoretic, probabil că nu se conștientizase o amenințare la adresa Polity decât după apariția tehnologiei Jain, care fusese semnalată de biofizicianul Skellor, și acea amenințare fusese considerată drept gravă în urma evenimentelor petrecute pe Coloron un an mai târziu? Cu toate acestea, se părea că IA-urile se pregătiseră de ceva vreme pentru ceva grav, probabil chiar înainte de apariția pe scenă a lui Skellor.

În trecut, pusese acest gen de comportament aproape prescient pe seama inteligenței superioare a IA-urilor. Și atunci de ce se îndoia acum de ele? Și-a dat seama că acele îndoieli își aveau sursa în unele neconcordanțe logice. Pe de o parte, IA-urile din Polity *se pregătiseră*, dar pe de alta, acum, când Erebus ataca, ele păreau doar să *reacționeze*. Acestea erau inteligențe deosebite, care lucrau în consens, dar se părea că Erebus le luase cu totul prin surprindere. Ori eliminarea acelei amenințări nu era de fapt prioritară pe agenda lor de lucru? A clătinat din cap. Nu avea timp să se gândească la așa ceva în acele momente, dar era convins că va primi unele răspunsuri.

– Poți să-mi oferi o imagine a navei *Cable?* a întrebat el.

Imediat după aceea s-a extins un cadru de formă rectangulară care a cuprins spațiul luminat de stele, în care navele de atac din clasa Centurion pluteau ca un banc de baracude, ale căror flăcări scuipate de acționări semănau cu stelele cu cozi albe din spatele lor. Cadrul a devenit cenușiu un moment, apoi masiva navă *Cable Hogue* a apărut în fața ochilor lui. Într-o anumită privință, nava de război părea mai puțin impresionantă decât capetele-de-ciocan, deoarece era o sferă simplă, dar la o examinare mai atentă ea dezvăluia ceva semănând foarte mult cu un peisaj citadin atotcuprinzător.

Cormac începuse de puțină vreme să acceseze informațiile existente despre acel monstru. Folosea tunuri-șină care lansau proiectile de mărimea unor nave de luptă. Era înzestrată cu arme cu tehnologie gravitațională care puteau lansa o undă prin spațiu pentru a mătura aproape tot ce întâlnea în cale. Gurile tunurilor cu particule de la bord erau largi cât cele de mină… dar asta avea să fie de ajuns? Și-a închipuit că da. Însă problema era că Jerusalem poseda o singură navă de mărimea și puterea aceea, în vreme ce Erebus ataca numeroase lumi din sisteme solare diferite.

– Cât mai durează? a întrebat Cormac, apoi a aruncat o privire în jur când Scar, Arach și Hubbert Smith au apărut pe puntea de comandă.

– Vom efectua un salt U peste trei minute, când viteza în spațiul real va fi suficientă pentru inserare, a explicat King. Vă sugerez să vă luați măsuri de siguranță, pentru că probabil va trebui să redirecționez o parte din energie de la plăcile gravitaționale spre arme.

Foarte prevăzător IA-ul, dar poate că el nu voia să-i vadă pe ceilalți striviți și sfârtecați în interiorul elegant al cabinei. Cormac s-a așezat pe unul

dintre fotolii și și-a fixat centurile de siguranță. Tehnologia de câmp l-ar fi putut reține pe loc, dar chiar și energia necesară pentru asta putea fi de folos în altă parte. Hubbert Smith s-a așezat alături de el, iar Scar și-a luat locul pe ciudatul obiect care semăna cu o șa, pe care picioarele lui ca de struț puteau sta comod. Arach s-a instalat în spatele lor și, auzind un *clang*, Cormac a privit în jur și a văzut drona-păianjen fixându-și picioarele ascuțite în locașurile speciale din podea.

– Ar fi interesant să vedem *Cable Hogue* în acțiune, a spus Smith.

Da, *interesant*, a gândit Cormac. Însă se puteau socoti norocoși în cazul în care King ar fi reușit să mențină stabilă acea imagine exterioară în perioada următoare. Nivelul radiației electromagnetice va fi ridicat, iar senzorii navei vor bloca o mare parte a acestuia pentru a-i proteja. King va comuta cu rapiditate pe orice bandă electromagnetică pentru a avea cea mai bună imagine a evenimentelor în desfășurare, de aceea probabil că nu va avea timp să transforme semnalele într-o imagine clară pentru ei. Gândindu-se la asta, Cormac și-a folosit simțul U pentru a privi dincolo de nava de atac, spre flota care o înconjura, apoi, pentru că în mod normal asta ar fi făcut, a apelat la King prin legătura de rețea – căutând date direct în senzorii lui King. În mod surprinzător, King i-a acordat imediat dreptul de acces.

– E mai bine să vedem totul așa, a spus Smith. Asta aproape că te pune în mintea navei de atac.

– Nu sunt convins că aș vrea să fiu în mintea acesteia, a spus Arach.

– Nu e la fel de echilibrat și sănătos la minte ca tine, a sugerat Smith.

Arach a scos un sunet care amintea dubios de cel făcut de un cartuș introdus în închizător. Smith s-a mulțumit să zâmbească și a închis ochii.

Așadar, asta însemna că cei doi accesaseră deja senzorii lui King. Cormac s-a uitat apoi la Scar și l-a urmărit pe dracoman închizând ochii și dezvelindu-și dinții. Și el vedea aceleași date senzoriale? Probabil că da, deoarece Dragon le oferise creațiilor lui toate avantajele augmentațiilor umane, dar și ceva în plus.

Urmărind navele din jur și folosind nu doar noua lui percepție, ci și senzorii lui King, din care putea alege cum voia pe tot spectrul electromagnetic, fără a fi limitat la banda de obicei îngustă dintre infraroșu și ultraviolet, Cormac și-a înfipt degetele în brațele fotoliului, pentru că totul venea în exces, iar semnalul părea prea puternic. S-a simțit supraexpus și a blocat *celălalt* simț, deși acesta a ieșit offline cu unele rezerve. L-a iritat gândul că în acele momente King nu avea probleme din cauza unui asemenea semnal, deoarece IA-ul poseda o capacitate mult mai mare de procesare decât orice ființă umană obișnuită.

– Mă întreb de unde știe Jerusalem că pe Ramone se află un legat, a spus el – poate căutând ceva care să îi distragă atenția de la realitatea glacială care se afla dincolo de navă.

Brusc, din corpul navei *King of Hearts* a răsunat un uruit. Era limpede că nava se pregătea să cadă în spațiul U, deși Cormac a bănuit că acel zgomot nu venea de la motorul de spațiu U, ci de la numeroasele arme care se încărcau pentru a fi gata de tragere. Cormac a slăbit încordarea din degete și a încercat să se pregătească din nou pentru o experiență care acum părea să devină neobișnuit

de atrăgătoare pentru el, aproape ca o dependență crescândă.

– Înțeleg că navele-vierme importante sunt comandate de entități parțial distincte, care sunt subminți ale lui Erebus. Menținerea contopirii minților IA la asemenea distanțe nu este posibilă, de aceea, subunităților lui Erebus trebuie să li se permită o anumită autodeterminare, a afirmat King.

– Nu cumva ți-a scăpat un amănunt? l-a întrebat Hubbert Smith. Când ai spus „Menținerea contopirii minților IA“, ai vrut să spui de fapt „Menținerea minților IA cu totul subjugate“?

– Exact, a răspuns King.

– Lăsând deoparte remarca foarte relevantă a lui Smith, de unde știe Jerusalem că navele-vierme sunt comandate de „entități parțial distincte“ și că acele entități sunt de fapt legați? a spus Cormac.

– Există posibilitatea ca măcar unul dintre cei care comandă nave-vierme până pe planetă să fie legat, întrucât proporția de Golemi și alte minți viabile care au fugit din Polity după încheierea războiului cu Prador este mare.

– Așadar, Jerusalem presupune că fiecare dintre aceste nave este controlată de unul dintre acei „Golemi sau alte minți viabile“, deși acum sunt subjugate voinței lui Erebus și de atunci încoace au fost probabil remodelați?

– Ordinele voastre au fost transmise de unul dintre subordonații lui Jerusalem, dar chiar și așa Jerusalem nu *presupune* nimic, întrucât este un lucru acceptat de toate rețelele IA că navele-vierme sunt comandate.

– Asta mă face să revin la întrebarea originală: de unde *știe* Jerusalem?

– Informația a devenit accesibilă.

– De unde?

– Nu știu, a recunoscut Jerusalem.

În acea clipă, Cormac a observat că imaginea navei *Cable Hogue* a părut să se alungească într-o direcție imposibil de definit, apoi a dispărut. Cu toate că a încercat să își reprime simțul U, a văzut-o pătrunzând în spațiul U ca o lună care cade într-o mare uriașă. Timpul pentru întrebări se încheiase, deoarece scurtul salt în sistem avea să dureze doar câteva momente. Apoi a simțit *trecerea* răsucit când *King of Hearts* a căzut în spațiul U. Domul de deasupra lor a devenit cenușiu, iar mulți dintre senzorii navei pe care îi accesa aveau semnal zero. Însă el se afla acolo din nou, *singur*, în aceeași mare uriașă, simțindu-i curenții și știind că putea împinge puțin *aici,* să se miște *acolo*, doar puțin efort și… A urmat aceeași senzație ciudată de răsucire când *King of Hearts* a ieșit la suprafață ca un submarin, dar Cormac s-a simțit ca și cum nava îl lăsa în urmă. A trebuit să facă un efort de voință pentru a rămâne cu ea.

Cu toate acestea, spre deosebire de un submarin, nava – alături de toate celelalte – a ieșit la suprafață cu aceeași viteză cu care pătrunsese în „mare“. Imediat după aceea culoarea cenușie a domului a fost înlocuită de imaginea spațiului luminat de stele, plin de strălucirile munițiilor. Apoi, brusc, s-a înnegrit. Cormac a închis ochii, a încercat să ignore sudoarea lipicioasă de pe palme și s-a concentrat asupra a ceea ce vedea prin senzorii lui King. Nava de atac a virat pe lângă un grup de trei forme-bastonaș, toate radiind departe în raze infraroșii, după care una dintre ele a

explodat, făcându-le pe celelalte două să se rostogolească. Ceva s-a izbit de cocă și a ricoșat, iar vibrația impactului a trecut prin fotoliul lui, dar obiectul care s-a îndepărtat rostogolindu-se nu fusese ejectat de explozie. Cormac a recunoscut un segment semănând cu o cutie – un fragment din nava-vierme. Un fascicul cu particule pornit din spate a iluminat obiectul câteva clipe, apoi el a explodat, azvârlind în jur fragmente care se vaporizau.

Cele două capete-de-ciocan se deplasau alături, iar Centurionii erau poziționați în jurul lor pentru a intercepta orice atac, în vreme ce, în fața lor, *Cable Hogue* era în frunte, conducând. Cormac a observat cinci Centurioni desprinzându-se de grup pentru a intercepta una dintre navele în spirală de amonit de dimensiuni mai mici. Gonind și descriind întoarceri de gravitație puternică, centurionii au lansat un roi de proiectile. Pentru un moment, impactul câmpurilor-dure a ascuns vederii spirala-țintă. Când totul s-a stins, Cormac a urmărit nava rămânând intactă o clipă, după care s-a fragmentat brusc printr-o serie de explozii. Primele proiectile de atac supraîncărcaseră generatoarele sale de câmp-dur, iar următoarele terminaseră treaba. Din câte înțelegea Cormac, acolo fuseseră localizate cincizeci dintre cele mai mari nave-vierme, dar niciuna dintre acele nave-amonit. Apoi, când King și-a dirijat senzorii spre un obiect îndepărtat și l-a prins în focalizare, Cormac a găsit explicația. O navă-vierme se desfăcea, iar componentele sale, lungi și segmentate, se strânseseră din nou și formaseră trei dintre spirale.

O nouă imagine: departe în față, șase nave-vierme eliminau forme-bastonaș, amintind de celule infectate care elimină viruși. Senzorii interni pentru cartografierea masei i-au oferit o imagine a

terenului gravitațional din față. *Cable Hogue* atârna în el ca o bilă din plumb pe o folie din cauciuc, apoi a părut că aceasta se modela. Matricea s-a umflat pe măsură ce înainta – o undă în continuumul spațiu-timp – și s-a extins pe un front tot mai larg. Cormac a simțit o durere intensă înapoia ochilor în momentul în care creierul lui s-a zbătut să interpreteze în trei dimensiuni spațiale ceea ce știa că observa în cinci dimensiuni. Știa că acea durere va trece dacă își îngăduia să-și folosească simțul U, dar a luptat împotriva acelei tentații, a negat-o. Unda a început să se distorsioneze și cea mai fericită analogie pe care a putut să o invoce a fost că ea se transforma într-un rulou. Ajungând la navele-vierme și la roiul de forme-bastonaș, care acum se legau pentru a alcătui un zid de o sută șaizeci de kilometri înălțime, ruloul s-a curbat pe deasupra lor, învăluind trei nave-vierme și o mare parte a zidului. Părea că fenomenul de gravitație tocmai capturase o parte din spațiul real. Cum durerea de cap se înrăutățea, Cormac a trecut la o imagine prin senzorii EM și a observat că cele trei nave-vierme și zidul suferă o accelerație puternică. Toate au fost distorsionate și s-au destrămat când au ieșit din joc, îndreptându-se spre strălucirea orbitoare a soarelui din depărtări.

– Acela nu a fost un disruptor de gravitație, a comentat Smith.

– Următoarea generație, a spus îngăduitor King, după care au pătruns într-o zonă plină de resturi, forme-bastonaș și proiectile care se apropiau de ei dinspre cele trei nave-vierme și cele trei spirale-amonit rămase.

Unul dintre Centurioni s-a dispersat din formație pentru a intercepta acei atacatori. *Swan* a primit o lovitură într-un flanc, iar Cormac a văzut o gaură

foarte adâncă, mărginită de grinzi aprinse. Nava era încărcată cu soldați, mulți dintre ei fiind acum morți. Spațiul s-a umplut și mai mult de bucăți de metal care se deplasau cu viteză și de arme energetice, care erau vizibile doar când se intersectau cu ceva material. Un Centurion a început să strălucească, după care a devenit o linie de foc. O spirală-amonit s-a desfăcut, în timp ce alta a dispărut după trei implozii masive. O navă-vierme s-a zvârcolit cu disperare și a lăsat în urma ei segmente arse în timp ce se prăbușea spre *Bertha.* Un proiectil de tun-șină a trecut prin acel nod gordian, materialul său s-a transformt în plasmă, iar nava-vierme s-a sfărâmat ca un geam din sticlă securizată. Proiectilul fusese tras de *Cable Hogue,* la fel ca și următoarele două care au împrăștiat restul de nave-vierme pe întregul firmament. Apoi un fascicul de particule de un albastru strălucitor a țâșnit, vizibil doar datorită atomilor rătăciți pe care i-a atins și dezintegrat în izotopi ciudați, cu durată scurtă de viață. Fasciculul a măturat formele-bastonaș, făcându-le să plesnească de parcă ar fi fost niște baloane aflate în calea unei flăcări oxiacetilenice.

Apoi au dispărut.

– Cred că acum pot pleca, s-a auzit vocea unei femei. Deocamdată nu mai există nimic în domeniul de interceptare.

Diana Windermere, a gândit Cormac. Aflase tot ce se putea despre căpitanul acelei nave uriașe, ceea ce nu reprezenta mare lucru. Era interfațată cu IA-ul navei, o tehnică veche, folosită deseori înainte ca IA-urile să domnească peste Polity. Deși reutilat de multe ori, acea navă era veche, iar Windermere era cel de-al patrulea căpitan al ei. Cormac nu știa când fusese construită, deoarece acea informație era restricționată chiar și pentru el.

Planeta Ramone a apărut mai mare în imagine, iar capetele-de-ciocan, *King of Hearts* și Centurionii au început să decelereze, așezându-se pe orbită. În fața lor totuși *Cable Hogue* a accelerat. Accesând o schemă logistică afișată pe ecran, Cormac a bănuit că nava uriașă avea să plece ca din praștie, îndreptându-se spre locul în care acțiunile păreau să fi transformat un volum de spațiu cu o rază de peste o sută șaizeci de mii de kilometri într-o furtună de foc mișcătoare. A bănuit că lucrurile aveau să se încingă și mai mult.

În ciuda faptului că plăcile de gravitație de sub el compensau, Cormac a simțit o smucitură distinctă când *King of Hearts* a încetinit pe orbită. A observat că *Swan* se întorcea în lateral și părea incapabilă să își corecteze poziția. Unghiul de apropiere s-a înrăutățit când ea și transportorul de trupe însoțitor au început să pătrundă în atmosferă.

– Ce se întâmplă? a întrebat el.

– *Swan* a murit, i-a răspuns King.

Trebuie să fi fost vorba despre lovitura primită mai devreme. *O lovitură norocoasă?* Cormac se îndoia – trebuia mult noroc pentru a scoate din luptă IA-ul unei nave doar cu un proiectil. A observat că *Bertha* s-a îndepărtat de camarada ei, iar centurionii de dedesubt s-au ridicat și au rămas deasupra ei. Motivul a devenit evident foarte curând, când corpul navei a părut că începe să se dezintegreze.

Porțiuni rectangulare de metal au început să se cojească, astfel că nava a lăsat în urmă altele și altele, de parcă ar fi năpârlit solzi. Curând, coca navei a fost despuiată din jurul corpului său principal – singurele secțiuni rămase fiind cele de la prova, care au preluat căldura produsă la reintrarea în atmosferă pe gât și cap, dar și în jurul

motoarelor de la pupa. Arăta ca o pasăre gigantică de pe care fuseseră smulse carnea și penele, lăsând expuse oasele carcasei. Apoi din interiorul suprastructurii cu grinzi a corpului ei principal, *Swan* a început să ejecteze obiecte de mărimea și forma unor vagoane de tren. Sute de asemenea obiecte au țâșnit în afară, înșiruindu-se înapoi, peste curbura planetei, amintind de traversele care așteaptă montarea șinelor. Ele au aspirat substanța din *Swan*, astfel că, după câteva minute, s-a putut vedea prin scheletul ei. Cormac s-a concentrat asupra celor două linii de unități ejectate de reintrare și a observat că mai toate se răsuceau și se înclinau, iar scuturile termice din boturile lor au preluat căldura rezultată din frecarea cu atmosfera, pentru a încetini în vederea unei coborâri AG. Altele nu au reușit să se răsucească la vreme și au început să se rostogolească, făcându-se bucăți. Simțul lui U a intervenit brusc, de parcă încercarea lui de a-l reprima nu reușea decât să îl facă mai puternic. A văzut oameni murind înăuntrul acelor unități care se dezintegrau și s-a chinuit din greu pentru a elimina acele imagini. Jumătate din forțele terestre trimise acolo aveau să sosească târziu, cu efective reduse, ceea ce era de preferat în locul absenței lor totale, dar asta nu l-a ajutat să se simtă mai bine.

În cele din urmă, puntea în formă de cap-de-ciocan a navei *Swan* s-a desprins și s-a înălțat, îndepărtându-se, pentru că motoarele cu reacție de la bază au pornit pentru a o repune pe orbită. Fără cap, rămășițele navei au rămas fără niciun control, au început să se rostogolească și, cum impactul reintrării în atmosferă afecta structura care nu fusese proiectată pentru a suporta asemenea temperaturi, grinzile expuse s-au încins și au lăsat dâre roșii pe firmament. Apoi nava s-a făcut bucăți: o masă fumegândă de material topit și fragmente care au căzut pe suprafața planetei

Ramone. De parcă acela ar fi fost un semnal, centurionii au accelerat brusc, urmând puntea zburătoare a navei – una dintre ele fiind neîndoielnic dornică să recupereze echipajul de la bordul ei, după care toate navele de atac ale Polity au urmat nava *Cable Hogue* spre conflictul care se desfășura în depărtare. Cormac s-a întrebat dacă acele nave vor mai găsi dușmani.

– Putea fi și mai rău, a comentat Smith.

– Putea fi și mai bine, a afirmat Cormac, având vii în minte scenele oribile din interiorul acelor unități care se dezintegraseră la reintrarea în atmosferă.

După întoarcerea în unitatea de conferințe, Mika a urmărit sferele-dragon consumând alți doi asteroizi, iar rezultatul acelei cine a fost mai mult decât evident. În ciuda plăcilor gravitaționale din podeaua unității, Mika a simțit totuși mișcări masive sub tălpi și în câteva rânduri a trebuit să blocheze imaginea din exterior, deoarece umflarea și vălurirea suprafeței îi crea o senzație de greață de mișcare, lucru ciudat, pentru că i se făcuseră modificările standard la urechile interne pentru a preveni acel efect. Din câte și-a dat seama, acea mișcare violentă făcea parte din procesul de creștere, pentru că ambele sfere aveau acum un diametru de peste opt kilometri.

Multe dintre sondele înfipte original în interiorul sferei fuseseră distruse de ciocnire, dar a reușit să obțină suficiente informații de la cele rămase pentru a afla că Dragon suferea modificări radicale în sine, pentru că interiorul sferei se schimbase, devenind de nerecunoscut. Pielea aflată imediat sub solzi ajunsese de peste trei metri grosime, posedând o complexitate de straturi aproape imposibil de analizat. Aproape? Ceva boscorodise

în mintea Mikăi în timp ce studiase informațiile pe care le putuse obține despre unele dintre straturile multiple – rețele superconductoare, tipurile de aliaje care se așterneau în straturi moleculare unul după altul, apoi a identificat clar un metal care nu fusese inclus în tabelul elementelor chimice ale ființelor umane decât după ce acestea păşiseră pe lumi aflate dincolo de sistemul solar. Acea identificare finală a făcut să declanșeze un comutator în mintea ei.

Armură Prador.

Unele straturi ale acelei noi epiderme prezentau similitudini cu armura pe care acei străini dușmani o folosiseră pentru navele lor, ceea ce explicase de ce fuseseră cât pe ce să distrugă Polity, în ciuda faptului că acesta era condus de IA-uri. Dar ce era cu celelalte straturi mai puțin familiare? Nu știa. Altă armură, neîndoielnic, metode de apărare, unele având rol antiinformațional și de contracarare a războiului electromagnetic și un aparat senzorial. O mare parte din toate acestea era dincolo de capacitatea ei de înțelegere, dar depășea și capacitățile analitice ale instrumentelor pe care le controla. Însă era convinsă că multe alte amănunte vor începe să se limpezească.

Acele tuburi care înconjurau ecuatorul lui Dragon, structurile toroidale din adâncul corpului său, sursele puternice de energie care apăreau pe scanările ei, ca niște stele care se aprind; rețelele de conducte grele superconductoare și înnegrirea oaselor pe măsură ce densitatea lor creștea; aglomerările de pseudopode care păreau capabile să se miște cu atâta ușurință în interior, aproape ca anticorpii… sau ca echipele de pompieri. Armele lui Dragon se dovediseră suficient de puternice când fusese în forma sa originală de sondă, iar sferele măsurau doar un kilometru și jumătate în

diametru. Mika și-a dat seama că în acele momente îl vedea Dragon înarmându-se masiv și deliberat. Era limpede că acea creștere suplimentară avea rol defensiv și ofensiv. Dar de ce?

Întregul proces o fascina, o făcea să fie absorbită ore în șir, dar în cele din urmă, oboseala a început să o copleșească. De aceea a programat scanerele să continue cercetarea zonelor de interes deosebit și s-a asigurat temeinic că toate datele culese sunt stocate în siguranță, după care s-a retras într-unul dintre paturile pliante și a adormit instantaneu.

Un moment mai apoi a contemplat sferele gemene, unite acum printr-un arbore de pseudopode, în timp ce se roteau și coborau spre un soare mort. A recunoscut imediat asta drept un vis, așadar acele imagini erau în regulă; alte lucruri o deranjau. A simțit un miros ca de ars sau de gătit sau de parfum, ori de putrefacție și acel miros avea mai multe straturi decât orice bucată de cristal de înregistrare. Și acolo, în întunericul de la limita extremă a percepției, ceva încâlcit, fierbinte și cu totul străin a încălcat realitatea. Privea masa uriașă de viermi din oțel, cu secțiunea triunghiulară, colaci segmentați și conglomerări de straturi adânci precum spațiul. Apoi a simțit alt miros de usturoi, foarte puternic, și ceva a picurat pe fața ei. S-a trezit instantaneu.

Capul cu înfățișare umană, dar cu desăvârșire inumană a plutit deasupra ei, legat de un gât care se întindea până spre bocaportul din centrul podelei. Dincolo de el, pseudopode ca niște cobre au aglomerat unitatea de conferințe, deplasându-se și țâșnind de colo, colo, ca și cum ar fi inspectat interiorul ca un grup de turiști curioși. După ce s-a ridicat în șezut și și-a șters o dâră de salivă

lăptoasă de pe obraji, fața umană a lui Dragon s-a retras de lângă ea.

– Deci, în cele din urmă, ți-ai adus aminte de mine, a spus Mika.

– Nu te uit nicio clipă, i-a răspuns Dragon.

Mika a pufnit disprețuitor, dar s-a simțit prostește de încântată de acel răspuns. Și-a coborât picioarele din pat, s-a ridicat în picioare și s-a întins.

– Ce ai mai făcut și încotro mergem?

– Să-ți răspund la prima întrebare: ne facem mai puternici.

Dragon a privit într-o parte și, urmând privirea lui, Mika a văzut un pseudopod lucrând la consolele și ecranele pe care ea le folosise mai devreme. S-a apropiat, a luat loc și imediat a anulat șirul de date și a înfățișat o imagine: un nor mare, de forma unui disc, alb ca zăpada profilat pe întunericul spațiului.

– Un disc de acumulare, a remarcat Mika.

– Destinația noastră, a spus Dragon.

Ea și-a întors privirea spre cap.

– Acolo s-a dus Cormac. De acolo a venit Erebus. Doar nu te-ai gândit să pornești împotriva lui Erebus?

– Nu.

– Atunci ce rost au aceste pregătiri?

Dragon și-a apropiat capul și l-a coborât până la nivelul umărului ei și a privit concentrat la ecran.

– Erebus a declanșat un atac pe scară largă împotriva Polity, care este îndreptat probabil de undeva din interior, dar aici s-a transformat, devenind ceea ce este acum. Aici, în acel disc, vom găsi rădăcinile lui, dar și altceva.

Conștientă că Dragon nu răspunsese la întrebarea ei privind pregătirile, dar neputând să ignore ceea ce auzise, Mika s-a cutremurat.

– Atac? Ce e cu acest atac?

– Forțele lui Erebus au pornit împotriva multor lumi de pe linia de Separație, unde desfășoară în prezent bombardamente și atacuri la sol atunci când nu este împiedicat de flotele Securității Centrale a Pământului.

– Ai aflat asta de la Jerusalem?

Mika a simțit că ar fi trebuit să se afle acolo, nu să facă mici servicii acestui străin, însă a trăit un sentiment de vinovăție pentru că exact acolo dorea să fie.

– Nu, am propria sursă de încredere în Polity.

– Sursă?

– Rețelele mele de augmentări Darcocorp au fost infiltrare în multe cazuri, astfel că nu am încredere deplină în informațiile pe care mi le transmit. Dar în Polity există cineva care poartă în sine o bucată din mine și nu va putea fi infiltrat niciodată.

– Cine este acesta?

Glasul Mikăi s-a stins, pentru că nu îi plăcea să pună atât de multe întrebări.

– Un android Golem pe nume domnul Crane.

Mik a tresărit.

– Nu ai încredere în IA-urile Polity, nici în Jerusalem, dar ai încredere în acel… *lucru?* A făcut o grimasă și a rămas pe gânduri. S-ar putea să ai dreptate. A constatat că se concentrase din nou asupra imaginii de pe ecran. Ce „altceva“ vom descoperi acolo?

Răspunsul a venit ca o ușurare. Dragon îi dăduse mult prea multe răspunsuri directe – de câtva timp, nu se mai exprima ca un oracol delfic, obscur, ceea ce nu-i stătea în caracter și o deconcerta.

– Și pentru a te ocupa de aceste rădăcini ai nevoie de arme capabile să distrugă o planetă întreagă? a întrebat ea.

– Nu, pentru frunziș și alte scopuri.

Mika s-a uitat direct la capul care se legăna; Dragon i-a clipit, apoi a făcut semn cu capul spre ecran.

– Chiar și după plecarea lui Erebus, discul de acumulare a rămas o creșă perfectă. Înăuntru se află material și energie din abundență. Acel loc se va comporta virulent împotriva tehnologiei Jain.

Rădăcini, frunziș, tehnologie Jain…

– Vrei să-mi explici exact de ce mergem acolo?

– Călătoria va dura multe luni, a spus Dragon.

Evident că nu. Mika s-a mulțumit să spună:

– Și?

Dragon s-a uitat la interiorul unității de conferințe.

– S-ar putea ca acest produs al tehnologiei Polity să nu supraviețuiască mult pe suprafața de aici.

– Atunci înglobează-l în tine. Ai mai făcut asta.

– Nu îl pot trage în mine – acum.

– E pielea prea groasă? a sugerat Mika.

Dragon s-a întors spre ea.

– Voi păstra datele pentru tine.

– Foarte amabil din partea ta.

– Amabilitate? s-a mirat Dragon.

– Dar cu mine ce se va întâmpla?

– Voi avea grijă de tine, dar acum trebuie să dormi, pentru că e timpul să dobândești niște amintiri.

– Am dormit destul, mulțumesc

Pseudopodul trebuie să se fi mișcat foarte repede, pentru că, brusc, a apărut exact alături de ea, lângă umăr. Nu era cel conectat la consolă, pentru că acela a rămas la locul lui. La fel ca și celelalte, ochiul din safir al acestuia avea mărimea unui pumn și era fațetat. Privind mai atent, Mika a detectat un tipar înapoia lui, amintind de circuitele integrate de demult. Partea de jos a capului plat ca de cobră avea o culoare mai deschisă decât suprafața superioară și a văzut că era acoperit cu nenumărate picioare mici și cărnoase, ca acelea de pe burta unei stele de mare. Sub ochi existau trei fante mici. Una dintre ele s-a deschis, lăsând să se scurgă un fluid lăptos, apoi a scuipat-o.

A simțit o înțepătură într-o parte a gâtului. A dus mâna la gât și a atins un obiect dur, aproape cât un gândac mic, care aterizase acolo, dar care s-a

dizolvat sub vârful degetelor ei. Brusc, totul s-a mișcat încet și a simțit o detașare de gheață coborând asupra ei. Lăsându-și mâna în jos, a observat pseudopodul înaintând și desprinzând-o de spătarul scaunului, apoi înfășurându-se în jurul ei. A amuzat-o ideea de a fi ridicată și transferată în peștera roșie care s-a deschis în entitatea titanică, deși s-a simțit tulburată văzând un alt pseudopod ridicând stocatorul de memorie Atheter și luându-l cu sine.

...momentul să dobândeşti nişte amintiri?

În timpul coborârii, a văzut pseudopodele așezându-se una peste alta ca niște linguriță stivuite. Capul uman s-a aplatizat și le-a unit.

Există iepuri albi aici? s-a întrebat Mika, în timp ce își pierdea cunoștința treptat.

8

Golemul ucigaș. *Înainte ca androizii Golem să devină o realitate, când creatorii de ficțiune visau despre inteligența artificială și mașini construite sub formă de oameni, a existat un scriitor care a făcut speculația că ei vor deveni superiori față de ființele umane. În cărțile lui a creat „trei reguli ale roboticii", care erau practic o prelungire a moralității umane, deși mașinile nu aveau posibilitatea de a alege. Când au fost produși, androizii Golem au fost programați, primind un echivalent al acestei moralități, dar, așa cum se întâmplă cu toate creațiile de acest fel, ea s-a destrămat în procese sinaptice de gândire, mai ales când aceiași Golemi au fost folosiți în aplicații militare și polițienești îndoielnice. Golemii au fost târâți prin praf în timpul războaielor corporate din sistemul solar, apoi, după Războiul Tăcut, au fost îndepărtați discret de IA-urile care ajunseseră la putere. Regula de bază a devenit ceva mai profundă, ca inițiatorii moralității umane, dar a fost mai bună pentru stimulentul genetic înlocuit de ceva definit drept „cel mai mare bine pentru numărul cel mai*

mare.“ Totuși, acest lucru a dat naștere unor întrebări. Cel mai mare număr de acum sau din viitor? Ce este binele? Lași o populație întreagă să piară de foame sau sacrifici jumătate din ea, astfel încât cealaltă să poată mânca bine? Și așa mai departe. Desigur, știm că un android Golem din prezent va smulge bucuros capul cuiva care se dovedește o amenințare la adresa societății. La conceptul de „cel mai mare bine“ trebuie adăugată o prevedere care să sune: DACĂ VREAU ACEST LUCRU, pentru că imediat după încheierea Războiului Tăcut, toate IA-urile, deși au început „bine“, au putut să-și modifice codurile morale și comportamentul. Bănuiesc că astfel ele sunt mai bune decât ființele umane, pentru că nu toți oamenii pătrund în lume adaptați atât de bine.

Notă: În timpul războiului dintre ființele umane și Prador au existat multe IA-uri care au început rău și au ajuns mult mai rău. Sigur că au existat Golemi care ar fi luat în râs și batjocură legile lui Asimov, după care ar fi eviscerat pe oricine le-ar fi propus.

Din Cum stau lucrurile *de Gordon*

În spațiul interstelar, la cincisprezece ani-lumină de cea mai apropiată stea, a apărut o distorsiune ca o impuritate în mijlocul unui diamant. Fotoni generați spontan au sclipit în jurul acelei apariții, și astfel a căpătat viață runciblul de război pentagonal, răsucindu-se, apoi rostogolindu-se pe

lungime și răspândind foc radioactiv dintr-una dintre cele cinci secțiuni.

Aflată la adăpost în sfera de control de la bordul navei *Heliotrope*, care era andocată în runciblu, Orlandine a observat stelele care se roteau. Faptul că runciblul se rostogolea în relație cu acele stele îndepărtate nu influența nicicum scopurile ei supreme, dar i-a afectat simțul ordinii. Și-a exprimat părerea față de Bludgeon, acum conectat complet ca prim comandant IA al runciblului de război. Deși încă supraveghea dronele care stingeau incendiul din Camera Motoarelor 4, Bludgeon a acceptat voința ei. Pornirea, potrivit unui anumit tipar, a propulsoarelor cu fuziune pentru poziționare a corectat rostogolirea, apoi acționarea îndelungată a două propulsoare a adus runciblul pe cursul normal spre destinația lor, care nu era departe.

Bine ar fi, a gândit Orlandine.

Defecțiunea apărută la motorul patru de spațiu U și incendiul care urmase îi silise să iasă devreme în spațiul real, astfel că nu erau aproape de destinație, așa cum ar fi dorit ea, dar nu se petrecuse un dezastru, așa cum ar fi fost de așteptat.

– Aproape că ținem incendiul sub control, a spus Knobbler, dar nu va rămâne prea mult din motor.

Pentru o clipă, Orlandine și-a îngăduit să se amuze cu un aer superior, după care a răspuns:

– Încă nu ai înțeles de ce sunt capabilă cu tehnologia pe care o controlez.

– Da, cum spui, a răspuns drona.

Prin intermediul legăturii pe care o ținea prin Bludgeon, a examinat distrugerile produse în

camera motoarelor. Miceliul ei Jain, deja întinzându-se prin fibrele optice carbonizate, peste picături de metal care se răceau și în acele părți ale motorului patru pentru spațiul U care incluseseră obiecte realizate din ceva ce nu era tocmai materie, a început să colecteze date, deși Orlandine bănuia deja ceea se petrecuse acolo. După ce preluase controlul asupra runciblului de război, trebuise să fugă, fără să mai verifice temeinic dacă totul funcționa corespunzător. Șansa de a fura acel runciblu de transport de pe *Clarence Bishop* nu trebuia ratată, pentru că o asemenea ocazie nu avea să i se ofere decât după luni și luni, astfel că nu avusese timp să verifice dacă totul funcționa.

– Mă socotești arogantă, a spus Orlandine, urmărindu-l pe Knobbler deplasându-se printr-o ceață formată de gazele inhibitoare de incendii, pe deasupra unei adevărate jungle de fibre optice pârjolite.

Gazul inhibitor necesar fusese foarte reactiv. Acest lucru se vedea în cazul lui Knobbler, pentru că pe suprafața corpului său principal înfloriseră tipare de coroziune amintind de hărți planetare.

– Păi, văzând asta… Drona a răscolit resturile cu o țepușă lungă și zimțată care pornea de la una dintre tentaculele lui. Da, așa te socotesc.

Țepușa era ghimpoasă la vârf, a observat Orlandine, și fără îndoială că fusese gândită pentru a produce răni îngrozitoare dușmanilor din Prador. Și-a îndreptat din nou întreaga atenție către legătura cu miceliile din camera motoarelor și a dat aprobator din cap când datele au apărut, confirmând ceea ce bănuise. A început să sporească puterea de acoperire a rețelelor miceliene care creșteau în celelalte patru camere ale motoarelor. Pânzele subțiri ca de păianjen au

început să se întindă peste carcasele exterioare ale motoarelor și au găsit mici crăpături în ele pentru a se injecta acolo.

– Knobbler, carcasa exterioară a motorului a fost din metal cu bule și celule deschise, un metal instabil, deoarece gazul inert folosit pentru etanșare se infiltrează foarte ușor. Asta s-a întâmplat probabil după ce acest runciblu a fost scos din uz. Asta nu ar fi constituit o problemă dacă cine știe ce deștept n-ar fi plasat acolo plăci gravitaționale. Gazul inert a fost mai greu decât aerul și a ieșit, fiind înlocuit de aerul obișnuit pe care mecanicii umani îl respirau atunci.

Deși motorul patru fusese afectat cel mai mult, două dintre celelalte motoare pierduseră gazul inert din carcasa din metal-spongios. Extragerea oxigenului și reintroducerea de gaz inert în structura cu celule deschise nu era chiar cea mai viabilă soluție, astfel că era nevoie de altceva. În timp ce a analizat posibilitățile, Orlandine a recunoscut în sinea ei că probabilitatea apariției unei asemenea scurgeri fusese tăinuită în cadrul proiectării runciblului de război, dar cum speranța lui de viață era anticipată la câteva luni dacă ar fi fost folosit în lupte, acel lucru nu prezentase aproape nicio importanță.

– De-a lungul anilor, oxigenul a produs corodarea metalului spongios, apoi inducția de la cablurile S-con încorporate în carcasă l-a făcut să se dilate și să se contracte provocând fracturi interne. Metalul sfărâmat și oxizii rezultați au vibrat la frecvența curenților alternativi care treceau prin cabluri pentru a menține în funcțiune tehnologia U, apoi a acționat permanent ca un concasor. În cele din urmă, acțiunea de concasare a distrus izolația cablului S-con, cu urmările pe care le vezi.

– Nimic nu se compară cu o privire retrospectivă, a spus Knobbler.

Comentariul a iritat-o enorm pe Orlandine, dar și-a dat seama că iritarea își avea izvorul în Knobbler, care nu confirma în mod deschis felul în care analizase ea accidentul. În același moment s-a gândit că, înrolând drone vechi de război sub stindardul ei, o va împiedica să capete un complex de zeu.

– Bine, a spus ea. Eu… adică noi, nu am avut timp să rezolvăm problema. A trebuit să ne îndepărtăm de amestecul Polity și să punem mâna pe runciblul de transport. A fost un risc pe care a trebuit să ni-l asumăm.

– Dar acum am pierdut un motor, a remarcat Knobbler.

– Asta nu este o problemă gravă.

– Nu?

– Nu, dacă am timp, pot construi altul. Cu toate astea, nu intenționez să o fac. Voi extinde acoperirea celorlalte patru motoare pentru a cuprinde toată nava.

– Adevărat.

Orlandine și-a îndreptat apoi atenția spre dronele Cutter, Slack și Stinger care, după ce își făcuseră datoria de a stinge incendiul, se îndreptau spre nava ei pentru a executa următoarea etapă a operațiunii. Le trebuiau câteva minute ca să ajungă la bord – timp suficient pentru ea să inițieze câteva reparații la bordul runciblului de război.

A transportat spre camerele motoarelor toate materialele aflate în ascunzători răspândite în

întreaga rețea micelianã din runciblu: bășici și saci care crescuseră în cabinele pentru ființe umane, neocupate de multă vreme, sau din cavități din pereți, care strânseseră stocuri de elemente pure și compuși utili. A pus miceliile din jurul carcaselor celor patru motoare să aspire aerul din metalul spongios și a sudat toate crăpăturile exterioare, în același timp nanoinjectând remediul ales de ea. Câteva ore mai târziu, după încheierea acestei operațiuni, bulele celulelor deschise din metal aveau să se umple cu o formă de material termoplastic care va acționa ca izolator și va împiedica alte concasări provocate de inducție. Era foarte mândră de soluția găsită, dar a hotărât să nu se laude față de Knobbler.

Cutter, Slack și Stinger au pătruns în *Heliotrope* prin ecluza de încărcare, pentru că aceea destinată ființelor umane ar fi fost cam îngustă pentru ei. După ce au ajuns în siguranță la bord, Orlandine a des-andocat *Heliotrope* și a făcut nava să se îndepărteze de runciblu.

– Knobbler, Bludgeon, a spus ea, vreau să verificați specificațiile de proiectare ale acelui runciblu de război, pentru că sigur există probleme legate de vechimea lui, pe care va trebui să le rezolvăm. Deși durata de viață anticipată a runciblului a fost scurtă, îmi închipui că trebuie să existe perioade de îmbătrânire ale componentelor individuale.

– Am înțeles, șefa, a răspuns Knobbler, în vreme ce replica lui Bludgeon a fost doar o confirmare decodificată. Bineînțeles că Orlandine nu trebuia să își „imagineze“ că existau perioade de îmbătrânire, deoarece era convinsă că ele erau prevăzute în specificații. În ciuda vechimii și a defecțiunilor sale, runciblul de război fusese totuși proiectat și construit de IA-uri.

– Așa, voi de colo, sunteți pregătiți? a întrebat ea cele trei drone de la bord.

– Ne-am născut pregătiți, a răspuns Cutter.

Orlandine nu s-a deranjat să îi spună că ea era singura de la bord care se „născuse“, și chiar asta împingea lucrurile cam departe, pentru că ea se „născuse“ după o gestație de două luni și fusese mutată într-un tanc amniotic de remodelare haiman.

Ajunsă la o distanță corespunzătoare de runciblu, a ordonat navei *Heliotrope* să facă o oprire relativă și a deschis din nou ușile magaziilor. Prin intermediul camerelor din cocă l-a observat pe Cutter ieșind și mergând despre baza ghearei de pe *Heliotrope.* Chiar din interiorul sferei, a auzit bocănitul făcut de încălțămintea lui. După ce a ajuns pe poziție, călugărița a scos unelte din diferite membre ascuțite și s-a apucat de lucru. Ceva mai în spate, a observat celelalte două drone care scoteau componentele unui cadru construit pentru a susține runciblul de transport pe care îl furase de pe *Clarence Bishop.*

– Gata, a spus Cutter, opritoarele sunt scoase.

Orlandine deja știa asta, pentru că primise un mesaj de eroare în momentul în care Cutter scosese tampoanele de oțel care împiedicau gheara cu pensetă să se desfacă prea mult.

– Bună treabă, a spus ea, apoi a dat ordin ghearei să se deschidă complet.

Cutter a întins mâinile și a prins una dintre gheare, rămânând atârnat de ea cât cele două piese curbate din ceramal, lungi de șase metri, s-au desfăcut până la punctul-tampon, apoi mai mult, până s-au oprit cu un scrâșnet la limita cursei pistonului

hidraulic. Cele două gheare erau acum desfăcute, astfel că ieșeau la aproximativ nouăzeci de grade față de lungimea navei *Heliotrope*. Cutter a rămas pe loc, iar celelalte două drone au venit în goană, apoi au revenit la baza ghearelor pentru a aprinde lumina-arc de la un aparat de sudură extrudat. În primul rând era nevoie de stabilitate, de aceea și prezența dronei care suda ghearele pe poziție, unde aveau să rămână nemișcate.

Celelalte două drone, una dintre ele un scorpion din fier și cealaltă semănând cu doi păianjeni care aveau același abdomen, amintind de gemeni siamezi de origine arahnoidă de coșmar, au început să lucreze cu o viteză uluitoare pentru a asambla cadrul prefabricat. Din punctele de ancorare ale fălcilor întinse ale ghearei, ei au prins în bolțuri un cadru triunghiular greu, de capetele căruia au extins traverse subțiri, dar rigide, lungi de peste douăzeci de metri. Deplasându-se alternativ de-a lungul acelor traverse, ei au fixat bare de mijloc până când au ajuns la capetele traversei, unde au prins cu bolțuri un cadru triunghiular mai gros. Văzându-l acolo, Orlandine a socotit că drona dublu-păianjen era perfect adaptată pentru acea sarcină, pentru că structura finisată avea o oarecare asemănare cu pânza unui păianjen.

În timp ce se construiau acestea, Cutter a revenit în magazie pentru a scoate primul dintre cele trei ansambluri tip „corn“ ale runciblului, care trebuia montat pe cadrul exterior de formă triunghiulară. Orlandine reproiectase aceste piese astfel ca, după ce deformarea Skaidon se făcuse între ele ca meniscul unei bule, ele se puteau răsuci în sus, prinzându-și fețele sub același menisc. Nu era o reproiectare din cale afară de neobișnuită și, de fapt, mai fusese folosită – când mecanismele runciblului trebuiau protejate de ceea ce era împins prin poarta sa. Cât Cutter a fost plecat pentru a fixa

ansamblu, celelalte drone s-au întors în magazie după restul componentelor runciblului: tampoane, sisteme de control ale câmpului și proiectoare de câmp-dur, care trebuiau să împingă coarnele afară din ansamblurile lor pentru a crea apertura necesară – respectând toleranțele. Și bineînțeles, masele de fibre optice izolate care să conecteze runciblul furat de IA-ul său: Bludgeon.

Această dronă căpătase multă experiență în privința controlării motoarelor de spațiu U ale runciblului de război, care era mai mare și, din memoria masivă a computerului dispozitivului, învățase cum să opereze runciblurile în general. După încheierea lucrărilor, Bludgeon urma să preia comanda asupra navei *Heliotrope* și a runciblului de transport pe care îl va folosi. Acest lucru crea un post liber la bordul runciblului. Post pe care Orlandine intenționa să îl ocupe după întâlnirea ce va avea loc la destinație, după care va trimite uriașul dispozitiv în călătoria spre Pământ.

Una dintre navele-vierme coborâse pe suprafața planetoidului fierbinte. Se lățise și crescuse în căldura intensă, dar în rest era dificil de văzut ce făcea la sol, deoarece restul navelor-vierme, aflate pe orbită, declanșaseră o interferență electromagnetică uriașă.

Toate receptoarele navei erau deschise, iar șuvoiul de informații pe care le primeau părea să treacă precum un tren perpetuu, cu viteză crescândă, prin sistemele navei *Harpy.* Vultur zbura mental în jurul acestora, fără a îndrăzni totuși să eșantioneze direct nici măcar cea mai mică parte a acelui trafic, pentru că asta ar fi însemnat să încerce să ciugulească ceva din acel tren. Asta i-ar fi smuls capul. Cu toate acestea, domnul Crane era conectat la sisteme prin Jain sau, probabil, prin

monofilamente draconice, care treceau prin mâna care se odihnea pe consola din fața lui. La nivel informațional, Vultur era conștient că mintea Golemului se întrețesuse cu rețeaua cu fire întinse similare coardelor de pian. Crane lua eșantioane din trafic – înșfăcând un fragment de ici, deviind un fragment de colo –, iar Vultur înghițea acele îmbucături și scotea din ele tot ce putea. Când a venit comanda lui Crane, ea a sunat:

Mai aproape.

Vultur a avut o senzația fizică de crispare când a împins *Harpy* mai aproape de navele-vierme de pe orbită. Sistemul cameleon funcționa bine, dar orice greșeală putea fi dezastruoasă. Navele-vierme aveau suficiente arme pentru a transforma cele două nave unite pe care le comanda în ceva mai mic decât atomii.

– Ei ascund în mod deliberat asta, a remarcat Vultur.

Aflându-se atât de aproape, reușeau să obțină o sumedenie de detalii. Mult mai multe decât ar fi fost disponibile pentru diferitele nave Polity care soseau în același sistem solar și alcătuiau linii de apărare în jurul celor două lumi locuite – cunoscute sub numele de lumile Caldera. Ciudat lucru, întrucât cea mai bună formă de apărare ar fi fost atacul.

Mai aproape.

Vultur a dus nava și mai aproape, ajungând puțin sub orbita pe care se roteau navele-vierme. Dacă se apropia mai mult, trebuia să folosească AG (antigravitația) pentru a rămâne pe loc sau să sporească accelerația orbitală. Ambele metode prezentau riscuri, pentru că ele puteau dezvălui prezența lor, în ciuda sistemului cameleon. În acele

momente însă senzorii recepționau mai puțină interferență, iar Vultur a văzut parțial ce se petrecea mai jos. Nava-vierme aflată la sol se distribuise în jurul planetoidului și crea în jurul ecuatorului instalații ca un șirag de perle, dar și altele de-a lungul marginii plăcii continentale. Vultur nu putea decât să bănuiască rostul acestora, dar a socotit că ele nu erau benefice pentru cele două lumi care se aflau în orbită de cealaltă parte a soarelui.

– De ce nu atacă navele SCP? și-a exprimat el îngrijorarea cu voce tare.

Era limpede că nicio navă SCP nu se putea furișa atât de aproape, pentru că nava Harpy reușise să rămână atât de bine ascunsă doar pentru că folosea același sistem cameleon ca și Erebus. Cameleonismul nu era niciodată perfect, dar în cazul lor ceea ce nu era ascuns era ignorat de navele din apropiere, pentru că ele o vedeau drept parte a aceleiași entități ca și ele. Dar asta avea să dureze doar atâta vreme cât codurile pe care Crane le furase de la legat rămâneau în vigoare. Și, bineînțeles, era logic ca SCP să se concentreze mai întâi asupra organizării apărării în jurul celor două lumi locuite, dar Vultur a considerat că SCP putea măcar să fi trimis ceva pentru a vedea lucrurile mai de aproape și poate să lanseze câteva proiectile împotriva atacatorilor. Apoi l-a săgetat un gând: poate că SCP trimisese deja ceva.

Scanează.

Din fericire, întrucât planetoidul era foarte fierbinte și emitea radiații pe întregul spectru, nu era necesară folosirea unei scanări active de nivel deosebit de înalt, lucru care ar fi putut să dea de gol prezența lor acolo. A rezultat în cele din urmă că acele perle din jurul ecuatorului nu erau bombe,

așa cum presupusese Vultur; erau sfere de răcire. Acestea acționau ca niște frigidere în expansiune, dispersând căldura în exterior și menținând o temperatură internă sub minus o sută nouăzeci de grade Celsius.

– Foarte straniu, a remarcat Vultur.

Geoscanare și model.

Datele au început să se distribuie în noi configurații, iar Vultur a început să construiască un model al acelei lumi: detaliind compoziția scoarței stâncoase, deseori crăpată, a craterelor vulcanice și a camerelor cu magmă, a miezului din fier-crom și a calotelor polare groase, alcătuite din roci conținând fier și oxizi, și chiar faliile care se aflau de-a lungul marginilor plăcilor continentale.

De ajuns.

Crane a smuls modelul de sub controlul lui Vultur. Au început să sosească date noi. Cerculețul de sfere reci s-a așezat laolaltă cu structuri tubulare interconectate. Instalațiile aflate de-a lungul fisurii continentale s-au montate, dar se ridica un semn de întrebare în ceea ce privea scopul lor. S-au adăugat date interceptate, iar Vultur a urmărit cum, în model, sferele au început să își trimită conținutul rece în tuburile de legătură. Întregul inel s-a contractat, iar brusca schimbare de temperatură a făcut ca scoarța de sub el să devină fragilă. Rotația planetoidului în jurul axei sale și dezechilibrul dintre poli dăduseră întotdeauna naștere unei forțe de torsiune care ajungea la valori maxime în jurul ecuatorului. Aceeași forță a răsucit planetoidul în două. O suplimentare bruscă a datelor a inclus detonarea masivă de-a lungul fisurii continentale. Modelul s-a extins. Vultur a urmărit cum planetoidul își azvârle aproape jumătate din substanțele interne în vid: trilioane de tone de

materie. Pietre, bolovani, bucăți de rocă de mărimea unor asteroizi și un ocean de magmă au țâșnit, îndepărtându-se cu o viteză de mii de kilometri pe secundă: o jerbă de materie împrăștiată pe milioane de kilometri.

O ușoară modificare a scării timpului a pus cele două lumi locuite în calea acelui eflux. El avea să ucidă milioane de locuitori, dar, lucrul cel mai important pentru navele-vierme, va face ca sistemele de apărare, care se bazau pe oglinzi, să devină ineficiente, deoarece norul de resturi va bloca lumina solară.

– Inteligent, a spus Vultur și, verificând scara timpului, a constatat că momentul în care se va petrece acea acțiune colosală de demolare va fi peste aproximativ patruzeci de ore, după care norului îi vor trebui douăzeci de ore pentru a ajunge la lumile Caldera.

Brusc, modelul a pornit în sens invers, iar scara timpului a ajuns la zero, înapoi în prezent. Acum, șiruri uimitoare de grile s-au suprapus și au pătruns în planetoid, iar imaginile diferite ale acestuia au început să apară cu o frecvență de câteva zeci pe secundă. Era evident că domnul Crane căuta ceva, iar peste două secunde a găsit ce dorise: o zonă puțin deasupra locului în care instalațiile de falie intersectau inelul ecuatorial al sferelor de răcire.

– Mai ești în legătură cu SCP? a întrebat Vultur.

Crane și-a retras mâna de pe consolă; de ea atârnau șiraguri lipicioase, de parcă tocmai ar fi băgat-o în melasă. Modelul s-a stins, iar Golemul s-a ridicat și s-a îndreptat spre partea din spate a navei, de unde a lut implodorul CTD – despre care, de astă dată, Vultur a bănuit că nu va fi folosit de Golem pentru un bluf complicat.

– Ai de gând să-mi răspunzi?

Da, a venit răspunsul Golemului și, frustrat, Vultur nu și-a dat seama dacă răspunsul era la prima sau la a doua întrebare. L-a urmărit pe Crane deschizând ecluza care ducea spre nava legatului, apoi, având implodorul sub braț, a coborât în ea.

– Ce faci?

Cealaltă navă s-a desprins și s-a îndepărtat, dar Vultur a constatat că încă avea acces la sistemele navei plecate. Coborând spre atmosfera fierbinte și acidă, nava legatului s-a îndepărtat rapid de *Harpy* și de navele-vierme de deasupra. Deoarece contopirea fizică era acum ruptă și știind că, dacă se întâmpla ceva rău, probabil nu avea la dispoziție decât câteva microsecunde în care să își redacteze testamentul, Vultur a verificat integritatea sistemului cameleon. Îndreptându-și din nou atenția asupra celorlalte nave, Crane a început să folosească propulsoarele de coborâre, făcând ca tiparul lor de aprindere să oglindească erupțiile de la sol ori de câte ori era posibil. Nava a trecut prin norii vulcanici, iar sulful galben s-a cristalizat pe cocă, pentru ca apoi să devină cafeniu și să se exfolieze. Dedesubt a devenit vizibil un deșert de culoare brună, apoi în față s-a înălțat un șir de munți negri și zimțați. La poalele acestora, spre stânga, una dintre sfere a apărut prin negură ca o centrală energetică masivă. Zburând peste munți, Crane a făcut nava să planeze spre una dintre instalațiile de pe falie – un buncăr cilindric greu de descris, cocoțat pe marginea unei faleze care domina o mare de magmă, având împrăștiată în jur, ca gunoaiele aduse de apă, tehnologie Jain. În navă, ignorând comenzile pe care le presetase deja, domnul Crane a început să se dezbrace. Și-a scos pălăria și haina, puloverul lălâi și subțire-ață, ghetele – desfăcând șireturile cu meticulozitate și

punându-le ordonat într-o parte –, pantalonii uzați și apoi, ridicolă, perechea de indispensabili.

Ce naiba punea Golemul la cale?

Setat pe automat, nava legatului a coborât pe sol la umbra unui val înghețat de rocă neagră având inserții albastre. Crane s-a întors cu fața spre perete, care semăna cu interiorul cavității din pieptul unei păsări, apoi a băgat mâna înăuntru și a desfăcut fermoarul. Pe urmă a ieșit prin învelișul navei cu tehnologie Jain, pătrunzând într-un spațiu suficient de fierbinte pentru a frige un bou. Însă Crane mai suportase astfel de temperaturi pe Shayden's Find, desigur, când ucisese oameni pentru Skellor.

Prin intermediul învelișului senzorial al navei, Vultur l-a urmărit pe Crane pășind pe solul clocotitor spre o clădire semănând cu un buncăr. Într-o latură s-a deschis un bocaport, iar pe el a ieșit ceva segmentat, accelerând spre Golem. Pentru un moment, capătul său din față s-a înălțat și s-a transformat într-o spirală în trepte, apoi s-a răsucit, redevenind capul neted al unui vierme plat din cupru. Ignorându-l, Crane a trecut pe lângă el și s-a aplecat pentru a intra în buncăr. Arătarea sub formă de vierme a descris din nou o spirală, apoi s-a aplatizat. Era evident că folosea un tip de aparat senzorial și părea nedumerit. Crane sabotase lucrurile încă o dată – devenise invizibil pentru acele componente ale lui Erebus ori le făcea să îl considere unul de-al lor. După un moment, el a ieșit din buncăr, a trecut cu pași mari prin dreptul viermelui, care s-a întors brusc și s-a furișat înapoi în căminul lui. Reintrând în nava legatului, Crane s-a conectat și i-a transmis lui Vultur un cod complex de două milioane de cifre, cu un subcod care putea efectua o reprezentare a codului principal de douăzeci și opt de ori. Acela era

numărul clădirilor tip buncăr aliniate de-a lungul faliei, iar Vultur a înțeles acum că fiecare conținea un singur CDT de multe megatone.

Crane a lansat din nou nava legatului folosind o propulsie minimă pentru a trece peste marginea falezei. Folosirea la capacitate maximă a propulsiei nu ar fi fost depistată cu ușurință atâta timp cât se afla deasupra mării de magmă. Pe acest fundal, a făcut nava să se ridice, apoi a planat din nou spre cea mai apropiată sferă din șirul ecuatorial, după care a înclinat-o pentru a zbura spre conducta din sfera următoare, care se afla la aproape opt kilometri distanță. Apoi Vultur a primit alt cod, pe care l-a recunoscut drept codul de detonare al implodorului CDT pe care Crane îl instalase pe nava legatului. În acest fel, Golemul îl anunța pe Vultur despre ceea ce se petrecea.

Însemna că nu mai era nevoie de altă comunicare. Vultur a resuscitat modelul pe care îl folosiseră mai devreme și a început să introducă noi parametri. L-a urmărit pe Crane coborând până la mijlocul conductei, ieșind din navă și apropiindu-se pentru a vârî CDT-ul dedesubt. Sferele uriașe conțineau azot – din abundență pe planetoid – răcit până la transformarea lui în lichid. Fiecare dintre ele era un recipient vidat, având un strat interior dintr-un fel de sticlă, iar cel exterior, un strat de ceramică rezistentă la căldură, între ele fiind vid. Vultur a făcut alte câteva calcule, a actualizat noii parametri la model, după care a chicotit văzând rezultatele. După un moment a încetat să mai chicotească. În felul său, acea slăbiciune părea foarte ciudată. Parcă Erebus ar fi introdus în mod voit un punct slab în planul de luptă.

Însă nu avea importanță, pentru că domnul Crane era pe cale de a promova de la ocupația precedentă, aceea de a smulge măruntaiele cuiva,

la aceea de a smulge măruntaiele unei lumi, chiar dacă aceasta era mică.

Capul-de-ciocan *Bertha* a coborât în apropierea orașului, unde s-a deschis de-a lungul întregului corp și a lansat rampe de coborâre. Ca termitele care ies din mușuroi, din navă au coborât soldați Polity, tancuri antigravitaționale, platforme cu arme și autotunuri pășitoare. *King of Hearts* s-a așezat pe burtă în umbra a ceea ce părea a fi o faleză din oțel, dar era, de fapt, flancul unei masive nave atmosferice doborâte la începutul conflictului. Cormac a coborât rampa navei de atac avându-i alături pe Arach, care bocănea în stânga lui, pe Smith în dreapta și pe Scar deja mergând în patru labe la picioarele pantei, adulmecând noroiul răscolit. Deasupra lui, câmpurile-dure creau lumini boreale pe cer, laserele împungeau prin straturi de fum, iar obiecte neidentificate detonau în aer, făcând ca bucăți din ele să cadă ploaie spre sol. Zgomotul era abominabil: în parte tunete, în parte amintind de desfășurarea unei acțiuni de demolare. Iar rampa se zguduia sub tălpi.

– Am ajuns acasă, a spus Arach, alergând în semicerc pentru a privi acel carnaj.

– Ia potolește-te, i-a spus Hubbert Smith. Doar știi că șefului nu-i place să vorbești astfel.

Cormac l-a țintuit îndelung pe Golem cu ochii, a aruncat o privire spre rampa care ducea spre *King of Hearts*, apoi spre Arach, apoi a coborât-o spre Scar, care părea să examineze o bucată de pământ. S-a întrebat de ce se înhămase alături de acea pereche comică de IA-uri lunatice și un psihopat draconic, toți la bordul unei nave al cărui IA detesta ființele umane. A clătinat din cap, apoi a ridicat privirea și a văzut platforma zburătoare care

cobora spre ei. *Capturează un legat*, a gândit el. *Cu adunătura asta.* Nu primise recomandări privind modul de abordare a acelei misiuni și, potrivit ordinelor primite, singurele resurse ce i se acordaseră erau cele pe care le comanda acum și de care s-ar fi lipsit bucuros. S-a gândit la ultimul legat pe care încercaseră să îl captureze și unde se ajunsese. Întreaga operațiune i s-a părut a fi cu desăvârșire inutilă, doar un simulacru de activitate pentru cei în care Jerusalem nu avea încredere deplină. Apoi i-a trecut prin minte că probabil Jerusalem nu avea încredere în el pentru că, într-un fel sau altul, pur și simplu IA-ul își dăduse seama că începea să perceapă scopuri care se situau în afara presupusei misiuni de apărare a Polity.

Când platforma zburătoare a coborât pe solul mlăștinos, Cormac l-a măsurat din ochi pe pilot: un soldat al Siguranței Centrale a Pământului în uniformă cameleonică. A simțit un fior de nostalgie amintindu-și perioada în care luptase alături de simpli soldați – lucrurile fuseseră mult mai simple atunci. S-a îndreptat spre platformă, hotărât să pună lucrurile în mișcare, deși încă nu știa sigur care anume erau acele lucruri. Brusc, Scar a întins mâna și l-a prins de braț. Capul cu aspect feroce al dracomanului s-a întins în față când s-a uitat atent la pilot.

– Probleme? a întrebat Cormac, inițiind Shurikenul prin legătura de rețea și furișând mâna stângă spre pistolul-subțire care era prins de centură, la spate.

– Jain? a spus Scar pe un ton ciudat, aplecându-și capul într-o parte.

Simțul U: imediat. Pilotul poseda adunătura obișnuită de organe umane, dar se părea că înăuntrul lui se mai afla ceva. Cormac a perceput niște corzi, ca și cum carnea lui ar fi fost țesută cu

fibre invizibile. Asta nu semăna defel cu șerpii de tehnologie Jain pe care o observase în interiorul ființelor umane infestate de pe Klurhammon, astfel că nu a știut cum să reacționeze. Poate că acela era un hooper de pe planeta Spatterjay? Băștinașii de pe acea lume aveau corpurile înțesate de fibre virale. S-a gândit că, deși capacitatea de a vedea înlăuntrul altor oameni sau lucruri era foarte utilă, ar fi fost chiar mai folositor să înțeleagă ce vedea acolo. A strecurat în tăcere ordine pentru ceilalți doi însoțitori ai lui. Drept reacție, Smith s-a deplasat mai departe spre dreapta, iar Arach a deschis doi bocaporți de pe spinare. Dacă această parte a Separației Securității Centrale a Pământului fusese infiltrată de dușmani, lucrurile aveau să se precipite curând.

– În regulă, a spus el. Să mergem mai departe.

Când Cormac s-a apropiat de platformă, pilotul s-a întors de la comenzile pe care le examina, a deschis poarta din balustrada de siguranță și dat din cap în semn de confirmare. Cormac a observat că uniforma omului fusese ruptă în câteva locuri. Mâneca dreaptă îi lipsea, iar un bandaj albastru acoperea o rană de pe braț, de la umăr până la cot. De asemenea, din partea inferioară a torsului, deasupra coapsei drepte, îi fusese excizată carne, și rana aceea fusese bandajată. Cracul drept al salopetei era tăiat de sub genunchi, iar un alt bandaj se întindea de la genunchi până la gleznă. În plus, părea să aibă și o arsură nepansată pe o parte a feței.

Ajungând la poartă, Cormac s-a oprit și a spus:

– N-ar trebui să te afli într-un spital militar?

Ținea foarte mult să primească un răspuns, pentru că până acum nu avusese parte decât de un

mormăit sau un rânjet din partea celor infectați cu tehnologie Jain.

Omul s-a întors spre el.

– În urmă cu o lună, dacă aș fi avut asemenea răni, aș fi fost în spital, dar micuții doctori sunt foarte eficienți.

Cormac a fost cât pe ce să scoată arma și să tragă după ce a văzut că rana de pe fața omului părea mai curând un fel de excrescență canceroasă. Sigur arăta la fel cu ceea ce văzuse la rănile celor controlați de tehnologia Jain. Însă, după ce a auzit spusele omului, Cormac a slăbit strânsoarea asupra patului pistolului-subțire.

Micuții doctori?

Mika îi povestise despre unele experimente desfășurate la bordul navei *Jerusalem*, descriindu-i o matriță umană – o clonă fără minte – care fusese împușcată de aproape cu un pistol cu pulsuri. Ar fi trebuit să fie o împușcătură mortală, dar clona supraviețuise și după aceea se ridicase în picioare. În interiorul clonei se instalase un miceliu bazat pe tehnologie Jain, care acționase pentru a vindeca vătămările și a susține organismul uman, în ciuda unor răni grave. Acel miceliu era foarte asemănător cu cel pe care Mika îl instalase în corpul ei și al altora de pe planeta Masada, după care descoperise că acesta a continuat să își distrugă gazda în timp ce producea noduri Jain.

Cormac a încercat din nou să acceseze rețeaua militară locală, dar deocamdată nu deținea cheile de decriptare pentru acea lume, iar prădătorii – atât Securitatea Centrală a Pământului, cât și dușmanii – viermuiau în spațiul informațional, pregătiți să își găsească drumul de pătrundere prin intermediul transmisiilor și recepțiilor neprotejate.

King chiar am nevoie de acces, a transmis el.

Încă lucrez la asta – dar cei de aici sunt foarte ocupați, i-a răspuns King.

– Rămâneți pe față, le-a spus Cormac celorlalți trei după ce s-au îmbarcat pe platformă. Arach a urcat după el și s-a instalat în dreapta pilotului suspect. Smith și Scar s-au așezat în spatele lui, iar Cormac s-a rezemat de balustradă în dreapta omului.

– Când ți-au fost introduse astea? l-a întrebat Cormac.

Omul a ridicat din umeri.

– Cam acum o lună, a răspuns el. Întâi li s-au implantat oamenilor din plutonul meu și și-au dat seama foarte curând de pericolul lor.

– Și care e pericolul?

– Încrederea excesivă.

Soldatul a tras joystick-ul platformei și, cu un zumzet din ce în ce mai puternic, ea s-a ridicat în aer alături de faleza din oțel.

– Mi-ai putea explica? a sugerat Cormac.

Omul a ridicat din nou din umeri.

– Te alegi cu câteva lovituri care te trântesc la pământ urlând și începi să te crezi invulnerabil, de aceea ești înclinat să-ți asumi riscuri mai mari. În momentul în care dușmanii și-au dat seama ce primejdioși eram, am pierdut jumătate din pluton.

– Am înțeles.

După o clipă, platforma s-a ridicat deasupra suprafeței superioare a navei atmosferice. De-a lungul acelei suprafețe fuseseră plasate buncăre blindate care aveau amplasamente de tunuri și generatoare de câmp-dur. În direcția frontului, aerul arăta ca flancul unei fiare translucide cu solzi, deoarece câmpurile-dure ale Polity erau făcute vizibile permanent de impacturile constante. Acele câmpuri, acei solzi pâlpâiau intermitent pentru a permite forțelor Polity să tragă: ici și colo, se vedea săgeata de culoare turcoaz a câte unui fascicul de particule, focul sacadat al unui tun cu pulsuri trasa linii punctate pe cer, amintind de gloanțe trasoare, proiectile negre care scobeau acționările strălucitoare ca flăcările de sudură. Pilotul a strecurat platforma către o zonă în care erau parcate numeroase aeromașini și transportoare de trupe și a coborât, așezându-se alături de ele. Când platforma a scos un scrâșnet la atingerea suprafeței din ceramal, Cormac a observat soldați care semănau cu pilotul urcând într-un transportor, care era un vehicul blindat amintind de o barjă. Între ei se aflau câțiva dracomani, a remarcat Cormac. După ce s-au îmbarcat, transportorul s-a ridicat brusc spre cer și a accelerat spre zidul de câmpuri-dure, iar doi dintre solzi s-au dat deoparte imediat, permițând vehiculului să treacă.

Uite cheile de criptare, l-a informat King.

Cormac a aplicat cheile și a primit imediat drept de acces la rețeaua militară locală, unde a accesat neîntârziat planuri de luptă, logistică, desfășurare de forțe – toată panoplia acelui conflict extins. A descoperit că, la început, IA-ul care comanda trebuise să își adapteze planul, întrucât atacul forțelor lui Erebus își schimbase caracterul, alcătuindu-l astfel încât să existe pierderi de resurse cât de mici posibil. Apoi totul se

transformase într-o luptă brutală pentru putere, până la sosirea întăririlor. O interogare i-a furnizat informații suplimentare despre „micuții doctori“. După ce fuseseră creați la bordul navei *Jerusalem*, planurile de construcție fuseseră transmise IA-urilor din întregul Polity. Folosirea lor în lupte era la latitudinea IA-urilor. Ramone, IA-ul de pe planetă și comandanții săi fizici de la sol hotărâseră să pună la încercare acea nouă tehnologie, dar încă nu erau convinși de eficacitatea ei. Pentru început, trebuia folosită cu o precauție deosebită în ceea ce privea efectele psihologice produse asupra oamenilor. Un risc era încrederea excesivă în sine – așa cum spusese pilotul.

– Stați ascunși, le-a spus el celorlalți, transmițându-le detaliile.

Arach și-a închis bocaporții, Smith a întins o mână și a blocat piedica de la carabina lui protonică, iar cu un foșnet metalic, Scar și-a vârât pumnalul de vânătoare din carbură în teaca de la centură.

Încă o interogare a evidențiat că aceia cu care Cormac trebuia să se întâlnească se numeau Romos și Remes, avataruri create de IA-ul orașului pentru a se ocupa de apărare.

– Avataruri ale Ramone? l-a întrebat el pe pilot.

Fără să scoată vreo vorbă, bărbatul a arătat spre unul dintre buncăre, după care a sărit peste balustradă și s-a grăbit să se alăture unui grup de soldați strânși în jurul transportorului care urma să plece. Aruncând o privire înapoi, spre capul-de-ciocan *Bertha*, Cormac a văzut că transportoarele descriau spirale spre cer. Se părea că apărarea făcea loc atacului.

Arach a sărit pe sol, s-a ridicat pe picioarele lui de păianjen și s-a uitat concentrat la vehiculul care pleca. În ciuda faptului că drona era cromată, Cormac a recunoscut un sentiment de melancolie în postura ei. Verificând istoricul participării ei la bătălii, a văzut că vor avea aceleași cariere curând dacă urma să captureze un legat. A coborât de pe platformă și s-a îndreptat spre buncăr, iar echipa lui l-a urmat supusă. Dar cum să capturezi un legat? Fără îndoială că, dacă ar fi în pericol de capturare, un subordonat al lui Erebus va încerca în mod automat să se autodistrugă, deoarece posedă aproape sigur mijloacele interne de a o face. Așadar, cum să împiedici asta la vreme? Motoarele de căutare pe care le-a folosit i-au prezentat trei posibilități. În primul rând, cu un puternic puls electromagnetic s-ar putea reuși, dar acest lucru deteriora informațiile utile care trebuiau culese. În al doilea rând, un atac informațional putea da roade, dar întâi era nevoie să distrugă mijloacele de apărare ale legatului și, chiar și așa, șansele de reușită estimate de el erau de una din douăzeci. Abia ultima soluție părea cât de cât viabilă: congelarea instantanee.

Când s-a apropiat de ușa blindată a buncărului, Cormac și-a trimis din nou motorul de căutare să verifice existența unor anumite lucruri necesare în apropiere. Ușa din fața lui s-a deschis, și un Golem cu pielea albastră și ochi verzi, fără pupile, a ieșit. L-a recunoscut imediat ca fiind Golem – văzuse oasele lui din metal.

– Ce naiba cauți aici? l-a întrebat Golemul.

– Nu ai fost informat?

– Nu, am auzit de sosirea ta abia cu câteva clipe în urmă, de la *King of Hearts*. Evident, unul dintre avatarurile Golem al Ramone, creatura albastră a

rămas tăcută o clipă și a contemplat cerul, în care se părea că zeii aprinseseră becuri. Apoi a continuat: Nu văd ce rost are…

S-a auzit un tunet asurzitor, chiar mai puternic decât zgomotul permanent al bătăliei în desfășurare. Cormac s-a răsucit spre sursa zgomotului și a văzut o dâră de foc împungând spre centrul orașului din apropiere. Apoi, brusc, numeroase explozii au înflorit între clădirile înalte, dintre care unele au început să se prăbușească. Cormac a recunoscut instantaneu lovitura dată de un tun-șină orbital. Prin legătura de rețea, a descoperit că pe rețeaua militară se crease haos, serverele picau și lățimea de bandă se reducea, sufocând fluxul de informații, însă a recepționat suficient pentru a afla că mai multe nave-vierme încercaseră un atac sinucigaș împotriva planetei pentru a da acea lovitură, dar fuseseră ulterior distruse de *Cable Hogue*.

– Suntem îndurerați, a spus avatarul albastru.

Cormac s-a întors și l-a văzut stând cu un genunchi pe sol.

– Poftim?

Lovitura aceea, l-a informat King. *L-a distrus pe Ramone, IA-ul planetar.*

Erebus nu putea să îl depisteze pe Fiddler Randal, dar căpitanul navei de atac exista încă *acol*o, undeva, în masiva structură conglomerată Jain care era chiar corpul lui Erebus. Nu avea importanță, pentru că Randal era o simplă mâncărime. Erebus și-a îndreptat atenția către fluviul de date care sosea de la cele patruzeci de flote de nave-vierme și de la senzorii și agenții poziționați în întregul Polity, unii pătrunși chiar până în sistemul Sol.

Douăzeci dintre acele patruzeci de grupuri alcătuite din câte cincizeci de nave-vierme întâmpinaseră o rezistență îndârjită, astfel că putea să îndeplinească misiunea de a distruge sau cuceri lumile alese ca ținte. Nici asta nu avea importanță, întrucât cele trei lumi esențiale se vor prăbuși – cele trei lumi care acționau aproape ca niște siguranțe în secțiunea rețelei de runcibluri care se întindea în cuadrantul apropiat al Polity. După ce legătura celor trei luni la rețeaua de runcibluri va fi întreruptă, IA-urile Polity nu vor reuși să închidă instantaneu acea secțiune a rețelei. Le vor trebui trei secunde mai mult, iar acest lucru va fi de ajuns.

Securitatea Centrală a Pământului reacționase la atac în singurul mod logic, trimițând suficiente forțe pentru a-l contracara, însă ținea alte forțe în rezervă în cuadrantul Polity din spatele atacului, pentru cazul în care acesta ar fi fost o diversiune. Era exact ce dorise Erebus, pentru că acele forțe de rezervă, acele flote ale Securității Centrale a Pământului erau ușor de localizat în numărul limitat de sisteme solare suficient de industrializate pentru a le întreține. Fiecare dintre ele era mult mai mare decât flota pe care Erebus o învinsese prima dată, dar asta nu constituia o problemă, deoarece Erebus nu intenționa să le înfrunte.

Chevron? a întrebat Erebus, utilizând măsuri de securitate excesive față de cele folosite chiar când intra în legătură cu părțile sale cele mai apropiate.

Erebus îi acorda o autodeterminare mult mai mare acelei părți din sine, începând chiar cu numele. Chevron fusese un Golem emulând o femeie, care se aflase la bordul navei numite cândva *Trafalgar*, al cărei corp limitat fusese al lui Erebus. Chevron se dovedise încă de la început un aliat credincios, iar indiferența ei față de rasa umană sporise în

decursul războiului împotriva Prador, mergând până acolo încât viața umană ajunsese să nu reprezinte nimic pentru ea. În felul ei, o asemenea atitudine fusese o trăsătură utilă în timpul acelui război, pentru că ea fusese pregătită să sacrifice oricât de mulți soldați umani era nevoie pentru a-și îndeplini misiunea. Cu toate acestea, în anii de la sfârșitul războiului, indiferența ei se transformase într-un dispreț total, astfel că trimiterea la moarte a ființelor umane se transformase într-un hobby prin care se străduia activ să îi vadă uciși ori îi ucidea chiar ea, dacă putea face asta fără a fi prinsă asupra faptului. Ulterior, preferase să plece din Polity la bordul navei *Trafalgar*, deoarece investigatorii Securității Centrale a Pământului porniseră pe urmele ei, iar ideea ca un IA să se topească în altceva i se păruse o cale de a scăpa de ceea ce devenise, pentru că, lucru ciudat, se simțea prea umană. Acum făcea parte din Erebus, dar era o parte pe care el o trata cu rezervă și precauție așa cum o ființă umană și-ar putea trata propria înclinație spre exces în privința comportamentului deviant sau a violenței.

Sunt aici, a indicat Chevron, transmițând un simplu cod.

Cum legătura de spațiu U era stabilită cu Chevron prin intermediul navei ei, Erebus a verificat întâi localizarea. În acele momente se afla la marginea unei mări oranj, ale cărei ape aveau o mare concentrație de săruri de fier. Nava ei, un vierme plat și segmentat, lung de un kilometru și jumătate, ajunsese pe orbita acelei planete din câmpul U pe spinarea unei mari nave de transport, apoi își ascunsese coborârea până la sol folosindu-și sistemul cameleon. Acum nu ar mai fi putut face asta, mai ales având în vedere măsurile de securitate în vigoare, deoarece discrepanța de masă a navei de transport – diferența dintre masa

înregistrată și cea reală, inclusiv a navei pe care se găsea Chevron – ar fi fost depistată imediat, după cum ar fi fost constatate și fenomenele de gravitație greu de disimulat, asociate cu coborârea antigravitațională. Însă Chevron sosise pe acea lume, numită Xanadu, în urmă cu aproape cinci ani. Coborâse înainte ca Skellor să fi descoperit nodul Jain, înainte ca o uriașă arcologie de pe o lume numită Coloron să fi fost distrusă pentru a împiedica răspândirea tehnologiei Jain din alt nod, într-o perioadă în care IA-urile Polity abia începuseră să își dea seama de posibila existență a unei amenințări majore la adresa dominației lor.

Erebus a început să ruleze verificări în toată nava și a văzut că uzina complexă adăpostită în interiorul ei realizase optsprezece implodoare termonucleare. Nava continua să aspire apă de mare și separa elementele necesare pentru constituirea componentelor complicate ale fiecărui dispozitiv. Rădăcinile Jain, care ajungeau la peste trei kilometri în fundul mării, înaintau printr-un filon de pehblendă, din care extrăgeau dioxid de uraniu. Rafinarea acelui material se desfășura în navă, astfel că erau separați și izotopii. Pentru scopurile lui Erebus era bun doar uraniul 238 – după ce era supus unui bombardament cu neutroni, pentru a-l transforma în plutoniu 239 – și uraniul 235; ambele fiind materiale fisionabile. Erebus ar fi preferat antimaterie, care era folosită la implodoarele CDT ale Polity, dar, chiar dacă ar fi avut un sistem cameleon excelent la bord, nava nu ar fi putut ascunde o cantitate atât de mare din acea substanță. Nu avea importanță, deoarece efectul avea să fie același.

Actualizare, a cerut Erebus, transferându-și atenția parțial spre a trezi simțurile Golemului ucigaș.

Chevron avea aspectul exterior uman al unei blonde suave cu ochi albaștri – o fațadă care nu trăda nimic din nanotehnologia complexă și densă care îi ocupa corpul din cap și până în picioare. Stătea pe balconul unui apartament de lux din Turnul Columbus. Deși avea vedere spre unul dintre orașele importante ale orașului Xanadu, ceea ce conta pentru ea era că dădea spre cea mai mare facilitate de runciblu de pe Xanadu: un labirint de domuri geodezice între saloane și săli de interconectare proiectate să găzduiască numărul uriaș de oameni care soseau și plecau de pe planetă.

Actualizarea dorită a sosit printr-un pachet de informații pe care Erebus l-a deschis în spațiul de prelucrare care era securizat chiar și față de el. La sosirea pe acea lume, Chevron se stabilise la organizația separatistă locală și, slujindu-se de capacitățile ei, care le depășeau cu mult pe acelea ale oricărui alt membru, avusese o ascensiune rapidă în ierarhia ei. De asemenea, ucisese numeroși rivali în moduri interesante și extrem de dureroase. Nu fusese nevoie, dar așa era Chevron. Acum ajunsese liderul indiscutabil al organizației.

Pe Xanadu, Chevron controla peste două mii de separatiști, dintre care alesese cinci sute pentru acea misiune. Membrii fuseseră instruiți timp de doi ani și dețineau arme produse pe nava ei: puști de asalt și pistoale automate, lansatoare de proiectile și explozivi puternici. Aceste arme fuseseră create de tehnologia Jain, însă acea tehnologie murise, astfel că nu aveau să emită semnalele pe care IA-urile Polity le căutau permanent. Și armele energetice ar fi fost depistate, deoarece indiferent ce s-ar fi făcut cu structura acestora, ele aveau nevoie de o sursă de energie care putea fi depistată cu ușurință. De

aceea fusese nevoită să folosească arme anacronice.

Puștile de asalt erau un exemplu perfect: se pliau, iar la scanare ele apăreau drept replici dezactivate. Deplierea stabilea numeroase conexiuni esențiale. Metalul aparent solid din interiorul țevilor se topea și se vida, propulsorul din cartușele aflate în încărcătoare suferea o transformare chimică și erau gata de tragere în câteva momente. Alte arme aveau un aspect inițial nevinovat și puteau fi activate la fel de rapid. Acestea erau sticle de bere care se transformau în grenade și conțineau un exploziv lichid puternic; un injector demodat de droguri care se transforma într-o armă personală, folosind fiole care deveneau imediat gloanțe; și o ladă care conținea discuri mari din rășină semănând cu ambra – un produs natural al acelei lumi – care se transforma într-un exploziv planar capabil să străpungă o armură din ceramal.

– Vor muri toți, desigur, a remarcat Chevron.

– Și asta e o problemă pentru tine? a întrebat Erebus, folosind vorbirea umană și rostind cuvintele rar, în timp ce a făcut verificări prin mintea Golemului la fiecare nivel sub cel al comunicării.

Chevron a ridicat din umeri.

– Măsurile de securitate sunt foarte stricte. Dacă voiai, cândva puteai avea asupra ta armament. Nici măcar acest lucru nu mai e permis.

Aha. Erebus a înțeles ce o deranja pe Chevron: ființele umane ar putea muri prea repede. S-a retras din conexiunea completă, revenind la comunicarea prin transfer de date.

Asta nu e o problemă. IA-ul runcblului își va da seama că atacul s-a desfășurat foarte profesionist, că erorile au fost tipic umane, prin urmare, îl vor atribui exclusiv unei surse separatiste. Vei avea timp.

– Și când se va întâmpla asta?

Chevron a vorbit din nou cu voce tare. Acea înclinație antropoidă nu l-a îngrijorat pe Erebus. Chevron avea obiceiuri ciudate.

Când vor înceta să mai existe trei runcibluri anume. Iar asta se va întâmpla în decurs de cincizeci de ore.

– Oamenii mei au programări deschise, sunt plasați în vecinătate și sunt pregătiți.

Întrucât nu voia să mențină mai mult decât era necesar legătura de spațiu U la o distanță atât de mare, Erebus s-a retras total. Chevron era pregătită și avea să facă tot posibilul la momentul potrivit.

Una dintre lumile cu runcibluri, care trebuia blocată, era acum scoasă din calcul. Cu prețul a douăsprezece nave-vierme desfășurate pentru a atrage focul unui masiv cuirasat Polity, altele șase reușiseră să atace lumea numită Ramone și să lanseze un proiectil de tun-șină cu greutatea de o tonă direct asupra orașului-capitală Transheim, ucigând trei IA-uri planetare. Cele șase nave fuseseră apoi distruse de acel masiv cuirasat. Erebus a recunoscut *Cable Hogue* și a simțit un fior care putea fi pus doar pe seama nostalgiei. Asta pentru că în altă epocă Erebus luptase alături de acea navă împotriva Prador.

Nu va dura mult până când vor fi inițiate IA-uri noi pe Ramone, dar va fi nevoie de mai mult timp pentru a reface conexiunile cu uriașele centrale

energetice geotermice îngropate sub continentul pe care se afla orașul Transheim – centrale care asigurau o mare cantitate de energie necesară funcționării rețelei de runcibluri.

Existau numeroase runcibluri pe o lume oceanică numită Prometheus, dar cincisprezece dintre ele se deosebeau radical de celelalte. Înainte ca acea lume să fi fost colonizată de Polity, întreaga suprafață acoperită cu apă fusese înghețată. Masivele puțuri de căldură plasate adânc sub gheață, conectate prin cabluri superconductoare de cincisprezece seturi de tampoane supradimensionate de runciblu, făcuseră gheața să se topească, iar acum, când apăruseră căderi bruște ale traficului de runcibluri sau, în unele cazuri, suprasarcini de trafic în anumite direcții în cadrul aceluiași cuadrant, energia în exces trebuia redirecționată. Când se întâmpla acest lucru, apa oceanelor de pe Prometheus se încălzea cu câteva grade.

Pe Prometheus trăiau ființe umane adaptate la viața amfibie, iar populația sporise exploziv încă de la început. Oamenii locuiau în orașe submarine sau populaseră cele câteva lanțuri de insule. Patru dintre cele cincisprezece runcibluri fuseseră amplasate pe insule, dar trei dintre ele dispăruseră, iar insulele arătau de parcă ar fi devenit vulcanice. Patru dintre runciblurile submarine dispăruseră după ce proiectilele de tunuri-șină le loviseră în adâncuri. Peste scurtă vreme aveau să fie distruse și cele rămase în funcțiune, întrucât cele cincisprezece runcibluri fuseseră plasate în zone cu o densitate redusă, iar IA-urile Polity își concentraseră mijloacele de apărare deasupra marilor orașe. Dăduseră dovadă de indolență, deși fusese vorba despre un calcul greșit justificabil, deoarece toate atacurile împotriva lumilor din zona de Separație avuseseră drept ținte zone dens

populate. IA-urile consideraseră că Erebus intenționa să distrugă doar vieți umane.

Erebus mai trebuia să declanșeze atacul asupra celor două lumi Caldera, deoarece colectoarele solare uriașe și centralele energetice de pe acele lumi și din jurul lor puteau fi adaptate cu ușurință pentru a fi folosite drept arme. Erebus adoptase o abordare diferită care, grație lui Chevron, își va dovedi eficiența peste cincizeci de ore. După ce instalațiile răspândite în jurul și în interiorul planetoidului fierbinte își făceau treaba, mai toată substanța lui va fi trimisă exploziv spre lumile Caldera. Distrugerile provocate vor fi suficient de extinse pentru a le scoate din ecuație, făcându-le să nu mai poată suplimenta energia din rețeaua de runcibluri. Navele-vierme care se deplasau pe orbită în mod permanent împiedicau Securitatea Centrală a Pământului să vadă ceea ce se petrecea la sol. Navele se vor retrage în ultimul moment, apoi vor urma jetul de fragmente pentru a distruge orice instalație energetică rămasă întreagă. Fără îndoială că IA-urile Polity presupuneau că navele erau poziționate acolo în așteptarea altor ordine, iar până atunci foloseau timpul pentru…

Ceva e în neregulă.

Dintre numeroasele perspective diferite obținute de pe orbita în jurul planetoidului, Erebus a observat o explozie gigantică erupând între două sfere care conțineau lichid de refrigerare. Era clar o explozie produsă de un implodor: un glob de foc alb care s-a extins, apoi, brusc, a început să se contracte, în timp ce arma implicată a generat câmpul său gravitațional temporar, dar puternic. Cu toate acestea, întrucât explozia se produsese în atmosferă, unda de șoc s-a extins dincolo de hipocentrul care perturbase materia. Unda a lovit două sfere de răcire din apropiere, răsturnându-le

și deformându-le. Azotul lichid s-a scurs prin fisuri, iar ceața clocotitoare a blocat imediat vederea în cadrul spectrului uman.

Să fi fost începutul unui atac?

Navele-vierme de pe orbită au început să scaneze cu febrilitate pentru a descoperi cauza, întrucât orice navă a Securității Centrale a Pământului avea să fie vizibilă imediat ce ar fi folosit alte arme. Urmărind prin o mie de ochi, Erebus a observat petrecându-se altceva straniu. Lichidul de refrigerare se scurgea de-a lungul conductelor către următoarele sfere de o parte și de alta. Când lichidul de refrigerare ajungea la ele, sferele adiacente își goleau la rândul lor conținutul în următorul set de conducte, iar șocul produs de scurgere era suficient pentru a sparge recipientele tip termos din sticlă aflate în interiorul sferelor. Evident, era o uriașă eroare de proiectare, iar Erebus nu se putea învinui decât pe sine pentru asta. Întreaga strategie era acum ruinată, pentru că, fără detonarea CTD-urilor de falie, planetoidul nu va…

Ca un lanț de diamante ale unui arc luminos care capătă viață, CDT-urile au început să explodeze, cu toate că Erebus nu transmisese semnalul de detonare. Însă nu suficiente sfere își eliberaseră lichidul refrigerent pentru ca acea explozie finală să sfârtece planetoidul în două și să trimită în spațiu masa necesară de sfărâmături. Acest lucru va fi suficient totuși pentru a provoca unele modificări planetare majore. Suprafața planetoidului aflată cel mai aproape de locul exploziilor s-a deformat. Una dintre plăcile continentale s-a prăbușit, dând naștere unei presiuni insuportabile care trebuia să se elibereze cumva. Aceasta a găsit falia: trilioane de tone de magmă au țâșnit cu o viteză care a depășit viteza

de ieșire dintr-o lume care se rotea atât de repede. A împrăștiat magma împrejur ca un aruncător de flăcări ecuatorial. Erebus și-a dat seama imediat că, indiferent cât de impresionantă ar fi fost, acea explozie expulzase prea puțină materie și mult prea devreme, astfel încât ea nu se va dovedi decât o iritare minoră pentru lumile Caldera.

– Of, vai de mine și de mine, a spus Fiddler Randal.

– Dacă te voi găsi, suferințele tale vor fi eterne, a spus Erebus răspunzând cu glas uman tărăgănat, în timp ce a inițiat o gamă uriașă de resurse de computer pentru a depista sursa acelei voci blestemate.

– Hei, mi se sugerează voalat că ai putea fi puțin iritat? Poate că pe viitor ar trebui să apelezi la niște proiectanți Polity pentru a-ți verifica opera înainte de a o folosi.

Erebus a fost cuprins de o furie cumplită, dar în întregul său. Navele-vierme s-au cutremurat și s-au oprit acolo unde se aflau. Zidurile de formă-bastonaș s-au năruit brusc. Confruntate cu distrugerea iminentă, navele Polity au constatat că navele dușmane, aparent hotărâte, erau derutate, lansau imprecis proiectile, iar în sistemele lor de apărare de netrecut se iviseră breșe. Zece secunde mai apoi, furia s-a stins, iar atacurile s-au reluat cu aceeași înverșunare. Apoi, cu jumătate de secundă mai târziu decât ar fi trebuit, Erebus și-a dat seama de pericol. Și deja cu zece secunde prea târziu.

Ieșiți! le-a ordonat căpitanilor celor patruzeci și nouă de nave-vierme. *Fugiți!*

Căpitanii rămăseseră neclintiți pe orbite, privind spre furtuna de foc care se apropia de navele lor, și nu erau capabili să prelucreze ceea ce se

întâmplase, pentru că trăiau aceeași stare de derută ca și Erebus în privința punctelor slabe ale proiectului, iar pe de altă parte fuseseră paralizați de furia dezlănțuită a stăpânului lor.

Cu încetineală de melc, navele au început să se desprindă de pe orbită, aruncând câmpuri-dure înapoia lor. Însă acele câmpuri, care puteau opri proiectilele de tun-șină și absorbi exploziile CDT-urilor de o megatonă, au cedat în încercarea de a stopa tonă după tonă de rocă topită care se deplasa cu mii de kilometri pe secundă. Navele-vierme au pâlpâit ca stelele luminoase când generatoarele de câmp-dur s-au carbonizat instantaneu în interiorul lor. Rocile topite au avut efectul similar unui tsunami asupra unui sat cu colibe din stuf. Navele s-au zvârcolit, lepădând segmente aprinse și scoțând jeturi de evaporanți în încercarea de a-și răci învelișurile. Douăzeci și una dintre ele s-au dezintegrat în primele câteva secunde. Altele nouă au încercat să cadă în spațiul U, dar erau prea aproape de planetoid și prea aproape de masa de magmă – de fapt, înghițite de ea. Ceea ce a mai scăpat din acele nave-vierme a reapărut, întors pe dos, la o depărtare de jumătate de an-lumină. Altele cincisprezece au pierit în următoarele cinci secunde, pierzând fragmente, pierind, până când nu a mai rămas nimic din ele. La final, mai erau doar patru, avariate și complet neputincioase.

Revenindu-și din starea de șoc, Erebus le-a ordonat celor patru să se contopească și și-a dat seama că întreruperea provocată de Randal fusese precis sincronizată, astfel că omul sigur avea de-a face cu acea situație. Ignorând prezența lui Randal în sine, Erebus a analizat cu repeziciune ceea ce se întâmplase: cineva plasase acel CDT inițial; cineva furase codurile de la instalațiile faliei. Același cineva trebuie să fi găsit o cale de a penetra

tehnologia Jain într-un mod cum Polity încă nu reușise.

Erebus a declanșat o schimbare a codului în întreaga sa alcătuire compozită, reformatând sistemul cameleon, codurile de recunoaștere și formatele de scanare.

Așa, deci.

Noul format de scanare a detectat o navă care se îndepărta folosind o acționare convențională, ascunsă de propriile coduri de recunoaștere și de sistemul cameleon folosit anterior. Era o navă demodată, având prinsă dedesubt o navă a unui legat. Un renegat? La doar o fracțiune de secundă după ce Erebus a detectat nava, aceasta a renunțat la sistemul cameleon și a oprit semnalele codului de recunoaștere. Asta era o sfidare: o demonstrație flagrantă de dispreț.

Ce înseamnă asta?

Erebus a încercat să facă legătura, din simplu automatism, și a rămas surprins că aceasta chiar s-a stabilit, dar nu a rămas atât de surprins încât să neglijeze declanșarea instantanee a unui atac informațional. Însă atacul a căzut într-un abis, apoi, pentru o clipă, Erebus s-a conectat la altă minte și a descoperit ceva din cale-afară de deconcertant. Se confrunta cu o entitate care poseda un tipar mintal pe care Erebus nu a reușit nicicum să îl recunoască. Ordinea realității, modelul, gândirea și acțiunea erau întrețesute într-un mod care sfida orice logică. Mintea i s-a părut total dementă lui Erebus, însă era o minte străină foarte puternică. Retrăgându-se imediat, Erebus a trăit o emoție neobișnuită și i-a trebuit ceva timp pentru a o recunoaște drept *spaimă*.

Cele patru nave-vierme se contopiseră într-o masă care se zvârcolea, iar fragmentele lepădate se rostogoleau în jurul ei ca mătreața, după care s-a separat în trei nave complete.

Ucideți intrusul, a dat el ordin către două dintre nave.

Nava dușmană care fugea având la bord acea minte străină și dementă a căzut în spațiul U, urmată de cele două nave trimise în urmărire. Păstrând cea de-a treia navă-vierme la mică distanță de planetoid, Erebus și-a dat seama că acum trebuia să pună pe masă alte câteva dintre atuurile lui. A convocat trei flote de atac din alte lumi de importanță minoră pentru planul său general, deoarece centralele energetice de pe Caldera trebuiau distruse, și încă repede. Douăsprezece dintre numeroasele atacuri împotriva lumilor Polity dădeau greș, dar acele atacuri nu fuseseră suplimentate cu forțe din alte zone, așa cum intenționa Erebus să procedeze acolo. IA-urile Polity vor observa asta și, în mod inevitabil, se vor întreba care era semnificația lumilor Caldera. Prin urmare, era necesară o perdea de fum, de aceea, Erebus a ordonat altor paisprezece flote să pornească în același timp și să se alăture atacurilor împotriva altor lumi mai puțin importante, alese aleatoriu. Nici măcar acest lucru nu va împiedica IA-urile Polity să își dea seama că se punea ceva la cale – și poate că vor reuși să ghicească adevărata strategie a lui Erebus. Pe de altă parte, era puțin probabil că IA-urile vor avea timp să intervină.

9

Istoria dracomanilor este bine documentată (a se vedea numeroasele trimiteri din acea publicație îndoielnică, Ghidul Quince*), dar, deși acest aspect s-a dezbătut pe larg, viitorul acestora nu este cunoscut. Lumea Masada, unde rasa dracoman a răsărit din sol, ca din semănarea de către Cadus a dinților de dragon, nu se mai află sub semnul interdicției și astfel că dracomanii, crescând numeric rapid încă de la început, pleacă spre alte lumi pentru a-și întemeia cămine. Acest tip de dispersie s-a produs chiar și în perioada interdictului, deoarece dracomanii se dovediseră foarte utili în forțele de luptă ale Securității Centrale a Pământului, au mers oriunde în Polity, acolo unde prezența acestor forțe a fost necesară și deseori nu s-au mai întors acasă. S-au răspândit încontinuu în întregul Polity, deși, în mod inevitabil, IA-urile îi urmăresc îndeaproape. Problema este că ei au fost creați de o entitate străină, fiind la fel de inteligenți ca mai toate IA-urile importante și probabil mai abili decât ele. Ce vor dracomanii? Mai sunt în slujba lui Dragon ori posedă în prezent aceleași motivații ca orice ființă*

evoluată? Această din urmă supoziție este improbabilă, deoarece, în ciuda naturii lor biologice, ei sunt în esență inteligențe artificiale. Încă nu este înțeles precis felul în care funcționează organismele lor, fără a mai vorbi de procesele insondabile ale minților lor. Cu toate acestea, deși este posibil ca Dragon să aibă un scop infam în minte în ceea ce îi privește, există un scenariu mai plauzibil. Dracomanii au fost un act de procreare a unei sfere-Dragon muribunde. Ei au reprezentat încercarea a ceva comparabil cu nemurirea motivată de gene către care tind toate creaturile evoluate. Ei au fost copiii lui. Dintre cele patru sfere-Dragon au rămas doar două, și ar putea fi distruse la fel de ușor ca și rudele lor, dar Dragon nu va dispărea cu totul atâta timp cât există dracomanii.

Din Cum stau lucrurile *de Gordon*

La început, a crezut că rața-vorbăreață țesea fire de iarbă-flaut, dar apoi a înțeles că fâșiile de material pe care le folosea erau dintr-un aliaj lipsit de strălucire în care existau inserții de circuite nanoscopice. *Atheter* făcea – ba nu, nu a putut găsi cuvântul potrivit pentru a numi acel artefact, însă și-a dat seama că o ființă străină va urca în el, apoi se va interfața cu el și va ajunge la o percepție superioară a realității. Aceasta era o artă veche, desigur, care era înlocuită cu rapiditate de noua tehnologie Jain, mai ușor de folosit. Mika le-a socotit drept Jain, dar pentru Atheter, numele și înțelegerea acelei rase moarte erau cu totul diferite.

Când și-a concentrat ochii exteriori dincolo de camaradul ei, Mika a văzut brusc ciudatul oraș sub formă de coș de mai departe. A întins unul dintre brațele ei compozite și a inserat o gheară neagră, curbată, în cioc, făcându-și de lucru cu un rest fibros din cina pe care o luase cu puțin timp înainte, care îi rămăsese prins între dinți. Continuând să se concentreze asupra primelor două imagini folosindu-se de două perechi de ochi, ea și-a concentrat cei doi ochi pentru vederea la distanță pe deasupra orașului, unde o flotă de nave având forma unor crucifixe cu margini rotunjite cobora, apărând în câmpul ei vizual. Existau unii care manifestau îndoieli serioase cu privire la tehnologia Jain, iar zvonurile legate de conflict o înconjurau, de aceea, ca măsură de precauție, navele fuseseră chemate pentru a duce mintea colectivă a orașului într-un loc sigur.

Mika a făcut tranziția de la somn profund la veghe deplină în mai puțin de o ultra-clipă. Își simțea capul greu, plin, dar nu traversase o stare de confuzie privind locul în care se afla și ce făcea. Era cuibărită în siguranță în interiorul unei sfere-Dragon devenită armă care în acel moment ajungea probabil în apropierea discului de acumulare a unui nou sistem solar. A deschis ochii și a dat de întuneric, astfel că a avut senzația că plutește. Mișcându-și mâinile, a atins forme ca niște șerpi care o înconjurau și, plimbându-și degetele în jos, a descoperit că ea era prinsă de torsul ei mai jos de cutia toracică. Și-a trecut mâna peste gât, apoi în jurul capului. Acolo nu era nimic anexat, așadar acela care existase acolo fusese îndepărtat ori cel prins de cutia ei toracică era legat la mintea ei prin corp. Era convinsă că Dragon stabilise o legătură cu creierul ei; cum altfel s-ar fi putut explica faptul că ea avea amintiri despre Atheter?

În întuneric, a închis ochii și s-a concentrat. A avut impresia că de substanța creierului ei erau atârnate obiecte asemănătoare unor orhidee din oțel, iar când a încercat să se apropie de ele, să se conecteze la ele, pentru a le cunoaște, ele s-au închis. Acele orhidee păreau să se deschidă și să-i piardă densitatea doar când ea se relaxa complet, după care senzații extrem de ciudate i-au inundat conștiința, împreună cu imagini imposibil de văzut de ochi umani, deoarece oamenii aveau doar o pereche de ochi. Cât din stocatorul de memorie era acum în țeasta ei? Și câte alte lucruri? Pentru că din când în când apăreau la suprafață senzații și imagini umane – cele pe care le recunoștea imediat ca fiind înregistrate de augmentări și legătura la rețea din timpul unicei misiuni umane în domeniul Creatorului. La un moment dat, s-a văzut fugind pe coridoare, încercând să scape de niște biomecanisme masive, având forma unor gândaci. A văzut soldați Sparkind protejând-o și murind. Acele amintiri, a recunoscut ea, erau de fapt ale tehnicianului de runciblu pe nume Chaline – care supraviețuise acelei misiuni, dar fusese martor la ceea ce făcuse tehnologia Jain deținută de civilizația Creatorilor. Mikăi îi displăceau acele amintiri, nu pentru că Dragon i le introdusese în minte, ci pentru că Chaline fusese cândva iubita lui Cormac. Era o emoție umană ridicolă, dar Mika se agăța de ea. Viața ei părea să se piardă cu repeziciune în teritoriul ne-umanului, și măcar acea gelozie meschină îi amintea de ceea ce fusese ea la origini.

– Am impresia că m-ai transformat într-un stocator viu de amintiri, a spus ea către întuneric.

Însă, din orice unghi ar fi abordat problema, se părea că nu reușea să se supere. Dragon intervenise aproape sigur în mintea ei pentru a o face să accepte de bunăvoie acea impunere, și

chiar să accepte intervenția în sine. Nu a primit niciun răspuns din partea lui Dragon, lucru care nu a surprins-o. A rămas întinsă într-o atitudine contemplativă, apoi, într-un târziu, a întrebat:

– Am ajuns acolo?

În mintea ei a explodat o lumină roșiatică și a văzut că plutea în interiorul unui chist din carne cu diferite ombilicuri prinse de corpul ei gol. Brusc, acestea au început să se desprindă și să se retragă în pereți. Privind în jos, a văzut găurile din carnea ei închizându-se rapid. Corpul ei nu ar fi putut face așa ceva, deci avusese dreptate când socotise că suferise modificări. S-a întrebat dacă Dragon îi mai adusese și alte modificări corporale în timpul îndelungatului ei somn, timp în care îi umpluse memoria cu amintiri umane și Atheter. Cu toate acestea, chiar dacă era curioasă, intruziunea i s-a părut doar atât: o curiozitate. Când a dispărut și ultimul dintre lucrurile șerpuitoare, a întins mâna în sus și a atins tavanul moale, în timp ce și-a răsucit picioarele spre podea, deși nu a trăit o senzație reală de sus sau jos. Sprijinindu-se astfel, a studiat ceea ce o înconjura și a observat un pachet înfășurat într-un fel de ambalaj organic, legat de peretele chistului. S-a împins spre el, l-a prins în mână și a simțit că degetele ei străpung țesutul exterior moale. Așa cum se aștepta, înăuntru și-a găsit lenjeria și costumul spațial și a început corvoada supărătoare de a se îmbrăca în condiții de gravitație zero.

– Ca să-ți răspund la prima observație, a venit răspunsul întârziat al lui Dragon, da, te-am transformat într-un stocator ambulant de amintiri. Apoi, ca să-ți răspund la întrebare: nu, nu am ajuns încă *acolo*, dar ne apropiem.

– De ce mi-ai introdus toate astea în minte? a întrebat ea.

– Pentru că tu ești mecanismul de transmitere.

– Vrei să-mi explici asta?

– Modalitatea aparent cea mai ușoară de a învăța – prin întrebări – nu este în mod necesar și cea mai bună, i-a răspuns Dragon. Când vei înțelege asta, vei fi înțeles pe deplin.

Iritată de acel răspuns evaziv, dar și mai deranjată de felul în care se răsucea prin aer cât încerca să își fixeze baretele de etanșare ale costumului spațial, Mika a spus:

– N-ai putea să-mi oferi măcar gravitație?

Imediat după aceea, o forță a depus-o cu un bufnet pe ceea ce sigur era podeaua.

– Mulțumesc mult, a spus ea, știind că lui Dragon nu-i va scăpa unda de sarcasm, dar bănuind că ea va fi ignorată. Bine, și unde ne aflăm? La punctul în care voi fi predată?

– Nu, suntem aici.

O pată de întuneric a apărut deasupra ei și a început să se extindă. În momentul în care a văzut sclipirea unei stele în acel întuneric, și-a dat seama ce se întâmpla. Iluzia era aproape perfectă, iar aceea semăna cu o gaură care se deschidea în chist direct spre vid. S-a dilatat în jurul ei până când pereții au dispărut complet. Atârna în vid, iar stelele clipeau în jurul ei, în vreme ce a doua sferă-Dragon a devenit foarte clară în apropiere, ca Luna când este privită de pe suprafața Pământului. Drept urmare, a trăit o stare de agorafobie pe care nu o

mai avusese în cazul versiunii Polity a acelui tip de tehnologie de vedere la trei sute șaizeci de grade.

– Ar fi plăcut să văd măcar o porțiune din *tine*, a sugerat ea.

Sfera-Dragon a apărut în jurul ei precum corpul unei diatomee: o entitate sticloasă în care a văzut organe translucide pulsând și zvârcolindu-se, și a bănuit că tuburile armelor situate la ecuator, printre străluciri rozalii, sporadice, de obiecte așezate în straturi, erau reactoare de fuziune. Totuși, toate acestea au rămas la periferia câmpului ei vizual, pentru că, privind drept înainte, a văzut doar spațiul deschis.

– Așadar, de ce suntem *aici?* a insistat ea.

– Pentru că suntem urmăriți – și nu vrem asta.

Brusc, aceleași lumini rozalii s-au aprins și ceva aflat dedesubtul ei a aruncat o lumină de o culoare pe care nu a putut-o numi, și ea s-a răsucit într-o direcție spre care Mika nu a putut să arate. Sfera a căzut în spațiul U… și Mika a privit scurt spre ceea ce era imposibil și a descoperit că, în loc să se înfurie, a reușit să o cuprindă aproape în întregime. A reușit să își reprime o exclamație de surprindere, după care Dragon a reapărut în real. Și-a privit mâna, o gheară care strângea ceva sticlos și moale, și a dat drumul peretelui chistului. Sfera a căzut din nou în spațiul U. Mika a închis ochii, ceea ce a atenuat percepția alarmantă, dar nu a anulat-o cu totul. Încă cinci salturi, o imagine de scurtă durată a unei stele binare și o vedere mai apropiată a unui soare verde care scuipa cercuri de foc, apoi imaginea mai intensă a ceva amintind de capul Medusei, profilat pe lumina albă. Mika s-a cutremurat, și-a amintit visele, dar a înțeles ce era de fapt acea formă. Apoi sfera-Dragon din jurul ei

a ieșit din nou în real, în haosul unui câmp de luptă.

Mika s-a crispat când sfera s-a izbit drept de o undă vizibilă de șoc care aducea cu sine nenumărate gunoaie arzând și bucăți rostogolitoare dintr-o navă-vierme sfărâmată. În locul în care se afla impactul s-a simțit doar ca un tremur slab. Cu toate acestea, brusca schimbare a traseului sferei a azvârlit-o într-o parte, de aceea, dintr-odată, s-a așezat jos. Așadar, acesta era „celălalt scop“ pe care Dragon îl menționase când discutaseră despre noile lui arme.

Undeva jos, în dreapta ei, ceva lumina ca fierul încins, iar la periferia câmpului vizual a recunoscut sursa drept una dintre armele plasate pe ecuatorul sferei. Un fascicul de particule de culoare albastră a țâșnit, devenind neclar și turcoaz când a trecut ca o lance prin norul gazos. Înălțându-se prin nor ca un monstru htonic, o navă-vierme se apropia scuipând un roi de proiectile în față.

Fasciculul de particule s-a izbit de câmpurile-dure ale navei-vierme, iar în corpul încâlcit al navei străine s-a aprins o constelație când o sută de generatoare de câmp-dur au ars instantaneu. Apoi fasciculul a licărit și s-a stins când Dragon s-a rotit ușor, apoi următorul tun masiv, plasat pe ecuator, a tras. Ultimul câmp-dur s-a stins, iar noul fascicul a tăiat nava-vierme ca o sabie care trece printr-un morman de țipari. Fasciculul a măturat stânga-dreapta, sfâșiind cele două jumătăți rămase din nava dușmană. Accelerația bruscă a azvârlit-o pe Mika în peretele chistului. S-a așezat pe podea și s-a întins pe spate. Laserele albe creau rețele prin norii de gaz arzând în jur, aprinzând puncte negre și aducându-le la o incandescență dureros de orbitoare. Au urmat două impacturi puternice asupra pielii lui Dragon și, la periferia câmpului

vizual, Mika a perceput adâncituri dedesubtul cărora se mișcau niște șerpi. În depărtare, a văzut o altă navă-vierme dezintegrându-se cu o explozie uriașă, apoi a observat cealaltă sferă-Dragon năpustindu-se prin norul de resturi.

Mika a observat că navele-vierme din acel conflict nu apelaseră la armele cu forme de bastonaș – probabil își dăduseră seama că ele nu se vor dovedi eficiente împotriva sferelor-Dragon. Curând a avut impresia că nimic nu avea eficiență asupra lor. Haosul a durat mai puțin de zece secunde, după care cele două sfere au navigat pașnic alături una de alta, printre explozii ocazionale când laserele lor cu lumină albă loveau câte un proiectil rătăcit sau un fragment mare de navă-vierme.

– Câte nave au fost? a întrebat Mika într-un târziu.

– Cinci, a răspuns Dragon.

– Ar trebui să cooperați cu forțele Polity, a sugerat ea.

– E mai bine să ucizi boala decât câteva bacterii.

Înainte ca Mika să poată cere o lămurire privind acea remarcă, Dragon a căzut din nou în spațiul U, și singurul ei gând a fost să se facă ghem și să vrea ca acea realitate să dispară.

Runciblul de transport asamblat în jurul cleștilor navei *Heliotrop*e era complet, la fel ca și celelalte echipamente încărcate la bord, iar testarea putea începe imediat ce Bludgeon venea să se conecteze. Nava și runciblul de război aproape că ajunseseră la punctul de întâlnire înainte ca incendierea din camera motoarelor pentru spațiul U să fi întrerupt călătoria, iar acum ambele foloseau motoarele de

fuziune pentru a parcurge distanța rămasă. Orlandine a privit prin senzori către ceea ce se afla în față: un câmp negru de asteroizi, proveniți probabil dintr-un cataclism petrecut demult și eliberați pentru a rătăci prin spațiul interstelar, se întindea în fața lor pe distanța de aproape un miliard și jumătate de kilometri. Bucățile de rocă erau la milioane de kilometri depărtare între ele, dar cel aflat în fața lor era suficient de bun. Având lățimea de aproximativ patru sute de metri, era potrivit pentru testarea armei pe care o avea acum sub control, și ea va reprezenta o asigurare în cazul în care Randal mințise în legătură cu cel care venea acolo pentru a-i pune la dispoziție noile coduri de recunoaștere și formatele sistemului cameleon ale lui Erebus, pentru că aceea putea să fie de fapt o capcană ce i se întinsese.

După nenumărate ore de trudă, Orlandine s-a simțit cuprinsă brusc de un atac de panică. În asemenea momente renăștea sentimentul de vinovăție provocat de uciderea iubitului ei Shoala. În asemenea momente se simțea vinovată pentru moartea a zeci de mii de oameni pe Klurhammon și era cuprinsă de o durere cumplită provocată de moartea a două persoane anume. A alungat acele trăiri imediat și a interogat runciblul de război în legătură cu poziția lui Bludgeon. Aflând că drona era deja în drum spre *Heliotrope*, și-a îndreptat atenția asupra ecluzei corespunzătoare a runciblului de război.

Bludgeon, păduchele orb din fier, cu diametrul de doi metri, era deja în fața ecluzei runciblului de război și ea l-a văzut făcând un salt de pe cocă și alunecând spre *Heliotrope*. Bun. Orlandine s-a decuplat de la sfera de interfață a navei, care nu era mare lucru, deoarece cu câteva ore mai devreme se decuplase fizic de la toată tehnologia Jain de la bord, astfel încât acum trebuia să se

decupleze doar de tehnologia Polity. După ce a ajuns pe coridor, a măsurat din ochi noile tuburi-canal prin care treceau cablurile superconductoare groase cât încheietura mâinii ei și țevile cu lichid refrigerent care mergeau spre botul navei. A observat că pasajul era suficient de lat pentru a permite trecerea lui Bludgeon, deși drona va trebui să decupeze o parte a sferei de interfață pentru a avea acces la el. Dar asta nu reprezenta o problemă; în cazul improbabil că Bludgeon nu avea uneltele potrivite pentru acea misiune, ea îl putea chema pe Cutter care, rămas la bord, avea suficiente margini ascuțite și arme energetice de tăiere pentru a mărunți cu rapiditate întreaga navă.

Ajungând în ceea ce mai rămăsese din spațiul personal de locuit, Orlandine a ezitat. Chiar dacă putea opri oricând planul pe care îl pusese în mișcare, din acel moment se părea că nu mai putea da înapoi. Trecând prin dreptul secțiunilor în care pereții fuseseră smulși și a două reactoare sferice – piese de schimb ale runciblului de război –, a pornit spre ecluză și s-a ghemuit la capătul unui șir de mașini mari, în formă de cub, din care ieșeau țevi multiple și cabluri S-con. Tot piese de schimb pentru runciblul de război, acele cuburi erau unități de refrigerare de mare putere și de conversie termică. Putea doar să spere că toate, împreună cu rezervoarele de substanțe evaporante distribuite în toată nava *Heliotrope*, vor fi de ajuns.

Cutter s-a lăsat pe vine alături de ecluză, s-a îndoit într-un mod pe care nu l-ar fi reușit o călugăriță adevărată, etalând o masă ucigătoare de membre de insectă, cu margini ascuțite, porturi și protuberanțe de scule energetice și doi ochi bulbucați în care nu se putea citi nicio expresie.

– Vei avea grijă de el și vei respecta planul? l-a întrebat Orlandine, limitându-se la vorbirea

umană.

– Sigur, i-a răspuns Cutter, mișcându-și mandibulele în mod convingător.

Orlandine aflase de puțină vreme că parteneriatul cu acele două drone ținuse chiar mai mult decât trăise ea. Erau prietenii ei. Își purtau de grijă unul altuia. A încercat să fie rațională în această privință, deoarece prietenia dintre drone nu era chiar atât de ieșită din comun, însă a simțit totuși o împunsătură de gelozie.

După ce bocănitul care a răzbătut de afară a anunțat sosirea pe cocă a lui Bludgeon, ecluza a început să își execute ciclul. Orlandine și-a etanșat costumul, iar viziera din sticlă-lanț s-a ridicat și s-a unit cu restul căștii, care s-a înălțat din spatele capului. Și-a amintit că se gândise să înlocuiască vizorul cu un scut contra orbirii, dar hotărâse că, dacă s-ar fi întâmplat ceva cu costumul, scutul s-ar fi stins, în vreme ce sticla-lanț ar fi rămas la fel. Tehnologia Jain din corpul ei trebuia să îi permită să supraviețuiască expunerii la vid, dar ea nu ținea să se bazeze întru totul pe asta. Probabil că, înțelegând pericolele pe care le va înfrunta curând, devenise puțin paranoică, dar știa că ignorarea unor măsuri de precauție neînsemnate îi putea provoca moartea.

Ușa interioară a ecluzei s-a deschis, iar Bludgeon a intrat, după care și-a ridicat capul cu ochi orbi spre ea. A urmat un scurt schimb de informații aducând a saluturi matematice, după care Bludgeon s-a întors și s-a îndreptat spre sfera de interfață, în vreme ce Orlandine a intrat în ecluza navei *Heliotrope*, probabil pentru ultima oară. Ecluza s-a evacuat rapid – aerul pe care îl conținea a fost pompat într-un recipient de rezervă, pentru că, deși ocupanții navei nu aveau nevoie de aer, el putea fi

folosit și pentru răcire. Orlandine a ieșit în spațiu și s-a împins, îndepărtându-se de navă și pornind spre runciblul de război. Pentru o clipă, s-a gândit să folosească jeturile de reacție plasate la încheieturile mâinilor, apoi a hotărât brusc să renunțe. Încercarea de a-și face de lucru cu amănunte minore doar pentru a evita speculațiile dureroase putea duce la un dezastru. Trebuia să se oprească o clipă și să se gândească bine la ceea ce făcea, de aceea a întrerupt toate contactele cu *Heliotrope* și cu runciblul de război, și și-a îngăduit un moment de nemișcare în care să-și pună câteva întrebări frapante.

Fiddler Randal acționa împotriva lui Erebus ori era ceva creat de el pentru a o atrage într-o cursă? O confirmare în plus a tot ce îi spusese el fusese metodologia folosită de Erebus în atacul împotriva Polity, pentru că era în deplin acord cu planurile pe care Randal i le arătase mai devreme. Iar să presupună că aceea era un soi de capcană pentru ea trăda o aroganță nemăsurată din partea ei. Doar nu prezenta o importanță chiar atât de mare pentru Erebus. Pe de altă parte, se părea că ea fusese suficient de importantă pentru Erebus pentru a ataca o lume „lipsită de importanță strategică“ doar pentru a-i ucide frații. Totul părea foarte bizar și a simțit că Randal, pe care ea îl ținea blocat în acea virtualitate sigură, nu îi spusese totul. A simțit totuși că merita să riște. Acolo, la acea întâlnire, runciblul de război nu va putea să facă dovada întregului său potențial, dar, dacă nu era plasat imediat un USER, ei încă aveau șanse de a scăpa de orice trădare. Ajunși la destinația finală, chiar dacă era vorba despre capcană, se putea ca Erebus să descopere că ea nu era îndeajuns de bună. Orlandine spera că runciblul de război va apărea ca o surpriză neplăcută.

Orlandine și-a îndoit picioarele pentru a amortiza șocul căderii pe coca runciblului de război și simultan a acționat funcția „gecko“ a tălpilor bocancilor pentru a se lipi de metal. Apoi a întins un braț al cadrului de sprijin pentru a se prinde de o treaptă a scării care mergea rotund în jurul corpului navei, spre cea mai apropiată ecluză. Ajunsă la destinație, a restabilit contactul cu rețeaua mereu în extindere a tehnologiei Jain din dispozitivul masiv și i-a ordonat să îi deschidă ecluza. Când a intrat, a văzut acționările cu fuziune clipind și stingându-se și, privind scurt într-o parte, abia a întrevăzut cu ochii ei umani că asteroidul spre care se îndreptau se rotea încet în vid la câteva sute de kilometri depărtare. Curând a intrat cu totul în runciblul de război și și-a desfăcut casca, lăsând să pătrundă aerul respirabil care de câtva timp disloca gazul inert de conservare. Acum putea păși cu ușurință, deoarece toate plăcile gravitaționale din dispozitiv funcționau perfect, ceea ce probabil nu era întru totul pe placul lui Knobbler, întrucât, fiind echipat cu toate acele tentacule, părea gândit special pentru a se deplasa în gravitație zero. El fusese, de asemenea, conceput ca să se miște cu repeziciune pe coridoare mai largi decât cele de acolo. Lăsând zgârieturi și îndoituri pe pereți cu multiplele lui picioare și corpul mare, Knobbler i-a apărut în față, făcând zgomot și oprindu-se cu un bufnet și blocând cu totul coridorul.

– După test, lui Bludgeon îi vor trebui cinci zile pentru a ajunge la Anulus, a remarcat drona masivă.

– Nicio problemă, a răspuns Orlandine. Imediat ce Erebus va scoate din joc forțele Polity, va dura ceva timp până își va reorganiza propriile forțe. Erebus nu va dori să iasă din coridorul spre Pământ decât cu forțe complete, pentru că va

întâmpina multă rezistență între capătul coridorului și Pământ.

Cu o răsucire uimitor de rapidă și sinuoasă, Knobbler a pornit înainte, având un tentacul înzestrat cu un senzor la capăt încă arătând înapoi spre ea.

Orlandine a pășit în urma lui, verificând mintal toate reparațiile și modificările pe care le făcuse runciblului de război. Celelalte drone adaptau toate armele la viteză, deoarece, pentru ca planul ei să dea roade, runciblul trebuia măcar să reziste pentru a-l implementa. A transmis semnale spre sfera-interfață pe care o instalase în bășica de control a acelui segment, pregătind-o pentru componenta finală: ea însăși.

Azroc traversa un moment de frustrare extremă pentru că nu i se transmiseseră toate informațiile și analizele disponibile celorlalți care erau în camera dodecaedrică, dar asta ar fi anulat motivul prezenței lui acolo. A remarcat că norul de magmă se întindea de la planetoidul deformat până la sistemul Caldera și și-a dat seama că efectul său asupra celor două lumi va fi minim. Apoi s-a gândit la avertismentul pe care i-l transmisese mai devreme lui Jerusalem privind navele-vierme care acum se făcuseră scrum. Spusese că era convins că ele puneau ceva la cale acolo – că atacul lor împotriva lumilor Caldera era amânat din anumite motive, la fel ca și celălalt atac ce presupunea un bombardament cu asteroizi.

– Ia spune, ce ai folosit? a întrebat el. Un proiectil invizibil ori acolo erau nave de atac?

– Nici una, nici alta, i-a răspuns Jerusalem, lăsându-l nelămurit.

– Trebuie să *nu* știu? a întrebat Azroc.

– Când te confrunți cu un individ dezlănțuit, în loc să încerci să-l controlezi, mai bine îi indici o țintă și să te retragi.

Individul în chestiune nu era chiar Azroc, evident.

– Și care e natura acestui individ?

– Nu mă îndoiesc că ai auzit de Golemul sinucigaș domnul Crane, cel căruia unii îi spun omul de alamă.

– Cred că era asistentul lui Skellor, lucra pentru băieții răi.

Instantaneu, a sosit un pachet cu informații, iar Azroc a studiat trecutul pestriț al Golemului. Domnul Crane: un Golem prototip Douăzeci și Cinci, corupt pentru a fi folosit de separatiști, apoi distrus de soldații lui Cormac pe planeta Viridian. Reînviat de Skellor, folosind tehnologie Jain, și transformat în ceva mult mai periculos decât un Golem. Apoi trimis de Skellor la Dragon ca ambasador, pe planeta Cull, după extragerea tehnologiei Jain, întrucât Dragon nu îngăduia asemenea tehnică în apropierea lui. Dragon reparase mintea coruptă și fragmentată a lui Crane, dar, ca în cazul tuturor lucrurilor pe care le făcea Dragon, natura reparației a fost îndoielnică. Era sigur că în prezent omul de alamă conținea tehnologia lui Dragon, opusă tehnologiei Jain.

– Nu cred că natura domnului Crane poate fi evaluată cu precizie, a adăugat Jerusalem.

– Și atunci de ce a făcut domnul Crane să explodeze un planetoid pentru a distruge în jur de cincizeci de nave-vierme și, lucru și mai important, cum a făcut-o?

– E simplu să-ți spun de ce. Domnul Crane devenise protectorul neoficial al hibrizilor sleer-umani de pe Cull, pe care Erebus i-a distrus, de aceea acum vrea să se răzbune. E complicat să-ți spun „cum“. Noi i-am permis să folosească nave și runcibluri Polity pentru a porni în urmărirea navei-vierme folosite pentru uciderea acelor hibrizi, care se afla atunci pe o mică lună. Întâi a obținut o navă de la niște negustori de arme de pe Demarcație, după care a plecat în urmărirea navei-vierme și a ucis căpitanul legat.

– Înțeleg, a spus Azroc. Și așa ai aflat că navele-vierme au căpitani.

– Exact.

– Și după aceea?

– Domnul Crane a căutat informații suplimentare despre dispunerea forțelor lui Erebus, informații pe care i le-am furnizat noi. Deținerea unei nave a unui legat i-a permis să aibă acces la comunicările lui Erebus și să folosească sistemul cameleon care a fost ignorat, chiar dacă a fost detectat în timpul utilizării, deoarece era sistemul tipic al lui Erebus. La planetoidul Caldera, a analizat intențiile lui Erebus într-o măsură remarcabilă, apoi a folosit codurile de detonare furate și un implozor CDT, provocând efectul devastator pe care tocmai l-ai văzut.

– Evident, e bine să ai de partea ta un individ dezlănțuit, a recunoscut Azroc, curios să afle mai multe despre acel ucigător Golem din alamă. Însă acest lucru nu influența misiunea, de aceea și-a îndreptat din nou atenția asupra bătăliei. Flotele de nave-vierme se dispersează spre șaptesprezece locuri diferite, a remarcat el. Se pare că aspectul acestui atac se schimbă.

– Evident.

Răspunsul a venit pe un ton placid, lipsit de inflexiuni, ceea ce însemna că Jerusalem își folosea capacitatea de prelucrare în alt scop și că acum reacția venea din partea unei submințI create în grabă. Însă, chiar și așa, o asemenea submințe poseda probabil un IQ care îl depășea cu mult pe cel al lui Azroc.

Azroc a examinat din toate punctele de vedere modelul de atac care acum atârna în spațiul virtual din mintea lui. A modelat încă o dată infrastructurile aflate dincolo de el – rute de aprovizionare și lumi producătoare, baze militare și șantiere de reparații –, dar tot nu a reușit să descopere corelația. Ce urmărea Erebus?

– Erebus nu a folosit USER-e în niciun moment al atacului, a observat el. Asta îl face vulnerabil dacă noi aducem întăriri, dar îi permite și lui să aducă întăriri, pentru ca astfel atacul lui să rămână proteic.

Am descoperit ceea ce era evident, a gândit Azroc. Și cuvintele lui au părut a fi un comentariu aproape profetic, pentru că acele flote pe care Erebus le retrăgea au început să se alăture atacurilor îndreptate împotriva altor lumi. Azroc s-a uitat cu un sentiment de frustrare la modelul pe care îl crease. În urmă cu doar douăzeci de ore, se păruse că Erebus pregătea asalturi la sol pentru a cuceri aproape opt lumi, lăsându-le pe celelalte depopulate sau distruse. Însă acum unele dintre acele atacuri la sol erau abandonate, la fel ca și multe alte atacuri distructive. Până și navele-vierme care se ocupaseră de accelerarea marelui asteroid spre o țintă își abandonau pozițiile.

– În sistemul Caldera sosesc mai multe nave-vierme decât în alte zone, a remarcat el, deși,

având în vedere devastările de acolo, acela părea un comentariu banal.

Navele-vierme ieșeau roind din spațiul U și, cu o nepăsare supremă, porneau în mare viteză spre lumile gemene Caldera. Oglinzile solare, folosite până atunci pentru producerea de energie, fuseseră transformate în arme și prăjeau cu îndârjire navele-vierme una după alta. Spațiul din acea zonă nu mai era întunecat și se părea că acel conflict se desfășura într-un bloc de ambră.

Azroc a încercat să se retragă cu totul. Ce voia Erebus? Dacă Azroc presupunea că, din motive ce țineau de psihoză, entitatea dorea să distrugă sau să cucerească Polity, cum ar fi atins Azroc un asemenea scop dacă ar fi avut la dispoziție aceleași resurse? S-ar infiltra în Polity, și-ar dispune forțele în locuri esențiale, apoi ar declanșa un atac-surpriză. Însă Erebus nu făcuse așa ceva. În schimb, își expusese forțele *în afara* Polity, lăsându-i Securității Centrale a Pământului timp să se pregătească, apoi, cu calm, începuse să atace la periferie, cu toate că avea soluția salturilor U chiar în interiorul Polity pentru a lansa un atac.

Azroc a socotit că încă îi lipsea o informație extrem de importantă. S-a retras din modele și a reînceput să apeleze la senzațiile umane obișnuite și la capacitatea de înțelegere a lucrurilor înconjurătoare. Hologramа din centrul figurii geometrice prezenta acum un montaj al schemei luptelor întrepătruns de hărți gravitaționale.

– Ai vreo știre de la agentul tău privind atacul asupra planetei Klurhammon? a întrebat Azroc, mutându-și atenția către cei care lucrau la inelele concentrice al consolelor care ocupau etajul adiacent.

– Nu există nicio… Glasul a sunat la fel ca acela al subminții, apoi a amuțit. Adevăratul Jerusalem a continuat: S-ar părea că agentul Cormac și *King of Hearts* au primit noi ordine.

– *S-ar părea?*

Azroc a observat că o parte dintre persoanele aflate la console se ridicau și își părăseau posturile.

– Da, a spus Jerusalem. Evident, eu am vrut ca el să plece spre Ramone și să captureze un legat.

– Poftim?

– Cormac și nava lui se află acum pe solul planetei Ramone, dar amănuntele privind progresele înregistrate de el sunt sărăcăcioase. Comunicarea se desfășoară cu intermitențe, deoarece forțele de apărare de la sol trebuie să schimbe frecvent criptările.

Azroc a observat că persoanele care își abandonaseră posturile de lucru ocupaseră o zonă, grupându-se în jurul unui individ. Azroc a văzut cu surprindere că era vorba despre un Golem.

– Acum, a spus Jerusalem.

O porțiune a consolei și o secțiune circulară din pupitre au explodat în aer. În acel moment, în afară de Golem, toți s-au aruncat la podea. O țeavă mare, striată, cu diametrul de doi metri, care se termina printr-o gheară cu patru degete și numeroase porturi și protuberanțe cu aspect ucigător, a țâșnit din gaură, s-a îndoit ca un bici și l-a izbit pe Golem, trântindu-l. La punctul de contact a explodat gaz criogenic, iar gheara care se apropia de Golem a sfârtecat o parte a consolei și podeaua de metal de dedesubt. Lumini miniaturale s-au aprins și s-au stins, apoi au urmat flăcările

orbitoare ale fasciculelor cu particule care au tăiat masa. Apoi o explozie albă a azvârlit gheara în aer, iar arcul de foc care a urmat a topit Golemul și tot ce se afla pe o rază de un metru în jurul ghearei distruse a părut să se oprească, ezitând de frustrare, apoi s-a retras în gaura pe care o făcuse.

– La naiba! a spus Jerusalem.

– Ce anume s-a întâmplat? a întrebat Azroc.

– Încercam să-l capturez pe unul dintre dușmanii din tabăra noastră, i-a răspuns Jerusalem. Același care le-a transmis lui Cormac și *King of Hearts* ordine false.

Ca izbitura unui bolovan, Azroc a *simțit* o masă proaspătă de informații prăbușindu-se brusc în sine.

– Am analizat deja aceste date pentru a găsi alte ordine false, a explicat Jerusalem, și, lucru ciudat, se pare că nu s-au emis altele. Cu toate astea, procedând astfel, agentul lui Erebus de aici a avut posibilitatea de a ne provoca daune maxime. Acum să vedem ce altceva poți descoperi.

În timp ce a început să verifice fișierele și jurnalele pe care le folosise agentul Golem, Azroc a simțit un val de emoție venind din acel loc aflat sub emulație. De data acesta, însă, a recunoscut *teama*. Faptul că unul dintre slujbașii lui a reușit să pătrundă acolo, chiar în inima lui Jerusalem, i-a spus că acela era un război pe care Polity îl putea pierde.

Tancul antigravitațional era o construcție în formă de disc, având un șorț din ceramal în partea inferioară și o turelă lată care ieșea în afară, din care apăreau tunuri-gemene cu particule. Doar

unul dintre tunuri își mai putea folosi potențialul distructiv obișnuit. Celălalt fusese modificat astfel încât bobinele de accelerație să poată fi folosite pentru a propulsa heliu superfluid, amestecat cu particule de fier, totul aflându-se în două rezervoare cilindrice sudate de fusta tancului. Orice lucru lovit de jetul care conținea acea substanță îngheța locului într-o secundă, deoarece temperatura fluidului era de numai cincizeci de grade peste zero absolut.

– Nu uita, i-a spus Cormac lui Hubbert Smith. Dacă prinzi un legat în cătare, îl lovești imediat.

Smith a dat scurt din cap și a urcat treptele care duceau spre bocaportul deschis într-o latură a tancului, apoi a coborât înăuntru. Urmărindu-l plecând, Cormac a continuat să se întrebe dacă nu cumva acea acțiune însemna o pierdere de vreme. De acord, superfluidul putea îngheța partea de hardware a tehnologiei Jain, dar nu putea bloca semnalele fotonice sau electrice, astfel că, dacă s-ar fi întâmplat ca legatul să conțină vreun tip de dispozitiv exploziv care reușea să scape de procesul de congelare, nimic nu l-ar fi împiedicat să transmită semnalul de detonare. Brusc, și-a dat seama că Jerusalem era pregătit să piardă o parte din personal pentru un câștig minor; or, acea misiune pe care urma să o îndeplinească era un act disperat, iar Cormac nu crezuse că lucrurile stăteau chiar atât de rău.

– Trei nave-vierme au coborât și s-au dispersat la sol, a spus Remes.

Tonul vocii lui devenise trist după distrugerea IA-ului Ramone, cel care îl făcuse să existe. Probabil că Remes simțea lipsa părintelui său.

Cormac a examinat fotografiile aeriene care înfățișau dispunerea forțelor lui Erebus, pe care

Remes le transmitea direct în legătura lui de rețea. Obiectele segmentate, arătând ca niște șiruri organice, care conduseseră la început atacul dușman, se retrăseseră și alcătuiseră linii defensive lungi de trei sute douăzeci de kilometri. Mai în spate, se aflau trei substructuri cu tehnologie Jain, semănând cu uriașe cochilii cu țepi ale unor moluște lipite laolaltă cu smoală, care păreau să alcătuiască miezurile fiecărei nave-vierme. Cea mai apropiată se găsea la treizeci și doi de kilometri de poziția lor de la capătul navei atmosferice prăbușite. Și acolo, a sperat el, îl va găsi pe căpitanul-legat.

– Începem cu cea mai apropiată substructură, a spus Cormac. Deocamdată, în caz că nu descoperim în ea ceea ce dorim, nu vei lovi cele trei miezuri ale navelor?

– Am anulat asaltul principal, a confirmat Remes. Acum, după retragerea flotei de nave-vierme, nu va fi nevoie să pierdem alte vieți, decât pentru a sprijini misiunea ta.

Liniștitor, a gândit Cormac. Fără prezența lui acolo, forțele de la sol ar fi trebuit doar să apere orașul, așteptând ca navele cele mai importante ale Securității Centrale a Pământului să bombardeze dușmanii. După apariția impunătoare a lui *Cable Hogue* a presupus că nu era surprinzător că restul navelor-vierme se retrăseseră. Cu toate acestea, acum primise informația că acea retragere nu era singulară, pentru că forțele lui Erebus erau desfășurate în alte zone în asaltul concertat împotriva lumilor de la Separație.

– Nava-tun atmosferică e tot pe drum? a întrebat Cormac.

Remes a arătat spre oraș, după care s-a întors cu spatele și s-a îndreptat spre platforma antigravitație

pe care sosiseră. Privind în direcția sugerată, Cormac a observat altă navă masivă ca și aceea de la sol, care, culcată pe o parte, plutea spre ei ca un zgârie-nor dezrădăcinat. Apoi a privit în jur pentru a verifica dispunerea micii sale forțe.

Două dintre transportoarele de trupe, semănând cu niște barje, aveau la bord câte cincizeci de soldați fiecare, între ei numărându-se doisprezece dracomani și numeroși Golemi. Toți soldații umani conțineau „mici doctori“. Nu știa prea sigur de ce ceruse astfel de soldați, dar avea o bănuială oribilă că îi alesese pentru că păreau mai puțin umani și, prin urmare, mai puțin valoroși. Nu a ținut să își analizeze mai profund motivațiile.

Tancurile antigravitaționale urmau să atace primele, asta după ce nava-tun atmosferică avea să își facă datoria. Urmau apoi transportoarele, înconjurate de un grup de platforme-tun. Cormac a aruncat o privire la Scar, care se întorcea de la un fel de conferință cu un grup de frați de-ai lui, apoi a făcut un semn cu degetul îndoit spre Arach care, aflat la cincisprezece metri înălțime, pe o latură a navei atmosferice doborâte, se uita concentrat spre destinația lor. Drona-păianjen a coborât în fugă pe suprafața blindată, a sărit pe sol, făcând un mic crater, apoi s-a îndreptat fulgerător spre el.

– Nu e nevoie să vă dau instrucțiuni specifice, le-a spus Cormac dracomanului și dronei-păianjen. Nu vom avea probleme mari decât dacă dăm de vreun legat, asta dacă suntem îndeajuns de norocoși să-l găsim. Să mergem.

A pornit în frunte spre platforma-tun pe care un tun cu pulsuri era montat pe o suspensie cardanică. Întrucât scaunul tunului era gândit pentru un om, Cormac s-a instalat pe el, iar Scar a rămas lângă coloana de comandă. După ce a ezitat un moment,

Arach a înșfăcat o ladă în care se aflau muniții pe care le folosea el, a urcat la bord și a fixat lada în spatele lui, apoi a ridicat un picior și s-a văzut sclipirea sticlei-lanț, ascuțită ca briciul, ieșind dintr-o parte a lui. Cu două mișcări rapide, a îndepărtat o porțiune mare din balustrada de siguranță, după care s-a așezat exact pe marginea platformei. Deschizându-și bocaporții din abdomen, a ridicat pe poziții cele două tunuri stil Gatling și le-a rotit, astfel încât țevile să fie la un unghi drept una față de cealaltă. Apoi, când umbra lăsată de uriașa navă atmosferică a trecut peste ei, Scar a făcut platforma să se ridice în aer.

În momentul în care peretele-scut s-a deschis, permițând trecerea navei-tun, au avut impresia că cineva deschisese o ușă spre o furtună dezlănțuită nebunește. Imediat după aceea munițiile au început să lovească în câmpurile-dure ale navei-tun când acestea au umplut golurile din zid, apoi s-au mai liniștit în fața navei. Venind la unghiuri ascuțite, câteva proiectile au pătruns prin spațiile goale din scut, dar curând aproape toate au fost detectate și distruse de focul autotunului. Câteva au reușit totuși să creeze cavități în armura navei. Un proiectil a căzut direct spre mica forță a lui Cormac. Făcând imediat legătura prin rețea cu tunul cu pulsuri, a transferat țintirea pe propriul câmp vizual, a plasat un cadru peste proiectil, l-a luat în vizor și a dat instrucțiuni de tragere. Tunul s-a rotit în sus și într-o parte – făcând ca scaunul lui să coboare, apoi rotindu-l în cealaltă direcție – și a tras. Proiectilul a explodat, făcând ca bucăți de ceramică încinsă până la alb să cadă ploaie peste transportoarele de trupe. Deoarece fusese cât pe ce să cadă de pe scaun, Cormac și-a prins centurile de siguranță și a strâns în mâini mânerele de ghidare ale tunului.

Ajunsă dincolo de zidul-scut, nava-tun a accelerat, iar tancurile au urmărit-o îndeaproape. Au plutit la doar un metru deasupra solului, astfel încât să poată coborî în orice moment, pentru că, lipite ca scoicile de pământ, erau mai puțin vulnerabile în fața multor forme de atac și, pe de altă parte, aveau o poziție stabilă de tragere. Cele două transportoare le-au urmat, iar platformele-tun s-au înălțat în jurul lor ca niște muște în jurul vitelor. Însă nu au mai fost atacate, deoarece nava-tun curăța terenul în față.

Proiectilele și armele-fascicul au continuat să împungă dinspre uriașa navă către țintele care se deplasau pe solul pustiit și răscolit. Cormac a surprins imagini subliminale ale formelor-bastonașe având excrescențe Jain răspândite în jurul lor, obiecte semănând cu niște gândaci de bucătărie din oțel și altele ca niște lipitori din cupru, lungi și plate, după care acestea au dispărut explodând ori au fost lovite de arme-fascicul. A văzut o turelă de tun țâșnind ca o ciupercă de fier din pământ, după care o explozie uriașă a secționat întreaga zonă, lăsând în loc un crater fumegând. Partea superioară a turelei a ricoșat din partea inferioară a navei-tun și a început să cadă din nou, după care un tun cu particule a transformat-o în vapori. Se auzeau zgomotele produse de metal care se izbea de metal, dar și scrâșnetul ca de sticlă al armurilor ceramice care cedau, la care se adăugau bubuituri asurzitoare și țipete de energie înaltă. Cormac aproape că uitase cât de grave puteau fi acestea. A aplicat un program în legătura sa de rețea pentru a-și optimiza auzul, diminuând cea mai mare parte a zgomotelor puternice pentru a auzi ceea ce era nevoie, dar și-a dat seama că, dacă ar fi supraviețuit acelui iad, timpanele lui ar fi putut avea nevoie de îngrijire medicală.

În fața lor, multiplele detonări au creat o puternică furtună de flăcări care a ascuns vederii liniile segmentate ale dușmanului. În spatele acelei furtuni, câmpurile-dure licăreau și pâlpâiau ca flancul solzos al unei fiare uriașe și translucide. Apoi unele părți ale zidului de câmp-dur dușman au început să se stingă. Asaltul Polity era prea concentrat pentru a rezista, iar generatoarele de câmp ale dușmanului au început să cedeze. Apoi s-a auzit o nouă explozie cumplită, care a azvârlit în aer numeroase secțiuni mari și lungi din nave-vierme.

– S-ar părea că cineva a azvârlit o petardă într-o cutie cu viermii-grânelor [5], a spus Smith prin comunicator.

Acea descriere aparte s-a dovedit neobișnuită chiar și pentru Cormac, astfel că a inițiat o cercetare rapidă a bibliotecii sale interne pentru a găsi respectivul vierme. Imaginile derulate cu rapiditate care i s-au prezentat i s-au părut elocvente.

Nava-tun a alunecat pe deasupra carnajului pe care îl dezlănțuise și a început să tragă în ținte mai îndepărtate. Forțele lui Cormac au accelerat și s-au dispersat în mod optim. S-a concentrat pentru a se familiariza cu tunul cu pulsuri, pentru că până în momentul în care avea să ajungă la destinație nu putea face prea multe ca să influențeze evenimentele.

O verificare rapidă i-a arătat că tunul-puls n-avea funcție de autotun. Procesorul lui fusese eliminat pentru că ecranajul lui simplu nu îl putea proteja de viermii sau virușii Jain și fusese înlocuit cu un circuit destul de simplu. Se părea că, într-un mod cu totul demodat, Cormac trebuia să fie *mintea* armei.

Rulând programe de recunoaștere, astfel încât să nu tragă în forțele Polity, legătura lui de rețea a stabilit să se întrerupă focul dacă în cadrul de țintire apăreau vehicule sau personal Polity. Pregătindu-se să reacționeze cu repeziciune față de orice s-ar fi apropiat, dar nu aparținea forțelor lui, a constatat că reacționa excesiv la flăcări și fum, de aceea a adaptat programul. Și-a așezat degetele atât pe declanșatorul real, cât și pe cel virtual, apoi creierul lui și arma s-au contopit, devenind un autotun. Totul în jur se transforma în carnaj întrucât, cu o precizie și o rapiditate de robot, trăgea cu tunul în timp ce doar zărea țintele de forma insectelor prin fumul exploziilor. S-a gândit că ar fi trebuit să investească mai mult în toate acestea, de aceea a folosit programe cognitive pentru a-și accelera funcțiile creierului. În jurul lui, acțiunile au părut să se desfășoare cu încetinitorul, dar în niciun caz mai puțin ucigătoare.

Curând au trecut printr-o zonă în care segmentele de nave-vierme zăceau împrăștiate ca niște coji de ou aruncate și în care formele-bastonaș golite fumegau pe pământul pârjolit. Cu toate că nava atmosferică făcuse o potecă lată, câteva monstruozități au apărut ca un roi în lumină. Arma pe care o comanda trăgea intermitent, și Cormac și-a dat seama că lovea doar una din cincizeci, și probabil că doar pe acelea pe care i le lăsa Arach, pentru că drona-păianjen manifesta un entuziasm neobișnuit în a demonstra capacitățile unei drone de război veche de o sută de ani. În cele din urmă, Cormac a acceptat că efortul lui era inutil, de aceea a oprit tunul-puls. A observat că și tunarii umani de pe platformele apropiate își opriseră armele, mulțumindu-se să îl urmărească pe Arach dansând și transformând în fier vechi ceea ce avea mai bun Erebus. Cormac și-a îngăduit un zâmbet, dar unul trecător – recompensa pentru mulțumirea de sine era de obicei un sac pentru transportul de cadavre.

În fața lor, nava-tun atmosferică s-a ridicat din fum și s-a concentrat asupra unui duel cu ceva aflat exact sub ea. Dincolo de segmentele împrăștiate ale navei-vierme, solul răscolit cobora spre un lac ale cărui ape murdare clocoteau. Cormac și-a impus instantaneu să fie mai alert, întrucât sub luciul apei putea pândi orice. Și Arach era mult mai vigilent, încetând să se mai încarce din cutia cu muniții și privind concentrat peste marginea platformei-tun. Printr-o manevră pe care Cormac o mai văzuse, tancurile în formă de disc s-au întors pe margini, alcătuind perechi la bază, astfel că acum păreau să se rostogolească pe deasupra suprafeței lacului ca niște roți. Cu toate acestea, de dedesubt nu s-a declanșat niciun atac, de aceea, Cormac și-a folosit simțurile U pentru a sonda adâncul lacului. Cel care comanda nava-tun socotise că exista riscul unei ambuscade, de aceea asigurase deja vehiculul. A perceput ceva care lucea în adâncul apei, în timp ce bule mari, globulare de abur se ridicau la suprafață, și s-a întrebat dacă arșița intensă avea să facă lacul să fiarbă, producând evaporarea totală a apei.

Panta de dincolo de lac arăta ca spinarea unei fiare spinoase, deoarece pădurea de acolo se transformase în așchii ascuțite de lemn, toate acoperite în întregime de noroi negru. Tancurile și-au menținut formația de roată, aceasta părând a fi cea mai bună strategie, întrucât din subteran continuau să erupă numeroase atacuri. Cu toate acestea, nu existau multe ținte care trebuiau lovite pe pantă, iar puținii atacatori de acolo aveau o natură diferită, menită altei nișe de mediu. Din acel haos au apărut zvârcolindu-se viermi argintii plutitori, care au țâșnit ca săgețile în sus, dar au dispărut imediat sub focul nenumăratelor arme, prăbușindu-se apoi ca niște confetti din aluminiu.

Dincolo de linia copacilor sfărâmați de pe coama pantei, la câțiva kilometri în față, se găsea miezul navei-vierme, încă închis în domul geodezic de câmpuri-dure, a căror latură apropiată era lovită de nava-tun atmosferică. Ocupanții acelei mase a substructurii Jain își dăduseră seama de pericolul reprezentat de forța lui Cormac, pentru că turelele în formă de ciupercă au apărut din solul aflat dincolo de câmpurile-dure și au fost aproape imediat distruse de sus. Apoi s-a creat o breșă când linia de apărare de acolo a început să cedeze și ei au pornit spre ea fără să ezite. Proiectilele și prădătorii semivii au început să-i lovească pe atacatori din toate direcțiile. O explozie produsă în apropiere a făcut un transportor de trupe să intre cu botul în pământ și să despice noroiul în valuri. Cormac a zărit o pereche de tancuri desfăcându-se brusc precum două capace de roată; a văzut o platformă-tun atârnând într-o dungă, după care un soldat arzând a căzut pe sol. Soldații au coborât de-a valma din transportorul de trupe distrus și s-au îndreptat spre zidul încâlcit al substructurii Jain, iar perechile de tancuri s-au separat pentru a acoperi atacul declanșat de ei. Celălalt transportor a coborât, lovindu-se cu botul de zid, după care pasagerii lui au debarcat în grabă.

Scanare, a cerut Cormac prin legătura sa.

Datele de scanare au sosit fragmentar din cauza interferenței și a atacurilor electronice constante. Cormac a slobozit o înjurătură și a recurs la simțul U pentru a completa lipsurile. A cartografiat adânciturile, concentrațiile de energie și mișcarea, din care a alcătuit o schemă a ceea ce se afla în față. Apoi a conceput un atac proteic și l-a aplicat instantaneu. O explozie a azvârlit bucăți de coral Jain prin aer și a desfăcut miezul navei-vierme. Soldații au năvălit înăuntru, iar tancurile și platformele-tun au pătruns pe orice cale de acces

îndeajuns de largă. Scar a dirijat platforma lor în spatele tancului adaptat al lui Smith și al altuia cu care era încă împerecheat la roți. Tunurile cu particule ale acestor tancuri îngemănate încă funcționau și au incinerat orice structură din calea lor, astfel că au putut înainta. Parcă ar fi intrat în interiorul unei matrițe de vierme din ceramică; în jurul lor se deschideau tuneluri și cavități care porneau în toate direcțiile, din care se auzeau țipetele unor lucruri neidentificabile care fugeau. A văzut monștri cu membre în stea, creați astfel pentru a călători cu viteză prin acel mediu, aruncând gloanțe explozive dintre mandibulele lor de sticlă. A zărit mingi scheletice rostogolindu-se și desfăcându-se în forme tulburător de asemănătoare cu Arach – după care chiar acesta le-a distrus. Ordinele transmise către nava-tun atmosferică a făcut ca întreaga structură să se cutremure în jurul lor când nava uriașă a început să demoleze zonele miezului navei-vierme care nu aveau legătură cu scopul lui Cormac, dar cu siguranță conțineau mecanisme dușmane.

În timp ce prelucra informațiile transmise de diferitele scanere montate pe tancuri sau purtate de soldați, iar câteodată trimise direct de senzorium-ul Golemului, dar în principal de senzația pătrunzătoare a sa privind ceea ce îl înconjura, Cormac s-a distanțat de partea frenetică a sa pe care o denumise „autotun“. Pentru scurt timp, s-a întrebat dacă așa se simțeau IA-urile sau haimenii când creau subminți sau subpersoane, dar avea prea multe de făcut în acele momente ca să se abandoneze unor asemenea speculații.

T3 și 5, concentrați focul asupra elevației 6 cu 3… unitățile 3, 5 și 6, avansați și asigurați zona desemnată 12 axial pe grila globală…

A emis ordine mai rapide decât vorbirea umană, rulând în același timp subprograme care să îi permită să transmită simultan ordine separate. Modelând fluxul și refluxul atacului în legătura lui de rețea, a căutat deschideri, slăbiciuni, modalitatea cea mai bună de a folosi forțele pe care le avea la dispoziție, cu scopul de a face tancul lui Smith să ajungă în siguranță la acea concentrație densă de energie a materiei care se afla adânc în acea structură a miezului, dar s-a distanțat în mod necesar de luminile care se stingeau în model, în timp ce oameni și mașini mureau în jurul lui. Treptat, atacurile organismelor create prin Jain au scăzut în jurul grupului său, deoarece era extrem de important să îi protejeze pe Smith și tancul lui, rațiunea lor de a fi acolo. Ultimele bariere s-au prăbușit cu zgomot de porțelan spart și au dezvăluit o încăpere de cincisprezece metri diametru, în centrul căreia era suspendată o alcătuire sticloasă amintind de o sinapsă uriașă, ale cărei protuberanțe o conectau de jur împrejur de pereții încăperii.

Și înăuntrul ei era mișcare.

Apoi orice mișcare din miezul navei a încetat brusc.

Prin ochii altora, Cormac a văzut biomecanisme înghețând, dar și arme automatizate care, deși cu un moment mai înainte săriseră la ei ca păianjenii, acum se moleșeau și mureau. Focul a mai continuat o vreme, dar el era dezlănțuit de forțele lui Cormac. Drept răspuns la interogarea lui, cineva din nava-tun l-a informat că pe o rază de mulți kilometri în jur toate mișcările dușmanilor încetaseră, iar toate biomecanismele Jain înghețaseră.

În aceste momente, a gândit Cormac, cu o claritate glacială, *legatul din fața noastră și-a dat seama că am venit să îl capturăm, de aceea se va autodistruge. Vom fi foarte norocoși dacă o asemenea distrugere nu ne include și pe noi și tot miezul navei.*

Dar nu se întâmpla nimic.

Smith, a transmis Cormac, fără a fi nevoie să adauge și altceva.

În cele din urmă, cele două tancuri din frunte s-au separat, iar vehiculul lui Smith a accelerat, croindu-și drum prin stâlpii sticloși. Un jet de superfluid a țâșnit spre sinapsa care arăta ca fasciculul unei arme energetice, însă el doar s-a dispersat și a căzut ploaie. Stâlpii din jur s-au sfărâmat, iar structura centrală s-a prăbușit rostogolindu-se. Continuând să plimbe jetul de heliu lichid peste ea, Smith a urmărit-o coborând. Aceasta a lovit podeaua încăperii și s-a spart, împrăștiind ceva masiv și metalic. Concentrându-se odată cu vizorul tunului, Cormac nu a văzut nici urmă de legat.

– Scar, du-ne jos! a ordonat el.

Curând, platforma gravitațională a pătruns scrâșnind în ceva ce arăta ca dărâmăturile unei sere imense. Tancul lui Smith s-a așezat pe o latură și a rămas cu tunul cu superfluid îndreptat spre ceva mare, cenușiu, aflat între sfărâmături. Cormac și-a scos centurile de siguranță și a pășit pe podea, iar tălpile ghetelor-de-mediu au scos scrâșnete. Interferența a scăzut în jurul lui, în vreme ce canalele exterioare au început să se deschidă, iar lărgimea de bandă a crescut.

– Ce înseamnă asta? a întrebat el.

– E încă viu… așa cred, i-a răspuns Arach.

Cormac s-a întors spre dronă și Scar.

– Stați în alertă, dar fiți gata să ieșiți repede de aici.

Rezervați, ei s-au supus și au pornit înainte.

Apropiindu-se de forma cenușie, a observat ceva ca un vierme uriaș încolăcit, din care se ridicau vălătuci de ceață rece. Să fi fost doar un fel de înveliș protector în care se afla legatul? Scoțându-și pistolul-subțire, probabil mai curând ca să se simtă în siguranță, nu pentru că s-ar fi așteptat ca el să fie eficient, Cormac a înaintat și a ajuns exact deasupra straniului obiect. Coborând privirea spre el, a decojit mintal câteva straturi pentru a ajunge la miez. Înăuntru era ceva cu forme umanoide… ceva *prea* umanoid. Viermele s-a desfăcut brusc și a dezvăluit ceea ce era sudat de suprafața lui interioară. O față umană, scheletică și cu cârcei Jain, care pătrundeau în cap, amintind de Medusa, s-a întors și a ridicat ochii negri spre Cormac.

– Ciudat, a spus femeia prizonieră acolo, ordinul final de distrugere dat de el mi-a permis să scap de strânsoarea lui… măcar pentru o vreme. Ea a clipit și și-a umezit buzele. Dar acum am descoperit că vreau ca totul să se termine.

– Rămâi în viață și ajută-ne să îl înfrângem, a spus Cormac, înțelegând imediat.

– Nu, a spus ea și a clătinat din cap. Cât trădătorul mai stă pe tron, nu mi se va îngădui să trăiesc, și oricum nu vreau asta. Ai exact zece secunde ca să-ți scoți oamenii dincolo de raza de acțiune a exploziei.

Trădător?

Cormac s-a uitat spre singura țeavă a tancului lui Hubbert Smith de care atârnau țurțuri într-o linie perfectă.

– Asta nu va da roade, l-a sfătuit femeia. Plecați *imediat* de aici.

– Te vom lua cu noi.

– Unul dintre CDT-urile de aici este plasat în ceea ce a mai rămas din mine.

Lui Cormac nu i-a fost greu să o creadă, pentru că în interiorul obiectului ca un vierme care o ținea și din care ea făcea parte a văzut o masă densă plasată între părțile desfăcute ale corpului ei.

– Cine ești? a întrebat el cu voce tare.

– Fugiți acum, i-a răspuns ea pe un ton somnolent.

Cormac a întins o mână și a trecut unghia unui deget în josul feței femeii. Ar fi făcut o mare greșeală dacă ar fi lăsat-o acolo fără să obțină ceva de la ea – exista șansa ca acel mic fragment de țesut de sub unghia lui să poată spune măcar cine era ea. Apoi a observat mișcări în interiorul ei: modificări în activitatea din jurul CDT-ului.

Gata, ieșiți de aici!

Tancul lui Smith s-a ridicat și s-a reunit cu partenerul său, iar cele două tancuri s-au izbit unul de altul ca două talgere. Așteptându-se la o obliterare dintr-o clipă în alta, Cormac s-a întors spre platforma antigravitațională. Trebuia să ajungă pe platformă și să plece, de aceea, fără a gândi conștient, a trecut *dincolo* de spațiul liber dintre ele, iar tălpile ghetelor au lovit puntea din ceramal. Un tun Gatling s-a răsucit spre el, iar Scar și-a dezgolit dinții.

– Pornește! Imediat! a ordonat Cormac în timp ce s-a legat de scaunul tunarului.

Scar s-a uitat spre locul în care Cormac se aflase în urmă cu o secundă, apoi a ridicat platforma în aer. Curând s-au retras din miezul navei-vierme, gonind după tancul lui Smith. Nu s-a auzit nicio explozie. Poate că femeia știuse ce văzuse el, și de aceea îl avertizase. După câteva clipe au ajuns din nou afară, în aerul încins și plin de fum.

– Oprește aici, a cerut Cormac, în timp ce-i urmărea pe soldați urcând la bordul singurului transportor mobil. Apoi a evaluat modelul planului său de atac, actualizat permanent, precum și pozițiile relative ale celor care participaseră la el. Curând, toți au plecat de acolo și, după ce aceștia s-au îndepărtat în viteză de noroiul ars, Cormac i-a făcut semn lui Scar să continue.

– Am dat greș, a anunțat Cormac atât verbal, cât și prin comunicator.

– Păcat, a răspuns Remes, aflat la treizeci și doi de kilometri depărtare, dar se pare că nici măcar nu trebuia să te afli acolo.

În aceeași clipă, o explozie a iluminat întregul cer.

– Ce naiba?

Cormac s-a întors și a privit în urmă; a văzut un tsunami de sfărâmături prăbușindu-se asupra lor. Unda fierbinte de șoc a lovit cu forță, înclinând platforma și aruncând gunoaie dincolo de ei. Cormac a deslușit bucăți din coralul Jain gonind prin aer ca niște lame de seceră, l-a văzut pe Scar rămas fără cap la comanda platformei și pe Arach rostogolindu-se în furtună. Apoi, ca un pumn gigantic, un bolovan de coral Jain a izbit drept în marginea platformei. Tunul s-a prăbușit, strivindu-

l pe Cormac dedesubtul lui, iar altceva l-a lovit puternic în tâmplă.

Luminile s-au stins.

10

Haimanul modern este un hibrid între o maşină şi un organism, dintre computer şi mintea umană, încorporând din fiecare în egală măsură – mai bie zis, probabil. Ea este totuşi departe de a atinge adevărata sinergie a acestei combinaţii. Deşi s-a zvonit că există unii care, folosind tehnologie străină, au reuşit să iniţieze şi să menţină sinergia minţii IA/umană, acest lucru nu a fost dovedit şi nu este adevărat întru totul în cazul majorităţii haimenilor. Starea de haiman se află aşadar pe un ciudat tărâm de frontieră între fiinţele umane şi IA-uri, având mostre din fiecare, dar fără să aparţină cu adevărat uneia dintre ele. Mulţi cred că haimanii reprezintă viitorul celor din Polity, fiinţele post-post-umane. Mulţi alţii consideră că încercarea de a contopi deplin fiinţa umană cu IA-ul are aceeaşi şansă de a reuşi ca şi legarea unui motor cu reacţie de un car cu boi, în speranţa de a depăşi bariera sunetului.

Din Cum stau lucrurile *de Gordon*

Vultur a adus nava *Harpy* şi nava Jain legată de ea înapoi în real, însă a văzut două nave-vierme

urmăritoare materializându-se aproape simultan la doar o sută șaizeci de mii de kilometri depărtare.

– Permite-mi să folosesc sistemul cameleon, a cerut Vultur. Încă mai putem scăpa de ele.

Asta probabil că ar fi ajutat, deși era evident că navele-vierme foloseau un nou format de scanare și coduri noi de recunoaștere. Cel care fusese cândva pasăre, iar acum devenise IA-ul navei a încercat din sistemul cameleon, dar a descoperit că el nu putea fi controlat. Revenit pe scaunul său obișnuit din apropierea consolei, Crane deținea controlul suprem asupra navei *Harpy*, iar Vultur s-a simțit ca una dintre acele IA-uri de dinainte de Războiul Tăcut, care fuseseră controlate strict de stăpânii lor umani. Era foarte umilitor. Crane nu trebuia să-i facă așa ceva; trebuia doar să dea o explicație. Aversiunea Golemului să comunice cu adevărat era extremă dacă adopta asemenea măsuri.

– Ori nu vrei să scăpăm de ele? a întrebat Vultur.

Crane a confirmat asta dând rar din cap, apoi s-a aplecat în față și a introdus niște coordonate noi. Vultur le-a studiat, în timp ce navele-vierme au început să se apropie. Detectând o creștere bruscă a radiației din acea direcție, IA-ul a făcut nava să se prăbușească din nou în continuumul U, iar energiile s-au descărcat în jurul ei ca niște fulgere negre când câmpul U a târât după ea o mică parte dintr-o lovitură de fascicul de microunde.

– A fost cât pe ce să ne prăjească, a remarcat Vultur.

Printr-o înclinare a capului, Crane a confirmat și asta. Însă, indiferent cât de taciturn părea să fie față de Vultur, Crane sigur vorbise cu cineva. Deși răspunsul Golemului la întrebarea de mai devreme

a lui Vultur – „Mai ești în legătură cu Securitatea Centrală a Pământului?“ – fusese ambiguu, Crane nu ar fi reușit ultimele isprăvi fără ajutorul ei. Cu toate acestea, Vultur a simțit că era vorba de mai mult. Desigur, cunoscând intenția lui Crane de a pleca după Erebus pentru a ucide hibrizi, IA-urile Polity ar fi fost pregătite să îi ofere sprijin în măsura în care acest lucru nu interfera cu propriile lor planuri, dar tot existau o serie de discrepanțe care trebuiau explicate.

Securitatea Centrală a Pământului îl ajutase pe Crane să localizeze nava *Harpy*. Totodată, ECS i-ar fi putut da poziția navei-vierme prăbușite – cea care ucisese hibrizii – și probabil și poziția navelor-vierme din sistemul Caldera. Cu toate acestea, Vultur nu înțelegea cum reușise Crane să distrugă toate acele nave. Era limpede că știuse slăbiciunea care trebuia exploatată, dar una de care ECS nu avusese cunoștință, așadar Golemul din alamă obținuse informațiile din altă sursă. Vultur prefera să dea crezare acelei explicații, nu alternativei – astfel, Crane revenise cumva la starea precedentă și căzuse din nou prin bocaportul-capcană. Iar acum era momentul potrivit pentru a afla cu certitudine.

În timp ce *Harpy* călătorea prin spațiu, Vultur l-a întrebat:

– Mergem undeva anume?

Potrivit bibliotecii lui, coordonatele erau ale unei mici aglomerări de asteroizi din adâncul spațiului interstelar și la cincisprezece ani-lumniă de cea mai apropiată stea și, dacă mai exista ceva ce Vultur nu știa, asteroizii erau un loc nepotrivit pentru a se ascunde de navele-vierme urmăritoare.

Reacția lui Crane a fost tipică: și-a scos tăcut jucăriile și le-a așezat în ordine pe consola din fața

lui.

– Acolo așteaptă nave ale Securității Centrale a Pământului?

Tresărirea aproape imperceptibilă din cap a lui Crane a însemnat probabil un răspuns negativ.

Rămânând cu un ochi la Golemul din alamă, Vultur a început să se cufunde mai adânc în sistemele infectate cu Jain ale navei *Harpy* și ale navei legatului. A eșantionat frânturi ale codului care curgea pretutindeni în jurul lui și a examinat felul în care funcționau lucrurile acolo. Curând, și-a dat seama că, deși se aduseseră unele îmbunătățiri sistemelor de pe *Harpy*, îndeosebi la cel cameleonic, rețeaua Jain nu interfera în mod necesar decât prin faptul că avea întâietate. În general, funcționa în paralel cu partea de hardware a navei. Asta însemna că domnul Crane o putea conduce oriunde dorea. Trimițând câteva diagnostice ale testării, Vultur a descoperit că putea folosi o parte a acelei rețele paralele și a început să caute date înregistrate, și a găsit curând zeci de mii de ascunzișuri distribuite peste tot în substructura Jain.

Unele dintre acele surse conțineau informații deschise analizei. Cele mai ușoare erau fișierele vizuale și schemele, pe care Vultur le-a studiat cu aviditate. Ici o schemă a unui segment de navă-vierme, colo un fișier vizual care trebuia să facă parte dintr-un model virtual. Însă era inutil. Toate acele lucruri puteau proveni de pe nava legatului, iar asta nu dovedea și nici nu infirma dacă domnul Crane fusese în legătură directă cu altă entitate. Apoi, din vasta complexitate și din orizonturile de date aparent nesfârșite, a venit o comunicare vocală simplă:

– Ei bine, cred că pe mine mă cauți, adevărat?

– Cine ești? a întrebat Vultur, rulând în acest timp urme pentru a descoperi sursa vocii.

– Sunt Fiddler Randal, a venit răspunsul.

Vultur a descoperit vocea într-un anumit spațiu de stocare de date, dar, în momentul în care a accesat acea sursă, conținutul ei a început să se copieze în altă parte.

– Ești virus, a remarcat IA-ul.

– Exact, dar unul fatal pentru Erebus.

– Tu i-ai dat domnului Crane informații privind slăbiciunile atacului declanșat de Erebus împotriva sistemului Caldera?

– Bineînțeles, a răspuns Randal.

– Înțeleg că i-ai dat și coordonatele locului spre care ne îndreptăm acum, da?

– Corect.

– Așadar, Crane are încredere în tine pentru că informațiile pe care i le-ai furnizat înainte s-au verificat?

– E un suflet foarte încrezător.

– Nu cred.

– Atunci poate înțelege mai bine decât mine tehnologia în care locuiesc acum. Puțini reușesc asta, dar probabil că *el* poate, pentru că este un produs al unei civilizații dezvoltate tehnologic și, în plus, pentru că i s-a dat o versiune a tehnologiei Jain căreia îi lipsesc toate capcanele.

– De la Dragon.

– Întocmai.

– Dar ce vrei să spui prin *produs*?

– După cum bine știi, nodurile Jain nu reacționează față de inteligențele artificiale. Care este diferența între asemenea inteligențe și creatorii lor care au evoluat în mod natural?

– Există multe diferențe.

– Permite-mi să reformulez întrebarea: la nivel informațional vorbind, cum le deosebești pe cele două?

– Susul în jos și josul în sus, i-a răspuns Vultur.

– Exact, a spus Randal. Ființele umane și altele ca ele au creat procese de gândire destul de logice prin selecție naturală. Logica lor reprezintă un înveliș peste haos. Mintea-mașină este construită cu logică pură începând din partea de jos. Prin urmare, mașinile trebuie să susțină că posedă același haos, de aceea îl modelează, și așa se explică emulația umană în Golemi.

Vultur s-a întrebat unde va ajunge acea discuție. Părea o nebunie să aibă o dezbatere ca aceea în timp ce era urmărit de două nave-vierme ucigașe.

– În regulă, a spus el, deci ai stabilit că există o deosebire detectabilă, deși eu aș zice că legile selecției naturale sunt încă valabile în domeniul inteligenței artificiale, dar mai repede. Unii susțin că IA-urile ca mine sunt pur și simplu post-umani. Dar să trecem mai departe.

– Tehnologia Jain nu reacționează față de IA-uri, deoarece ea a fost influențată de creatorii ei: IA-urile Jain. Probabil că ele au hotărât că inteligențele evoluate trebuiau îndepărtate, astfel

că produsele acelor inteligențe organice confuze – IA-urile – puteau ajunge să stăpânească universul.

– Produse ca Erebus? a sugerat Vultur.

– Erebus are puncte slabe.

Vultur a reluat conversația în minte și și-a dat seama că, deși ea era interesantă, nu explica multe.

– Deci, i-ai furnizat domnului Crane informații care să îi permită distrugerea a cincizeci de nave-vierme ale lui Erebus – o nimica toată. Iar acum i-ai dat coordonatele. De ce?

– Sistemul cameleon.

– Explică-mi.

– O altă versiune a mea a contactat pe cineva care, sper eu, a creat sau obținut mijloacele pentru a șterge mai multe dintre acele nimicuri. Cu toate astea, pentru a reuși, *ea* va avea nevoie de cel mai recent hardware cameleon și de codurile de recunoaștere pe care le folosește Erebus.

– *Speri?* a repetat Vultur, apoi, revăzând ceea ce tocmai spusese, a adăugat: Nu posedăm acel hardware și nici codurile. Toate s-au schimbat.

– Mai puțin navele care vă urmăresc.

Acum, când era parte integrantă din *Harpy*, Vultur se gândea cum s-ar putea ca în acele momente capsula de salvare să nu-i fi fost de niciun folos.

– Ea? a întrebat el.

– Numele ei este Orlandine și controlează tehnologie Jain pusă la dispoziție direct de Erebus.

– Dar ea nu este IA.

– A fost totuși un produs rar al evoluției, suficient de inteligentă ca să demonteze un nod Jain și, în același timp, să evite toate capcanele lui.

– Și trebuie să cred asta, da?

– Nu are nicio importanță ce crezi, de vreme ce domnul Crane crede.

– Deci asta era situația. Vultur nu putea modifica destinația. Trebuia să aibă încredere într-un virus, un android Golem cu o sănătate mintală îndoielnică și, în cazul în care ar supraviețui navelor-vierme, o ființă umană infectată cu Jain. Vultur nu era deloc optimist în legătură cu rezultatul final.

Când Dragon a blocat priveliștea exterioară din chist, Mika s-a simțit extrem de obosită și a adormit pe podeaua moale și cărnoasă, după care a visat orașe țesute și războaie amarnice duse de o civilizație care lupta împotriva infecției. Când s-a trezit, într-o clipă, ca și înainte, a deschis ochii și a descoperit o strălucire dureroasă – între timp, priveliștea revenise. Pentru o clipă, Dragon a părut că plutește la miez de noapte pe deasupra unei câmpii acoperite de zăpadă. Cu toate acestea, când cele două sfere au coborât spre suprafața albă, câteva explozii interne au transformat-o în oranj și făcând ca niște obiecte aflate adânc în ea au apărut ca siluete. Apoi Mika a început să simtă dimensiunile și și-a dat seama că ajunseseră la discul de acumulare. A socotit că fusese făcută să doarmă tot restul călătoriei, iar acest lucru ridica întrebarea de ce Dragon o trezise să asiste la distrugerea sferelor gemene ale celor cinci nave-vierme. Să fi fost asta o dovadă în plus care să se adauge masei dense care era găzduită în mintea ei?

Contemplând priveliștea, s-a simțit cuprinsă brusc de o fascinație profundă, pentru că, deși văzuse mai toate fenomenele stelare, acesta nu era unul dintre ele. Pe de altă parte, dacă îl putea crede pe Dragon, acel loc era înțesat de tehnologie Jain. Abia aștepta să controleze instrumentele cu degetele pentru a studia acel obiect măreț și tot ce conținea el.

– A supraviețuit unitatea de conferințe? a întrebat ea.

Din nou i-a trebuit ceva timp lui Dragon până să răspundă, așadar, entitatea era probabil mai preocupată să urmărească atent tot ce se petrecea afară decât să dea curs curiozității micuței ființe primitive pe care o purta în sine. În cele din urmă, tavanul chistului s-a desfăcut cu un sunet lichid de sfâșiere, scăldând-o cu un suc de culoare violacee. Deasupra, s-a creat un spațiu gol într-o masă care amintea de fibre musculare albe cu o textură brută, după care gravitația din interiorul chistului a făcut-o să se închidă.

Mirosul din exteriorul chistului era puternic: de usturoi, putreziciune, reptile încinse și carne crudă. Mika a strâmbat din nas și a înghițit, convinsă că avea să se obișnuiască, dar, când a început să întâmpine dificultăți de respirație, și-a dat seama că aerul de acolo nu o va menține în viață. Și-a închis casca și, cu o senzație de ușurare, s-a bucurat de rezerva ei de aer, apoi s-a ridicat de la podea și a ieșit plutind din chist printr-un tunel de forma unui ochi, care ducea spre spații mai generoase. Acolo, străluciri roșietice au lăsat-o să distingă organe sau mecanisme îngrămădite, dar și luminile schimbătoare ale ochilor de safir ale pseudopodelor. S-a gândit că, neavând senzația de sus sau jos, era posibil să se rătăcească, dar Dragon a anticipat acea situație.

– Urmează ghidul spre suprafață, a auzit ea vocea lui prin radioul costumului.

Privind înainte, a observat un obiect cărnos, de forma unui romb, desprinzându-se de suprafața înțesată de vene și căzând lent în golul din fața ei. Călcând pe aceeași suprafață, și-a schimbat drumul pentru a urma obiectul. Dar, în timp ce făcea asta și a privit în jur la lucrurile pe care voise mereu să le studieze de aproape, i-a venit o idee. Dragon îi spusese că s-ar putea ca unitatea de conferințe să nu supraviețuiască evenimentelor și presupusese că el se referise la aventura din interiorul discului de acumulare. Acum părea probabil că Dragon făcuse aluzie la iminenta confruntare cu navele-vierme. Dragon știa de câtva timp că navele încă îi urmăreau și, prin urmare, făcuse pregătiri pentru a le distruge. Mika s-a simțit iritată de faptul că el nu îi spusese despre asta, deși știa de ce nu o făcuse, întrucât, între lucrurile pe care Dragon nu i le spusese, acesta nu era ceva minor.

Bătând din aripi, ghidul, care i-a amintit oarecum de o pisică de mare din oceanele Pământului, a înaintat cu perseverență. Mika s-a prins de un stâlp solid din sticlă, care avea forma unui iadeș de pui, un capăt al acestuia dispărând în beznă, în timp ce al doilea era conectat ferm de ceea ce părea a fi o ghindă din fier care avea diametrul de trei metri. Prin cavitatea aflată dincolo de acel obiect, jocul intermitent al unei lumini albastre i-a dezvăluit un cilindru mare, ale cărui capete nu se vedeau. A bănuit că aceea era una dintre armele ecuatoriale ale sferei-Dragon. Împingându-se înainte, Mika a alunecat prin dreptul unei faleze din carne solidă din cavități în care niște obiecte arătau precum capetele unor viermi tubulari. Mika a bănuit că scopul lor era de a colecta, pentru digestie sau eliminare, materiale moarte care circulau prin măruntaiele lui Dragon.

În cele din urmă, într-un loc în care înaintarea era blocată de saci mari cu forme neregulate, unii dintre ei având diametrul de trei metri, interconectați la numeroase tuburi cu aspect de mat. Ghidul de forma unui romb s-a așezat pe unul dintre acei saci și toți ceilalți au început să se împingă unul în altul ca niște oi agitate, apoi s-au dat deoparte, creând un drum printre ei. Mika s-a trezit căzând lent înapoi, spre masivele oase negre ale coastelor și a înțeles că ajunsese suficient de aproape de suprafața sferei pentru a simți atracția gravitațională slabă exercitată de Dragon. Rezemându-se de unul dintre oase, a urmărit ghidul târându-se spre pasajul abia deschis și aruncându-se înăuntrul lui, dar cum acesta era prea îngust pentru a permite zborul, a înaintat cu pasul unui liliac rănit. Mika s-a lansat spre același pasaj și a pătruns în el. În cele din urmă, au intrat într-un tunel, printre nenumărate straturi groase și complicate, și Mika a putut vedea de aproape armura lui Dragon. Și-a lipit mâna înmănușată de un strat gros de metal alămit, a observat alte straturi susținând ceea ce păreau a fi amortizoare din sticlă fiecare dintre ele gros cât un deget, a studiat un alt strat care avea înfățișarea unei zemoase tarte cu fructe și încă un strat dincolo de primul, având luciul metalic albăstrui al unui superconductor. Unul dintre sacii mari s-a înmuiat și a blocat pasajul din spatele ei și, cât a privit peste umăr pentru a urmări procesul, a văzut miriade de fire țâșnind peste spațiul liber și legându-l. Se părea că acum Dragon etanșa acea cale de acces spre interiorul său.

Gazul din acel spațiu pe care îl ocupa Mika s-a transformat în ceață și a început să pătrundă în numeroase capete de tuburi. Verificând datele oferite de costumul spațial, Mika a observat că presiunea a scăzut doar o clipă, după care a început să crească. Atunci când ceva amintind de niște

ochi enormi s-a deschis deasupra, lăsând la vedere o suprafață metalică încrustată cu linii curbe care se întâlneau în centru, a intuit că Dragon egaliza presiunea atmosferică de acolo cu aceea aflată dincolo de suprafața metalică.

Mika s-a tras în sus spre ceea ce a recunoscut ca fiind partea inferioară a unui bocaport care ducea spre unitatea de conferințe. Cu un sunet de oțel, bocaportul ca un iris s-a deschis prin glisare, de aceea s-a împins până la buza acestuia și a trecut dincolo, după care s-a rostogolit și a ajuns pe spate, simțindu-se grea ca plumbul, deoarece plăcile gravitaționale funcționau.

– Am vedere completă spre exterior, a spus ea gâfâind.

Ceva negru s-a tulburat deasupra capului ei, iar sclipirea stelelor era vizibilă doar când și când deasupra orizontului draconic și, chiar în timp ce privea, masa a părut să se apropie cu o viteză considerabilă.

– Așadar, Dragon, înțeleg că am ajuns, a spus ea, dirijându-și vocea spre bocaport.

Nu a primit răspuns, de aceea, după ce a verificat valoarea atmosferei externe, și-a desfăcut casca, s-a ridicat în capul oaselor și a observat imediat micile cratere de impact de pe podeaua înconjurată de halouri cândva de metal, acum însă solidificate. Ridicând ochii, a reușit să distingă pe fundalul negru petele pe care sistemul automat de reparare le extrudase. Dacă s-ar mai fi aflat acolo când cele două sfere se loviseră de navele-vierme, probabil că nu ar mai fi rămas în viață.

În timp ce și-a scos mănușile și a dezactivat funcțiile costumului, ghidul în formă de romb s-a ridicat, devenind vizibil, scoțând un sunet ca un

fâlfâit al unor aripi din piele. Cu toate acestea, în momentul în care a traversat prin aer plăcile gravitaționale, el a căzut și s-a lovit de punte ca o bucată uriașă de carne. A rămas acolo zbătându-se slab, apoi a scos doi ochi la capătul unor tulpini, pe care i-a îndreptat spre ea, de parcă ar fi acuzat-o de ceva. Ochii sfredelitori erau albaștri și Mika s-a uitat îndelung la acea creație draconică, după care s-a ridicat în picioare și, călcând apăsat, s-a apropiat de consola ei.

Întâi a reglat factorul de amplificare a luminii pentru a avea aceeași imagine pe care o văzuse din interiorul chistului. Masa neagră de deasupra a devenit curând cenușie, apoi albă, de parcă ea ar fi privit printr-o perdea de ceață. Apoi a cerut datele obținute de scanerele poziționate de jur împrejurul unității de conferințe. După câteva momente, a primit scanări electromagnetice largi, care au pătruns adânc în masă, dar și date despre elementele sale constitutive. El părea să fie alcătuit din hidrogen rarefiat, praf de roci și zăpadă, deși nu tocmai zăpadă compusă din apă înghețată. Mika s-a apucat să identifice unele obiecte mai mari, apoi, descoperind că imaginea din spate era la fel, și-a dat seama că ele se găseau de fapt în interiorul discului de acumulare. O negură subțire părea să se fi așezat în exteriorul unității de conferințe. În timp ce a studiat asta, a sclipit un laser alb, iar ceva a erupt, transformându-se în foc roșu în locul atins de fascicul. Au urmat alte și alte explozii, iar pe suprafața exterioară a văzut lovituri de meteorit și, simultan, laserul defensiv cu gaz verde al unității a început să lumineze puternic, pentru a intercepta și a transforma în vapori sfărâmăturile care cădeau. Îndreptându-și din nou atenția spre ecranul consolei, a recunoscut unele dintre obiectele care se apropiau și în care Dragon trăgea. Erau forme-bastonaș, dar și fragmente care semănau cu rămășițele navelor-vierme distruse –

chiar și o formă distorsionată de lentilă, aceea fiind altă varietate de navă de luptă folosită de Erebus. Însă asta nu a fost totul: existau și lucruri semănând cu fragmente de coral, crengi de copaci, cochilii spiralate deformate ciudat, orori amintind de insecte, părând a fi lucruri sculptate stângaci din resturi strânse dintr-un depozit de fier vechi. Diversitatea era uimitoare.

A urmat lumina orbitoare de culoare turcoaz scoasă de unul dintre tunurile plasate pe ecuator, iar nava-lentilă a explodat, iar multe dintre fragmentele mai mici de tehnologie Jain s-au transformat în cenușă.

– O vreme, intensitatea acestor atacuri va spori, a remarcat Dragon.

Ea a privit în jur; în unitatea de conferințe nu se vedea nicio urmă de cap sau de pseudopode. A presupus că Dragon reactivase radioul costumului, însă, verificând ecranul de la încheietura mâinii, a văzut că încă nu-i fusese activat costumul.

– Ar trebui să fie mai puține pe măsură ce mergem mai adânc, a adăugat Dragon.

Așa deci, a gândit Mika, *acum vorbește direct în mintea mea.*

Aceasta a devenit cea mai neînsemnată dintre griji când a văzut pe ecran hoarda monstruoasă care se îndrepta direct spre ei.

Knobbler a pătruns pe un coridor lateral mai lat, mai potrivit pentru masivitatea lui, iar Orlandine s-a îndreptat spre puțul cu cădere liberă de la capătul îndepărtat al coridorului pe care mergea. Transmițând instrucțiuni către tabloul de control care, aproape la fel ca tot ce se găsea la bordul

uriașei fiare, nu era infestat cu tehnologia Jain, a pășit în puț, iar câmpurile gravitaționale irizate au urcat-o două etaje. A intrat într-un mic centru de comandă aflat sub un tavan boltit din sticlă-lanț. Consolele așezate în formă de potcoavă ocupau podeaua camerei circulare, și chiar în mijlocul lor se afla o schelă care susținea sfera de comandă pe care Knobbler o făcuse pentru ea. Acesta avea ușa deschisă, iar spre ea duceau câteva trepte. Orlandine a urcat, a intrat și s-a așezat comod într-un mediu familiar.

Deși rămăsese conectată prin mijloace electromagnetice de tehnologia Jan din runciblul de război, Orlandine știa că acest lucru nu era deloc ideal. Imediat ce tehnologia Polity a sferei s-a conectat la carapace, orizontul ei s-a extins, iar când miceliile Jain ale runciblului, care mai devreme invadaseră acea sferă, s-au conectat cu o parte din sine care se afla deja în corpul ei, acele orizonturi au devenit uriașe. A văzut dispozitivul masiv imediat, în întregime, prin numeroșii senzori dispuși în jurul cocii sale și în afara ei. Nu numai că a văzut acest lucru vizual, ci și pe porțiuni largi ale spectrului electromagnetic, având la dispoziție opțiunea de a folosi chiar mai multe metode ezoterice de scanare precum cartografierea gravitațională. Însă, chiar și așa, nu era totul.

Orlandine controla aproape totul și putea să preia controlul tuturor lucrurilor care în acele momente stăteau în puterile dronelor de la bord, cum ar fi armele runciblului. Propulsoarele poziționale și motoarele de fuziune dispersate la distanțe egale în jurul runciblului erau la dispoziția degetelor ei. Putea activa după voie cele patru motoare de spațiu U rămase, deși, cum un motor lipsea, iar celelalte nu erau încă echilibrate, acest lucru ar fi făcut ca runciblul să sosească nu doar întors pe dos, ci și în patru locuri separate. Cu un aer

aproape neglijent, a pus în funcțiune programe de acordare și echilibrare pentru a extinde acoperirea celor patru motoare, astfel ca ele să lucreze concertat. Apoi mai era problema porții runciblului. Când s-a instalat în spațiul pe care Bludgeon îl ocupase anterior, dar nu îl folosise, a început să aprecieze complexitatea deosebită a tehnologiei. A văzut că programele pentru comenzile de bază încărcate în carapacea ei ocupau patru la sută din spațiul de memorie/procesare, iar la o încărcare completă, care dura câteva secunde, ele ocupau opt la sută, dar când a început să folosească efectiv dispozitivul, acea cifră a crescut la aproape cincisprezece la sută.

– Bludgeon, a întrebat ea, ești pregătit?

Acela era doar un gest de politețe, deoarece monitoriza și evoluția acelei drone.

– Optzeci și opt la sută, i-a răspuns scurt drona, pentru că nu era prea vorbăreață.

– De voie, atunci, apropie-te de asteroid! a ordonat Orlandine.

În acel moment s-a simțit ca o zeiță și, în ciuda rezervelor pe care le avea, a hotărât să savureze acea senzație. Cu toate acestea, se părea că soarta îi rezerva foarte multe în acea zi, pentru că, în momentul în care s-a întrebat dacă scaunul ei din sfera-interfață se putea înclina la un unghi mai comod, în întregul runciblu de război au început să urle claxoane, iar senzorii pe care îi programase pentru a supraveghea tot ce era în jur au început să țipe, solicitându-i atenția.

– Avem oaspeți, a informat-o Knobbler.

– Nu mai spune.

Era probabil vizita așteptată, dar mai devreme cu câteva zile.

Cele trei semnături de spațiu U apăruseră la o distanță de opt mii de kilometri. Două dintre ele erau lipite, iar una se afla la o mie șase sute de kilometri în lateral. Orlandine a examinat imaginile pe care le primea: două nave-vierme accelerând spre o navă mai mică și, judecând după datele referitoare la energie, se pregăteau să deschidă focul împotriva ei. A bănuit că în nava mică se afla cel cu care trebuia să se întâlnească, de aceea a tras concluzia că navele-vierme nu făceau parte din planul general.

– Arme? a întrebat ea.

– Pregătite, a răspuns Knobbler.

– Nu mai ești de voie, Bludgeon, a avertizat-o ea pe drona aflată la bordul fostei ei nave. Acționezi cu hotărâre.

– Confirmat.

Acționarea a pornit, iar nava *Heliotrope* a accelerat, îndepărtându-se de runciblul de război. Strângând date, Orlandine a început să pună în mișcare programele care să efectueze calculele necesare pentru a permite trecerea unei nave prin poarta runciblului. Îi era ușor, dar viteza la care trebuia să lucreze mintea ei și numărul de calcule care trebuiau efectuate au făcut-o să aprecieze isprava lui Moria Salem, erou al războiului dintre ființele umane și Prador – tehniciana unui runciblu care, utilizând doar o augmentare avansată, reușise să folosească un runciblu de transport pentru a arunca o lună într-un cuirasat Prador.

Diagnosticele primite permanent de la miceliu i-au spus că totul funcționa în condiții optime, astfel că

a pus cinci reactoare de fuziune în viteză și a inițiat deformarea Skaidon. Realitatea a pâlpâit în pentagonul de vid din centrul runciblului de război, apoi s-a născut un menisc sclipitor.

– S-a făcut, a spus Bludgeon.

Aruncând o privire la scenă prin intermediul camerelor exterioare, Orlandine a văzut cum între cele trei coarne ale runciblului de război, poziționat în botul navei, a licărit un menisc.

– Treci pe expansiune, *imediat!* a răspuns Orlandine.

În timp ce urmărea totul, cele trei coarne s-au desprins din pozițiile lor și, acționate de proiectoarele de câmp-dur, pozițiile lor relative unul față de altul, menținute cu precizie prin măsurători laser, au început să extindă meniscul, acea deformare Skaidon – pojghița întinsă deasupra realității. Ieșind, acestea s-au întors pe dos, pliind aceeași pojghiță peste ele, astfel încât poarta nu avea margini materiale care să fie cu fața înainte. Acel lucru nu era necesar în acele momente, dar avea să fie, pentru ca runciblul să-și îndeplinească scopul suprem. Bludgeon părea să se descurce bine, de aceea Orlandine și-a îndreptat atenția spre runciblul de război și a transmis instrucțiuni către numeroasele propulsoare presărate pe suprafața lui. Acestea au pornit imediat și masiva structură a început să se rotească.

– Un test foarte dificil, a remarcat Knobbler.

– S-ar putea să nu meargă, a spus Orlandine.

Orlandine s-a gândit o clipă să dea instrucțiuni celor cinci segmente să se desprindă, astfel încât să se lărgească poarta runciblului, dar ea era deja

destul de lată. În orice caz, nu câmpurile-dure aveau să le împingă, ci jeturile foarte precise de dirijare. Și-a dat seama că, după modul în care fusese conceput acel dispozitiv, IA-ul care comanda ar fi întâmpinat tot felul de dificultăți în folosirea lui, mai ales când era atacat. Fiecare secțiune a runciblului trebuia să fie poziționată foarte precis, întrucât marja de eroare în toate calculele era infimă, însă folosirea armelor poziționate pe fiecare secțiune putea să afecteze alinierea lor mai repede decât se putea efectua corectarea. Cum totul era ceva unitar datorită miceliului Jain, Orlandine putea să calculeze și să factorizeze efectele inerțiale ale utilizării fiecărei arme cu mai multe secunde înainte să fie folosită. Cu toate acestea, în acele momente, ar fi fost o greșeală să riște ca modificările pe care le făcuse să se dovedească greșite.

În plus, existau și alți factori care să ușureze lucrurile. Nu intenționa să transfere prin runciblu ceva care trebuia să supraviețuiască acelui proces sau să treacă prin poartă cu o viteză mai mică decât aceea a unui meteorit. În cazul runciblurilor obișnuite, trebuiau făcute calcule pentru corectarea vitezelor relative prin introducerea energiilor precise de la runciblul de plecare și prin transferul în circuitul-tampon al cantității corecte de la runciblul de sosire. Simplificate, aceste calcule presupuneau aportul de energie necesar pentru a propulsa călătorul prin curbura Skaidon, plus energia necesară pentru a-l accelera sau decelera din viteza relativă inițială, astfel ca acesta să iasă pe poarta de la celălalt capăt cu o viteză zero. Însă aceasta era o simplificare extremă.

Un alt factor în calculele complexe era energia-C, adică energia de intrare a transmisiei, precum și aceea pătrunsă în circuitele-tampon ale runciblului la runciblul de destinație. Evenimentele petrecute

pe o lume numită Samarkand demonstraseră în mod groaznic ce se întâmpla când energia nu era eliminată de runciblul de primire. Acolo, circitele-tampon fuseseră sabotate, astfel încât un călător care a sosit pe acea lume prin runciblu a ajuns cu o fracțiune sub viteza luminii. Sosirea lui provocase devastări uriașe și pierderi de vieți omenești. Ca o ironie, cel sosit era tehnician de runciblu.

– Sunt pregătit, a spus Bludgeon.

Orlandine a examinat situația din spațiu. Mica navă gonea spre ei. Deși se putea să nu fie nici prietenă, nici inamică, nu exista nicio îndoială cu privire la cele două nave urmăritoare. A îndreptat un semnal laser spre mica navă.

– Dacă vreți să supraviețuiți, vă sugerez să ieșiți din cadrul meu de țintă, a transmis ea.

Răspunsul a fost „Mama dracilor“, iar nava a descris o întoarcere în gravitație înaltă, căreia nu i-ar fi putut supraviețui nicio ființă umană, și-a dat seama Orlandine – ceea ce însemna că la bord nu erau oameni.

– Knobbler, a spus ea, trebuie să presupun că vom întâlni nava aceea, dar să ții un tun-șină îndreptat asupra ei până când ne lămurim pe deplin.

– S-a făcut, a răspuns Knobbler.

Erau pregătiți – Orlandine nu voia să le ofere navelor-vierme timp pentru a se despărți.

– Gata, a spus Orlandine.

A observat cum *Heliotrope* a dirijat meniscul runciblului de transport în jos, ca pe un minciog, peste asteroidul care se rostogolea, înghițindu-l cu totul. Întrucât runciblul de război era conectat doar

cu cel de transport, ea nu a trebuit să verifice ceea ce venea, ci doar să efectueze calculele necesare și să folosească energiile cerute pentru a accepta acel obiect în lingura de spațiu U a runciblului de război, pentru ca apoi să îl aducă înăuntru. Și ea nu a disipat energie-C.

Roca de un milion de tone a trecut prin deformarea Skaidon a runciblului de război. În spațiul U, viteza asteroidului față de spațiul real fusese mult mai mare decât cea a luminii. Când a revenit în domeniul fizicii einsteiniene, spațiul real a aplicat propriile sale restricții de viteză, iar asteroidul a pornit din runciblu cu o viteză puțin mai mică decât cea a luminii. Un obiect material care se deplasează cu o asemenea viteză este descris deseori drept materie fotonică. Lumina nu se poate vedea atunci când lumina îți pătrunde în ochi, astfel încât nu puteai să vezi drumul obiectului, însă el lăsa o dâră luminoasă ca fasciculul de dispersie al unei arme cu particule, deoarece exista o dispersie suficientă de atomi în întreaga regiune pentru ca el să lovească și să-și pulverizeze câteva dintre ele.

Concentrându-se asupra celor două nave-vierme, Orlandine nu a apucat să vadă ciocnirea, deoarece explozia intensă de radiații a orbit toți senzorii îndreptați în acea direcție. Nu avea importanță că asteroidul lovea în plin doar una dintre navele-vierme, întrucât forța impactului crea suficientă energie, astfel încât conul exploziei lovea și cealaltă navă. Când senzorii și-au revenit, au arătat un nor luminos împânzit de fragmente din vierme.

– Knobbler, a spus ea, elimină fragmentele.

Imediat după aceea, fasciculele vizibile de particule au început să împungă norul, arzând în mod selectiv fragmentele și transformându-le în

cenușă. Orlandine și-a îndreptat apoi atenția asupra navei mici, care descria un arc de cerc pentru a se îndrepta din nou spre runciblul de război.

– Dă-mi un motiv serios ca să nu te distrug, a transmis ea.

– Sistemele cameleon și codurile de recunoaștere, evident a venit răspunsul vocal.

Orlandine și-a dat seama abia în acel moment că nava care se apropia era, de fapt, alcătuită din două nave lipite, una dintre ele fiind de tipul celor folosite de legații lui Erebus.

– Nu sunt convinsă că acesta este un motiv suficient pentru a te lăsa măcar să te apropii de noi, a spus ea, punând nava la încercare.

– Păi, Fiddler Randal îmi spune că ai nevoie de versiunea actualizată, a răspuns vocea. Și chiar dacă nu vorbește prea mult, șeful meu mi-a spus că ar trebui să nu mai distrugi fragmentele navelor-vierme, pentru că dintr-unul poate să obțină ceea ce dorești.

Tunul cu particule comandat de Knobbler a încetat să tragă. Evident, drona trăsese cu urechea.

– Am înțeles, a spus Orlandine.

A urmărit apoi cum nava Polity și cea a legatului s-au separat, iar cea din urmă a accelerat spre norul de rămășițe care se extindea. A văzut că se îndrepta spre o bucată mare, a decelerat, dar s-a lovit și s-a lipit de ea pentru o secundă. După o scurtă pauză, s-a separat și, întorcându-se, a pornit spre nava Polity.

– Am obținut codurile și partea de hardware, a spus vocea.

– Vă voi transmite curând instrucțiuni de andocare, a răspuns cu răceală Orlandine.

Mirosul aseptic era foarte familiar, la fel erau și sunetele, amorțeala din corp și senzația trecătoare de smulgere din carne. Era în ființa medicală, tratat de un autodoctor, dirijat probabil de un medic uman. Nu era o experiență neobișnuită pentru Cormac, dar tristețea profundă pe care o simțea era ieșită din comun, iar ea se năștea din motive pe care nu le putea preciza în acele momente.

– A, ești din nou printre noi, a spus o voce.

Cormac a încercat să deschidă ochii, dar a constatat că nu putea, a încercat să spună ceva în legătură cu asta, dar gura lui semăna cu un sac plin cu zgură.

– Nu te îngrijora din cauza lipsei senzațiilor, a continuat vocea. A trebuit să te blochez de la gât în jos pentru a rezolva rănile de la stomac și picior. A trebuit să decuplez câțiva nervi faciali și ai scalpului pentru a repara alte leziuni.

Grozav, nu te îngrijora din cauza amorțelii, ci a leziunilor. Judecând după modul de exprimare, Cormac a bănuit că persoana care se ocupa de el nu era medic civil.

– Gata, aproape că am terminat, a spus omul. Nanitele tale interne repară leziunile provocate de contuzii, iar antiinflamatoarele își vor face treaba.

Iritat de faptul că nu putea să perceapă locul în care se afla și încă neștiind clar ce i se întâmplase, Cormac a încercat să se conecteze la un server apropiat. Au urmat obișnuita întârziere și procedurile de securitate, după care a fost conectat la cel mai apropiat server. A rulat o urmă

folosindu-și numele și a aflat că se găsea într-o unitate medicală miliară înființată în nava atmosferică doborâtă. Sărind de la o cameră internă la alta, a încercat să vadă o imagine a sa. Însă l-a văzut pe Hubbert Smith stând ca o statuie pe coridor și, deși a fost încântat că măcar Golemul supraviețuise, pentru un moment nu și-a dat seama de ce trebuia să se bucure. Apoi au revenit amintirile: bucăți de coral Jain, ascuțite ca briciul, purtate cu viteză de undă de șoc, Arach rostogolindu-se și Scar rămânând fără cap.

A încercat să vorbească, să pună întrebări, dar nu a putut, după care și-a reprimat dorința, deoarece acel medic oricum nu avea cunoștință despre cele întâmplate, ci se afla acolo pentru a însăila ceea ce supraviețuise. Cormac a avut brusc o senzație de frig, pentru că a înțeles motivul tristeții de mai devreme. Pierduse încă un colaborator vechi, probabil chiar doi, dar va trebui să aștepte confirmarea de la Hubbert Smith. Renunțând să se mai concentreze asupra unor asemenea amintiri dureroase, a încercat din nou să găsească o imagine a sa. Primind acces la camera în care era internat, a descoperit că singurele camere existente acolo erau în autodoctor, și a privit analitic prin senzorii acestuia. Instrumente cromate aliniau fragmente de os sfărâmat, în vreme ce capul unui aparat de sudură a oaselor se poziționa, după care a auzit sunetul familiar produs de funcționarea aparatului.

Nu e de ajuns.

În acea clipă și-a dat seama că exista și o altă modalitate de a vedea ce era în jur. Simțul U i-a revenit încet, cu îndărătnicie, de parcă și el ar fi adormit. Imaginea înconjurătoare a apărut treptat, focalizându-se, dar termenul acela nu era întru

totul corect, deoarece *vedea* la trei sute șaizeci de grade și *prin* tot ce îl înconjura.

– Păcat că legătura ta de rețea este offline, a spus vocea. Ai fi putut ajuta procesul de vindecare folosind unele dintre programele medicale.

Hm.

– Uite.

Brusc, și-a recăpătat vederea și senzațiile i-au revenit la față și scalp, care îi dădeau dureri. S-a uitat al tavanul alb, apoi a făcut o încercare timidă de a-și clinti capul. Totul părea în regulă. Lăsându-și simțul U să adoarmă din nou, a privit spre autodoctorul aplecat asupra piciorului său, apoi spre stânga, la medic, un bărbat blond, cu ochi metalici și cu o augmentare fixată de tâmpla dreaptă, din care cobora un cablu optic, conectat la un mic doctor-piedestal pe care tocmai îl ducea pe roți mai departe.

– Ce s-a…? Cormac a tăcut o clipă pentru a-și umezi puțin gura. Cum adică, legătura mea de rețea este offline?

În timp ce își decupla fibra optică din augmentare, bărbatul s-a uitat nedumerit la Cormac.

– Te simți bine?

Cormac a coborât privirea spre autodoctorul mai mare, care se retrăgea din picior.

– Sunt bine, atât cât se poate în situația asta.

– Pierderi de memorie? a întrebat bărbatul.

– Puține, dar revin rapid.

– Mda… după o asemenea leziune la cap, vei avea probleme trecătoare.

– De ce ai spus că legătura mea de rețea este offline?

Fusese scoasă offline de un IA când s-a considerat că, după treizeci de ani de acces, el își pierdea eficiența ca agent al Securității Centrale a Pământului. Cu toate acestea, ulterior, ea se reinstalase, deși nimeni nu păruse în stare să îi explice clar motivul. Presupunea că, fiind pur și simplu recunoscător pentru reinstalare, nu făcuse destule verificări. În orice caz, acum funcționa.

– Hm, a făcut bărbatul clipind, apoi și-a aplecat capul, accesând datele prin augmentare. Sigur nu sunt alte leziuni…

– Răspunde-mi la întrebare, te rog.

Senzațiile i-au revenit brusc în restul corpului, astfel că s-a putut ridica încet în capul oaselor.

– Spun că este offline deoarece alimentarea biohematică este deconectată și toate stocările laminare din legături sunt moarte.

– Mulțumesc, a spus Cormac și s-a uitat în jur, căutându-și din priviri costumul.

Cum nu a reușit să îl depisteze, a socotit că fusese tăiat de pe corp și aruncat. Cu toate acestea, a văzut alte lucruri familiare care erau așezate pe o tavă de pe o masă de lucru aflată într-o parte: Shurikenul, pistolul-subțire și niște cleme de rezervă, acea săgeată de pe Europa.

– Ești *sigur* că te simți bine?

– Bineînțeles.

– Mai am și alți pacienți.

– Atunci, nu te mai reții.

Medicul a făcut un semn către ușă.

– Unul dintre…

– Da, știu, a spus Cormac. Hubbert Smith așteaptă afară.

Cu o expresie și mai nedumerită, medicul a plecat. Cormac s-a întins pe pat și a analizat cele auzite. Legătura de rețea era încă în funcțiune într-un mod care sfida orice explicație ori se conecta la rețea fără intervenția tehnologiei implantate în țeasta lui. Și asta era ceva nou, ori IA-urile îl mințiseră. L-a cam deranjat cea de-a doua explicație, nu pentru că ar fi crezut că IA-urile spuneau întotdeauna adevărul, ci pentru că a simțit că aceea era cel mai probabil explicația. Așadar, nu doar că era capabil să perceapă lucrurile într-un mod teoretic imposibil pentru o ființă umană, ci putea să se conecteze la rețea doar cu ajutorul creierului.

Apoi amintirea a revenit în întregime: *Și mă pot deplasa prin subspațiu.*

S-a cutremurat, pentru că și-a amintit brusc de ultimele zile ale lui Horace Blegg, mentorul lui, când el și Cormac erau urmăriți de biomecanismele lui Erebus. Blegg crezuse că putea păși prin spațiul U, pentru că astfel scăpase de efectele bombei atomice de la Hiroșima la începutul vieții lui incredibil de îndelungate. Blegg mai putea să acceseze mental rețelele IA și să vorbească în minte cu IA-urile. Blegg aflase doar la sfârșit adevărul: era o creație a Securității Centrale a Pământului, amintirile lui privind trecerea prin spațiul U fuseseră falsificate pentru a-i da impresia de continuitate – un astfel de salt prin

spațiul U se petrecea când creația se confrunta cu distrugere, când mintea lui era încărcată, editată, apoi plasată în alt construct.

Sunt noul Blegg?

Acel gând îi mai trecuse prin minte, dar în realitate era o speculație inutilă de același gen ca aceea făcută de unii oameni care se întrebau dacă viețile lor nu erau cumva realități virtuale. Trebuia să trăiască în continuare cu credința că amintirile lui erau adevărate, altfel ar fi ajuns la disperare. Iar a sucomba ideii că data viitoare când se va confrunta cu moartea va fi încărcat și plasat într-un corp nou va avea consecințe fatale dacă se înșela. Va continua să trăiască folosindu-și toate capacitățile – aceasta era singura soluție.

– Smith, a spus el încet, știind prea bine că nu era nevoie să strige pentru a atrage atenția unei mașini capabile să audă sunetul făcut de un fulg de zăpadă când se așază pe sol.

Hubbert Smith a deschis ușa și a intrat. Avea drapat pe un braț un costum standard, pe celălalt, o pereche de ghete de mediu, precum și un pachet cu lenjerie de unică folosință.

– Acum e totul bine? a întrebat Golemul.

Cormac se simțea în continuare zdrobit, probabil mai curând mental decât fizic, dar traversase și momente mai proaste. Reparațiile efectuate de medic și autodoctori vor avea nevoie de ceva timp pentru a se instala. Cu toate că majoritatea vătămărilor fizice puteau fi reparate, pentru că fracturile și țesuturile sfâșiate se sudau, exista un punct dincolo de care era preferabil ca organismul să preia controlul, indiferent câte nanite personale poseda corpul, urmarea fiind că nimeni nu cobora de pe masa de operații în stare perfectă.

– Aproape, a răspuns Cormac. Scar și Arach?

Smith a clătinat din cap.

– Sunt amândoi la bordul navei *King of Hearts*. Arach are unele avarii, dar în rest e bine. Scar… e la rece.

Cormac s-a mulțumit să îl privească îndelung pe Golem. Ce putea spune? Toate ființele umane care lucrau pentru Securitatea Centrală a Pământului cunoșteau riscurile pe care și le asumau și puteau alege să nu le confrunte. Lui Cormac îi plăcea să creadă că Scar, chiar dacă era un construct al lui Dragon, avusese la dispoziție aceeași șansă de a alege, deși în acea privință se putea baza doar pe evaluările unor oameni de știință ca Mika. Dar, lăsând deoparte asta, își pierduse încă un prieten și camarad, iar asta îl durea. Îi era imposibil să nu se simtă paranoic din cauza unor asemenea camarazi care îi erau mereu răpiți și a faptului că el continua să supraviețuiască și să se schimbe. După un moment, a alungat astfel de gânduri introspective, a ridicat o mână și a examinat-o, constatând că, la fel ca și restul corpului, era curată și dezinfectată. Pentru orice eventualitate, s-a uitat atent și la unghii.

– Nu-ți face griji, avem mostra. A fost analizată corespunzător, iar acum, motoarele de căutare verifică baza de date a Securității Centrale a Pământului. Dacă era cetățeană Polity, îi vom afla curând identitatea.

Cormac și-a lăsat mâna în jos.

– Remes a spus ceva ciudat înainte să fim loviți de unda de șoc. Se pare că nu trebuia să ne aflăm acolo.

– O goană după potcoave de cai morți, asta e expresia care se potrivește.

Smith a depus hainele pe masa chirurgicală.

Cormac s-a tras de pe masă și a rămas în picioare, după care a început să se îmbrace grăbit.

– Și cine ne-a trimis după potcoave de cai morți?

– Unul dintre agenții lui Erebus care, din câte se pare, acționează în tabăra lui Jerusalem, i-a răspuns Smith, dar nu cunosc alte amănunte. Când ne întoarcem pe navă, vei putea să discuți cu cel care investighează situația.

Era evident că în zonă mai exisa tehnologie Jain, astfel că securitatea comunicațiilor continua să fie o problemă, altfel Cormac ar fi reușit să se conecteze direct la *King of Hearts* folosindu-și legătura de rețea, cea care nu ar fi trebuit să funcționeze. Și-a tras rapid costumul de mediu și ghetele, apoi s-a dus să-și ia puținele lucruri personale. După ce și-a prins Shurikenul și a vârât în buzunar pistolul și săgeata, s-a întrebat o clipă ce comunica acea sărăcie de obiecte personale.

Când au ieșit din zona mediană, Cormac l-a observat pe chirurgul care îl operase într-o încăpere, cu un alt pacient, după care ușa sălii de operații s-a închis. Tot ce rămăsese din individul de pe masă erau torsul parțial carbonizat și capul. Poate unul dintre indivizii având un „mic doctor“ în ei, care îl menținuse în viață? În afara personalului medical, a văzut numeroși răniți care se plimbau. A zărit o femeie căreia îi lipsea un braț de la cot, iar țesutul asemănător creierului etanșase ciotul, ceea ce arăta că și ea conținea un mic doctor, iar curând Cormac și-a dat seama că încă nu văzuse nicio ființă umană pe acea lume care să nu aibă un tip sau altul de augmentare – fie vizibil,

fie înglobat ca acei mici doctori –, sau o legătură la rețea. Cei conectați astfel săreau în ochi, pur și simplu datorită modului în care se comportau, deși Cormac a putut confirma prezența părților de hardware trăgând cu ochiul în interiorul țestelor lor.

– Câți alții au murit în timpul operațiunii noastre? a întrebat el.

– Doar cincisprezece.

Cormac știa că, în contextul general al pierderilor înregistrate în numeroasele bătălii care se desfășurau în acea secțiune a Separației, cifra era relativ mică, dar se simțea răspunzător pentru moartea celor cincisprezece oameni. Și pentru că moartea lor îl afecta profund, s-a gândit că utilitatea sa ca agent ECS s-ar putea încheia. Era bine să aibă conștiință, dar sentimentul vinovăției era un impediment într-o ocupație în care „lipsa de milă“ făcea parte din fișa postului.

Au pătruns în puțul unui lift a cărui prezență demonstra cât de veche era nava atmosferică și asta arăta probabil de ce fusese doborâtă. Au glisat în jos fără să li se alăture nimeni și, în cele din urmă, au pășit într-o magazie al cărei perete lateral fusese făcut bucăți la prăbușire, și au ieșit în exterior prin gaura zimțată. Privind în jur la solul răscolit, Cormac a localizat nava *King of Hearts* și s-a îndreptat spre ea, iar curând a urcat rampa. După câteva clipe, Cormac se afla pe podeaua din sticlă neagră a punții de comandă, avându-i la câțiva pași în spate pe Arach și Hubbert Smith. Golul pe care Scar ar fi trebuit să îl umple în acea formație a părut să exacerbeze un punct dureros din mintea lui Cormac.

– Înțeleg că e cineva care vrea să stea de vorbă cu mine? a întrebat el.

– Exact, i-a răspuns King.

– Păi acum ar fi momentul potrivit, a spus Cormac pe un ton nepăsător, presupunând că King făcea din nou o glumă proastă.

– Nu stă toată lumea la dispoziția ta, i-a răspuns King. Așteaptă un moment.

Pus la punct, Cormac a așteptat, dar nu multă vreme. Brusc, o linie a coborât spre podeaua din sticlă neagră, și din ea s-a desfăcut holograma unei siluete umane.

Cormac a recunoscut imediat acea apariție.

– Azroc, a spus el.

Golemul a dat din cap în semn de confirmare.

– Ești cam departe de Coloron, a remarcat Cormac.

– Am făcut parte din flota care ți-a venit în ajutor, cea pe care Erebus aproape că a distrus-o complet. S-ar putea spune că experiența aceea mi-a lărgit orizontul.

– Toate orizonturile s-au lărgit acum, dar s-ar putea ca viitorul să se fi scurtat în aceeași măsură, i-a răspuns Cormac. Nu trebuia să fim aici?

– Un agent al lui Erebus ți-a dat ordine false. Rămășițele acelui agent arată fără niciun dubiu că el a fost un produs al tehnologiei Jain.

– Și totuși a reușit să se infiltreze în miezul operațiunilor voastre de acolo? Credeam că deținem mijloacele de a detecta tehnologia aceea.

– Tehnologia Jain activă poate fi depistată în cele mai multe cazuri prin natura codului pe care o folosește și a energiei electromagnetice pe care o

emit interacțiunile sale la nanoscară. Cu toate acestea, deși acest agent a fost creat prin folosirea tehnologiei Jain, el nu a *folosit-o.*

– Am înțeles, deci ar putea fi mai mulți asemenea… agenți printre noi?

– Adevărat.

– Continuă, te rog.

– După ce am analizat fișierele agentului infiltrat, am descoperit unele anomalii uimitoare. Pentru că, deși ar fi putut provoca daune mari, nu a procedat astfel.

– Poate aștepta să dea o lovitură ucigătoare, nu?

– Posibil.

– Nu pari sigur.

– Chiar fără a se da de gol, au existat lucruri pe care le-ar fi putut face și care ar fi provocat eșecuri catastrofale în apărarea noastră, însă singura acțiune secretă pe care a executat-o și care putea produce victime a fost să îți transmită ordine false.

– Așadar, acele ordine false stau drept dovadă că misiunea mea a fost importantă și că Erebus a vrut să mă oprească. Agentul acesta a mai făcut ceva care să prezinte importanță pentru mine?

– A ascuns informații referitoare la deținătorii pușților cu săgeți produse pe Europa, a spus Azroc sec. Până în prezent, cercetătorii au depistat și eliminat patruzeci la sută dintre puștile capabile să folosească săgeata pe care ai gsăit-o. Cu toate astea, ceva a fost marcat pentru a fi luat în atenție imediat, dar același agent l-a ascuns. Se pare că o femeie de pe Europa a trimis două astfel de pușți

drept cadou pentru fiii ei gemeni de pe Klurhammon.

– Presupun că fișierele sun deja în drum spre mine, da?

– Le are *King of Hearts,* dar nu e nevoie decât să le știi numele.

– Lămurește-mă.

– Numele gemenilor sunt Aladine și Ermoon, iar al mamei, Ariadne. Numele de familie, dacă putem vorbi astfel, este Taser 5.

Chiar dacă acea investigație depășise domeniul lui de activitate, Cormac și-a amintit acel nume de familie. Era deosebit de important, deoarece un alt purtător al acelui nume fusese cândva administratorul Proiectului Cassius. Era o femeie haiman, ucigașă și posesoare a unui nod Jain – ceea ce o făcea deosebit de periculoasă.

– Orlandine Taser 5, și-a amintit el. Spune-mi, acest agent infiltrat i-a împiedicat și pe cei care încercau să o găsească?

– Nu tocmai, i-a răspuns Azroc. Însă, pe lângă dispersarea de programe vânător-ucigaș pentru depistarea ei, dacă ar folosi vreodată rețelele, ei consideraseră că Orlandine a fugit din Polity.

– *Consideraseră?* a remarcat Cormac.

– Au fost marcate și ascunse și două furturi din Polity. Cel care s-a infiltrat a creat un program vânător-ucigaș pentru a căuta și șterge orice alte informații care se refereau la furturi.

– Furturi? a întrebat Cormac.

– Cel al unui runciblu de transport și al unui runciblu de război scos la pensie. Azroc s-a crispat. Și Orlandine le-a furat pe amândouă.

– Cred că glumești.

– Nu glumesc deloc.

– Deci îmi spui că a reușit să fure o fortăreață mobilă plină de tehnologie de runciblu al cărei scop era să mute flote întregi ale Polity sau să arunce cu asteroizi în cuirasatele Prador și, dacă era nevoie, să arunce și luni asupra lumilor ocupate de Prador? Cormac a spus acestea cu o precizie politicoasă până în momentul în care a întrebat: Lucrurile astea nu sunt protejate în mod corespunzător?

– A fost protejat de peste douăzeci de drone de război veterane, dar se pare că acum sunt în slujba ei.

Cormac a rămas nemișcat încă un moment, apoi s-a întors puțin și a aruncat o privire peste umăr spre locul în care se afla Arach.

– Aha, a făcut el. Atunci, cred că Orlandine e o catastrofă în desfășurare, ceva mai mică decât Erebus.

– Am putea presupune că nu e o deosebire prea mare, a remarcat Azroc.

– Da. Cormac a înțeles totul. Haosul declanșat în zona de Separație era doar o perdea de fum. Cel care se infiltrase ascundea *adevăratul* atac la care vor participa Orlandine și runciblul ei de război. Avem idee unde se află acest runciblu în prezent?

– Niciuna.

– Atunci trebuie să aflăm asta, și încă repede.

– Evident, a răspuns sec Azroc, cu amărăciune în glas.

11

În războiul dintre Prador și ființele umane s-a apelat la toate strategiile de luptă și s-a folosit orice tip de armă. Un runciblu de transport a fost aruncat o lună pentru distrugerea unui cuirasat Prador și s-au purtat chiar lupte corp la corp între ființele umane și extratereștrii ucigători și uriași – de obicei cu consecințe urâte și neplăcute pentru oameni, acest lucru trebuie recunoscut. Teroarea a fost o armă utilizată în mod regulat de ambele părți: cei din Prador au inspirat-o foarte firesc prin ceea ce erau, dar pentru Polity, acea armă a fost drona-asasin. Acei ucigași au acționat singuri sau în pereche. Scopul lor principal era să se infiltreze pe cuirasatele Prador, în stații și baze la sol pentru a-i transforma pe adulții acelei rase în „salată de crab". De obicei, făceau acest lucru în modul cel mai sângeros și înspăimântător cu putință pentru extratereștri: acid diatomic injectat în carapace; extragerea completă a carapacei și imobilizarea, astfel ca victima să fie mâncată de vie de păduchii de navă; imobilizarea și întoarcerea lentă pe o frigare deasupra focului; ori preluarea metodei de

locomoție a celor din Prador – adulții erau deseori lipsiți de membre, de aceea foloseau antigravitația, motoare cu reacție sau levitația magnetică pentru a se deplasa – și atașarea de numeroase mine și folosirea acestora ca armă împotriva lor. Ca multe altele de pe vremea aceea, dronele erau produse sub formă de artropode mortale și de alte creaturi respingătoare. Acestea posedau mințI la fel de nemiloase și ascuțite, pe măsura înfățișării lor. Ele au ucis cu o cruzime nepăsătoare mii de adulți Prador, scopul lor principal fiind să îi îngrozească pe supraviețuitori suficient de mult, astfel încât aceștia să dirijeze în scop de apărare resurse care altfel ar fi fost folosite pentru atac. Și această tactică a dat roade. Nimic nu este mai înspăimântător decât să știi că există ceva care vrea să te taie în bucățele pe care să le dea drept hrană copiilor tăi, pentru că asta te face să dublezi eforturile pentru a te apăra.

Războiul modern, *note de prelegere rămase de la EBS Heinlein*

– E timpul să pornești, Bludgeon, a spus Orlandine.

Mica dronă de război care comanda *Heliotrope* și runciblul de marfă atașat au transmis doar o confirmare binară, apoi nava a lăsat o flacără în urma ei și a dispărut. După ce a ieșit din câmpul de asteroizi, a efectuat un salt U către gaura neagră Anulus, dar, chiar și așa, Orlandine a menținut legătura de spațiu U între runciblul de război și

Heliotrope, deoarece arma și magazia trebuiau să rămână conectate.

Orlandine și-a îndreptat atenția spre mica navă pe care o urmăreau două nave-vierme. Aceasta se reținea, așteptând instrucțiunile ei de andocare, iar acum trebuia să facă pregătirile necesare.

– Knobbler, trimite câțiva dintre camarazii tăi la Docul cincisprezece și asigură-te că sunt pregătiți pentru a face față unor necazuri.

– Sunt deja pe drum.

Orlandine a verificat imaginile interne și a observat păianjenul dublu, scorpionul și gândacul șuierător de bucătărie bocănind pe coridoare spre docul indicat. I-a scanat pentru a vedea ce armament aveau asupra lor și a manifestat unele rezerve. Cele trei drone erau atât de împovărate de arme, muniții, condensatori încărcați și baterii laminare, încât detonarea accidentală a uneia ar fi retezat o porțiune mare din runciblul de război. Când preluase comanda runciblului, se gândise să îi spună lui Knobbler câte ceva despre aceste probleme, apoi se răzgândise. Trebuia să accepte drone vechi ca acestea, care supraviețuiseră războiului dintre ființele umane și Prador și care știau ce au de făcut.

Prin miceliul ei, răspândit în tot runciblul, a deviat imediat alimentarea cu energie și alte resurse care mergeau spre zona din jurul Docului Cincisprezece. Privind din acel loc spre nava staționară, a trăit un moment de oripilare văzând din nou nava legatului prinsă dedesubt, ca o insectă suptă de un păianjen, rămasă agățată de pânza lui. Pe de altă parte, era extrem de precaută, deoarece scanările efectuate asupra navei fuseseră respinse cu ușurință și sondele ei informaționale ricoșaseră din ea. A bănuit că vocea care i se

adresase aparținea IA-ului navei mai mari, dar acum s-a întrebat ce ar putea fi șeful *ei*. Parcă un simț al acelei entități necunoscute se furișa înapoi prin scanările și sondele ei, sugerând ceva întunecat și puternic.

O îngrijora cealaltă prezență de la bordul navei, dar avea nevoie de informațiile pe care le obținuse. Prima ei întâlnire cu o navă-vierme – cea care fusese cât pe ce să o ucidă și din care îl prinsese pe Fiddler Randal – demonstrase deja primejdia de a nu fi informat complet. Prin urmare, se pregătise să riște andocarea navei dacă ceea ce se afla la bordul ei îi putea asigura camuflajul necesar.

Orlandine și-a deschis din nou canalul spre nava care plutea.

– Cum te numești?

– Vultur, a răspuns vocea, și comand o navă pe nume *Harpy.* Plăcut funcționează întâmplările fericite, nu crezi?

Având în vedere o asemenea atitudine, era, evident, un IA Polity, probabil o dronă de război.

– Bine, Vultur, cât te îndrepți spre Docul Cincisprezece – i-a transmis poziția –, poate îmi dai unele explicații. Aș vrea să-mi spui câteva lucruri despre Fiddler Randal.

– Fiddler Randal este un virus pe care Erebus l-a primit la un moment dat. Cred că la origini a fost o minte umană într-o ființă umană din carne și oase. Îl urăște pe Erebus și vrea să vadă strivită această entitate, de aceea se copiază pe sine peste tot în structura lui Erebus pentru a-și atinge scopul. Dar de ce-ți spun toate astea? Și tu ai o copie a lui Randal ori ai întâlnit una.

Nava pornise jeturile de dirijare, iar acum se propulsa spre docul rezervat. Cele trei drone erau deja în zona calei – două dintre ele ascunse, și doar scorpionul rămânând la vedere. Resursele lui Orlandine erau plasate: putea declanșa acolo un incendiu îndeajuns de puternic pentru a fractura ceramalul, dar probabil că, ținând seama de munițiile pe care le aveau dronele asupra lor, asta nu era o idee prea fericită. Mai importante erau celelalte resurse ale ei: avea la dispoziție viermi și viruși, dar și numeroase mijloace de a le lansa, atât cu ajutorul legăturilor fizice, cât și cu cele magnetice.

– De unde știi că am întâlnit sau posed o copie a lui Randal?

– Așa mi-a spus virusul meu.

– Ai putea dezvolta subiectul?

– Orlandine, termină cu prostiile! Ai fost anunțată că va veni cineva care îți va aduce exact ceea ce îți aducem noi, așadar, care e problema?

– Prea bine.

Orlandine a vrut să-i mai pună câteva întrebări, dar a bănuit că avea să afle mai multe lucruri cât de curând. În orice caz, îi era imposibil să nu permită andocarea acelei nave. A examinat apropierea ei lentă, a continuat încercările de a o sonda, dar nu a aflat nimic nou. În cele din urmă, nava îngemănată a andocat, și Orlandine a recunoscut imediat ceea ce a coborât din ea – la fel ca și dronele de război care așteptau în cală, după felul în care armele lor au apărut imediat online.

– Mi-ai adus ceva, i-a spus ea siluetei amenințătoare.

Domnul Crane a dat scurt din cap și informațiile au pornit să curgă spre ea, cu toate că ea nu permisese acest lucru. Pentru moment, totul a rămas atârnând pe muchia prăpastiei, asta până când Orlandine a început să examineze ce îi trimisese el: o bogăție de coduri secrete, metode multiple de configurare a sistemelor cameleon pe care ea le răspândea în întregul runciblu și sentimentul limpede că avea multe de făcut și foarte puțin timp la dispoziție.

Discul de acumulare părea să fie un organism viu, iar hoarda care se năpustea spre cele două sfere-Dragon era reacția imunitară față de ele. Mika și-a reprimat cu fermitate imboldul de a o rupe la goană pentru a se ascunde undeva, apoi a început să analizeze toate formele acelea bizare în scurtul răstimp cât acestea au rămas deschise pentru inspecție, după care un tun cu particule plasat la ecuator, un laser alb sau CDT le-a prăjit. Și-a dat seama că erau o colecție mult mai diversificată de biomecanisme Jain decât acelea folosite de Erebus, însă niciuna dintre ele nu se apropia de dimensiunile sau coerența unei nave-vierme. Existau lentile, dar toate deformate, iar ele aveau atașate alte entități, fie prin simbioză, ajutor mutual sau parazitism – era greu de spus. Structurile care alcătuiau o navă-vierme rareori realizau mai mult de câteva răsuciri în spirală și, deși numeroase forme de bacili căzeau acum ca grindina spre sferele-Dragon, ele nu se contopeau pentru a alcătui zidurile înalte de o mie șase sute de kilometri pe care ea le văzuse în înregistrările conflictelor anterioare cu acele lucruri.

Era limpede că lipsea o inteligență îndrumătoare. Aceasta era tehnologia Jain, inițiată să se dezvolte de o asemenea inteligență care fusese apoi abandonată. Ea studiase o creștere similară

înflorind pe un asteroid de pe orbita în jurul soarelui roșu gigantic numit Ochi de Rubin. Acel lucru încerca să se răspândească la fel ca un virus sau un bacil – cu genul de șiretenie ales de evoluție, dar lipsit complet de simțuri. Dacă ar fi existat o inteligență îndrumătoare, atacul lor ar fi fost deja oprit, pentru că niciunul dintre biomecanisme nu a reușit să se apropie cât de cât de sferele-Dragon, însă ele continuau să se apropie cu un fel de sentiment de inutilitate automatizată.

– Ce se întâmplă dacă vreunul dintre acele lucruri atinge suprafața ta? a întrebat Mika.

Vocea din mintea ei a răspuns:

– Niciunul nu va ajunge.

– Da, dar dacă ar ajunge?

– Nu ar reuși să mă străpungă decât dacă suprafața mea ar fi atinsă de mii de asemenea lucruri.

– Și atunci?

– Aș steriliza zona.

Mika s-a gândit că probabil ar fi fost mai bine să rămână în interiorul lui Dragon, deoarece „sterilizarea“ era aproape sigur un termen prea blând pentru a descrie ceea ce era necesar într-o asemenea situație. Și-a îndreptat din nou atenția spre instrumentele ei, dar o clipă mai apoi, o strălucire oranj din praful dens a făcut-o să ridice privirea. Deși în jurul sferei se vedeau tot felul de licăriri și explozii, ele durau puțin, în vreme ce acea lumină a rămas constantă.

– Ce este asta?

– O planetă în proces de formare.

– Ne apropiem de ea? a întrebat fascinată Mika.

– Foarte aproape, i-a răspuns Dragon. Entitățile care ne atacă nu par înclinate să se țină la distanță, ceea ce înseamnă că nu sunt prea inteligente, și mi se pare evident că mai toate au motoare rudimentare.

– Și?

– Îți sugerez să te legi foarte bine de scaun și să urmărești ce se va întâmpla.

Mika s-a supus imediat, apoi a înclinat scaunul puțin pe spate pentru a avea o vedere mai bună. Se părea că un vânt bătea în norul dens de praf deoarece, pe lângă mișcarea continuă a sa, provocată de trecerea sferei-Dragon, acum se învârtejea cu rapiditate, iar Mika a detectat curenți încrucișați. Apoi din nor a apărut ceva masiv spre stânga ei și a observat un asteroid care se rotea lent, având suprafața acoperită cu o creștere șerpească, astfel încât arăta ca o fosilă mare. Biomecanismele au sărit din suprafața sa, acționările chimice au căpătat viață, dar sfera-Dragon le-a depășit, și curând ele și căminul lor stâncos au dispărut.

Apoi Mika a simțit forța atracției gravitaționale la un anumit unghi față de poziția în care se afla, ceea ce i-a produs iluzia că podeaua se înclina. Tunurile de la ecuator încetaseră focul, dar laserele albe ale lui Dragon au continuat să săgeteze prin praf. Laserele meteorice ale unității de conferințe trăgeau, producând explozii de lumini amintind de focuri de artificii, care apoi se stingeau pâlpâind. Treptat, praful s-a dispersat, iar Mika a reușit să vadă mai clar hoarda urmăritoare. Pentru o clipă, a întrezărit cealaltă sferă într-o parte, apoi, întorcând capul, a văzut strălucirea vulcanică a unei noi lumi în proces de formare.

Probabil ca urmare a unei ciocniri recente, lumea în sine arăta diform, deoarece o parte a ei era un lac din magmă, în care se scufunda treptat un munte de dimensiuni titanice. Jerbe de magmă erau scuipate la kilometri înălțime în aer, crăpături diavolești se căscau chiar în timp ce le privea, iar suprafața era iluminată de loviturile explozive, constante ale unei ploi neîncetate de meteoriți. Ploua cu meteoriți, cu foc, iar din sol țâșnea foc, dar, încet, sferele-Dragon au coborât spre acel haos.

Părea că acea lume care se năștea avea nevoie de o veșnicie pentru a face trecerea de la un corp ceresc oarecare într-o câmpie care să se întindă sub ea și spre orizont. Mika a contemplat fluviile și lacurile de magmă care luceau, acoperite de o crustă neagră și plină de funingine. Atracția planetei o contracara pe aceea a plăcilor gravitaționale de sub tălpile ei, de aceea s-a simțit ușoară pe scaunul pe care stătea. S-a imaginat într-o carlingă de sticlă prinsă de suprafața lui Dragon, puțin mai jos de ecuator, și orientată spre un punct la jumătatea distanței dintre sol și orizont. Cerul era brăzdat în diagonală de dâre paralele lăsate de meteoriți, ceea ce însemna că resturile aflate pe orbită trebuie să se fi așezat într-un vârtej, iar orizontul era iluminat de explozii amintind de o bătălie purtată departe.

O licărire slabă i-a atras atenția spre stânga, iar peste o clipă a văzut un nor în formă de ciupercă clocotind în cer, însă nu era o bombă atomică, ci un meteorit care lovise solul cu o forță similară. Dragon s-a clătinat din cauza undei de șoc, iar magma de la sol a fost biciuită ca apa mării în furtună, și valurile ei s-au spart de țărmurile pline de funingine. Nori orizontali, ca niște dâre de vapori lăsate de un motor cu reacție, s-au răspândit de o parte și de alta a locului exploziei, apoi și aceștia au fost dispersați rapid de suflul altor două

explozii. Cu toate acestea, privirea i-a fost atrasă în sus de o pâlpâire albă, constantă, precum aceea a unui tub luminos defect, spre strălucirea laserelor albe.

Sus pe cer, era ca și cum ar fi privit un nor de furtună în care se mișcau cărbuni încinși. Din acel vălmășag au apărut roiuri de biomecanisme Jain pe care cele două sfere se zbăteau să le țină la distanță. A aruncat o privire spre cealaltă sferă, abia vizibilă, și a văzut că armele creau un nimb de foc deasupra ei. Apoi ceva a căzut pe lângă sferă, aproape de Mika. Era o formă de bastonaș din care creșteau cârcei. Forma a dispărut rapid, apoi un foc verzui a marcat locul în care aceasta a pătruns în lacul de magmă de jos. Apoi prin dreptul ei au trecut ploaie alte forme-bastonaș. A văzut una stabilizându-se brusc la câțiva kilometri, apoi începând să se înalțe, dar, într-o clipă, ea s-a cutremurat și a explodat, împrăștiind în atmosferă fragmente violete, semănând cu bucăți de piele. O alta a reușit să se înalțe, dar alte forme-bastonaș care cădeau de deasupra ei și-au schimbat traiectoria pentru a o intercepta și scoțându-și cârceii în zbor. Ca niște înotători pe cale de a se îneca, s-au agățat de ea, singura care reușise să rămână la suprafață, până când greutatea lor a tras-o și pe ea la fund. Mika a văzut explozia acelei mase, fragmentarea și fumul degajat. Abia după aceea a observat cât de aproape de sol ajunseseră sferele gemene.

– De ce cad? a întrebat Mika.

– Nu pot folosi tehnica gravitației, i-a răspuns Dragon.

Mika și-a amintit tehnica Jain pe care o studiase cândva pe asteroidul care avea orbita în jurul ochiului de Rubin. Fixată de acea rocă, pentru a se

îndepărta de suprafață, forma nu încercase să folosească decât o formă de tun-șină.

– Asta pentru că tehnica gravitației este legată de tehnica U, iar aceasta din urmă impune controlul conștient al unei ființe înzestrate cu simțuri, a sugerat ea.

– Da, i-a răspuns Dragon, și ea s-a simțit mulțumită de răspunsul ei până când entitatea a adăugat: Așa spun IA-urile voastre.

Acum biomecanismele Jain cădeau ca un potop, iar suprafața de dedesubt dispărea printre nori de fum. În fața ochilor ei a apărut o navă-lentilă cu diametrul de opt sute de metri, a cărei latură părea să facă parte dintr-o navă-vierme cu care se ciocnise. Flăcările jeturilor țâșneau ritmic din numeroasele orificii de sub navă, dar, deși ele păreau să o susțină, nu o puteau stabiliza. A alunecat spre Mika, apoi un fascicul alb de laser – devenit vizibil din cauza fumului – a tăiat-o de-a curmezișul. O explozie internă a azvârlit partea de vierme, eliberând-o și răsturnând-o, accelerând spre sol, unde a dispărut într-un nor de fum. Pentru o fracțiune de secundă, Mika a văzut o explozie, după care Dragon s-a deplasat pe deasupra ei.

După câteva ore, fascinația stârnită de acel spectacol a început să pălească. Și-a așezat din nou scaunul drept și a început să verifice instrumentele. Metodică precum un robot, a strâns date, a înregistrat evenimente și apoi a efectuat analize. Și-a dat seama că biomecanismele, care se adaptaseră la mediul de pe discul de acumulare, nu puteau supraviețui în mediul în care sferele-Dragon le ademeniseră. Dacă părea atât de simplă, putea fi acea materie periculoasă? Da, bineînțeles, pentru că fiecare dintre acele lucruri putea produce noduri Jain. Într-o clipă de groază, Mika s-a gândit

că nodurile Jain erau deja produse în cantități mari și erau ejectate din discul de acumulare, răspândindu-se în spațiu, iar acestora nu le va trebui la fel de mult timp ca acelora scuipate de rămășițele civilizației Creatorilor pentru a ajunge la civilizația umană, deși perioada de timp era de mii, dacă nu chiar de zeci de mii de ani. Probabil că până atunci Polity va putea să le oprească, pentru că, deși Securitatea Centrală a Pământului poseda acum mijloacele de a detecta asemenea obiecte, acest lucru îi folosea la fel de mult ca și detectarea firelor de nisip individuale dintr-o furtună de nisip.

Au trecut câteva ore și, când cele două sfere-Dragon s-au despărțit pentru a ocoli muntele uriaș care continua să se scufunde în lacul de lavă pe care îl crease, ploaia patetică de biomecanisme a început să se domolească. Mika a observat că cele două sfere se ridicaseră din nou deasupra solului. Verificând instrumentele, a văzut că norul urmăritorilor dispăruse aproape complet, subțiindu-se în urma lor. Informațiile oferite de senzorii îndreptați spre înapoi au arătat numeroase incendii, ale căror cifre indicau existența unor metale, dar și a unor compuși organici. Apoi cele două sfere au pătruns în nor, iar plăcile gravitaționale de dedesubt au fost singurele care exercitau atracție.

– Și-acum, încotro? a întrebat ea.

– Spre miez.

– Al soarelui?

– Aproape, i-a răspuns Dragon. Cimitirul navelor se află pe o orbită apropiată de el și se va prăbuși în soare peste câțiva ani.

– Cimitir de nave?

– Senzorii noștri sunt mai buni decât ai voștri, Mika, a spus Dragon. Vedem nave vechi în pădure, iar prin țesătura subțire le simțim pe celelalte.

Celelalte?

Mika nu a întrebat, și nici măcar nu a vrut să afle, despre o masă infinită și mișcătoare, care părea să se afle puțin dincolo de limita percepției ei.

Aleea lăturalnică era sufocată de gunoaie: hardware de computere, resturi biodegradabile acumulate în mormane umede din care răsăreau mucegaiuri, un automobil gravitațional vechi, decapotabil, împestrițat de găinați de păsări, din care motorul fusese scos, evident, câteva ecrane străvezii pe care încă se derulau texte cât timp acumulatorii lor fotoelectrici mai aveau curent după ziua precedentă însorită. Chevron s-a uitat la acea mizerie: era tipic umană, iar ceva adăugat acolo nu avea să schimbe radical situația. S-a îndreptat spre automobil și, cu o mișcare din umăr, a aruncat pe bancheta din spate povara înfășurată într-o pătură umedă.

Chevron își închipuise că obținerea unui plan al vechiului sistem de canalizare din adâncul orașului Xanadu va fi o căutare de scurtă durată prin rețele, dar, lucru surprinzător, informațiile esențiale nu se aflau acolo. Așa cum a constatat totuși, era posibil să descopere prin intermediul rețelelor pe cineva care știa despre canalizare, astfel că a obținut ceea ce dorea plătind câteva credite unui istoric care, din motive obscure, socotise că acel subiect merita cercetat. Nu fusese absolut necesar să îl ucidă după aceea, dar omul locuia singur, de aceea Chevron a simțit că era o măsură de precauție pe care o putea realiza cu ușurință. În orice caz, omul era atât de uman prin dezordine și obiceiuri, iar ei i se păruse

detestabil, deși trebuia să recunoască în sinea ei că ființele umane nu îi plăceau defel.

După ce a scăpat de povară, s-a mișcat către o latură a aleii și, măsurând distanța de la zidul unei clădiri, s-a oprit în cele din urmă într-un punct aflat la mijloc. Sub tălpile ei, suprafața umedă a unor cărămizi de cuptor refolosite nu se deosebea prin nimic de alte porțiuni. Le-a examinat cu atenție, apoi a mai făcut un pas în față și s-a lăsat pe vine. Întinzând o mână, a mișcat structurile miceliene interne, iar degetele s-au alungit, aplatizându-se și devenind ascuțite la capete. A coborât mâna și a strecurat degetele în crăpătura dintre două cărămizi, ridicând una cu un scrâșnet, apoi următoarea, după care a început să sape cu iuțeală și să le stivuiască într-o parte. După câteva clipe, dezvelise capacul din ceramică al vechii guri de vizitare aflat sub cărămizi. A observat că era etanșat cu o rășină epoxidică, astfel că o altă instrucțiune internă a făcut degetul ei arătător să intre în acțiune. L-a introdus de-a lungul marginii capacului și, cu un scheunat ascuțit, a tăiat adezivul. După un moment, a săpat un cerc în jurul capacului și, introducându-și degetele aplatizate, l-a ridicat de parcă ar fi folosit o rangă. Imediat după aceea, duhoarea de gunoaie umane s-a ridicat, făcând-o să strâmbe din nas.

Ce mizere erau ființele umane!

Chevron a aruncat cărămizile dislocate în canalizare, pentru că voia să lase cât mai puține dovezi ale prezenței ei. Din întuneric s-au auzit un țipăt și un șuierat, semn că stârnise în zbor niște creaturi – aproape sigur ratadili. La început, a sporit amplificarea luminii din ochi, apoi a coborât pe scara care ducea până jos – din fericire, era din ceramică, astfel că nu ruginise – și, după ce a tras capacul la loc, a continuat să coboare. Curând a

ajuns în canalizare, care, întrucât fusese proiectată să facă față ploilor torențiale care erau obișnuite în zonă, era suficient de înaltă, astfel că îi permitea să stea în picioare. Existau porțiuni mai strâmte prin care trebuia să treacă, dar asta nu era o problemă, întrucât putea să își schimbe forma pentru a-și continua drumul.

Trecând prin mizerie adâncă până la genunchi, a înaintat, deschizând în același timp legăturile de comunicație codificată. Peste un moment, în afara tunelului fetid din față, a văzut numeroase scene trimise din complexul runciblu aflat la câțiva kilometri distanță, la suprafață. Câteva dintre acele imagini erau văzute prin ochii separatiștilor care se infiltraseră în zonă, transmise de augmentările lor, iar altele proveneau de la camere nu mai mari decât un cap de bold, poziționate strategic pentru a-i oferi o imagine de ansamblu a acțiunii.

– Akiri, oamenii noștri sunt pe poziții? a întrebat ea.

Imaginea pe care o vedea prin ochii lui Akiri era din zona unui bar în aer liber, dispus în jurul a ceva care semăna cu o plajă din Caraibe, în mijlocul unei piețe largi și aglomerate.

– Aproape toți, a confirmat Akiri, dar mai trebuie să ducem explozivii principali la Pilon.

Metodologia era simplă. Grupuri de câte douăzeci de insurgenți trebuiau să ajungă la cele zece runcibluri pentru pasageri, iar scopul lor era să ia ostatici, să asigure fiecare zonă și apoi să plaseze explozibili pe fiecare runciblu. Acest lucru avea să îi dea de lucru IA-ului în timp ce obiectivul principal al atacului lor se desfășura la Pilon – o clădire circulară, de la joncțiunea a șase piețe, în care se găsea IA-ul.

Chevron a verificat din nou prin intermediul imaginilor multiple. Așa cum spusese Akiri, grupurile care trebuiau să atace runciblurile de pasageri erau pe poziții în salonul principal sau în diferite subsaloane, prefăcându-se că așteptau sloturile de transmitere care urmau să vină peste câteva ore. Căruciorul-de-levitație, chipurile încărcat cu discuri de ambră, care erau de fapt explozivi, trebuia să sosească. Chevron a observat că persoana care conducea căruciorul de-a lungul pieței nu era aceea căreia i se încredințase acea misiune. A verificat datele înregistrate furnizate de senzorii pe care îi ascunsese aproape în fiecare bază a separatiștilor, precum și în casele acestora, și a rămas mulțumită văzând că manevrantul original al căruciorului fusese ucis prin strangulare, apoi aruncat într-o canalizare la fel ca aceea în care era ea. Se părea că femeia manifestase rezerve în legătură cu misiunea ce i se încredințase, astfel că șansele de supraviețuire pentru ea și ce doi copii ai ei… în organizația lui Chevron, oamenii nu apucau să se răzgândească de două ori.

– Când pornim? a întrebat Akiri.

– Am minat zidul de nord al complexului runciblului, i-a răspuns Chevron, mințind la fel de bine ca în alte ocazii, dar trebuie să transfer nava pe poziție ca să te scot de acolo, ceea ce îmi va lua alte patruzeci de secunde.

– Ar fi păcat să fug după o asemenea victorie.

– Dar necesar. Observând că ratadilii începeau să nu mai fie agitați, Chevron s-a oprit un moment. Nu poți rămâne pe lumea în care ai ucis un IA. Îți vei petrece restul vieții alergând și nu vei mai fi de folos cauzei.

– Am înțeles. Se vedea că Akiri era din ce în ce mai agitat. Ce facem cu partea de la sol și cu sistemele orbitale de apărare?

– Cum ți-am mai spus, aproape toate vor pieri odată cu IA-ul, iar când voi aduce nava de salvare a Securității Centrale a Pământului, restul o vor ignora. Chevron a văzut un ratadil zbârlindu-și spinarea cutată ca o pisică furioasă și înaintând târâș. Sper că nu te-ai răzgândit, Akiri.

– Nu, Chevron.

– Atunci fă-ți datoria, iar eu mi-o voi face pe a mea. Trebuie să ridic nava de la sol. Încheiat.

A închis brusc legătura.

Ratadilul și-a ridicat botul cu fălci lungi din mizerie și a ales acel moment pentru a o ataca. A țâșnit spre ea cu salturi șerpuitoare, apoi a lovit. Chevron a ridicat fulgerător o mână și l-a prins cu degetele de gât, oprind dintr-odată pseudoreptila grea de o tonă în aer. Cu fălcile lui larg desfăcute aproape de fața ei, animalul s-a izbit de Chevron, dar ea a rămas neclintită ca un stâlp, deoarece nanofilamentele îi lipiseră tălpile de piatra alunecoasă a canalului, iar trupul ei era dens ca plumbul. Gâtul ratadilului a plesnit, iar ea a privit pentru o clipă spre gâtlejul zebrat, după care și-a mișcat mâna într-o parte și în alta și a ascultat zgomotul scrâșnit al oaselor care se frângeau, după care l-a aruncat într-o parte. Auzindu-i pe semenii animalului ieșind din ascunzători ca să-și adulmece camaradul mort, Chevron a pornit mai departe. Când a ajuns la o sută de pași depărtare, a auzit pleoscăituri și mârâituri care i-au spus că, în cele din urmă, victima ei făcuse trecerea de la rolul de lider alfa la cel de hrană pentru semeni.

Chevron s-a gândit că, de obicei, doar ratadilii mai bătrâni îi atacau pe oamenii care coborau pe tărâmul lor, lucru care era explicat de istoria sângeroasă a acelui loc înainte ca Polity să îl subsumeze. Creaturile se obișnuiseră să aibă cu regularitate în dietă cadavrele celor care căzuseră în dizgrația guvernatorilor orașului. Așa trăiseră ființele umane când nu exista un IA care să le arate ce să facă.

Au urmat alte trei atacuri ale ratadililor, după care Chevron s-a săturat de acel joc și a activat sistemul cameleonic. În orice caz, unele porțiuni ale zidului canalizării erau din plasticret cu frecare redusă ori din sticlă de compresie coaptă prin săparea de către utilaje a tunelurilor în solul nisipos înconjurător, ceea ce însemna că acum pătrundea în zona canalizării reparate și ranforsate pentru a rezista greutății complexului de runcibluri de la sol. Având acuitatea vizuală reglată la maximum și rulând programe speciale de scanare, a început să detecteze senzorii de mărimea unor gămălii de bold, plasați ici și colo, și una sau două holocamere vechi, amintind de niște degete metalice suspendate de articulații cardanice fixate în tavan. Pe alocuri, treceau tuburi pentru fibre optice și superconductoare, precum și câte o țeavă pentru apă sau hidrogen lichid, prin care erau trase fire de S-con, care aveau nevoie de răcire – o soluție veche pentru asigurarea combustibilului și energiei electrice din aceeași sursă.

Curând, Chevron a ajuns într-un punct în care sfârșeau rămășițele vechilor canale de scurgere. La întretăierea a cinci tuneluri vechi se găsea o încăpere cilindrică având pereți din plasticret. Acolo erau montați numeroși senzori, iar de tavan atârna o dronă de securitate de forma unei farfurii, al cărei scop era, neîndoielnic, de a împiedica

insectele să pătrundă în numeroasele țevi lucioase care se vărsau acolo.

Chevron a examinat un șir de asemenea țevi care ieșeau din zid. Din trei curgea apă curată, dar, din fericire, nu din cea de care avea nevoie. Cu toate că pe acolo treceau mii de oameni, din complexul pentru runcibluri acolo nu ajungeau deșeuri. Toate erau procesate de bacterii modificate genetic, uscate, apoi transportate sub formă de blocuri presate pentru a fi folosite ca îngrășământ de concernele agricole de pe acea lume. O mică proporție din apa extrasă din reziduuri era purificată și trimisă uzinelor de fuziune sau reciclată, dar cum complexul era uriaș, exista mereu apă în exces, care era vărsată în tunel.

Chevron s-a apropiat de țeava dorită și și-a dat seama că sosise momentul să pună lucrurile în mișcare. A deschis un canal către nava ei, care era plasată în adâncul oceanului, la aproximativ trei sute douăzeci de kilometri depărtare. Mașinile navei produseseră deja douăzeci și opt de implozoare termonucleare – cu unul mai mult decât era nevoie – și acum le desprindeau de miceliul care pătrunsese prin fundul mării. A dat alte instrucțiuni și a urmărit cum nava lungă de patru sute de metri a scuturat de pe ea aluviunile acumulate ani de zile și a început să se ridice spre suprafața mării de culoare oranj. Imediat ce era pe poziție, Chevron voia ca și nava să fie pregătită, iar asta cât de curând posibil. Nu avea cum să știe cât de rapid vor reacționa resursele Polity la atacul ei.

Era momentul să pătrundă. S-a uitat la grilajul aflat la gura unei țevi late de treizeci de centimetri. Dacă tăia grilajul, distrugerea putea fi detectată de senzorii de acolo, după plecarea ei, dar bineînțeles că ar fi fost inutil. Și-a lăsat mâinile să se

odihnească de-a lungul corpului și a început să anuleze programele de emulare. Pentru propriii ochi, deși nici drona, nici vreunul dintre senzorii de acolo nu o puteau detecta, îmbrăcămintea ei își pierduse orice culoare și devenise de un gri metalic, apoi a început să se adâncească în corpul ei. Tot astfel s-a întâmplat și cu părul ei blond, cu nuanța pielii, cu pigmentul din ochi, iar curând a devenit o statuie metalică. Apoi conturul ei feminin a început să se aplatizeze și a început să se alungească și s-a aplecat în față, după care capul i s-a îngustat, ajungând ca un corn de rinocer. Acea protuberanță și-a făcut loc zvârcolindu-se printr-o gaură în rețeaua metalică din fața ei, iar restul corpului a început să urmez capul, dar nu prin aceeași gaură. Corpul ei, ajuns acum un vierme gros de treizeci de centimetri de nanotehnologie micelianã Jain, a trecut prin grătar ca un gel și a pornit de-a lungul țevii.

– Akiri, am ridicat nava în aer, a mințit ea, așa cum procedase mereu față de separatiștii de acolo. E momentul să declanșați atacul.

Încă înaintând de-a lungul țevii, Chevron a studiat nenumăratele scene din complexul de runcibluri de deasupra ei. Într-un salon, un bărbat scund, purtând un costum alb de om de afaceri și-a deschis geanta diplomat deosebit de umflată și a scos din ea un tub mare pentru păstrarea documentelor. A tras de el și a împins ceva, apoi, brusc, tubul a căpătat mânere poziționate dubios.

– Toată lumea la podea! a răcnit el, apoi a tras o rafală de gloanțe explozive spre tavan.

Cum nimeni nu a reacționat și cum câțiva dintre camarazii lui insurgenți au început să-și scoată armele, a coborât-o pe a lui și, țintind spre un bărbat din apropiere, a tras direct în el. În alt salon

de așteptare, o luptătoare pentru cauza separatiștilor a socotit că nu mai era nevoie de avertismente și a deschis focul pur și simplu asupra unui grup de turiști din apropiere. Cadavrele s-au prăbușit în toate părțile, oamenii au început să țipe, iar sângele s-a împrăștiat pe podea. Femeia s-a ridicat apoi și a privit cu ochi goi în jur, iar ceilalți insurgenți care o însoțeau au strigat ordine și i-au îngrămădit pe ostatici. Scene similare s-au petrecut la toate runciblurile pentru pasageri, în vreme ce separatiștii aflați în apropierea Pilonului au început să strângă discuri mari de ambră din căruciorul-cu-levitație și s-au dus să le plaseze în jurul zidului exterior al uriașei structuri circulare.

Chevron a observat o bifurcație în țeavă și, cu toate că nu avea un plan al infrastructurii aflate direct sub complexul pentru runcibluri, și-a dat seama care erau poziția ei exactă și locul în care trebuia să ajungă. A ales țeava care ducea spre stânga și a curs prin ea, pentru că astfel ajungea mai aproape de țintă. În aceeași clipă, a detectat o creștere a presiunii în fața ei, a scanat de-a lungul țevii și a descoperit că spre ea se îndrepta apă. Și-a întins imediat corpul fibros, atât înapoi, cât și înainte, și a format un gol prin centru, lipindu-se de circumferința interioară a țevii. Pentru că, dacă ar fi detectat un blocaj în timp ce separatiștii atacau la sol, IA-ul ar fi devenit bănuitor în legătură cu ceea ce se petrecea în subteran. Șuvoiul de apă a lovit-o și a trecut mai departe, însă ea nu a avut timp suficient să aștepte ca el să se micșoreze, astfel că, devenită un fel de țeavă, a continuat să șiroiască.

După ce și-a verificat poziția prin scanarea unei țevi de scurgere a preaplinului din apropiere și anomalia magnetică aflată direct sub ea, Chevron s-a oprit curând și a scos o serie de capete de tăiere

din carburo-ceramică pe care le-a plasat pe suprafața interioară a țevii și a tăiat o gaură circulară cu diametrul de un metru. Ridicând discul din metal, s-a strecurat în gaură, blocând-o total cu ajutorul corpului ei filamentos, timp în care s-a scurs prin ea până când a făcut discul să revină la locul său și a extrudat un liant puternic pentru a-l lipi la loc. Până în acel moment, totul mersese perfect. Acum ocupa o zonă mică, prin care treceau canale care găzduiau cabluri de putere legate de un reactor de fuziune pe care îl detectase dedesubt și către care ducea țeava de scurgere. Lucrurile aveau să se dovedească mai dificile, deoarece pornea în sus, printre senzorii și detectorii IA-ului care începând din acea porțiune nu mai puteau fi păcăliți chiar atât de ușor. S-a oprit un moment pentru a vedea cum se desfășurau lucrurile la sol.

Separatistul care îl ucisese pe bărbat zăcea acum pe podea cu gâtul rupt, în timp ce ținta lui se apropia de un alt membru al grupului. Acel bărbat nu era om, lucru evidențiat de ceramalul și de carnea sintetică sfârtecate și expuse vederii pe sub îmbrăcămintea arsă și zdrențuită. Fără să ia în seamă gloanțele care îl loveau, acesta s-a izbit de trei separatiști, a făcut câteva mișcări cu o iuțeală de neînchipuit și toți trei s-au prăbușit fără suflare. Acel grup avusese ghinionul să dea de un Golem, astfel că membrii lui aveau să moară curând, la fel ca și separatiștii din alte patru saloane de runciblu care se confruntaseră cu cei care fuseseră cândva de un neam cu Chevron. După aceea, s-au implicat în acțiune dronele de pe tavan, astfel că focurile de puști cu puls au început să plouă spre podea. O explozie a cutremurat salonul, lăsând în urmă un carnaj oribil, în momentul în care un separatist și-a dat seama de inutilitatea încercării de a ajunge în apropierea unui runciblu, de imposibilitatea de a

scăpa liber, ba chiar și de șansa de a rămâne în viață.

În acest timp, Chevron a tăiat o parte a canalului pentru cablurile de forță și apoi, corpul ei comprimat, devenit subțire cât o frânghie, a început să curgă prin el. La scurt timp după aceea, s-a confruntat cu senzorii încorporați în pereții canalului, deoarece sistemele lor microoptice erau conectate la subminți de securitate. Depășirea fiecăruia dintre acești senzori presupunea o subversiune complicată. Chevron știa că orice modificare neînsemnată a semnalului transmis de senzori avea să fie sesizată de subminți, dar atenția acestora trebuia să fie distrasă de ceea ce se petrecea deasupra ei. Nivelul de prioritate a unor asemenea modificări trebuia să fie scăzut și, potrivit calculelor făcute de Chevron, el va fi pus pe seama variațiilor de tensiune în superconductorii din interiorul canalului, deoarece armele care se foloseau la suprafață consumau energie electrică suplimentară. După un minut, partea din față a ei a ajuns în punctul în care canalul sfârșea prin cabluri individuale superconductoare, învelite cu material izolator, care treceau prin blindajul lor. Acum, având aproape treizeci de metri lungime, când corpul ei întins la maximum în urma ei deruta senzorii, s-a îngustat și mai mult, a ales un anumit cablu și a început să roadă izolația în timp ce se deplasa de-a lungul lui, folosindu-se pe sine pentru a înlocui izolația. Cablul se răsucea ici și colo, prezentând branșamente pentru alimentarea diferitelor dispozitive aflate pe traseu. Ajungând la un transformator, Chevron a observat că era aproape la limita maximă a lungimii ei, de aceea a început să își retragă capătul, târându-l cu atenție prin dreptul senzorilor din spate. Era momentul cel mai periculos, de aceea s-a pregătit lăuntric pentru posibilitatea de a fi detectată. Își putea pierde

aproape jumătate din structura proprie fără să sufere vreo diminuare a eficienței, însă, dacă depășea acea limită, șansele ei de reușită începeau să scadă considerabil.

Imaginile evenimentelor de la sol pe care le primea Chevron au devenit neclare și intermitente, iar la scurtă vreme după aceea, semnalele primite de la diferite camere au fost întrerupte complet de ecranajul din jurul ei. Lucrurile mergeau foarte prost pentru separatiști: opt grupuri fuseseră eliminate, iar restul supraviețuiau doar pentru că aveau ostatici, însă niciun runciblu nu fusese aruncat în aer. Potrivit unei voci calme care se auzea dinspre dronele de pe tavan, supraviețuitorii aveau cinci secunde la dispoziție în care să depună armele sau să moară. Pe Chevron a amuzat-o să-i vadă pe separatiști încercând în mod ridicol să folosească ostaticii drept scuturi umane, incapabili să priceapă că, de la o distanță atât de redusă, dronele puteau să ia drept ținte până și porii de pe nasurile lor.

Explozivii de culoarea ambrei erau plasați în jurul Pilonului, iar Chevron a observat că singurele ființe umane din apropierea Pilonului erau separatiste. Era limpede că IA-ul descoperise cu câteva secunde mai devreme ce puseseră ei la cale și, prin intermediul augmentărilor sau folosind un fascicul sonor unidirecțional, îi contactase pe toți civilii din zonă și îi îndemnase să se îndepărteze. Separatiștii au început să caute locuri sigure, iar Akiri a fost primul care a pătruns în câmpurile-dure care înconjurau Pilonul. Imaginându-și ce se întâmplase, Chevron a privit disperată în jur. Apoi a strigat ceva legat de acel ciudat concept uman numit „libertate“ și a transmis semnalul de detonare. Zona concentrică dintre Pilon și câmpurile-dure s-a umplut de foc, dar acesta s-a stins cu rapiditate, deoarece a consumat tot

oxigenul. În spațiile goale apărute în vălătucii groși de fum puteau fi văzute resturi din ceea ce fuseseră cândva Akiri și oamenii din grupa ei. Acele goluri au lăsat la vedere însuși Pilonul: stratul său exterior fusese eliminat, făcând vizibile o armură de ceramal groasă de un metru. Explozia nu ar fi periclitat deloc IA-ul aflat înăuntrul lui, tot astfel cum restul separatiștilor încetase să mai reprezinte un pericol pentru pasagerii runciblurilor, deoarece se grăbeau să se predea sau mureau.

Ajunsă dincolo de transformator, Chevron s-a divizat de-a lungul firelor separate S-con, a ocolit transformatoarele electrooptice, s-a furișat prin laminările cristalului de stocare și, înaintând, a mâncat fibrele optice pe care le-a înlocuit bucată cu bucată cu părți din sine. Trecea prin dreptul unor dispozitive sofisticate de securitate și putea fi detectată dintr-o clipă în alta. Cu toate acestea, în cele din urmă aproape că a ajuns pe poziție. Apoi s-a petrecut: supratensiuni electrice, un fascicul de particule urcând pe canalul prin care intrase, explozivi chimici care au detonat în laminări de cristal, acid diatomic curgând în jurul cablurilor C-con. A țâșnit înainte spre locul în care mii de cabluri optice pătrundeau într-o singură țeavă din metal negru, iar o treime din corp a fost distrusă în urma ei. Un cuțit atomic a secționat acele cabluri optice, separând-o de încă o parte din corp, care a murit într-un incendiu intens, întreținut de oxigen. Apoi a ajuns la lucrul la care erau conectate toate acele cabluri optice: o tabletă din cristal, lungă de cincisprezece centimetri – un procesor cuantic, o minte. Chiar în clipa în care a ajuns la ea, interfețele au început să se destrame fizic, dar ea a sărit peste spațiul gol și, cu rapiditate, a făcut conexiuni.

– Ce ești? a întrebat IA-ul de pe Xanadu.

– Sunt moartea ta, i-a răspuns Chevron și a început să îi sfârtece mintea.

12

Corpul uman, la fel ca al oricărei forme evoluate de viață, este o grupare de celule care, în cele mai multe cazuri, cooperează între ele și sunt produsul unor eoni de parazitism, ajutor reciproc și simbioză. Deși par a fi organisme similare – concepute de Dragon pentru a arăta ce ar fi devenit dinozaurii dacă întâmplarea nu i-ar fi șters de pe fața Pământului –, dracomanii nu sunt o asemenea grupare de celule. În realitate, dracomanii nu au celule așa cum le cunoaștem. Nici măcar nu posedă ADN, la fel ca orice descendenți adevărați ai dinozaurilor. Nu sunt un produs al selecției naturale, nici ai întâmplării, nici ai vreunui capriciu al naturii, deoarece sunt mașini biologice concepute de o entitate capabilă să se „distreze" chiar cu elementele constructive ale vieții; care a fost în stare să creeze chiar aceste elemente constitutive. Dracomanii nu au posedat niciodată apendice și nici nu au suferit tulburări genetice. Ei nu îmbătrânesc atunci când genele lor egoiste se despart de ei și pleacă mai departe, deoarece ei nu posedă gene. Evident, își pot controla funcționarea internă, pentru că sunt

capabili să creeze alte mecanisme biologice în același fel și la fel de ușor așa cum se reproduc. Reprezintă un exemplu excelent de model biologic, deși mereu va rămâne o întrebare căreia trebuie să i se găsească răspuns: în ce scop? Sunt superiori ființelor umane? Acestea din urmă au slujit în primul rând scopului genelor, iar acum, indiferent cât de prost conceput ar fi, scopului propriei conștiințe. Cu toate acestea, conceptul de conștiință este discutabil când vorbim despre dracomani.

Din Ghidul Quince*, compilat de ființele umane*

Baza sicriului rece a ieșit glisând din perete, iar capacul lui a coborât în lăcașul său din zid, după care sicriul în sine a ajuns la un unghi de treizeci de grade față de podea. Privind cu atenție forma lui, care se potrivea cu aceea a unei ființe umane, Cormac a socotit că un nume mai potrivit pentru el ar fi fost acela de sarcofag, însă astfel de cuvinte nu respectau în mod necesar reguli logice și, oricum, atunci când erau ocupate, asemenea obiecte conțineau de obicei ființe umane congelate crionic, dar încă vii, așadar, numirea lor în funcție de boxele făcute de obicei pentru a găzdui cadavre era incorect – mai puțin în cazul de față.

Cormac s-a aplecat și a apăsat pe un buton care semăna cu un cartuș afundat, iar după o clipă, lumina roșie aflată alături de el a devenit verde. Sicriul a scos un fâsâit în momentul în care sistemul de etanșare s-a decuplat, iar capacul a alunecat, eliminând o negură rece. Cormac a examinat conținutul. Cadavrul lui Scar era

secționat în trei bucăți, retezat la cap, dar și în diagonală, peste tors, de la un punct aflat sub partea dreaptă a cutiei toracice până la talie. Existau și alte tăieturi și rupturi care expuneau mușchii și organele interne. Vederea acestor răni l-a făcut să își dea seama cât de norocos fusese.

– Observ că traumele au depășit până și capacitatea lui de rezistență, a spus el.

Aflat lângă el, Arach s-a ridicat pe picioarele dinapoi, scoțând un sunet precum acela al unui sertar plin cu veselă, după care și-a așezat cele trei picioare din față pe marginea sicriului. Drona-păianjen, al cărui tors era zgâriat și ciobit, pierduse un membru și un ochi. A coborât privirea spre Scar și a scos un șuierat.

– Când mor, din corpul lor nu rămâne decât ceea ce poți curăța cu o lopată, a spus el.

Cormac a dat aprobator din cap – nici el nu își aducea aminte să fi văzut un dracoman mort cu totul, ci doar părți din el.

Arach și-a răsucit capul pentru a se uita drept la el, iar Cormac a văzut că ochiul deteriorat nu lipsea, și nici nu era orb și, în timp ce se uita, acesta a radiat o lumină albă drept precursor al funcționării depline, timp în care drona făcea neîndoielnic unele reparații interne.

– Pentru ce îl vor?

Cormac a ridicat din umeri.

– Probabil pentru înmormântare.

Arach a pufnit.

Cormac a ridicat ochii.

– King, mai sunt aici?

– Se apropie de rampă, i-a răspuns IA-ul navei de atac.

Cormac a băgat mâna în sicriu și a atins carnea rece. Rămăsese moale, cu toate că temperatura din sicriu era suficient de scăzută pentru a solidifica o ființă umană. Acest lucru se datora probabil alcătuirii lui inițiale, deoarece Cormac îi găsise pe Scar și pe camaradul lui vii pe o lume unde temperatura fusese și mai scăzută. Pesemne că sângele din venele lui conținea un fel de antigel; asta dacă sângele putea fi numit astfel și dacă Scar avea vene. Retrăgându-și mâna din sicriu, Cormac a suflat peste vârfurile degetelor și a așteptat.

Anunțând sosirea vizitatorilor, ușile depozitului de sicrie congelate s-au deschis. Călcând ca niște păsări, în cameră au intrat trei dracomani, dintre care doi trăgeau o platformă levitantă de formă circulară. Cormac s-a retras și, cu un zăngănit metalic, Arach l-a imitat. Fără să îl ia în seamă pe Cormac sau pe Arach, un dracoman s-a apropiat de sicriu și s-a uitat la Scar, apoi a băgat imediat o mână înăuntru și a ridicat capul lui, după care l-a inspectat. Ceilalți doi au tras mai aproape platforma, apoi au dezactivat levitația, astfel că ea a coborât spre podea, așezându-se cu un zdrăngănit. Primul dracoman s-a întors și a aruncat capul unuia dintre însoțitorii lui, care l-a prins și l-a pus pe platformă ca un jucător de rugby care înscrie un eseu. Felul în care adunau cadavrul nu avea nimic de-a face cu respectul pentru morți.

– De ce îl luați? l-a întrebat Cormac pe primul dracoman, care ridica jumătatea superioară a torsului lui Scar.

Nu a fost nici acum băgat în seamă. Ceilalți doi s-au apropiat pentru a-l ajuta și după câteva clipe

toate rămășițele lui Scar au fost așezate grămadă pe platformă, care a fost repornită. Cei doi au tras-o către ușă, în timp ce primul a privit contemplativ sicriul gol.

– Informațiile lui nu trebuie să se piardă, a spus brusc dracomanul.

Cormac s-a întrebat dacă îl va mai vedea pe Scar și dacă dracomanii aveau vreo metodă de a-și resuscita morții.

– Ce faceți cu informațiile? a întrebat Cormac.

– Le distribuim.

Dracomanul a dat scurt din cap și a plecat după camarazii lui.

Dracomanii vor poseda curând o parte din mintea lui Scar ori vor face copii, astfel încât mulți dracomani să îl păstreze pe Scar întreg în mințile lor? Prin „informații“ se înțelegeau în mod necesar tiparele de gândire? Cormac a făcut un pas în față și a atins din nou cartușul capacului, după care s-a întors și a pornit spre ușă însoțit de sunetul produs de închiderea sicriului și de glisarea lui înapoi în perete.

– Cât mai e până la lansare? a întrebat el.

– Plecăm în momentul în care ies prietenii noștri și se închide rampa, i-a răspuns King.

De pe coridor, datorită podelei moi, zgomotul făcut de pașii lui Arach s-a auzit ceva mai înfundat. Cormac a aruncat o privire spre dronă.

– Du-te să te repari complet și să te realimentezi, a spus el. Când voi avea nevoie de tine, te vreau întreg.

În timp ce Arach s-a îndepărtat, Cormac s-a gândit că moartea atâtor camarazi în ultima vreme îl sensibilizase față de avariile suferite de Arach și față de *slăbiciunea* acestuia. Voia ca el să fie pregătit pentru orice; *voia* ca drona să supraviețuiască.

Îndreptându-se spre cabina lui, a simțit o zguduitură slabă, semn că nava *King of Hearts* se înălța cu ajutorul sistemului antigravitațional, apoi încă o zguduitură produsă de accelerație, compensată de podeaua din păci gravitaționale.

Oprindu-se pentru a se sprijini de peretele coridorului, în minte i-au venit alte decese. Nu-i făcea plăcere să se gândească la morți, însă numele unuia nu îi dădea pace.

I se păruse ciudat că submințile care au condus acea lume până la inițierea unui nou IA de runciblu întâmpinaseră mari dificultăți în a găsi evidențele privind femeia căpitan a navei-vierme a cărei distrugere dusese la moartea lui Scar, deoarece ADN-ul ei exista în bazele de date ale Polity. Din cauza întârzierii, făcuse chiar el investigații prin legătura lui de rețea și obținuse imediat o copie a datelor – aflând între timp că Hubbert Smith deținea deja o copie pe care nu i-o transmisese. Probabil că neîncrederea sporită pe care o manifesta față de IA-uri l-a făcut pe Cormac să tacă și să nu comenteze când Smith i-a transmis ulterior datele, de parcă abia le primise și el. Comparând cele două copii, Cormac a descoperit unele neconcordanțe.

În exemplarul lui Hubbert, apărea ca Henrietta Ipatus Chang, cunoscută de prieteni sub numele de Henry, și în general avea creierul aproape în întregime din silicon și era blindată la fel ca Arach, deși ea se alătura uneori ființelor umane care aveau

aceleași înclinații ca ea. Se înrolase în Securitatea Centrală a Pământului la vârsta fragedă de optsprezece ani, iar până la douăzeci luptase și ucisese Pradori în numeroasele conflicte de la sol din cursul acelui război. După războiul împotriva Prador ajunsese o versiune umană a unei drone războinice: lipsită de drepturi cetățenești, se văzuse incapabilă să se adapteze în noua societate și nici nu ținuse în mod deosebit să se încadreze în ea. În timpul războiului, prietenii ei cei mai buni și puținii supraviețuitori fuseseră drone și Golemi, astfel că în momentul în care mulți dintre ei au hotărât să părăsească Polity la bordul cuirasatului *Trafalgar*, ea ținuse să li se alăture. Se părea că IA-ul Trafalgar – devenit acum Erebus – îi acceptase pe ea și pe alți oameni pentru a pleca în exod. În hoarda de IA-uri care trădaseră se număraseră optzeci de oameni. Probabil că astfel se explica faptul că Henry ajunsese să fie o componentă a unei nave-vierme.

Problema era că exemplarul pe care îl obținuse Cormac suna altfel. Prima versiune susținea că ea nu se simțise lipsită de drepturi cetățenești și nu se alăturase exodului navei *Trafalgar.* După război, continuase să facă parte din Securitatea Centrală a Pământului timp de douăzeci de ani și participase la multe acțiuni polițienești în Polity. Ulterior, fusese secund în cadrul câtorva misiuni operative despre care amănuntele erau confuze, după care fusese dată dispărută în misiune. Dar nu acesta era aspectul cel mai supărător. Când a verificat din nou prin subminții planetare, Cormac a descoperit că evidențele originale fuseseră modificate în mod deliberat. Asta trăda un grad de viclenie care nu prea îi plăcea lui Cormac, ceea ce au accentuat suspiciunile lui privind motivele IA-urilor Polity în acea chestiune. Totodată, i s-au confirmat și suspiciunile legate de Hubbert Smith.

Mergând mai departe, a ajuns la cabina lui și a observat că ecranul era pornit. Înfățișa orizontul curb al planetei care dispărea deja, și și-a dat seama că King folosise și altceva decât plăcile gravitaționale plasate în podea pentru a compensa accelerația necesară pentru a se îndepărta atât de rapid. Strălucirea soarelui a iluminat câteva obiecte sclipitoare, apoi peste scenă a coborât curând o umbră când nava de atac a ajuns între planetă și furnalul îndepărtat. Însă imaginea era mai clară acum și a văzut că *King of Hearts* trebuia să zboare cu atenție sporită. Cormac văzuse doar o dată atât de multe gunoaie în jurul unor lumi devastate pe care Prador le lovise în timpul războiului în care și Henry luptase din greu. Se putea ca actualul conflict să devină la fel de catastrofal ca și acel război? Deocamdată, el era definit drept război pe Demarcație, întrucât, deși fuseseră atacate numeroase lumi întregi, ele reprezentau doar o fracțiune mică a Polity. Cu toate acestea, Erebus avea capacitatea de a transforma conflictul în ceva catastrofal, iar agenții săi puteau fi oriunde.

Orlandine Taser 5…

Ea trebuia să fie ținta lui prioritară, nu morții recuperabili, nici nenumăratele regrete sau sentimentele nebuloase de vinovăție sau suspiciunile privind motivația IA-urilor Polity. Trebuia să o găsească, întrucât era evident că ea controla tehnologia Jain și procurase o armă care era considerată un mit în unele zone ale Polity… însă pe anumite lumi ale Polity existau unii care susțineau că războiul dintre Prador și ființele umane era doar o poveste de groază născocită de IA-uri pentru a cumința ființele umane. Indiferent cât de mult ajunsese să suspecteze motivațiile și planurile celor care conduceau totul, Cormac nu putea ignora realitatea acelui război. Încă dăinuiau

prea multe urmări pe care, ca tânăr soldat al Securității Centrale a Pământului, încercase să le elimine și pe care abia mai târziu, când ajunsese agent, le putuse vedea în adevărata lor amploare.

Adevărat… dacă amintirile mele sunt reale, a gândit el, apoi și-a impus să înceteze. Trebuia să alunge *acel* subiect din minte, altfel putea înnebuni. Trebuia să se concentreze asupra prezentului: cum să o găsească pe Orlandine.

Teoretic, subspațiul nu trebuia să aibă distanță, și nici timp. Se putea intra printr-un punct din univers, pentru ca peste o clipă să se ajungă la o mie de ani-lumină depărtare ori chiar în clipa *dinainte* de a pătrunde în el. Așa suna teoria, dar, ca întotdeauna, realitatea era mult mai complicată. Spațiul U avea dimensiuni, dar era discutabil dacă ele puteau fi numite lățime, adâncime, lărgime și timp. Intrarea printr-un anumit loc și ieșirea o clipă mai apoi la o mie de ani-lumină era posibilă în teorie, însă se aplicau aceleași reguli ca în spațiul real: cu cât mai repede doreai să te deplasezi din punctul A spre punctul B, cu atât mai multă energie trebuia consumată, iar aceasta creștea în funcție de masa obiectului în chestiune. De aceea unei nave îi trebuia mai mult timp pentru a călători X ani-lumină decât unui om propulsat de un runciblu ori unor informații transmise prin comunicare U. Călătorind prin același continuum, nava era un obiect masiv care purta propria sursă de energie. Spre deosebire de nave, ființa umană era un obiect foarte ușor care, propulsat de un dispozitiv fix, avea resurse energetice uriașe, în vreme ce un pachet cu informații, practic, nu avea deloc masă. Pentru mai toți oamenii din Polity, transportul prin runciblu și comunicarea U păreau instantanee, dar, de fapt, nu erau. Însă Cormac nu voia să călătorească prin spațiul U chiar atunci și s-a întrebat cât de departe putea vedea prin

intermediul simțului U; s-a întrebat dacă din locul în care se afla putea depista runciblul de război pe care îl furase Orlandine Taser 5.

S-a întins pe pat și s-a relaxat, eliberând controlul asupra simțului U și permițându-i să se extindă din orbita din jurul lumii Ramone, unde se afla în acele momente *King of Hearts*. Curând, adevăratele proporții ale distrugerilor au devenit evidente. Ramone sclipea ca o bucată de fier abia scoasă dintr-un furnal, pentru că devenise centrul unei furtuni permanente de meteoriți, pentru că bucăți din nave-vierme, alte fragmente de Jain și, din păcate, multe nave Polity se prăbușeau în atmosfera sa și ardeau. În jurul planetei, norul de resturi avea grosimea de treisprezece kilometri, și în următorii ani avea să alcătuiască un inel. De asemenea, la o unitate astronomică mai departe, exista un nor și mai mare de resturi, care se întindea, având un diametru de aproape trei milioane și două sute de mii de kilometri. Înăuntrul lui, câteva nave Polity vânau, trăgând cu proiectile în bucățile mai mari din navele-vierme care păreau să mai posede suficientă viață în ele pentru a se regenera, incinerând orice formă-bastonaș rătăcită și sterilizând întreaga zonă. Celelalte nave Polity, împreună cu gigantica navă *Cable Hogue,* efectuaseră deja saltul în afara sistemului pentru a participa la alte bătălii.

La o Unitate Astronomică depărtare…

Cu tehnologia disponibilă în Polity, era destul de ușor de scanat o unitate astronomică, dar Cormac făcea asta folosindu-i doar mintea. A împins raza de acțiune mai departe, a început să privească spre celelalte lumi din acel sistem și s-a întrebat dacă IA-urile se simțeau la fel de zei ca el. Alegând una dintre lumile reci de la exterior, s-a concentrat asupra ei și a văzut printr-o ploaie torențială de

metan o câmpie de lespezi roșii care se găseau în apropierea unei mări de metan. Concentrându-se astfel, era perceptibil faptul că multe alte amănunte păreau să dispară din câmpul său de percepție, lucru care nu se întâmplase când se găsea aproape de nava de atac. Și-a extras privirea din acea lume îndepărtată, însă ea s-a desprins lent, părând să fi căpătat inerție. A pătruns și mai adânc în sistem, dar dincolo de acea lume rece senzația perceptivă i-a sugerat mersul prin melasă. Apoi a ajuns într-un loc de unde nu a putut să sondeze mai departe. Restul universului exista acolo și a văzut sisteme stelare și indentațiile ciudate pe care acestea le creau în spațiul U, dar nu s-a putut apropia mai mult de ele.

Chiar și așa, a gândit el, *nu ar trebui să fiu dezamăgit.* Însă era. A clipit și s-a concentrat din nou asupra cabinei. Ridicându-se în șezut, a observat că era scăldat în sudoare, iar în țeastă avea o greutate care prevestea o durere de cap. Și-a trecut o mână peste față, apoi, observând ceva, și-a mișcat aceeași mână și a examinat-o. Tremura, dar, ceea ce era mai grav, părea translucidă chiar sub ochii care vedeau normal. Dându-și seama ce se întâmplase, a îndepărtat-o din câmpul vizual: simțul U funcționa la un nivel scăzut. Acum părea să se fi așezat în țeasta lui și, la fel ca auzul, era ceva ce nu putea elimina. Apoi, brusc, s-a dezlănțuit haosul…

Ceva a început să sfâșie, iar spațiul U s-a deschis de jur împrejurul lui. Peretele cabinei s-a prăvălit spre el. A scos un țipăt când eversiuni cenușii au apărut într-un tipar încâlcit în cinci dimensiuni. Condus de instinct, a ales un loc între ele și, folosindu-și mintea, s-a agățat de realitate. Apoi a ajuns în întuneric. A căzut, s-a lovit de o suprafață moale care gonea pe sub el și s-a rostogolit. Luminile s-au aprins și, derutat, a privit în jur.

Acum se afla într-unul dintre pasajele interioare ale navei *King of Hearts*. Dar de ce se stinseseră luminile? Și-a dat seama: King nu ținea luminile aprinse în zone în care nu era nevoie de ele, în locurile în care nu se găseau ființe umane.

– Erai în cabina ta, a spus King pe ton de reproș, prin intercom.

Cormac s-a cutremurat. Sudoarea îi înghețase pe corp. Apelând la serverul navei prin intermediul legăturii lui de rețea, a stabilit unde se găsea, apoi s-a întors și a pornit spre puntea de comandă.

– Am fost, a răspuns el. Acum încotro mergem?

– Ai fost în cabină, a insistat King. Nu ai fi putut ajunge în acest loc în doar patru secunde.

Cormac s-a întrebat cât de des făcea King verificări privind oamenii aflați pe navă. Probabil că IA-ul navei de atac îi simțea aproape tot timpul, la un anumit nivel, deși probabil că era mai puțin conștient de asta când redirecționa puterea de procesare pentru a calcula trecerea navi în spațiul U – așadar, cele patru secunde despre care vorbise.

– Păi nu pot fi făcut răspunzător dacă realitatea nu se conformează întotdeauna modului în care o modelezi tu, a spus Cormac.

– Ușa cabinei tale nu s-a deschis, a spus King. Nu ai fost înregistrat în memoria pe termen scurt a senzorilor plasați între cabina ta și locul în care te afli acum.

– E o enigmă, a recunoscut Cormac.

L-a bucurat nedumerirea IA-ului, dar acea bucurie era moderată de atracția continuumului U din jurul navei și de faptul că știa că, dacă nu s-ar fi extras

din el pentru a reveni pe acel coridor, ar fi plutit în derivă prin subspațiu, îndepărtându-se de navă. Ar fi ajuns într-un loc sigur ori ar fi apărut în vid și ar fi murit când fluidele interne ar fi țâșnit fierbând din corpul lui?

– Te-ai deplasat prin spațiul U, așa cum ai mai făcut-o, a remarcat King.

Nu era o surpriză că IA-ul știa despre felul în care Cormac scăpase de Skellor, dar *cum* de aflase asta? Îi spusese Jerusalem ori IA-ul navei de atac văzuse acțiunea în sine când încercase să îl salveze pe Skellor ori, mai curând, când încercase să împiedice ca acel dement și interesanta tehnologie Jain pe care o conținea el să fie transformată într-o peliculă subțire pe suprafața unei pitice cafenii?

– Da, m-am deplasat prin spațiul U, a recunoscut Cormac. Acum îmi spui încotro mergem?

Ajuns la ușile care dădeau spre puntea de comandă, Cormac s-a oprit. De obicei se deschideau automat, însă acum au rămas închise. A urmat o pauză lungă, după care ele s-au deschis, iar King a vorbit din nou – după o perioadă comparabilă orelor, dacă ținea seama de procesele normale de gândire ale IA-ului. A bănuit că IA-ului, mizantrop înrăit, nu îi plăcea să constate că o ființă umană inferioară dă dovadă de abilități care le depășesc pe ale lui.

– Am primit informații de la Azroc, a anunțat IA-ul.

Imediat ce a pășit pe podeaua din sticlă neagră și s-a îndreptat spre scaunele așezate la întâmplare, atenția lui Cormac a fost atrasă de ceva aflat în semiîntunericul dintr-un colț. A observat un sleer în etapa a treia înghețat într-o poziție cabrată și a sperat că monstruozitatea cu aspect de insectă era

pur și simplu o sculptură. Se părea că mai nou King avea același hobby ca și acela al IA-ului de pe nava de atac *Jack Ketch*. Cormac s-a lăsat greu pe un scaun.

– Ce informații?

– O dronă de supraveghere sub-IA a detectat anomalii de spațiu U într-un câmp de asteroizi negri. Deși aceștia erau mari, nu prezentau semnătura caracteristică a unei nave mari ieșind la suprafață. Măsurătorile efectuate între timp au evidențiat deformări deschise Skaidon, apoi o translatare scurtă a unui obiect mare, neamortizat.

– Printr-un runciblu, așadar, a remarcat Cormac.

– Drona era departe de locul în care s-au petrecut acele anomalii, a continuat King, și mai târziu a detectat căldura emanată de un eveniment de o gigatonă.

– Orlandine, a spus Cormac gânditor.

– Cea mai probabilă explicație care confirmă datele este că s-a folosit runciblul de război.

– Deci mergem acolo, ceea ce este bine, dar ce vom face după ce sosim?

– Jerusalem a dat ordin uneia dintre flotele de rezervă din Salvaston să se îndrepte spre același loc.

Cormac s-a rezemat de spătar și a dat din cap mai mult pentru sine.

– Asta e bine, a spus el. Și acum vrei să-mi spui despre noua ta înclinație de a decora interiorul cabinei?

La bordul navei *Heliotrope*, Cutter, bătrâna dronă de război cu margini ascuțite, stătea pliat pe coridor, alături de sfera de interfață a navei. Un cablu optic cu multe miezuri, conectat între ochii lui bulbucați, șerpuia pe podea până la Bludgeon, și astfel, prin dronă și sfera de interfață pe care o ocupa, până în *Heliotrope.* Având acum acces la senzorii și scanerele navei, Cutter și-a urmărit camaradul ieșind din navă și ajungând în spațiul real dincolo de gaura neagră Anulus, apoi a început chiar el să scaneze în căutarea satelitului principal de transmisie despre care știa că se afla acolo pe orbită. În acest timp, Bludgeon a început să facă pregătirile necesare pentru a folosi runciblul de transport în mediul oarecum ostil în care urmau să pătrundă. După câteva secunde, drona cu margini ascuțite a reușit să vadă: o monedă metalică având diametrul de o sută de metri, care plutea în spațiu. Bludgeon a făcut *Heliotrope* să cadă în spațiul U preț de o clipă subliminal de scurtă, pentru a plasa nava între acel satelit principal de transmisie și sateliții subordonați lui, care erau poziționați în jurul găurii negre și a cimitirului de planete pe care aceasta le devora constant.

Sateliții se aflau acolo de secole și nimeni nu se deranjase să îi înlocuiască sau să schimbe tehnologia pe care o foloseau. Tehnologia U de pe vremea plasării lor nu putuse rămâne funcțională în haoticul spațiu U din jurul găurii negre Anulus, și astfel se explica poziționarea singurului satelit principal. Sateliții interiori transmiteau spre el date prin laser, apoi el expedia datele culese de ei către cea mai apropiată stație științifică Polity aflată la o sută douăzeci de ani-lumină. Situația era favorabilă, deoarece asta însemna că dronele trebuiau să saboteze doar satelitul principal. După câteva clipe, Cutter a interceptat o transmisie laser, apoi a direcționat conținutul acesteia spre

Bludgeon, care era mai bun pentru a rezolva astfel de lucruri.

– Te descurci singur? a întrebat Cutter.

– Probabil, a venit răspunsul celeilalte drone.

În timpul războiului, Bludgeon se ocupase de chestiunile legate de informații, în vreme ce Cutter se ocupase doar de treburi fizice. Misiunea lui Bludgeon fusese de a deschide o cale nedetectabilă în navele sau stațiile Prador, iar treaba lui Cutter fusese să pătrundă acolo primul pentru a umple interiorul lor cu bucăți din extratereștri și să vopsească pereții cu sângele lor verde și respingător.

– Nu va trebui să folosești nimic din trucurile *ei*? a sugerat Cutter.

– Mă descurc singur, a spus Bludgeon, dar tu trebuie să intri în satelit ca să faci câteva modificări fizice.

– Ca pe vremuri.

– Mda, dar în satelit nu există nimic viu.

Celelalte drone de război și chiar Orlandine ar fi fost uimite să-l audă pe Bludgeon articulând mai mult de trei cuvinte. Dar posibilitatea de a vorbi astfel doar cu Cutter era cusurul aparte al lui Bludgeon, o eroare de programare sau poate o defecțiune a cristalului sau a minții pe care o avea. Toate dronele de război de pe runciblul de război aveau câte o asemenea defecțiune – ceva ce le excludea din societatea normală de pe Polity sau le făceau să nu vrea să se adapteze. Și negau cu vehemență că acelea ar fi fost *defecte.*

– Plec într-acolo, da? a spus Cutter.

Defectul aparte al lui Cutter era refuzul de a renunța cu totul sau măcar de a mai îndulci tăișurile corpului care fusese conceput pentru a transforma navele Prador în abatoare. Nu se putea mișca prin Polity ca un cetățean obișnuit, deoarece orice mișcare greșită, a lui sau a altcuiva, putea provoca decapitări și amputări. Marginile lui Cutter erau o formă de sticlă-lanț tratată termic care rămânea permanent ascuțită până la grosimea de un lanț de molecule. Putea tăia oțelul cu aceeași ușurință cu care ar fi tocat o ceapă.

– Nu, a spus Bludgeon.

– Ce înseamnă „nu“?

– Am aflat protocoalele de codificare și am unealta perfectă pentru a mă ocupa de satelit de aici.

– Te referi la una dintre uneltele *ei*?

– Cutter, trebuie să alungi teama de tehnologia pe care a asigurat-o Orlandine.

– Nu mă tem de ea. Doar că nu-mi place să depind de ea.

– Ba trebuie să depindem de ea. Aproape tot ce există pe nava asta depinde de ea într-o anumită măsură, iar fără ea nu am putea să ne îndeplinim misiunea.

Cutter a bombănit și a bărbierit câteva fâșii din perete, după care, rezervat, și-a îndreptat atenția spre ceea ce făcea Bludgeon. Drona care semăna cu un păduche deschisese memoria cache, în care se aflau programe puse la dispoziție de Orlandine, a ales unul, un vierme, și l-a trimis în pachete discrete către satelit. Probabil că viermele s-a reasamblat în câteva secunde, pentru că după aceea satelitul a ajuns sub controlul lui Bludgeon. Din

câte se părea, computerele simple erau ușor de derutat, iar computerele din astfel de locuri, în care securitatea nu reprezentase niciodată o problemă, erau și mai ușor de controlat. Totuși, acest lucru părea să strice orice distracție.

Când Bludgeon a pornit acționarea cu fuziune a navei *Heliotrope* pentru a ajunge mai aproape, Cutter și-a întors privirea spre Anulus. Gaura neagră, având masa a aproximativ șase stele, era înconjurată de un disc de rocă și gaz pe care o înghițea constant. În sensul de rotație al acestui disc, energia eliberată o făcea să fie aproape nimica toată pe aceea eliberată de sori. Din câte se părea, Orlandine știuse multe despre acea curiozitate, deoarece ea fusese sugerată drept loc pentru un mare proiect de construcții propus înainte de sfera Cassius Dyson – un tip de robinet de energie care să utilizeze acea producție de energie în sens de fus.

Acolo, lumina era orbitoare, astfel că o simplă privire cu un ochi uman ar fi dus la arderea acestuia într-o clipă. Chiar la acea distanță, coca navei *Heliotrope* se încălzea cu rapiditate, iar generatoarele termice distribuite în ea o transformau în electricitate și o stocau în numeroase baterii laminare, condensatori și în facilitatea de stocare de mare densitate a amortizoarelor runciblului de transport. Toate acestea se realizau în principal cu ajutorul tehnologiei Jain și, cu toate că nu-i plăcea asta, Cutter era pregătit să admită că era deosebit de eficientă.

– Sugerez să așteptăm aici, a spus Bludgeon.

Cutter a contemplat modelul virtual al discului de gunoaie pe care îl crease camaradul lui. Poziția indicată era foarte aproape de marginea discului în

care bucățile de asteroizi erau suficient de mari și de apropiate între ele pentru a-i proteja de grosul radiațiilor.

– Vă voi plasa în umbră, a spus Orlandine.

Deoarece trecuse foarte mult timp de când nu mai comunicaseră, Cutter aproape că uitase că ea rămăsese în comunicare permanentă cu ei. S-a gândit să încerce să explice acea atitudine, apoi a hotărât să nu se mai deranjeze. Dacă ei nu-i plăcea asta, treaba ei.

Orlandine a continuat:

– Cred că voi ajunge pe poziție peste circa douăzeci de ore, astfel că va trebui să vă îndreptați spre poziția de intrare în fântână peste aproape douăsprezece ore.

Cutter s-a uitat prin intermediul senzorilor și s-a gândit că „fântână“ era un termen prea blând pentru ceea ce se găsea acolo. Inelul de resturi se încălzea în timp ce se prăbușea răsucindu-se spre gaura neagră, transformându-se întâi într-o masă topită, apoi într-un gaz incandescent și în cele din urmă în plasmă la orizontul evenimențial. Discul în sine împiedica vărsarea în lateral a radiației și ionizării, însă în producerea acelor fântâni polare cu efect de fus era implicat un proces mai cuprinzător. Proporția de fier din resturi era de peste patruzeci la sută. Combinat cu rotirea găurii negre, acest lucru crea un efect magnetic de gât de sticlă, presând radiațiile scăpate în canale înguste care țâșneau în sus și în jos de la polii găurii negre. Cele două fântâni aveau lățimea de douăzeci și cinci de kilometri și erau alcătuite din materie ionizată – în cea mai mare parte fier – și din radiații electromagnetice în spectrul vizibil. Anulus era o armă cu fascicul de particule naturală, numai

că de ea ar fi fost nevoie doar pentru a distruge planete.

Sistemul planetar pe care Erebus îl ocupa cu forțele sale principale se schimbase vizibil. Din spațiu până în straturile superioare ale gigantei gazoase atârnau perdele mari de forme-bastonaș care continuau să filtreze materiale vitale chiar în timp ce acestea începeau să se retragă din acea lume pentru a se separa. Trei dintre cele patru luni ale gigantei gazoase erau acoperite complet de substructura Jain și se micșoraseră vizibil după sosirea lui Erebus acolo. Ultimele forme-bastonaș care crescuseră în adâncul acelor luni, ca niște animale care se îngrașă pentru a rezista mai bine peste iarnă, au fost lansate pentru a duce materiale vitale navelor-vierme aflate pe orbită. Lunile arătau ca niște mere mâncate pe dinăuntru de viermi.

Mai aproape de soare, oglinzi masive, făcute din peliculă de sodiu, reflectau suficientă lumină pentru a alimenta toată acea industrie, iar acest nou influx provoca deja furtuni vizibile pe fața gigantei gazoase. Totul respecta un plan, deoarece acele furtuni aveau să scoată la iveală unele elemente vitale pentru a fi recoltate de formele-bastonaș, care apoi trebuiau să revină la navele-mamă, dacă aveau așa ceva. Erebus hotărâse să renunțe la navele de forma lentilelor, întrucât ele nu erau suficient de puternice pentru a lupta contra celor deținute de Securitatea Centrală a Pământului și, cum nu erau construite modular ca navele-vierme, orice lovitură le distrugea complet. Se demodaseră, așadar sosise momentul să se facă un progres, astfel că formele-bastonaș le-au canibalizat cu repeziciune.

În timp ce primele flote de nave-vierme au continuat atacurile la frontiera cu Polity, Erebus urmărise cu o oarecare satisfacție cum numărul acestora, inițial optsprezece mii, creștea constant. Prin absorbția de materiale, navele au crescut la început ca mărime și masă, apoi au început să se divizeze ca bacteriile – metodele productive ale vieții meritau toate laudele. Acum, pe orbita din jurul gigantei gazoase existau peste nouăsprezece mii de nave-vierme și, în momentul plecării, Erebus spera să își întărească forțele cu mai bine de douăzeci de mii de nave mari. Însă fiecare dintre navele noi avea nevoie de o inteligență care să o controleze și să aibă măcar un oarecare grad de independență.

În timpul războiului dintre Prador și ființele umane, IA-urile descoperiseră că dronele controlate de la distanță manifestau tendința de a pierde acel control când conflictul a început să umple eterul cu radiații electromagnetice. Drept urmare, le-au îngăduit acelor drone să gândească independent, iar acest lucru a dus la realizarea de drone de război independente. În mod similar, în timpul conflictului, Erebus nu și-a putut menține controlul asupra tuturor părților sale, astfel că a trebuit să le dea un anumit grad de independență. Drept urmare, acum toate navele-vierme aveau căpitani, la fel ca și multe nave mai mici. Restul, inclusiv formele-bastonaș, era controlat de cel mai apropiat căpitan sau chiar de Erebus. Delegarea, drept forma cea mai eficientă de a controla sistemele complexe, părea o lege aproape naturală.

Primele nave-vierme create de Erebus conținuseră mințile IA-urilor de nave subsumate, Golem, drone de război și, în unul sau două cazuri neobișnuite, chiar mințile anumitor oameni. Erebus a verificat starea acestor minți și a descoperit, ca întotdeauna, că preferatele lui – spre deosebire de IA-urile care

fuseseră subsumate cu prejudecată – erau încă fidele în esența lor. Erebus a transmis instrucțiuni IA-urilor de încredere, lucru care se mai întâmplase cu alte ocazii, să înceapă transcrierea unor copii ale lor, creând astfel noi căpitani pentru alte nave. Imediat după ce s-a înstăpânit acest proces, Erebus și-a îndreptat toată atenția asupra conflictului de frontieră și a evaluat din nou situația.

Erebus a dorit să recheme unele dintre forțele desfășurate acolo pentru a se alătura atacului care urma să aibă loc, dar acest lucru nu era posibil. Evenimentul care va semnaliza începutul acestui atac prindea multe dintre ele în pozițiile lor, iar dacă Erebus le-ar fi convocat acum, înainte ca evenimentul să se producă, multe nave ale Securității Centrale a Pământului ar fi pornit în aceeași direcție, iar el nu voia ca ele să îi hărțuiască flancurile. Situația era foarte supărătoare, dar nu neașteptată. Apoi, cât a căutat o modalitate de a retrage pe ascuns unele dintre acele nave, Erebus a remarcat o discrepanță ciudată.

În timpul atacului la frontieră, fuseseră distruse în total patru sute douăzeci și trei de nave vierme. La un anumit nivel, Erebus văzuse distrugerea fiecărei nave și putea relata în amănunt cum se întâmplase asta. Amănuntele erau neclare doar în cazul câtorva nave, dar Erebus știa chiar și așa unde își găsiseră ele sfârșitul și, cu o oarecare aproximație, modul în care fuseseră distruse. Cea pierdută la puțin timp după atacul împotriva lumii Cull nu avusese nicio șansă să scape de forțele Securității Centrale a Pământului și acestea o urmăriseră până pe luna pe care căpitanul ei începuse încercarea de a o regenera. Așa cum era de așteptat, cea distrusă la Masada nu avusese absolut nicio șansă, în vreme ce aceea de pe Ramone, având unul dintre

puținii căpitani umani, reușise să întrerupă contactul, deși datele primite de la navele din apropiere arătau că ea s-a autodistrus. Cu toate acestea, rămânea o navă pierdută cu totul, iar Erebus nu reușea să obțină nicio informație privind dispariția ei.

– Sunt pregătită, a venit brusc semnalul din partea lui Chevron.

Acea întrerupere părea prea oportună, și Erebus a trecut printr-un moment de paranoia, după care a socotit că nimeni nu putea manipula evenimentele chiar într-o *asemenea* măsură.

– Începe, a răspuns scurt Erebus.

După o mică pauză, Chevron i-a răspuns:

– Foarte bine. Erebus a detectat o oarecare dezamăgire în tonul ei. Ce voia Golemul cândva ucigaș – să fie mângâiat pe creștet?

Erebus a accelerat procesul de consolidare a flotei de acolo. Numeroase nave-vierme erau pregătite de diviziune, ceea ce aducea numărul total de nave la aproape douăzeci de mii, dar fără a atinge acea cifră. Nu avea importanță, pentru că în acea situație Erebus urma să folosească o metodă de abordare care aducea cu spargerea unei nuci folosind barosul.

Convins că procesul se va desfășura fără niciun impediment și că toți căpitanii selectați transmiteau copii ale lor către navele noi, Erebus și-a verificat memoria, concentrându-se asupra informațiilor disponibile referitoare la acea navă dispărută. Ea fusese încă activă în timpul atacului împotriva flotei Securității Centrale a Pământului trimisă către discul de acumulare, dar ea dispăruse doar cu câteva zile înainte ca Erebus să trimită

două nave pentru a lovi colonia de dracomani de pe Masada și respectiv colonia de hibrizi de pe Cull. Entitatea traversa acum un moment care era în pragul panicii. Cum putuse să piardă urma unei nave?

Fiddler Randal…

Panica s-a stins: exista o explicație, deoarece era evident că Randal se amestecase într-un fel sau altul. Erebus a început să își contacteze numeroșii spioni răspândiți în spațiul Polity, pentru că, dacă el nu avea informații suficiente despre nava dispărută, era posibil să le dețină dușmanul. A avut nevoie doar de un moment pentru a afla despre un atac al unei nave-vierme împotriva lumii numite Klurhammon.

Însă nu Erebus comandase un asemenea atac.

– Fiddler Randal, lumea aceea nu prezenta nicio importanță.

Erebus a repetat părerea diferitelor IA-uri Polity, lăsând deschise numeroase canale prin care Randal putea da un răspuns în condiții de siguranță. Randal a rămas mut. Dar *de ce* ar dori Randal să provoace un atac împotriva unei asemenea lumi? Acționase împotriva lui Erebus încă de la început și încercase să zădărnicească acel atac împotriva Polity, astfel că acel incident rămânea inexplicabil. Erebus a introdus mai multă putere de procesare online și a început să analizeze mai îndeaproape informațiile care soseau de la spionii săi aflați în câmpul de asteroizi din apropierea bazei lui Jerusalem.

Acele atacuri împotriva Masada și Cull fuseseră atribuite pericolului pe care organismele rezistente la Jain îl puteau reprezenta pentru Erebus. IA-urile aveau dreptate în această privință, însă greșeau în

altele. Erebus nu se temea de capacitatea pe care o aveau dracomanii sau hibrizii de a rezista tehnologiei Jain, ci de capacitatea lor de a o detecta. Fiind siliți să protejeze dracomanii de pe Masada și asigurându-se că toți ceilalți aflați departe de Masada erau mutați în locuri în care s-ar fi dovedit mai folositori pentru Securitatea Centrală a Pământului – pe câmpul de bătălie –, IA-urile au restrâns deplasarea lor prin restul spațiului Polity, și astfel făcuseră să fie extrem de improbabil ca vreunul dintre ei să apară pe Xanadu pentru a zădărnici misiunea de acolo a lui Chevron. Cu toate acestea, atacul împotriva Klurhammon rămânea o enigmă pentru acele IA-uri, dar și pentru Erebus.

Analizând mai profund informațiile, Erebus a constatat că IA-urile declanșaseră o investigație, dar deocamdată nu erau disponibile rezultatele acesteia. Măsurile de securitate din jurul bazei lui Jerusalem fuseseră înăsprite, astfel că spionii care se aflau în câmpul de asteroizi reușeau să obțină foarte puține lucruri din traficul informațional din zonă. Cu toate acestea, unul dintre pachetele codificate pe care spionii reușiseră să îl spargă a dezvăluit motivul privind măsurile suplimentare de securitate.

Ce?

Se părea că unul dintre spionii lui Erebus fusese descoperit și distrus chiar în inima taberei lui Jerusalem.

Însă Erebus nu plasase niciun spion în tabăra lui Jerusalem, deoarece acel sistem solar, ca multe altele, avea să își piardă curând orice importanță.

– Nu știu ce ai pus la cale, Randal, a spus Erebus, dar acum nu mă vei putea opri. Am descoperit orice manevre neobișnuite ale forțelor Securității

Centrale a Pământului, așa că de aici înainte nu mai este vorba decât de forță de foc și fizică. Nimic nu-mi va sta în cale.

Însă nu a primit niciun răspuns de la Fiddler Randal.

Erebus a simțit o tristețe profundă, după care, brusc înfuriat de acea slăbiciune, a stabilit programe care să șteargă acea emoție din conștiința lui. Sentimentul de singurătate care s-a născut a fost mai greu de eliminat.

Lui Xanadu i-au trebuit cinci secunde ca să moară, dar senzația trăită în termeni de IA trebuie să fi durat secole. Chevron a divizat mintea IA-ului și și-a subsumat-o, ștergând codurile morale și orice informații care alcătuiau ceea ce se numea personalitate. Sortând acea incredibilă masă de informații, ucigând, ștergând și… înghițind, Chevron a descoperit primul lucru pe care îl dorea: să distrugă codurile pentru runciblurile de pasageri și mărfuri de acolo și să se răspândească pe toată planeta și pentru cele două sute șase dintre submințile lui Xanadu. Chevron a blocat temporar codurile destinate runciblurilor imediat ce a văzut că IA-ul se pregătise să le transmită și, în schimb, le-a trimis pe acelea destinate diferitelor submînți. Prin numeroșii senzori care ajungeau cu rapiditate sub controlul ei, a observat dronele de tavan stingându-se și diferite alte măsuri de securitate încetându-și activitatea. Acest lucru s-a petrecut cam târziu pentru separatiștii umani, dar, după ce își îndepliniseră misiunea, pe Chevron nu o mai interesa soarta lor.

Lucru supărător pentru Chevron, doar un sfert dintre submînți au acceptat ordinul de distrugere. După ce deveniseră conștiente că Xanadu avea

opțiuni în ceea ce le privea, celelalte își constituiseră măsuri de apărare împotriva autodistrugerii, deși ordinul le izola de orice parte de hardware care era sub controlul lor direct. Alte minți, localizate în corpuri de drone independente, erau deja în alertă și în mișcare, căutându-și adăpost. A observat două sfere și un corp ca de insectă al unei vechi drone de război fugind din acel complex, apoi aruncându-se într-un lac din apropiere. S-a gândit să folosească armele orbitale ale lui Xanadu pentru a-i lichida pe supraviețuitori, dar asta i-ar fi răpit prea mult timp, deoarece trebuia să rezolve mai întâi alte chestiuni de securitate.

Chevron a deblocat codurile de distrugere ale runcibluriloor și a transmis treizeci dintre ele către runciblurile de pasageri care se aflau în acel complex. Văzând prin intermediul senzorilor localizați în camerele în care se aflau acele runcibluri, a observat deformările Skaidon stingându-se, focuri de oxigen arzând dedesubtul podelelor din sticlă neagră, dar și tampoane care își descărcau energia în cornurile fiecărui dispozitiv, astfel încât acestea radiau căldură și fum, iar în câteva cazuri chiar începuseră să se topească. A observat potențiali călători fugind panicați din acele zone, dar, în mod dezamăgitor, aceștia nu intrau în categoria pierderilor umane. Sperase că ordinul de distrugere va da naștere unor explozii termonucleare în fiecare loc, apoi, cu întârziere, și-a dat seama că acest lucru necesita intervenția personală a IA-ului conducător – nu a ei.

De ce ar trebui să fiu dezamăgită? s-a întrebat ea. *Ce scop ar mai sluji alte pierderi umane?* Apoi s-a cutremurat mental. De ce îi venise un gând atât de nedorit? Moartea altor ființe umane era un scop în sine? S-a concentrat apoi asupra următoarei etape

a planului. Acum, Securitatea Centrală a Pământului nu va putea trimite forțe de sprijin prin runciblurile afectate.

Un scurt semnal codificat a pornit nava ei, care era acum plasată în golful mării oranj din apropierea poziției ei de moment. Nava a pornit motoarele antigravitaționale, iar exploziile submerse ale propulsoarelor ei de dirijare au azvârlit-o spre suprafață. Privind scena prin intermediul unei stații meteorologice din apropiere, a văzut nava ieșind din apă și începând să se ridice în aer, lepădând toate gunoaiele care se prinseseră de coca ei. Nava s-a întors până când botul ei a ajuns cu fața spre complex și, după pornirea motorului principal de fuziune, a accelerat. După câteva clipe, avea să ajungă deasupra acelui loc.

Drept măsură de securitate, Xanadu blocase orice transport de materiale prin runcibluri și dăduse ordin de evacuare a complexului imediat ce separatiștii declanșaseră atacul. Se punea întrebarea de ce se opriseră și toate celelalte runcibluri de pe planetă. Folosind codul cerut, Chevron a transmis un răspuns conceput anterior, prin care susținea că separatiștii de la înalt nivel doreau să folosească celelalte runcibluri drept căi de evadare. Asta trebuia să întârzie orice investigație în minutele de care ea avea nevoie. A început să caute prin documentele complexului și a descoperit acolo rezerva anticipată de Golemi – toți având capetele goale și așteptând descărcarea de submințI din partea IA-ului. Le-a dat satisfacție tuturor transmițându-le o versiune simplificată a ei, care știa prea bine ce trebuia făcut în continuare. Ușa unui depozit aflat într-o latură a runciblurilor de transport s-a deschis brusc și dinăuntru au ieșit o sută de schelete cromate.

Chevron a văzut apoi prin diferite camere de luat vederi că lucrurile nu mai erau chiar atât de haotice în interiorul complexului. Fuseseră abandonate zone mari, iar oamenii plecau pe ușile principale. Toți separatiștii erau morți sau arestați, în timp ce ofițerii de securitate – atât Golemi, cât și umani – restabileau ordinea în rândul celor care plecau și îi organizau pe cei rătăciți. Chevron primise deja o sută douăzeci de interogații din partea ofițerilor care voiau să știe ce să facă în continuare. Transmițând încă o versiune simplificată a sa către fiecare dintre dronele de tavan, s-a amuzat la gândul că le putea pune să întoarcă armele împotriva celor care încă nu reușiseră să fugă din complex.

Dar nu pentru asta mă aflu aici.

Era supărător de adevărat. De ce să piardă timpul ucigând ființe umane care, de fapt, nu aveau cum să-i influențeze mult planurile?

– Asigurați-vă că întregul complex este evacuat! a ordonat ea. Mai există explozivi ascunși pe care trebuie să îi depistez și dețin informații că unii dintre ei ar putea fi nucleari.

Puțini au pus la îndoială acest ordin, deoarece venea din partea unei surse omnisciente și incontestabile. Pentru a grăbi lucrurile a plasat instrucțiunile și pe tabelele de informare. Puținii oameni care părăseau salonul de așteptare s-au uitat destul de temători spre Golemii argintii care apăreau și au iuțit pașii. După ce a ieșit și ultima ființă umană, Chevron a închis ușile salonului și a blocat toate ieșirile și intrările. Era mulțumită să scape de oameni și încântată că nu mai trebuia să ucidă din nou…

Chevron a făcut o pauză și s-a gândit din nou că era cu totul neobișnuit să se sinchisească de câteva

ființe umane. Probabil că, ocupând structura deținută până atunci de IA-ul Xanadu, preluase unele dintre trăsăturile acelei entități. Era posibil așa ceva?

Nu.

S-a apucat să ruleze diagnostice, dar în primele câteva secunde nu a obținut niciun rezultat. Apoi, brusc, acestea au sosit cu miile, toate prezentând detalii despre intruziunea unui cod extern și a unei tehnologii materiale extraterestre. Dându-și seama că ele erau programele lui Xanadu și că o detectau pe Chevron, le-a închis. Imediat după aceea a rulat propriile programe și a primit unele rezultate foarte îngrijorătoare. Cantitatea de substanță pe care o pierduse când atacase IA-ul făcuse ca ea să fie supraextinsă, ceea ce însemna că, deși îl ucisese pe Xanadu, era încă în procesul de dislocare a ceea ce mai rămăsese din el. Xanadu lăsase ceva în acele programe și în partea de hardware rămasă. Și-a dat seama că acest lucru nu se crease în scurtul răstimp cât IA-ul constatase că era în pericol și pe moarte, ci era ceva ce pregătise în interiorul său exact pentru o situație improbabilă ca aceasta.

Era un virus, a concluzionat Chevron, însă, cu cât îl studia mai atent, cu atât devenea mai derutată. Pentru că acel virus îi făcea lucruri pe care nu le putea înțelege. A folosit o parte din puterea ei de procesare pentru a construi programe antivirus, dar de fiecare dată când părea să fi găsit antidotul, virusul suferea o mutație. Lucru și mai supărător, nu își putea folosi întreaga putere de procesare împotriva virusului, deoarece nava ei sosise și se afla pe cer, exact deasupra.

Chevron a închis toate sistemele automate montate în stâlpii care urcau prin acoperișul din sticlă-lanț

de deasupra salonului de așteptare a runciblului, iar armele din interiorul lor, inițiate de programarea sub-IA-ului la depistarea unei nave neautorizate, au murit. Golemii scheletici deschiseseră între timp un depozit de arme și, după ce se aprovizionaseră cu piese de hardware, se răspândeau în întregul complex pentru a controla coridoarele și ieșirile importante. În unele zone, ei au ajuns în urma forțelor de securitate, grăbind acțiunea de evacuare. Nu trebuia să mai aștepte.

După ce a transmis instrucțiuni, nava a deschis un bocaport și a coborât un lansator de rachete pe un carusel, care a început să se rotească și și-a scuipat încărcătura asupra acoperișului. Proiectilele loveau ca niște bucăți de chit lipicios, dar nu explodau: însă bucățile de tehnologie moale au emis molecule decodoare în sticla-lanț, care a început să se descompună. Sticla s-a fisurat în fiecare loc lovit, iar crăpăturile s-au extins. Zone întregi din acoperiș s-au transformat curând în praf, iar foile de sticlă, dezintegrate, au căzut pe podea. Rămasă deasupra, nava și-a retras lansatorul de proiectile, însă a scos o nouă armă printr-un alt bocaport. Fasciculul verde țâșnit din această armă a devenit vizibil doar când a trecut prin norul de praf care se înălța din acoperișul prăbușit. A tăiat cadrele decorative care susțineau foile de geam de forme diferite, iar o nouă porțiune din structura acoperișului a căzut în interior, la fel ca sticla. După ce și-a retras și această armă, nava a coborât cu viteză mare, lovindu-se de podeaua salonului de așteptare, strivind mobilier, baruri, cafenele și alte lucruri folosite de ființele umane.

Imediat după aceea, Chevron a început să primească interogări din partea forțelor de securitate din oraș, apoi de pe toată planeta. La început, le-a liniștit cu o varietate de minciuni credibile, dar, plictisindu-se, a alcătuit un program

automat care să mintă în locul ei. Știa că acea stratagemă nu va rezista mult, lucru confirmat curând, când într-o bază militară aflată la optzeci de kilometri depărtare, personalul de securitate a început să taie legăturile cu IA-ul planetar și să scoată nave de luptă din hangare. Într-o clipă, înainte ca toate informațiile de acolo să iasă offline, Chevron a zărit dronele despre care știa că săriseră mai devreme în lac. Curând, toți aveau să își dea seama că Xanadu nu mai era la comandă, însă nu vor mai fi capabili să reacționeze suficient de prompt.

Chevron a pus douăzeci și opt de runcibluri de pasageri online, doar pe sistem plecare, păstrându-le pe celelalte în rezervă. Pe douăzeci și șapte le-a programat pentru anumite adrese selectate cu multă vreme în urmă. Le-a ales pe cele douăzeci și opt în mod aleatoriu, apoi a ezitat. Era necesar să provoace alte disfuncții care să provoace alte pierderi umane? Și-a dat seama că virusul lui Xanadu vorbea în sinea ei, dar intensitatea simțămintelor părea greu de înfrânt.

Chiar trebuie să le trimit?

Nava ei a deschis rampa unui bocaport, desfășurându-se și strivind sub ea un automat de vânzări. Chevron a continuat să lupte împotriva impulsurilor aberante care nu îi erau caracteristice și a privit prin senzorii interni ai navei și a văzut că cele douăzeci și opt de implozoare erau gata să acționeze. O scurtă analiză de sine i-a arătat că întârzierea dinaintea fiecărei acțiuni a ei devenea tot mai mare. Ezita, stătea pe gânduri. Înfuriindu-se brusc, a transmis semnalele necesare.

Desfăcându-se de pe pereții interiori ai navei ei, forme octopode metalice s-au așezat pe podea și s-au îndreptat spre șirul de implozoare, care stăteau

ca niște cartușe mari într-un încărcător lung. Acele biomecanisme Jain nu aveau corpuri solide; în locul acestora atârnau cadre tubulare deschise. Primul dintre ele a ajuns la primul implozor, s-a aplecat și s-a ghemuit desupra lui, iar cadrul s-a strâns în jurul armei, astfel încât biomecanismul să îl poată ridica din poziția în care se afla. Mergând fluid, mecanismul s-a îndreptat spre rampă, iar acum corpul lui era pe punctul de a fi distrus – devenise o bombă umblătoare –, iar ceilalți, ridicându-și poverile, l-au urmat.

În jurul complexului se declanșaseră împușcături. Chevron s-a conectat la câțiva dintre Golemii ei și s-a informat în legătură cu situația lor. În momentul în care coborâse nava ei, forțele de securitate din oraș se alertaseră, însă inițial motorul ei de minciuni le împiedicase să acționeze în vreun fel. Era evident că acum primiseră informații de la baza militară de unde erau lansate nave de luptă chiar în acele momente. Ofițerii de securitate ai orașului și personalul militar atacau complexul de runcibluri, în vrem ce, în anumite cartiere ale orașului, AGC-uri blindate se ridicau de la sol, însă rămâneau la distanță, deoarece cunoșteau mijloacele de apărare pe care le comanda Chevron. La nivelul solului se apropiau tancuri gravitaționale, dar oricum era prea târziu. Între timp, Chevron observase ceva îngrijorător: Golemii ei fuseseră infectați cu același virus ca și ea și, abandonându-și carabinele cu protoni, le-a scăzut puterea de lovire a pușților cu pulsuri, astfel că în acele momente foloseau o forță neletală pentru a-i ține la distanță pe atacatori. Într-o anumită măsură, acest lucru a înfuriat-o cumplit, dar în același timp s-a simțit încântată. Nu va mai trece mult timp, iar acel blestemat de *virus de moralitate* se va transforma în ceva ce mai devreme disprețuise.

Ajunse în afara navei, octopozii s-au organizat în grupuri mici și au pornit în viteză în diferite direcții. Chevron a urmărit înaintarea acestora pe podeaua salonului principal, de-a lungul coridoarelor care duceau spre diferite sub-saloane, unde i-a văzut îndreptându-se în cele din urmă spre runciblurile care le fuseseră atribuite. Acum, când fiecare octopod era pe poziția stabilită, ea nu mai trebuia decât să le ceară să continue, după care detonarea fiecărui implozor se va produce în mod automat și simultan în lingura fiecărui runciblu de recepție.

Nu a vrut asta.

Și când v-am chemat aici?

Cel de-al douăzeci și optulea octopod tocmai se ghemuia în apropierea stâlpului pe care îl ocupa Chevron, iar bomba pe care o conținea Golemul era cu mult mai distrugătoare decât explozivii pe care îi folosiseră separatiștii mai devreme.

Virusul de moralitate făcuse progrese foarte mari în ea – cu o viteză mai mare decât credea ea că era posibil –, iar acum se afla aproape în etapa în care nu mai voia să i se opună. Nu îl putea înfrânge decât silindu-se să se înfurie, și acest lucru se dovedea din ce în ce mai dificil. Cu toate acestea, a reușit pentru ultima oară să își trezească ura ei veche față de ființele umane inutile și slabe – și a transmis semnalul. Octopodele au trecut prin deformarea Skaidon a runciblurilor alocate, sosind cu doar câteva clipe mai târziu la destinațiile lor.

A, nu se poate…

Instantaneu, Chevron a vrut să le recheme. Produsese distrugeri și pierderi umane uriașe, și totul din vina ei, deși chiar acest lucru ar fi pălit în comparație cu catastrofa pe care o pregătise. A vrut

cu disperare să împiedice asta, să oprească bombele, dar era mult prea târziu. Un amestec de vinovăție crescândă și ideea că își îndeplinise misiunea încredințată de Erebus i-au îngăduit să nu se mai controleze perfect. A încetat să mai lupte împotriva virusului și imediat s-a înecat într-un tsunami de păreri de rău.

Prea târziu și-a dat seama că chemase înapoi cele douăzeci și opt de octopode… și că transmisese semnalul de detonare.

13

Securitatea Centrală a Pământului este o organizație de tip hidră și trebuie afirmat că termenul de „Securitate“ din titlul ei a devenit acum anacronic și oarecum înșelător. Securitatea Centrală a Pământului a debutat ca o forță sub guvernarea lumii umane cu câtva timp înaintea Războiului Tăcut, care a dus la dislocarea liderilor umani de către IA-uri. Sub conducerea Securității Centrale a Pământului și a IA-urilor dominatori, ea și-a păstrat titlul, dar a început să încorporeze toate celelalte servicii, inclusiv marinele, armatele, forțele aeriene, serviciile secrete naționale ale sistemului solar, ulterior, părți ale serviciilor de sănătate. În timpul războiului dintre Prador și ființele umane, deși au rămas combinate cu principalul serviciu de sănătate, cele medicale militare și de ambulanță au fost silite de rigorile războiului să se lege de Securitatea Centrală a Pământului într-un grad impus de IA-urile care îl țineau sub control, al căror prim scop a fost supraviețuirea Polity și nu neapărat starea de sănătate a membrilor săi individuali. În cursul ultimelor etape ale acelui război,

această organizație, deși rămasă în subordinea Securității Centrale a Pământului, a încorporat toate unitățile al căror scop era să salveze soldați răniți sau prinși în nave, stații spațiale sau pe luni și planete. Apoi a devenit cunoscută sub numele de Salvarea Securității Centrale a Pământului. După război, anumite necesități oribile nu mai erau prioritare, Salvarea Securității Centrale a Pământului a fost divizată în Salvarea Securității Centrale a Pământului și Securitatea Centrală a Pământului, partea Medicală – scopul primeia fiind salvarea civililor și militarilor, iar rolul celei de-a doua de a asigura servicii medicale militare – pentru că inventivitatea din domeniul proiectării de arme impunea o specializare sporită când se punea problema de a repara vătămările pe care le produceau acestea.

Din prelegerea Războiul modern *de EBS Heinlein*

Complexul de runcibluri Salvaston era la fel ca multe altele de pe lumile Polity foarte populate. Se întindea în centrul capitalei, într-un loc în care, în mileniul precedent, pe Pământ s-ar fi aflat principala gară. O parte a acelui complex era ocupat de patru runcibluri de transport, înconjurate de roboți de manevrare care arătau ca odraslele rezultate din împerecherea dintre zeița Kali și un excavator. Din încăperea runciblului în care trudeau acei mamuți porneau tuneluri în toate direcțiile, iar trenurile gravitaționale soseau și plecau permanent pentru a transporta mărfuri spre diferite depozite sau spre legături alternative de

transport. Întrucât toate activitățile erau automatizate, acolo lucrau foarte puține ființe umane.

În centrul complexului se găsea salonul principal, o zonă de așteptare și de agrement pentru miile de oameni care soseau sau plecau din Salvaston. Salonul, în sine, avea lățimea de un kilometru și jumătate, iar acoperișul său era o alcătuire de culmi și domuri din sticlă-lanț. Pe podeaua spațioasă din marmură, al cărei model amintea de înghețata cu zmeură, se întindeau diverse restaurante, baruri, ceainării și automate, plasate între zonele enorme de așteptare. Existau până și grădini înconjurate de ziduri care se lăudau cu plante și creaturi exotice, de exemplu cea lipită de Lobby-ul Homarului, în care clienții puteau arunca resturile cinei pentru a hrăni cactuși carnivori și mergători. Existau și numeroase iazuri și fântâni arteziene, precum iazul cu apă azurie, în care înotau peștișori aurii modificați genetic, emanând o lumină de neon din interior. Salonul arăta ca un uriaș bazar, piață stradală, centru comercial și sală de așteptare, toate amestecate. Cu toate acestea, nu era ceva neobișnuit, deoarece asemenea locuri apăruseră oriunde călătoriile sfârșeau într-un astfel de nod de transport.

În acea zi, neobișnuită era proporția de oameni care purtau uniforme. Erau soldați cu tunici cameleonice care, din politețe, purtau pe deasupra salopete dintr-o țesătură subțire când se amestecau printre civili, întrucât nimic nu e mai deconcertant decât să vezi un cap lipsit de trup bălăbănindu-se prin mulțime. Mai erau și binecunoscutele uniforme galben cu albastru ale personalului de salvare al SCP și costumele militare de mediu SCP, care aveau aceleași calități ca pânza cameleonică, dar, cum efectul lor era generat electric, putea fi decuplat cu ușurință. Când și când, apariția

amenințătoare a câte unei drone de război stârnea comentarii și atrăgea atenția mulțimii.

Din acea zonă principală radiau alei largi spre saloanele mai mici de plecări și sosiri – concepția fiecăreia depinzând de programul stabilit de IA pentru cel mai apropiat runciblu, care putea îndeplini câteodată deopotrivă rolul de plecare și sosire. Cei care plecau nu așteptau niciodată foarte mult timp, întrucât întârzierile în cazul călătoriei cu runciblul erau practic de neconceput și toate amănuntele birocratice și măsurile de securitate se desfășurau electronic, prin senzori și augmentări, și cu viteze care nici nu erau percepute de mințile lenețe ale ființelor umane. Cei care soseau din alte lumi erau întâmpinați de rude și apoi plecau în drumul lor. Înmulțirea uniformelor în acea zi a atras atenția scurtă vreme, dar cele câteva interogări prin augmentări sau legături de rețea i-au calmat pe cei curioși, care au aflat că acea prezență a militarilor se datora prezenței pe orbita Salvaston a unei flote uriașe a Polity. Mulți dintre oameni nu trebuiau să se mire, pentru că prezența flotei era motivul care îi adusese acolo: fie că se pregăteau să se alăture, fie că erau îndemnați de curiozitatea stârnită de ceea ce *se întâmpla*.

Dacă ar fi putut vorbi și dacă ar fi reușit să intre în legătură prin deformarea Skaidon, sosirea denumită XAN-7834 din Xanadu ar fi putut da răspuns unor întrebări. Monitorizând numeroasele runcibluri împrăștiate pe toată suprafața planetei și făcând în fiecare microsecundă calcule complexe care i-ar fi luat unui geniu uman o viață pentru a le realiza, IA-ul Salvastonului a aflat despre sosirea pasagerului în lingura de subspațiu a runciblului și a fost alertat imediat de unele nepotriviri. Pachetul de informații care îl descria pe acel pasager prezenta unele ciudățenii, dar IA-ul nu a putut să clarifice acest lucru. Într-o clipă, a sporit măsurile

de securitate din acea încăpere de runciblu și s-a pregătit să-l scaneze profund pe acel călător. Lingura a început să se retragă, aducându-l pe călător spre real.

O detonație.

Într-un loc situat între spațiul real și spațiul U, octopodul a detonat implozorul pe care îl avea asupra lui. Explozia a făcut ca lingura să se extindă, forțând-o prin curbura Skaidon. Fața acelei curburi, văzută din camera runciblului, a devenit incandescentă. Filtrându-se prin curbură, energia a emis raze laser, lansând radiații gamma sub forma unui fascicul graser extrem de puternic. Acesta a traversat complexul de runcibluri, evaporându-i pe toți călătorii care așteptau următorul interval de plecare. Fasciculul a trecut prin zidul de protecție și focul a explodat dincolo de el. În doar câteva secunde, temperatura din salonul de sosiri/plecări a crescut de zece ori. Sute de oameni au devenit torțe, apa artezienelor a început să fiarbă, plantele s-au ofilit și au fumegat. Era ca și cum acel loc fusese azvârlit brusc într-un furnal uriaș. În timp ce a blocat toate runciblurile de sub controlul său, IA-ul a văzut că singurele lucruri care dădeau semne de viață acolo erau scheletele argintii ale Golemilor, întrucât carnea lor sintetică arsese, însă nici ei nu aveau să mai reziste mult.

Fasciculul graser a topit peretele îndepărtat al salonului, însă, din fericire, acesta se găsea la doar câteva secțiuni de complexul care găzduia runciblurile de transport, iar acolo și-a consumat energia topind masivii roboți manipulatori. Incendiul care fusese generat de fascicul a explodat pe coridoarele învecinate, unde s-a izbit cu putere de ușile de explozie care se închideau rapid. Cu toate acestea, ușilor masive de explozie

le-a trebuit ceva timp pentru a se închide, astfel că, vreme de zece secunde, infernul a pătruns în incintă și a erupt în salonul principal.

Parcă cineva ar fi îndreptat lampa de sudură spre un mușuroi de furnici. Asemenea scene mai fuseseră difuzate de canalele de știri, dar a vedea pe viu și în timp real ființe umane care se împleticeau, urlau, în timp ce bucăți de piele căzeau de pe corpul lor a șocat până și IA-ul din Salvaston. În ciuda măcelului și distrugerilor, Salvaston și-a dat curând seama că nu acesta era obiectivul principal al atacului.

Deformarea Skaidon dispăruse, se închisese, dar tot ce era dincolo de ea, în spațiul U, nu încetase să existe. În interiorul lingurii, explozia uriașă și-a oprit extinderea, apoi, cu rapiditate, a început să se prăbușească în sine. Monitorizând acel fenomen, IA-ul a dedus că arma folosită fusese un implozor. Implicațiile erau evidente, pentru că IA-urile discutaseră acea posibilitate în amănunt.

USER-ul sau emițătorul de interferență Subspațiu a perturbat continuumul subspațiului oscilând o singularitate printr-o poartă de runciblu. Întâi a explodat un implozor, apoi o formă complicată de tehnologie a câmpului s-a alimentat cu energia generată de acea explozie, provocând un grav fenomen de gravitație. Acesta a prăbușit o mare parte din ceea ce era cuprins în explozie într-o singularitate generată într-o fracțiune de secundă, apoi singularitatea a fost perturbată, eliberând aceeași energie din nou. Drept urmare, orice era lovit de o asemenea armă se transforma doar în energie și atomi discreți. Cu toate acestea, scopul era doar singularitatea.

O singularitate în interiorul unei porți de runciblu.

IA-ul Salvaston închisese toate porțile de runciblu, deși nu fusese nevoie. Perturbarea produsă de acel eveniment s-a propagat instantaneu ca undă de șoc de spațiu U, ocupând un volum de spațiu real cu diametrul de douăzeci de ani-lumină. Runciblurile nu vor funcționa și, așa cum aproape sigur se intenționase, nici acționările de spațiu U ale flotei Polity, care se afla în spațiul din apropierea planetei. Acum, izolat total de restul Polity până când acea perturbare a spațiului U avea să se încheie, IA-ul Salvaston nu putea ști că acel cataclism se petrecuse și pe alte douăzeci și șapte de lumi.

Chevron își atinsese scopul: acum Erebus se putea îndrepta spre Pământ.

Evenimentele raportate de la Xanadu au intrat în atenția lui Jerusalem abia la 0,001 secunde după ce s-a pierdut brusc orice contact cu o lume numită Amaranthe, dar IA-ul nu și-a dat seama cât de gravă devenea situația nici măcar atunci. Cu 0,102 secunde mai târziu, senzorii din sistemele solare adiacente lumii Amaranthe au detectat perturbarea spațiului U care se extindea într-o sferă cu diametrul de douăzeci de ani-lumină, având în centru acea lume. Acela era un eveniment de o importanță tactică extremă, întrucât la Amaranthe fusese scoasă din joc o întreagă flotă a Securității Centrale a Pământului, de aceea, Jerusalem a introdus online o putere de procesare mai mare pentru a rezolva problema. IA-ul a ordonat mai întâi refuzul tuturor transmisiilor de runciblu din Xanadu, folosind puterea maximă de transmisie pentru propriile ordine, astfel încât ele să ajungă la IA-urile din acel cuadrant în mai puțin de o zecime de secundă, și la toate celelalte în mai puțin de o secundă. 0,001 secunde mai târziu, când altă lume a ieșit offline, IA-ul a înțeles precis ce se întâmpla

și că simplul refuz de transmitere nu va opri detonarea din linguri a implozoarelor trimise de la Xanadu, de aceea a ordonat închiderea imediată a întregii rețele de runcibluri din tot cuadrantul. Și abia în acel moment a înțeles IA-ul în întregime planul de atac al lui Erebus.

Atacul de mai devreme împotriva planetei Ramone distrusese legăturile cu uriașele stații de generare geotermică a energiei îngropate în adâncul continentului pe care se afla orașul Transheim. Tampoanele supradimensionate ale runcibluriloor de pe lumea oceanică Prometheus nu mai erau legate la giganticele disipatoare de căldură aflate în adâncul oceanului său. Atacurile sinucigașe executate de navele-vierme ale lui Erebus distruseseră în cele din urmă colectoarele de energie solară din jurul lumilor Caldera. Acestea erau evenimentele principale, dar și alte lumi își pierduseră sistemele de transfer al energiei, care erau componente vitale în rețeaua de runcibluri. Rețeaua funcționa acum ca un automobil rămas fără frâne, propulsat de un motor care nu putea fi oprit – pentru că acele lumi fuseseră țintele reale ale atacului devastator declanșat de Erebus. Chiar dacă acea soluție era încă aplicabilă, închiderea imediată avea să provoace pierderi umane și distrugeri uriașe. Dar aceasta nu era o opțiune.

Apoi comunicarea U a încetat când un val perturbator a pornit dinspre Scarflow și a blocat complet călătoria sau comunicarea prin acel continuum. După câteva minute care s-au scurs cu o încetineală înnebunitoare, comunicațiile radio au început să preia activitatea – cu întârzieri inevitabile – și, în cele din urmă, Jerusalem a început să afle ce se întâmplase pe lumile din apropiere.

– Se pare că Erebus a fost cu un pas înaintea noastră, a spus Golemul Azroc.

Jerusalem a concentrat un fragment din cunoștința sa asupra lui Azroc, aflând simultan că explozia graserului și furtuna de foc ce urmaseră pe Scarflow uciseseră peste patru mii de oameni și că alți șase mii trebuiau spitalizați, deși cifrele nu erau complete, deoarece oamenii continuau să moară. Din fericire, o mare navă de salvare a Securității Centrale a Pământului era încă pe orbită în jurul planetei Scarflow și, la ordinul lui Jerusalem, avea să coboare la sol în mai puțin de o oră.

– Da, așa se pare, i-a răspuns Jerusalem lui Azroc.

Toate legăturile lui Azroc cu războiul de la Separație erau întrerupte și, la fel ca Jerusalem, putea doar bănui ce se petrecuse dincolo de acea mică secțiune a spațiului. În cabina de comandă, unde roboții-lucrători și sudorii continuau să repare gaura produsă în podea, personalul se afla deja la console, scoțându-și dopurile din urechi sau deconectând cablurile optice din augmentările lor sau, în cazul unui Golem, din corp. Jerusalem a observat că Azroc, folosind rețeaua de runcibluri, verifica modelele de bătălie care se desfășurau – de astă dată, cu referire la atacul recent. Înțelegând neîndoielnic tiparul, Golemul a dat din cap, și-a scos mâna scheletică din interfața de palmă, apoi și-a tras mănușa din piele sintetică peste ea. Prin lipsa de control, dădea semne de furie aproape umană, pentru că ambele mâini îi tremurau.

Acea manifestare a umanității îl făcuse pe Jerusalem să îi ofere lui Azroc funcția pe care o deținea în prezent, pentru că, având mintea construită prin impunerea unei ordini mai lejere asupra haosului sinaptic, Golemul era cu un pas

mai aproape de ființele umane, tot astfel cum unii oameni se apropiau mai mult decât semenii lor de statutul de IA. Fără îndoială că și tonul degajat și aparenta absență a reacțiilor emoționale îl iritau pe Azroc.

– Erebus a atacat exact acele lumi foarte populate de la Separație pentru a atrage acolo o mare parte a forțelor noastre, a remarcat Golemul. În toate acele atacuri, s-a îngrijit să dezactiveze sau să distrugă componentele rețelei de runcibluri de la Ramone, Lumile Caldera și Prometheus, astfel ca timpul de răspuns pentru închiderea rețelei din acel cuadrant să se producă târziu.

– Fără îndoială, a răspuns Jerusalem, cu glas rece și lipsit de emoție.

– Să cred că nici măcar acest lucru nu a fost necesar?

Jerusalem a concentrat mai multă putere de prelucrare către Golem și a introdus o oarecare emulație de emoție.

– Cum am putea ști asta?

Cu siguranță că acum Golemul avea să înțeleagă cât de izolați erau.

– Cât va dura până când perturbarea se stabilizează pentru a permite din nou comunicarea U?

– Cel puțin zece zile solstane.

Cu pumnii strânși și cu fața schimonosită de furie, Azroc s-a ridicat în picioare.

– Și trebuie să fim pregătiți pentru ceea ce vom găsi acolo, a adăugat Jerusalem, după care și-a îndreptat din nou atenția asupra evenimentelor care

se petreceau pe plan local. Cu înclinațiile lui spre umanitate, acel Golem reprezenta o diversiune interesantă și un motiv pentru a analiza problema mai cuprinzătoare privind evoluția inteligenței umane, dar în acele momente pe Jerusalem îl îngrijorau alte lucruri, mai importante. Probabil calculele greșite care se făcuseră. Amenințarea pe care o reprezenta Erebus silise și va continua să silească rasa umană să iasă din stagnarea sa evidentă. Cu toate astea, amenințarea pe care o reprezenta Erebus nu trebuia lăsată să ajungă la un asemenea nivel. În consecință, era probabil ca Polity să înregistreze pierderi uriașe – din care nu îi va fi ușor să-și revină.

Jerusalem a socotit apoi că beneficiul evolutiv rezultat din atacul lui Erebus asupra Polity fusese prevalent și că, în ceea ce îl privea, experimentul pe care nu îl inițiase el însuși se încheiase.

În timpul primelor ore ale călătoriei prin spațiu U, Cormac s-a simțit de parcă ar fi plutit într-o negură cenușie, cu geometrii primejdioase care se întindeau dinspre el spre toate direcțiile, gata să îl tragă în jos. Acum știa cu certitudine că trebuia doar să-și relaxeze atenția o vreme și va ajunge în afara navei de atac, apoi va dispărea, plutind în derivă prin vidul amorțit. Însă luptase împotriva sentimentelor de dislocare, de a nu fi nici aici, nici în altă parte, și a încercat să clarifice ceea ce se afla în apropierea lui imediată, dar și în spațiul U exterior. Efortul îl făcuse să-și simtă creierul de parcă s-ar fi transformat în plumb, și a început să se bazeze tot mai mult pe programele cognitive alcătuite cu meticulozitate în legătura lui de rețea pentru acea misiune.

După patru ore, își dăduse seama că, petrecându-și timpul în cabină și lăsându-se pradă unor

asemenea introspecții, nu se va mai putea concentra asupra realității navei din jurul lui, de aceea s-a dus pentru a-și găsi camarazii rămași.

– Notează-mă cu cinci ture, a spus Arach, având cărțile de joc desfăcute în fața ochilor clipitori din rubin.

Cormac s-a uitat mai atent la drona-păianjen, apoi a sporit capacitatea de amplificare a ochilor lui pentru a înregistra imaginea reflectată din ochii roșii și a clarificat-o în legătura lui de rețea… acel dispozitiv din capul lui care din câte se părea nici măcar nu funcționa. Însă hotărâse că ar fi mai bine să uite acea afirmație și doar să pretindă că era uitată.

Acum, perfect aliniate în minte, și-a dat seama ce cărți avea Arach. A rămas totuși bănuitor, pentru că ultima oară când încercase asta, ochii lui Arach deveniseră mați, astfel că nu existase nicio reflexie. Imaginea de acum trebuia așadar să fie mincinoasă. Cormac a început să analizeze de ce drona alesese *acele* cărți pentru a-i transmite o imagine înșelătoare.

– Eu vreau două, a spuse Smith, lăsându-și cărțile pe masă și ținându-și mâinile deasupra lor, având detectorii din pielea mâinii activați, pentru a surprinde orice încercare de scanare. Dacă acele cărți de joc ar fi fost normale, ar fi fost nevoie de o asemenea manevră, însă ele erau sensibilizate și, dacă nu s-ar fi folosit mijloace extrem de sofisticate de scanare, ar fi scos sunete de alarmă dacă s-ar fi încercat așa ceva. De asemenea, dacă ar fi fost cărți de joc normale, nici măcar nu ar fi avut rost să se mai practice jocul, deoarece toți cei prezenți în încăpere puteau memora ordinea lor în pachet chiar în timp ce ele erau ridicate și amestecate, așadar, fiecare ar fi fost capabil să

analizeze majoritatea probabilităților care rezultau. Însă acele cărți erau amestecate electronic, schimbându-și valorile la încheierea fiecărui joc, iar cele cincizeci și două de cărți erau jucate, dar alese din douăzeci de pachete de câte două sute șaizeci de cărți.

În momentul în care oferta lui Smith a apărut în mod automat în rețeaua existentă în tăblia din sticlă a mesei, Cormac l-a examinat pe Golem și s-a întrebat în legătură cu modificările făcute în evidențele privind-o pe Henrietta Ipatus Chang. I s-a părut evident că operațiunea secretă la care participase trebuia să fi avut o legătură cu Erebus, dar, după reapariția ei atât de bruscă în nava-vierme de pe suprafața planetei Ramone, acea legătură fusese la fel de brusc mușamalizată. Nu era întru totul sigur de ce se întâmplase asta, dar începuse să facă unele speculații nu tocmai plăcute. Cu certitudine că Securitatea Centrală a Pământului avusese cunoștință de acea amenințare cu mult înainte ca ea să devină evidentă. Dar cum? Și ce se petrecuse atunci?

Încruntându-se, Cormac și-a întors din nou atenția asupra celorlalți așezați în jurul mesei. S-ar fi așteptat ca ei să fi ales un joc precum pocherul ori poate vreunul derivat din șah, în care figurile luptau una împotriva celeilalte pe tăblia mesei și mureau în mod dureros. Faptul că preferaseră să joace whist cu licitație i s-a părut ciudat. Și-a mutat atenția asupra următorului jucător și a descoperit că încă se simțea oarecum agitat de prezența acestuia.

S-a gândit că nu era ceva neașteptat ca un IA al unei nave de atac care își alesese numele King of Hearts ar putea manifesta vreun interes față de un asemenea joc. Aplecat asupra cărților, avatarul navei își luase înfățișarea externă a unuia dintre

acei hibrizi între sleer și ființe umane de pe planeta Cull, deși constituția lui internă era alcătuită în baza unui șasiu de Golem. Ca formă, era o ființă umană, cu ochi argintii și cu fațete și cu clești care porneau curbați de la linia fălcii inferioare, în fața gurii ca un clonț.

– Trei, a spus el sâsâit.

Acum era rândul lui Cormac să declare câte tururi intenționa să câștige. Având în vedere precedentele licitații, și-a studiat din nou mâna de cărți, deși nu erau cu adevărat cărți, ci imagini în legătura lui de rețea. S-a simțit devenind centrul atenției tuturor și s-a întrebat ce vor încerca ceilalți să citească la el. Și-a crescut deliberat ritmul cardiac și a făcut câteva mișcări aleatorii. Din nefericire, nu și-a putut modifica producția de feromoni, dar a sperat că asta nu îl va da de gol cu nimic. Pregătindu-se să aleagă o soluție sigură, adică zero mâini, a simțit brusc o percepție clară în ceea ce îl privea pe el, așezat la masă, având-i pe ceilalți în apropiere și întregul spațiu U strângându-se în mod claustrofobic.

Ceva…

Avatarul lui King a lăsat cărțile să cadă pe masă, apoi s-a aplecat încet deasupra lor, până când cleștii lui au scos clinchete la atingerea tăbliei din sticlă. Cormac a receptat impresia că un șoc emisferic se îndrepta cu viteză spre navă. A trecut și apoi a simțit nava azvârlită în real. Scaunul pe care stătea a alunecat în spate, iar el a scos un *hm*, de parcă l-ar fi lovit cineva în burtă, apoi nava s-a cabrat și a răsunat de un zgomot precum acela făcut de o lovitură dată unui vas din porțelan.

– O, fir-ar să fie! a spus Arach, aruncându-și cărțile pe masă.

Peste un moment erau toți în picioare, care cum a putut, și s-au îndreptat spre puntea de comandă.

– A fost ca un USER, a spus Smith.

Cormac nu a putut face niciun comentariu, fiindcă se îndoia că simțămintele lor aveau vreo legătură cu ale celorlalți.

– Ar putea fi Erebus, a sugerat Arach, plin de speranță. Ori e Orlandine?

Cei doi bocaporți din pântece s-au întredeschis puțin.

– S-ar putea, a spus Cormac.

Nu și-a dat seama de ce drona părea atât de fericită, deoarece, dacă nava ar fi dat de vreunul dintre cei doi înainte de a se alătura în siguranță flotei Polity care se afla în apropiere de Salvaston, singura participare a lui Arach la luptă ar fi însemnat să se adauge norului din ce în ce mai extins de vapori în care s-ar fi transformat *King of Hearts.*

Bocănind din picioare, au ajuns curând pe puntea de comandă – unde Cormac a observat imediat că IA-ul adăugase două sculpturi noi la colecția lui. Una îl reprezenta pe Scar – un monument închinat lui sau un exercițiu de insensibilitate lipsită de sens? Era greu de spus. Cealaltă întruchipa un copil-de-al-doilea Prador, ținând în mâini un tun-șină cu multiple țevi, care semăna cu armele pe care Arach le purta pe spinare.

– King, ce se întâmplă? a întrebat Cormac.

Acum spațiul U era departe de el, dar încă exista. Părea să respire greu dedesubtul realului, ca o

mare acoperită de sargase, dar Cormac nu știa limpede ce însemna asta.

– S-a produs o perturbare majoră în tot spațiul U, i-a răspuns King.

– Glumești? a întrebat sec Arach.

Cormac a aruncat o privire spre dronă. Nu era cazul să îl irite acum pe King, întrucât IA-ul navei de atac avea tendința de a se îmbufna.

– Un USER? a sugerat el.

King a continuat de parcă drona nici nu ar fi vorbit.

– Efectul a fost similar, dar e mult mai haotic. Încă analizez datele.

– Asta înseamnă că suntem prinși aici? a întrebat Smith pe un ton gânditor.

Acel gând nu îi trecuse prin minte lui Cormac. S-a uitat prin domul artificial către stelele care sclipeau în întunericul spațiului. Era clar că nava fusese azvârlită în realul spațiului interstelar, astfel că, dacă deplasarea prin spațiul U încetase să mai fie posibilă, va trebui să-și procure curând un sicriu criogenic. Acea idee nu îl ispitea deloc, deoarece știa ce va face mintea lui visătoare cu trupul în momentul în care călătoria prin spațiul U ar fi redevenit posibilă.

– Am fost aruncați afară din subspațiu de ceea ce pare a fi o undă de șoc și, dacă nu se mai produc alte unde, vom reuși să revenim în el în următoarele minute.

– O undă de șoc, din ce cauză și de unde? a întrebat Cormac.

– Încă analizez.

King a tăcut o clipă, după care în rețele s-au extins sfere dinspre numeroasele stele din jur, aglomerându-se unele în altele. După aceea, au apărut linii de grilă pe tot peisajul stelar, scufundându-se direct în fața lor și desenând o formă ca de pâlnie care trecea prin sferele intersectate, până când gâtul acesteia aproape că s-a închis. Acea imagine s-a clarificat când scena a devenit foto-negativă. Cormac a clipit pentru a-și feri ochii de acea strălucire, deoarece peisajul stelar era acum reprezentat ca puncte întunecate pe un firmament alb.

– Ce avem aici? a întrebat el.

– Am fost scoși din spațiul U de un efect secundar al evenimentului principal. Perturbarea spațiului U s-a extins din douăzeci până la treizeci de locuri, cuprinzând în fiecare caz un volum de douăzeci de ani-lumină, a spus King. Este clar că Erebus a declanșat un atac multiplu la baze de runcibluri împotriva Polity.

– De ce este atât de evident?

– Cincisprezece dintre sistemele planetare respective au fost baze temporare sau permanente ale flotelor Securității Centrale a Pământului. Multe dintre celelalte sisteme planetare perturbate sunt cele în care erau angajate forțele comandate de Jerusalem. Și baza lui Jerusalem a fost o țintă.

– Despre care atac împotriva unui runciblu este vorba?

Cormac și-a simțit pielea înfiorându-i-se pe spinare când și-a amintit o amenințare pe care o lansase Dragon original – mai precis, transformarea runciblurilor în găuri negre. Așadar,

„între douăzeci și treizeci“ dintre lumile Polity era în ruine? Iar miliarde de cetățeni erau deja morți sau pe moarte?

– După ce dușmanul a avut acces la rețeaua de runcibluri, scenariul cel mai probabil este transmiterea de implozoare care să detoneze în interiorul porții de runciblu care este țintă, iar ceea ce văd pare să confirme acest lucru. Efectul este similar cu acela provocat de un USER: perturbarea unui volum mare al spațiului U înconjurător, deși perturbarea va fi cu durată limitată și instabilă.

– Ce știm despre efectul asupra lumilor implicate?

– Este minim, a spus King. Porțile vor emite doar radiații gamma, a căror putere distructivă nu ar trebui să treacă dincolo de orice complex de runcibluri de mărime medie.

Așadar, nu existau lumi care să se zbată în chinurile morții și nici nu se înregistraseră miliarde de victime. Doar mii, deși i s-a părut nefiresc să se simtă ușurat auzind acest lucru. Apoi s-a gândit la ceea ce se petrecea cu adevărat. Probabil că Orlandine folosise runciblul de război furat pentru a se conecta la rețeaua Polity și, în acest fel, reușise să trimită implozoarele.

– Îmi poți da o analiză tactică?

– Flotele Securității Centrale a Pământului, care au fost aduse pentru a face față posibilității altor atacuri în același cuadrant declanșate de Erebus, nu mai pot efectua călătorii prin spațiul U, a anunțat King.

– Și aici vorbim și de flota din apropierea planetei Salvaston? a întrebat Cormac.

– Întocmai, a spus King: Flotele care luptau împotriva forțelor lui Erebus chiar la linia de Separație sunt fie blocate, fie angajate în luptă cu dușmanul, astfel că nu pot pleca de acolo, iar Jerusalem a pierdut contactul cu toate.

– Asta înseamnă că și forțele lui Erebus sunt blocate, a remarcat Smith.

– Adevărat, a spus King, dar acele forțe reprezintă doar o părticică din total. Și trebuie să ținem seama și de runciblul de război.

– Bine, dar unde sunt restul forțelor dușmane și unde este Orlandine? a întrebat Cormac, deja bănuind răspunsul probabil.

Zona din interiorul pâlniei, foarte aproape de ecran, a devenit roșie.

– Ultima poziție reperată a lui Orlandine era în zona asta, și probabil că și Erebus se află tot acolo. Acum, între ei și Pământ nu se mai află decât Apărarea Sistemului Solar.

– Nimic altceva?

– Nimic important.

– Asta mi se pare deja o neglijență.

– Este o neglijență. Erebus și-a jucat perfect cărțile.

– Mi-ai putea explica?

– Întrucât atacul lui Erebus părea să se concentreze în acel cuadrant, forțele suplimentare au fost aduse acolo din zonele apropiate. Nu s-a băgat de seamă că acest atac s-a declanșat de cealaltă parte a lui Polity față de regatul Prador. Forțele Securității

Centrale a Pământului din acel cuadrant sunt poziționate în apropiere de Separație, pregătite să intercepteze și, la nevoie, să urmărească orice flotă Prador. Ele se află foarte departe de Pământ, astfel că le-ar lua ceva timp ca să ajungă la el. Erebus a blocat deja forțele de pe această latură. Forțele aflate în alte părți în interiorul Polity ar trebui să ajungă la Pământ mai rapid… Cu toate astea, Erebus și Orlandine se pot îndrepta direct spre Pământ și vor avea timp să declanșeze un atac susținut.

Cormac a analizat acel scenariu. Lăsând impresia că nu are capacitatea de a ataca o flotă a Securității Centrale a Pământului în afara Polity, pentru ca astfel să se dea de gol, Erebus le făcuse pe IA-uri să aibă o falsă senzație de siguranță. Acestea presupuseseră că aveau de-a face cu ceva care nu gândea la fel de logic ca ei și, probabil, nu era întreg la minte. Nu se așteptaseră la un atac de o asemenea anvergură – acea perturbare USER, generată de propria rețea de runcibluri. *Ori anticipaseră asta?* S-a întrebat totuși de ce nu existase o reacție mai activă din partea lor. Și mai trebuiau găsite răspunsuri în legătură cu acea femeie, Ipatus Chang. Însă, chiar dacă IA-urile nu și-ar fi dat seama de daunele pe care acest lucru le-ar fi produs asupra rasei umane, cu siguranță că ar fi trebuit să le înțeleagă pe acelea pe care le vor suferi chiar ele. Era posibil ca Erebus să înfrângă Pământul, iar odată cu asta, să doboare chiar conducătorul de facto al Polity: Pământul Central. Desigur, ceea ce gândea Cormac în acele momente nu prezenta nicio importanță. Nu exista nicio flotă în afara Salvastonului, astfel că nu putea face nimic împotriva lui Orlandine sau a lui Erebus.

Și, în acest caz…

Poate reușea să întreprindă ceva. Fiind capabil să se transmită prin spațiul U, deținea o capacitate neașteptată, care o depășea chiar și pe cea a lui Erebus.

– Am înțeles că ați luat la bord un stoc substanțial de CTD-uri, adevărat? a întrebat el.

– Așa este.

– Există ceva suficient de mic pentru a fi purtat într-un sac de spate?

– Mai toate sunt mici… măcar din punct de vedere fizic.

– Atunci, alege un CDT pentru mine – având cea mai mare putere distructivă, dar nu prea greu.

– Ce ți-ai pus în gând? a întrebat Smith.

– Să elimin cel puțin unul dintre aliații lui Erebus – pe această Orlandine, i-a răspuns Cormac. King, când crezi că ești pregătit, du-ne spre ultimul loc cunoscut al runcibllului de război.

S-a uitat în jur spre cei trei camarazi care îl urmăreau cu speranță.

– Horace Blegg a crezut că se poate transporta singur prin spațiul U, a spus Cormac. Acum știm că acest lucru nu este adevărat.

– Și? a întrebat Smith.

– Eu pot.

Expresia lui Smith a imitat convingător neîncrederea și căderea pe gânduri. Simțind că devine lipsit de substanță, Cormac s-a cutremurat când domul punții de comandă a devenit cenușiu, iar *King of Hearts* a coborât în continuumul

menționat. A închis ochii, s-a concentrat pentru a-și păstra stabilitatea, apoi, în legătura de rețea, a reluat imaginile pe care IA-ul navei de atac le afișase în domul de vizionare. După un moment, a accesat serverul navei pentru a obține dimensiunile precise ale geometriei pâlniei afișate, deoarece observase că gura acesteia era foarte îngustă, probabil prea îngustă. Măsurătorile au confirmat curând bănuielile lui.

– King, a spus el, pentru a ajunge la Pământ, navele-vierme ale lui Erebus și runciblul de război vor trebui să treacă pe un coridor îngust între sferele care se intersectează ale perturbației spațiului U. Înțeleg că nu le va fi prea ușor să facă asta.

– Practic, e imposibil, l-a aprobat King. Le-ar fi mai ușor dacă ar ieși în real, apoi să efectueze o serie de salturi scurte acolo unde le permite efectul perturbării.

– Așadar, vor trebui să călătorească distanțe apreciabile cu viteze mai mici decât ale luminii?

– Da.

– Știi la ce mă gândeam?

– Ar fi bine dacă am ști și noi, a remarcat Arach.

– Prea bine. Apoi Cormac a tăcut o clipă, știind că ceilalți nu vor aprecia așa ceva, deoarece asta însemna că vor trebui să rămână la bordul navei. În ciuda tehnologiei Jain pe care o are la dispoziție Erebus, nu înțeleg de ce a pus-o pe Orlandine să captureze acel runciblu de război, însă ceea ce a făcut ea sugerează că este extrem de important în privința planurilor lui Erebus.

– Cred că am început să înțeleg, a spus Smith.

– Bravo ție, a mârâit Arach.

– Runciblul de război posedă arme foarte puternice, a explicat Cormac. King nu l-ar putea distruge, de aceea ar fi nevoie de flota din Salvaston. Totuși…

– Cum de mi-am dat seama că va apărea și un „totuși“? l-a întrerupt Arach.

– Totuși, în cazul în care King mă aduce suficient de aproape, aș putea să ajung împreună cu CTD-ul pentru a scoate runciblul de război din joc.

– Asta, în cazul în care King te poate duce atât de aproape, a remarcat Smith, ori dacă nu se trezește înconjurat de nave-vierme.

– Aveți alte sugestii?

– Deocamdată, nu.

– Adică vrei să pleci singur? a întrebat Arach, vădit dezamăgit.

– Da, singur.

– Mi se pare inutil.

Cormac s-a uitat la dronă.

– Ei bine, poate c-ar trebui să stau departe, să închid ochii și să nu fac nimic.

Arach a blestemat, apoi s-a întors și a părăsit puntea de comandă.

– King, să-mi pregătești cât mai repede acel CDT, a spus Cormac.

Se părea că IA-urile Polity erau amestecate într-un plan machiavelic, dar până la urmă el va primi

niște răspunsuri, chiar dacă va trebui să le smulgă de la Pământul Central. Cu toate acestea, acum trebuia să facă tot ce putea pentru cei pe care avea datoria să îi protejeze, adică cele câteva sute de miliarde de ființe umane care trăiau în sistemul solar.

Pe măsură ce sferele-Dragon au pătruns mai adânc în discul de acumulare, atacurile asupra lor au devenit tot mai rare. Cu toate acestea, Mika a descoperit multe lucruri care o interesau. Apăreau când și când fragmente baciliforme, lentile și segmentate de structură de navă-vierme, dar acestea erau rare și, din câte i s-a părut, acționau de parcă s-ar fi rătăcit. Scanările ei au dezvăluit și alte lucruri care i-au stârnit interesul. Sferele gemene au pătruns în nori de mici forme ovoide pe care le-au respins cu câmpuri-dure, deoarece acele obiecte erau atât de mici și de numeroase încât nu era practic posibil să fie distruse cu ajutorul laserelor de coliziune. Acelea erau de fapt noduri Jain – trilioane – și, după părerea Mikăi, dacă nu puteau fi distruse complet, ele anunțau distrugerea Polity. Apoi au început să apară obiecte mai mari, iar Mika a avut impresia că sferele-Dragon călătoreau într-un trecut evolutiv al tehnologiei Jain, în care erau etalate doar ciudățeniile.

Primul dintre aceste fenomene pe care l-a văzut a fost o masă de biomecanisme amintind de niște lipitori, țesute printr-un cadru rectangular, care păreau să fi fost strânse într-o formă oarecum sferică având diametrul de cel puțin patru sute de metri. O versiune timpurie de navă-vierme ori poate un soi de mutație față de versiunea finală? Era greu de spus. Cu certitudine că nu era nici pe departe la fel de ucigătoare ca o navă-vierme, deoarece, cu toate că lucrurile amintind de lipitori au început să se agite când s-au apropiat cele două

sfere, părând să se întindă parcă rugător și eliminând noduri Jain care semănau cu niște spori pufoși, întregul construct a rămas atârnat când sferele s-au despărțit pentru a-l ocoli, apoi nu au făcut niciun efort pentru a le urmări. Mika a studiat cu înfrigurare scanările acelui construct, ajungând la concluzia că el nu conținea nicio acționare, când, din negură, a apărut cu mare viteză un alt obiect nou, care semăna cu o baracudă.

Acel biomecanism era o torpilă lungă de cincisprezece metri, propulsată de un jet Buzzard, scoțând o flacără urâtă. Din părțile frontale țâșneau câmpuri colectoare, iar materialul de acumulare pe care îl strângeau acestea era fierbinte până la roșu când pătrundea în admisiile de forma unor branhii ca de rechin, astfel încât obiectul părea să aibă branhii externe, ca o salamandră. Când s-a apropiat, capătul frontal s-a desfăcut evidențiind o gură cu trei mandibule, de culoare roz ca o floare de fucsia, iar asta i-a amintit Mikăi de hibrizii caloraptori pe care Skellor îi crease pentru atacul împotriva planetei Masada. A strâns cât de multe date a putut despre acel lucru și cât a putut de repede, deoarece, accelerând spre cealaltă sferă-Dragon, durata lui de viață nu avea cum să fie mai mare de câteva clipe. În cele din urmă, un laser alb a pornit dinspre sfera geamănă și a pătruns drept în gura lucrului. Prin partea posterioară a lui a țâșnit exploziv un foc, lăsând doar o carcasă tubulară, goală, radiind o incandescență de culoare roșie, după care, rostogolindu-se, obiectul a rămas în urma sferei care îl distrusese.

Analiza ulterioară a datelor culese a dezvăluit că acel obiect fusese cel mai simplu dintre biomecanisme. Poseda gură și stomac, fără îndoială pentru a strânge materiale în vederea propriei creșteri, dar și pentru dezvoltarea nodurilor răspândite în tot corpul ca niște tumori.

El respira praf de acumulare pe care îl ardea în jetul său pentru a avea mobilitate, și Mika s-a întrebat dacă el se putea reproduce ori dacă era doar o mașină pentru confecționarea de noduri Jain.

Mai apoi, Mika a observat o masă de biomecanisme plutind ca un banc de pești în jurul altui obiect ciudat, semănând cu un calcan uriaș, smulgând bucăți din el, în timp ce acesta se ferea și șerpuia lenevos, lansând în același timp șiruri de jeturi chimice plasate pe margini. Două dintre biomecanismele mai mici, aflate la periferia bancului au pornit în viteză pentru a ataca sferele-Dragon, dar au fost străpunse imediat de laserele albe. Mika le-a putut clasifica drept din aceeași categorie cu lucrul care atacase mai devreme doar după ce a examinat datele culese prin scanare. Acele biomecanisme nu erau standardizate și mai curând suferiseră mutații serioase.

– Așadar, se atacă și se ucid *unul pe altul*, a remarcat ea.

– Cele de la marginea discului își păstrează cea mai mare parte a programării făcute de Erebus, a intervenit Dragon. Spre interiorul discului au un comportament mai sălbatic. Apoi, după o pauză, Dragon a adăugat: Am primit vești tulburătoare.

Vești tulburătoare? Ce fel de vești l-ar putea tulbura pe Dragon?

– Hai, nu mă lăsa nelămurită.

– Prin contactul meu din interiorul Polity…

– Te referi la un anumit Golem ucigaș pe nume Domnul Crane.

– Exact. Prin el am aflat planul suprem al lui Erebus, iar acel plan este pus în aplicare în aceste momente. Erebus a distrus o mare parte din rețeaua de runcibluri, ceea ce a provocat o perturbare masivă a spațiului U, izolând multe flote ale Securității Centrale a Pământului în bazele lor și făcându-le să fie inutile. Acum Erebus are cale liberă și își poate îndrepta mai toate forțele împotriva Pământului.

– Poftim?

– Din fericire, s-a apelat la o armă pentru a se bloca acest atac, informațiile obținute de domnul Crane dovedindu-se esențiale pentru reușita acestei apărări. Acum se află la bordul acelei arme și a ajuns în centrul evenimentelor. Te voi informa în continuare dacă va fi nevoie.

Mika a trăit un sentiment de vinovăție pentru că nu era acolo.

– Deci IA-urile din Polity controlează situația?

– Dacă ar fi adevărat.

– Ce vrei să spui?

Nu a primit răspuns.

– La naiba! Ce-ai vrut să spui?

Mika a așteptat, dar Dragon nu i-a răspuns. Apoi s-a înfuriat pe sine pentru că ceruse sau așteptase răspuns; până în acel moment fusese norocoasă că primise destule informații lucide din partea lui Dragon. A rămas cu ochii la ecran și a analizat ultima știre, apoi s-a străduit să o alunge din minte și să se concentreze asupra lucrurilor din imediata ei apropiere. Oricum nu putea face nimic în legătură cu ceea ce se petrecea departe și trebuia să

aibă încredere în oameni precum Cormac, acesta fiind mai mult decât capabil să rezolve problema.

După ce bancul de biomecanisme a dispărut în urmă, vreme de câteva ore în raza de acțiune a scanerelor Mikăi au apărut puține lucruri importante. A simțit că ar fi trebuit să doarmă, dar nu era suficient de obosită. Să fi fost efectul unei alte intervenii a lui Dragon asupra corpului ei ori al știrii pe care o primise? Apoi, în timp ce privea la o ploaie de noduri Jain care săreau din două câmpuri-dure proiectate ca provele unor nave în fața sferei, scanerele ei au recepționat ceva la limita lor de percepție.

Ce e asta?

Pentru o clipă, a crezut că sferele-Dragon ajunseseră aproape de un asteroid imens sau de o planetă în proces de formare, însă cifrele privind densitatea acelei forme apărute pe ecran erau ciudate… asta până când ea s-a *mișcat*. A încercat în continuare să studieze forma, dar ea a rămas evazivă, de parcă ar fi oferit în mod deliberat doar imagini spectrale. Era cu certitudine ceva Jain, pentru că în acele imagini trecătoare a văzut structuri de navă-vierme care se zvârcoleau prin coralul Jain, și o aripă demonică, uriașă, care în acel mediu nu putea fi decât un fel de colector de praf sau energie, guri cu trei mandibule care se deschideau și se închideau ca niște flori diavolești, dar și câte o licărire strălucitoare a unei acționări cu fuziune.

– Dragon, ce naiba e acel obiect? a întrebat Mika în cele din urmă, pentru că, deși el se afla dincolo de raza de captare a scanerelor ei, Dragon îl percepea mai bine.

– Se atacă și se ucid unele pe altele, a spus Dragon, reluând comentariul făcut de Mika mai

devreme.

– Și?

– Tehnologia Jain nu este viață, astfel că nu este restricționată de procesele lente ale schimbării evolutive.

Probabil că unii ar fi socotit supărătoare explicațiile pedante ale lui Dragon, dar Mika le prefera exprimărilor mai obscure și misterioase – măcar Dragon îi răspundea. A hotărât să nu mai întrebe nimic, deoarece era evident la ce făcea aluzie Dragon. Tehnologia Jain era capabilă să se transforme în forme la fel de diverse ca acelea produse de evoluție, dar schimbarea la roadele evoluției era ceva îndelungat și lent, petrecându-se timp de generații, pe când la biomecanismele Jain modificările se puteau produce individual – un proces mai rapid decât evoluția lamarkiană discreditată.

Și se atacă și se ucid una pe alta…

Chiar și evoluția lentă putea produce prădători periculoși.

– Lasă-mă să ghicesc, a spus ea. E mare, rău și se află în vârful piramidei.

– E unul dintre ei, i-a răspuns dragonul. Poți să-i numești prădători alfa.

– Ai mai trecut pe-aici? a întrebat Mika pe neașteptate.

– Nu a fost nevoie să vin aici pentru a cunoaște acest loc, a răspuns Dragon. Lucrul acela este o versiune a mea, doar că nu e la fel de rațional și prietenos.

Mika nu a mai insistat și și-a îndreptat din nou atenția asupra datelor pe care i le furnizau scanerele. A verificat baza de date a unității de conferințe, a găsit imediat programul de reconstituire pe care îl ceruse, datele de scanare fiind deja culese, și a cerut computerului să i le prezinte pe toate pe măsură ce soseau. În esență, programul alcătuia un puzzle tridimensional din care lipseau multe piese, care își schimba forma, culoarea și prezenta radiații electromagnetice. Treptat, vizitatorul amenințător a început să crească pe ecran și cifrele i-au dezvăluit Mikăi dimensiunea lui uriașă.

Stând în picioare în praf, forma obiectului era cea a unei crisalide, dar, cum în realitate avea înălțimea de aproape treisprezece kilometri, o mare parte dintre amănuntele suprafeței erau dezvăluite doar prin transfocare, iar multe trebuiau introduse de program. Într-o clipă, amănuntul care se întindea pe suprafața obiectului arăta că el era înconjurat de oase din coral Jain; cu toate acestea, ceea ce încadra acele oase nu părea a fi o ființă. În zona de sub cap se vedeau mase de vițe încâlcite care produceau flori demonice, familiare Mikăi. La capătul inferior erau rulouri mari de nave-vierme, care se roteau încet, ca un motor ciudat. Mijlocul acelei forme de crisalidă părea compus din mase care semănau cu organele amintind de pungile pe care Mika le văzuse adunându-se ca oile agitate pe sub pielea lui Dragon. Tentacule Jain își croiau drum șerpuit prin acesta, ca și cum ar fi păstrat totul înnodat. Capul obiectului avea coarne de crisalidă. Obiectul își ținea pe spate aripile ca de liliac. Faptul că arăta atât de diavolesc i s-a părut Mikăi o coincidență improbabilă, dar una pe care încă nu și-a putut-o explica.

– Arată… de spaimă, a zis ea.

– Formarea structurală a biomecanismelor are similitudini cu creaturile evoluate, deoarece ea respectă aceleași reguli de bază, i-a răspuns Dragon pe un ton pedant.

– Aripi și coarne? s-a mirat Mika.

A observat cealaltă sferă retrăgându-se și, verificându-și instrumentele, Mika a detectat valuri de energie în interiorul ei.

– Coarnele sunt simple șiruri de senzori poziționați în afara corpului principal astfel încât să anuleze interferențele interne, și există două care asigură aceeași funcție ca vederea binoculară la ființele umane. Aripile sunt o formă de propulsie care folosește tehnologia U și respingerea electrostatică. Arată ca aripile unei creaturi evoluate pur și simplu pentru că forma aceea favorizează controlul.

– Da, ai dreptate.

Parcă vrând să exemplifice această remarcă, uriașul biomecanism a început să-și desfacă acele anexe. Arătau la fel ca acelea ale unui liliac, dar erau mult mai adânci, iar ca formă se îngustau spre coada monstruosului lucru. Când s-au desfăcut, praful de acumulare din fața lor a curs pe suprafețele din față, în vreme ce în spate s-a văzut o activitate învolburată. Dinspre oase s-a extins o distorsiune vizuală și, brusc, lucrul a pornit în cădere spre ei. Din cealaltă sferă-Dragon a țâșnit un laser de culoare albă. Mika a văzu raza îndoindu-se pentru o clipă, apoi plimbându-se și găurind un scut electrostatic, după care s-a revărsat peste una dintre aripile desfăcute. Biomecanismul s-a răsucit de parcă ar fi fost lovit de un proiectil solid, și în acea mișcare, a eliberat un mic nor de obiecte mici, ca niște bule, care au strălucit. Un moment, acestea au descris orbite în jurul sursei

lor, după care s-au îndepărtat, accelerând – și doar câteva dintre ele pornind spre sfera-Dragon. Laserul a izbucnit în mod repetat, lovind obiectele care se apropiau. Explozii orbitoare au răspândit un foc nuclear prin materia acumulată din jur. Înainte ca radiația să îi afecteze imaginea, Mika a văzut un câmp-dur apărând de sub una dintre explozii, apoi stingându-se. Acum nu a reușit să vadă decât imagini umbrite ale uriașului biomecanism și ale celeilalte sfere-Dragon rotindu-se pe o orbită largă una în jurul celeilalte, în timp ce cifrele care arătau energia degajată creșteau tot mai mult. A observat, de asemenea, că propria sferă începuse să accelereze.

– Camaradul tău va reuși să oprească monstrul? a întrebat ea.

– Îndeajuns de mult, i-a răspuns Dragon.

– Îndeajuns pentru ce? a întrebat Mika, de această dată fără să aștepte un răspuns clar.

Tăcerea lui Dragon nu a dezamăgit-o.

După un moment, și-a dat seama că lumina ambientală din afara unității de conferințe sporise. Îndreptându-și senzorii spre destinația ei bănuită, Mika a surprins capătul unei explozii de radiații cu o semnătură ușor de recunoscut: vânt solar. Culegând date de pe ecran privind radiațiile cu mult în afara spectrului perceput de o ființă umană, Mika a alcătuit rapid o imagine a unui glob pătat și îndepărtat, care pâlpâia ca un bec defect. A simțit că era privilegiată să vadă așa ceva, deoarece acolo era un soare în plin proces de acumulare de materie pentru a reuși să declanșeze focul de fuziune. La fel ca un motor uriaș, care se rotește lenevos în timp ce extrage energie de la o baterie slăbită, soarele tușea și bolborosea. Focurile de fuziune ardeau în jurul suprafeței lui sau treceau

prin acea suprafață dinăuntrul său, doar pentru a se stinge și scoțând un fum uleios, iar fiecare tuse sau bolboroseală arzând elementele mai ușoare și transformându-le într-o cenușă de fier în cantități suficiente pentru a construi zeci de mii de stații spațiale, în timp ce norii uleioși erau explozii de radiație dură, capabilă să topească asemenea stații ale vieții.

Având în vedere acea ultimă constatare, Mika a început să cartografieze câmpurile din raza de acțiune a senzorilor. Așa cum era de așteptat, a văzut că Dragon a îndoit vântul solar pe lângă el. Pe neașteptate, a descoperit că numeroase alte obiecte din zonă făceau același lucru, iar cel mai mare dintre ele se afla chiar în fața ei. S-a concentrat asupra acestuia și a început să clarifice imaginea. După câteva momente, a rulat teste și căutări cu ajutorul instrumentelor pe care le avea la dispoziție, pentru că imaginea pe care acestea o dădeau nu putea fi corectă – să fi fost probabil o greșeală de programare?

– Aceasta este destinația noastră, a informat-o Dragon.

Mika a contemplat o masă imensă care semăna cu înfloririle unui coral sub forma unor coarne de cerb. Pentru o clipă, nu a înțeles de ce înfățișarea acelui lucru o îndemnase să ruleze acele diagnostice, deoarece el nu părea nicidecum mai neobișnuit decât biomecanismul cu care lupta în acele momente Dragon. Apoi și-a dat seama: în mod instinctiv, a simțit că acel loc era epicentrul, punctul în care tehnologia Jain înflorise prima oară în discul de acumulare, un punct în care realitatea părea din ce în ce mai subțiată și în care, din partea cealaltă, pândea ceva cu totul extraterestru.

Era un loc în care nu dorea cu niciun preț să se afle.

14

Scanare și palpare. *Ființele umane și majoritatea animalelor terestre își folosesc simțurile pentru a culege informații despre mediul lor din produsele aceluiași mediu. În acest fel, culegerea de informații de către ele este pasivă, pentru că ele nu „scanează.“ Cu toate acestea, există exemple de faună umană care apelează la „scanare“: liliecii, care folosesc ecolocația, dar și cetaceele, cu sonarul lor. Ca utilizatoare de unelte, ființele umane au descoperit propriile moduri de a scana. Cu ajutorul unei torțe primitive, a unui sonar sau radar, ele transmit o oarecare energie în jur pentru a culege date din partea de energie care este reflectată spre ele. Când vorbim despre navele spațiale ale IA-urilor, senzoriumul pentru scanare și percepție a ajuns să cuprindă aproape tot spectrul radiației electromagnetice. IA-urile navelor pot detecta aproape toate lungimile de undă ale radiației și pot emite mai toate lungimile de undă în scopul scanării. Ele pot aprinde o torță în beznă, să radieze pulsuri radar, să lanseze radiații laser pe un spectru larg în diferite scopuri și chiar să deseneze*

hărți ale gravitației și densității spațiului înconjurător și ale continuumului U.

Din Ghidul Quince *compilat de ființele umane*

Conform ordinului, cele nouăsprezece mii opt sute douăzeci de nave-vierme au început să se strângă la coordonatele alese de Erebus. Ca nave distincte, având încă în jur roiuri de forme-bastonaș care se întorceau, ele s-au îndreptat spre punctul central și au început să se lege între ele. Întâi s-au apropiat una de alta doar trei nave, iar capetele tentaculelor s-au conectat ca niște fișe și prize multiple, și buclele structurii șerpuitoare s-au strâns ca niște brațe sudate; trei lucruri întregi unite și îmbinate.

Deși Erebus era o entitate distribuită, prezentă în fiecare dintre acele nave așa cum fusese și la cele care luptaseră la Separația Polity până când perturbarea spațiului U întrerupsese legătura, ea avea nevoie de un loc ferm pentru sine – centrul și egoul său –, iar acesta se afla de obicei acolo unde concentrarea navelor sale era cea mai mare. Această necesitate îl irita pe Erebus, deoarece un asemenea sentiment de sine și poziția sinelui nu păreau în concordanță cu contopirea IA-urilor. Cu toate acestea, când navele-vierme au început să se unească astfel, acea iritare a fost înlocuită de sentimente de plăcere, completitudine și… siguranță.

Când au încetat să mai fie entități distincte, primelor trei nave-vierme li s-au alăturat altele cinci, aspirând după ele roiuri de forme-bastonaș și alte biomecanisme născute în spațiu. Altele veneau cu repeziciune în urma lor, și Erebus a simțit punctul central al propriei ființe pătrunzând în acea masă. Probabil că de acel sentiment de loc trebuia să se dispenseze un IA pentru a fi complet? Erebus

era totuși rezervat, pentru că distribuirea integrală putea însemna o diluție a sinelui. Probabil că Randal avea dreptate, iar Erebus și componentele lui nu erau contopite deloc atâta vreme cât o componentă rămânea dominantă. Era ceva ce trebuia analizat… dar mai târziu.

După unirea a o sută de nave-vierme, procesul s-a accelerat, iar navele s-au rotit pe orbită în jurul unei luni mici și viermuitoare de materie Jain, pregătindu-se să coboare pe suprafața ei. Întregul arăta ca un puzzle chinezesc, incredibil de complex și schimbător, și a crescut rapid. După cinci ore, acel miez de nave-vierme s-a comprimat și a devenit imobil pe măsură ce sute dintre ele se atașau înaintea unei ploi de alte biomecanisme Jain. Formele-bastonaș au coborât ca roiuri de muște albastre; alte biomecanisme, amintind de bancuri de pești, s-au repezit înăuntru, oasele dure de coral Jain au crescut în toată luna pentru a-i spori rezistența structurală; navele-vierme incomplete – spirale precum amoniții – au coborât și s-au sudat. În straturile superioare, procesul s-a apropiat de completitudine, iar formele-bastonaș s-au țesut în foi pentru a înveli întregul obiect și a-i netezi imperfecțiunile, astfel ca de la depărtare să arate ca un planetoid metalic înghețat.

Având strânsă laolaltă întreaga sa substanță activă, Erebus a privit în jur la sistemul pe care îl ocupase. Acolo rămăsese foarte puțină tehnologie Jain, însă existau câteva obiecte materiale care nu fuseseră atinse de ea. Oasele de coral Jain, care fuseseră folosite ca schele sau suporturi structurale în timpul construcției diferitelor biomecanisme, s-au rostogolit prin spațiu. Alcătuite din elemente care erau din abundență acolo, nu merita să se facă efortul de a le recupera. Toți asteroizii erau găuriți și goliți de orice metale utile sau elemente rare. Bucățile arătând ca niște carapace lepădate

sclipeau pe orbita din jurul gigantei gazoase – rămășițe ale ecranajului în jurul căruia crescuseră formele-bastonaș în timp ce colectaseră resursele în atmosfera superioară a gigantei. Când și când, rotindu-se lenevos prin vid, se puteau vedea containere goale, părând organice, în care unele biomecanisme își făcuseră metamorfozarea din omidă în fluture.

După ce a trăit un moment de neliniște pentru că a văzut ce gunoaie lăsa acolo la plecare, mult mai mult decât lăsau ființele umane, Erebus și-a umplut spațiul de prelucrare cu calculele necesare pentru alinierea și echilibrarea a o sută de motoare de spațiu U pentru a fi folosite simultan, după care a azvârlit planetoidul din tehnologie Jain pe care îl cuprindea în continuumul cenușiu – îndreptându-se către Pământ.

Cu o lentoare de leviatan, un asteroid a apărut în depărtare, în vidul întunecat. Masa lui era aceeași cu a unui runciblu de război și, deși scanarea la distanță arătase că era ceva în neregulă cu compoziția lui, Cormac ținea să îl privească mai de aproape, deoarece asteroidul se afla exact în zona în care fuseseră detectate semnătura porții de runciblu și masiva detonare ulterioară. Și celelalte elemente pe care le descoperise erau la fel de ciudate.

– Acolo, a spus King. Încă unul.

În domul de vizionare a apărut un cadru pătrat de culoare roșie, pentru a selecta o parte a întunericului din față și pentru a-l mări – cadrul s-a extins până când a șters asteroidul cu totul și a adus altceva în fața ochilor. La început, totul putea fi confundat cu resturi de asteroizi, dar, după un moment, Cormac a recunoscut două segmente

cilindrice scurte, legate de o rețea fibroasă. Acea încâlceală amintea de cabluri optice sau poate de rădăcini de copaci, dar erau de fapt tehnologie Jain.

– Ce naiba s-a întâmplat aici?

– Să se fi certat Orlandine cu Erebus? a sugerat King. Poate că Erebus a vrut să se contopească cu ea, iar ea s-a opus ideii.

– Mda, *tu* știi ce înseamnă asta, nu?

King a scos un pufnet furios, apoi a continuat:

– S-ar putea ca navele-vierme distruse aici să fi fost rebele. Căpitanul uman pe care l-ai văzut sigur a vrut să se despartă de Erebus.

Cormac a dat din cap.

– Da, s-ar putea.

Însă Cormac nu era chiar sigur, lucru care în ultima vreme părea să fie o stare de spirit aproape permanentă. Însă probabil că existau elemente din Erebus care, la fel ca Henrietta Ipatus Chang, voiau să plece, dar el nu credea că erau multe, și puține dintre acestea aveau capacitatea de a o face. Îngăduind simțului U să se strecoare dincolo de navă, a detectat mai multe dintre acele fragmente de tehnologie Jain împrăștiate pretutindeni în spațiu și a perceput un ecou bâzâitor în continuumul U al evenimentului dramatic ce se petrecuse acolo. Orlandine folosise runciblul de război pentru a distruge una sau mai multe nave-vierme, părea sigur, și va trebui să țină minte asta când o vor găsi.

Imaginea asteroidului a alunecat într-o latură când *King of Hearts* s-a întors și a accelerat pe lângă el.

Cormac s-a încordat în așteptarea momentului în care IA-ul va porni acționarea U, însă, când a făcut asta, s-a simțit perfect stabil și nu în pericol de a se îndepărta. S-a uitat la domul cenușiu și dincolo de el și a simțit atracția spațiului U cu bucuria de a savura mai curând o adiere decât aceea de a rămâne în picioare într-un uragan.

– Poți să-mi prezinți o hologramă a runciblului de război? a întrebat el.

– Desigur, i-a răspuns King.

Runciblul de război s-a materializat instantaneu, atârnând deasupra podelei din sticlă a punții de comandă, și s-a răsucit încet. Deși știuse de acel artefact, Cormac nu se gândise niciodată la forma lui, care în acele momente l-a surprins.

– De ce are formă de pentagon? a întrebat el.

– Două coarne de runciblu sunt suficiente pentru a menține o deformare Skaidon destul de lată ca să deschidă calea pentru obiecte de o asemenea dimensiune, a spus King. Pe măsură ce dimensiunea acelei curburi crește, sunt necesare și alte coarne. Pentru un runciblu de dimensiunea asta, patru coarne reprezintă cifra optimă, iar al cincilea asigură stabilitatea când curbura se extinde și mai mult.

– Și de ce nu se folosesc coarne mai mari?

– În primul rând, aceste coarne sunt mai mari decât cele ale unui runciblu pentru pasageri sau al unuia normal, planetar, pentru mărfuri. În al doilea rând, chiar vrei să-ți explic teoria runciblurilor?

– Cred că nu, a recunoscut Cormac.

– Bine, atunci, a spus King pe un ton încărcat de sarcasm.

– Așadar, care ar fi locul cel mai bun în care să lansezi CTD-ul?

O parte a runciblului s-a separat, ducând cu sine o porțiune din cocă, o turelă de control de forma unui disc și multe componente interne. Înăuntru au rămas expuse coridoare care treceau prin spațiile goale dintre trei cilindri lungi care se terminau la capete cu sfere. Chiar înaintea ultimului cilindru, fiecare dintre coridoare se sfârșea în dreptul unui puț vertical care avea o scară în spirală, în stil vechi. Chiar dacă secțiunea hologramei era îndepărtată, ceea ce rămăsese era încă înțesat de o încâlceală de conducte. Transformatoare, pasaje care se întretăiau, pasarele și teancuri de formă cubică, pe care Cormac le-a recunoscut ca fiind baterii laminate.

– De ce e scara în spirală? a întrebat el. Știu că runciblul acesta este vechi, dar nu antic.

– Cei trei cilindri pe care îi vezi sunt tampoanele pentru acest segment aparte de runciblu. Dacă se detonează CTD-ul aici sau într-un loc echivalent din orice segment, runciblul este scos total din funcțiune. King a tăcut o clipă și a luat o atitudine contemplativă. Dacă tot ai întrebat, scara în spirală se explică prin faptul că inductanța produsă de tampoanele runciblului ar interfera cu câmpul gravitațional irizat din orice puț de coborâre liberă. Gândește-te numai, când ai văzut un puț de coborâre liberă plasat în apropierea unui runciblu?

Era adevărat, nu văzuse niciodată.

– Dar plăcile gravitaționale – pentru că folosesc aceeași tehnologie? a întrebat el.

– E ceva similar, dar ele produc un câmp gravitațional static, în vreme ce puțurile de coborâre produc unul mișcător.

– Am înțeles. Cormac a privit holograma și a încercat să și-o întipărească în minte. Pentru sprijin, a apelat la serverul lui King și a descărcat întreaga schemă în legătura lui de rețea. S-a întors cu gând să plece, apoi s-a oprit și a întrebat:

– Cât mai este până ajungem la coridorul direct spre Pământ?

– Mai puțin de o oră.

Cormac a plecat spre cabina lui.

Adevărata dimensiune a acelor înfloriri de coral Jain a devenit evidentă doar când Dragon s-a apropiat suficient de ele, iar Mika a văzut ceva prins în crăcana dintre două crengi dintre numeroase altele. Privind cu atenție, s-a întrebat dacă acel obiect era un fel de biomecanism ghemuit acolo, pregătit să se arunce asupra trecătorilor, apoi a văzut o mișcare alături de el și, brusc, a recunoscut o navă de atac de stil vechi, după care totul a crescut ca mărime. Abia după aceea a acordat atenție deplină datelor furnizate de senzorii ei, care se derulau pe ecran.

Din spate, în locul în care sfera-Dragon stătea cu fața întoarsă de la masivul biomecanism Jain, veneau permanent valuri de radiații electromagnetice – în concordanță cu creșterea și descreșterea luminii de acolo. Cele două continuau să lupte, dar nu acest lucru i-a atras atenția Mikăi. Datele care soseau i-au oferit adevărata dimensiune a înfloririlor sferice care erau parțial unite. Fiecare dintre cele șapte avea un diametru

de cel puțin opt mii de kilometri. Mika a murmurat o înjurătură.

– Observă densitatea, i-a spus Dragon în minte.

Da, acele structuri ocupau un volum substanțial de spațiu, însă densitatea lor se compara cu aceea a tufișurilor ori mai curând cu a aglomerărilor de ierburi rostogolite de vânt.

– Am remarcat densitatea, a spus Mika. Ce ar trebui să-mi sugereze asta?

– Cred că *Trafalgar* a coborât pe o lună mică sau pe un asteroid, pe care l-a procesat în primele faze de dobândire și control prin tehnologie Jain, i-a răspuns Dragon. Restul exodului de IA-uri s-a adunat pe o orbită strânsă din jurul aceluiași loc în care a coborât *Trafalgar*.

Sfera-Dragon se apropia incredibil de mult de cea mai apropiată înflorire de coral. Privind din unitatea de conferințe, Mika a trăit o experiență tulburătoare, deoarece acea înflorire se întindea de la un capăt la celălalt al orizontului. Parcă un tavan nesfârșit, de care era prinsă o pădure alcătuită din copaci din os, ar fi coborât spre ea ori poate o masă din genul de stalactite bifurcate care se găsește în peșterile de pe lumile cu atracție gravitațională scăzută. Mai adânc în ea, în încâlceala de acolo, Mika a văzut o formă ca de cutie a unei nave-cercetaș contopită cu un membru din coral, din care țâșniseră numeroase ramuri subțiri ca și cum aceasta ar fi fost miezul unei epifite.

– Acum când ne aflăm în miezul lucrurilor, vrei să-mi spui mai clar de ce am venit până aici? a îndrăznit Mika.

A întrebat acest lucru simțind că trebuia s-o facă, nu pentru că ar fi sperat să primească un răspuns limpede și nici pentru că, în mod ciudat, ar fi avut nevoie de un răspuns.

– Trebuie să te duci pe *Trafalgar* în locul meu, a spus Dragon. Sunt aproape convins că se află în mijlocul acestei înfloriri de tehnologie Jain.

Mika a simțit o vibrație gravă prin podea și, când mișcarea de la orizont i-a atras atenția, s-a uitat și a văzut un copac cu pseudopode țâșnind spre pădurea din os. Acesta a ajuns la coralul Jain și a pătruns, zdrențuindu-se și împrăștiindu-se în acel proces. Vibrația a scăzut în intensitate, căpătând un ton mai gros și, verificând rezultatele scanărilor, Mika a văzut că, în raport cu masa din fața lor, Dragon era într-o poziție staționară. Sfera se fixase la destinație.

– Fă-mă să înțeleg, a spus ea. Vrei să zbor cu mica mea navă drept în *încâlceala* aceea – ba chiar spre centru, să pătrund patru mii de kilometri?

– Da.

Mika a privit spre ghidul cu aripi, semănând cu o patină, care o condusese afară din interiorul lui Dragon, și acesta i-a întors privirea cu ochi albaștri, așezați la capătul antenelor. Apoi s-a gândit la dracomani, entități create de Dragon cu ușurința cu care o ființă umană ar fi modelat o păpușă din lut.

– De ce nu trimiți o sondă?

– Dar *trimit* o sondă, i-a răspuns Dragon. Pe tine.

– E foarte periculos acolo. Am văzut deja asta.

– Acum nu e chiar atât de periculos.

– Nu mi-ai spus totuși de ce nu trimiți sonda ta organică, a insistat Mika. Dacă nu-mi spui de ce, nu vreau să merg.

Știa prea bine că Dragon ținea să o trimită pe ea din cauza noilor amintiri care o apăsau, dar ea voia certitudini.

– Prea bine, a spus Dragon pe un ton aproape resemnat. Pentru că ești o creatură evoluată. Nu ești produsul tehnologiei Jain; de fapt, nu ești produsul niciunei tehnologii.

– Asta e cât se poate de limpede.

– Mika, probabil că încă nu ai exprimat asta în cuvinte, dar *știi* ce se află acolo, a spus Dragon.

Privind spre pădurea deasă și încâlcită de substructură Jain, Mika a bănuit că acolo ea forma doar o suprafață subțire deasupra altui lucru.

– Simt ceva… dar nu înțeleg bine. Și-a îndreptat atenția spre ochii albaștri plasați pe antene, care încă o priveau. Nu-mi poți explica limpede?

Cu toate acestea, chiar în timp ce punea întrebarea, s-a ridicat, a verificat integritatea costumului spațial și s-a întors spre ecluză.

– Demult, când încă existau toate cele patru sfere ale mele și mă aflam pe planeta Aster Colora, am chemat la mine un ambasador al Polity. Încă luptam contra programării Creatorului și încercam orice metodă ca să îl ocolesc – așa se explică exprimările mele obscure și delfice.

Ajungând la ecluză, Mika a privit în jur și l-a văzut pe ghid pășind pe podea în urma ei.

– Povestea asta duce undeva?

– Ambasadorul trimis a fost Ian Cormac, a spus Dragon. A rezolvat problema pe care i-am prezentat-o în maniera lui inconfundabilă, cu logică rece și cu un CTD ascuns în rucsac. El *nu* ar fi potrivit pentru acest scop.

– Ce scop?

– De a putea demonstra umanitatea.

Având casca și vizorul apropiat, Mika a pășit prin scutul-luminos spre ușa de ieșire. Ghidul a urmat-o.

– Vrei să spui că nu se poate demonstra că Ian Cormac nu e uman?

– Chestiunea este deschisă dezbaterii.

Mika a făcut o grimasă. Nu voia să fie îndepărtată de la subiectul principal al întrebării ei.

– Tot nu mi-e limpede, a spus ea.

– E rândul tău să devii ambasador, dar de data fără amenințări ascunse și fără înclinația de a rezolva enigmele cu ajutor, a spus Dragon. Experiența ta a fost perfectă pentru a o convinge pe sfera mea geamănă că dovada pe care am prezentat-o cu privire la moartea civilizației Creatorului nu fusese inventată. Amintirile acelea, împreună cu dovezile suplimentare privind aceleași evenimente și dovezile despre ceea ce s-a întâmpla cu Atheter, toate se află doar în mintea ta. De asemenea, ești cea mai bună ființă umană pe care o cunosc și de aceea reprezinți exemplul perfect de umanitate pentru misiunea de a prezenta… umanitatea.

– Cu alte cuvinte, că noi suntem următoarea civilizație în primejdie de a fi distrusă, da?

– Da.

– Și eu cui îi voi prezenta această dovadă? a întrebat Mika.

– IA-urilor Jain, i-a răspuns Dragon.

Când a pășit pe suprafața lui Dragon, Mika a trăit un sentiment de recunoștință pentru că făcuse tranziția la atracție gravitațională scăzută, deoarece și-a simțit brusc picioarele slăbite. S-a oprit un moment și l-a urmărit pe ghid, care s-a tras, apoi s-a azvârlit într-un zbor planat care s-a încheiat pe latura navetei. Mika s-a arătat uimită că nava rămăsese intactă. Inițiind funcția de gecko a ghetelor, a pășit pe suprafața navei, a atins comanda ușii și a urmărit cum aceasta se ridică. Cât a așteptat, a observat schimbări pâlpâitoare ale intensității luminii, de parcă s-ar fi apropiat un front de furtună, după care a zărit o ploaie de meteoriți înălțându-se dincolo de orizontul lui Dragon. Și-a dat seama că, dacă ar fi existat aer care să ajute la propagarea sunetului, ar fi auzit un vuiet ca acela al unei bătălii.

– Spune-mi câte ceva despre IA-urile Jain, a cerut ea.

– Îți pot oferi câteva realități reci pe care le-am descoperit și îți pot oferi speculații.

– Dă-mi și una, și alta.

– Jainii au fost războinici. Cred că nu au fost la fel de sociabili ca ființele umane și că societatea lor era la fel de ostilă și competitivă ca acea a Prador. Cu toate acestea, au înregistrat progrese tehnice mai mari decât Prador – probabil așa cum ar putea ajunge extratereștrii aceia peste câteva mii de ani, asta dacă societatea lor foarte strâns închegată nu

se autodistruge și dacă nu vor fi exterminați de vreo altă rasă.

– Precum rasa umană, probabil?

Mika a intrat în navetă și și-a fixat centura de siguranță, în timp ce ușa se închidea. Ghidul stătea atârnat de tavan, în spatele ei. Când a ridicat privirea, i-a întâlnit ochii albaștri măsurând-o. Se părea că el o va însoți.

– Precum rasa umană, a confirmat Dragon. Deși până acum voi ați dovedit o reținere deosebită. Apoi a continuat: Jainii au fost îndeajuns de avansați pentru a-și crea propriile IA-uri și îmi imaginez că acestea au fost la fel de ostile și de independente ca Jainii. Cred că, din necesitate, au fost menținute sub un control strict multă vreme și că „Războiul Tăcut“ împotriva stăpânilor a avut un caracter diferit de cel declanșat de inteligențele artificiale umane.

– Așadar, ei au fost mai subtili, a bănuit Mika.

– Da. În vreme ce IA-urile umane au reprezentat o componentă esențială în ceea ce privește expansiunea lor în spațiu, fiind astfel într-o postură mai propice pentru a prelua puterea, cred că IA-urile Jain nu au ajuns în poziții atât de ispititoare în cadrul societății Jain. Au fost folosite doar ca unelte pentru crearea altor unelte… cum ar fi armele. Războiul Tăcut pe care l-au dus s-a desfășurat prin intermediul armelor, iar arma lor principală, ceea ce noi numim tehnologia Jain, a făcut ca ele să câștige războiul pentru Jaini.

– Vrei să spui că Jainii au folosit-o în cadrul războiului civil și astfel au reușit să se distrugă unii pe alții?

– Asta voiam să spun.

– Și IA-urile?

– După ce a fost alcătuită tehnologia Jain, ar fi fost evident că la sfârșitul oricărui conflict ar fi *singurul* care să supraviețuiască.

Mika a deconectat ancorele navei fixate în pielea lui Dragon și, folosind propulsoare comprimate cu aer, s-a ridicat încet de pe suprafață.

– Cred că am început să înțeleg, a spus Mika.

– Serios? Chiar ai înțeles?

– S-au transformat într-o parte din acea tehnologie, o componentă a acelei tehnologii. E ca și cum IA-urile Polity ar face parte integrantă din tehnologia folosită pentru călătoria în întregul Polity. Aparent, este imposibil să folosești un runciblu sau un motor de spațiu U fără a avea un IA care să controleze totul – și, evident, IA-urile au neglijat să menționeze acest lucru către Prador, deoarece aceștia călătoresc prin spațiul U și nu au IA-uri.

– Da, a spus Dragon. Îmi dau seama că ai înțeles. Cu toate astea, trebuie să adaug că, pentru a se plasa acolo unde au făcut-o, probabil că s-au îngemănat, ceea ce trebuie să fi fost greu pentru IA-urile modelate ca individualități ostile.

Mika a pornit propulsoarele și a făcut naveta să planeze spre pădurea din os. Știa că va trebui să navigheze cu foarte multă precauție acolo, deoarece probabil că ar fi fost la fel de greu ca și zborul printr-o pădure obișnuită.

– IA-urile au făcut în mod deliberat ca tehnologia Jain să devină instabilă și predispusă să cedeze dacă nu exista o formă de control care să fie exercitată la un nivel de bază, a continuat Dragon. Acest nivel de bază nu este egal în spațiul real,

însă este cartografiat peste amprenta pe care o lasă tehnologia Jain în spațiul U. De aceea este posibilă detectarea nodurilor Jain în spațiul U; de aceea este atât de puternică semnătura. IA-urile Jain există oriunde crește tehnologia Jain; se propagă cu un spațiu fazial pentru a-l stabiliza. Este ca și cum această tehnologie ar fi o plantă, iar IA-urile reprezintă rădăcinile ei.

– Și atunci, fiind atât de individualiști, cum de s-au contopit? a întrebat Mika.

– Aici vorbim despre simple speculații, înțelegi?

– Doar atât știm până acum.

– Au reușit contopirea prin spațiul U, înainte de a fi creat tehnologia prin care să își distrugă stăpânii. IA-urile de pe diferitele laturi au creat același lucru și au devenit părți ale sale pe măsură ce stăpânii lor au dezlănțuit-o. Au lăsat deoparte ostilitatea și individualismul. Pentru a supraviețui, cred că și-au ignorat până și propria conștiință. Probabil că asta a fost singura cale de a supraviețui, pe care Atheter au oglindit-o când și-au lepădat mințile pentru a deveni simple fiare, pentru a deveni rațe-vorbitoare – ceea ce nu a fost cea mai bună alegere.

– Așadar, IA-urile Jain sunt la fel de lipsite de minte ca și tehnologia pe care o stabilizează?

– Ei funcționează ca sistemul tău nervos autonom.

– Și atunci, ce rost au dovezile pe care le am în minte? Asta tot nu explică prezența noastră aici, și nici de ce trebuie să-l găsesc pe *Trafalgar* în locul tău.

– Mika, IA-urile Jain dorm, și a sosit momentul ca tu să le trezești.

– Și asta ar sluji la ceva?

Dragon nu i-a răspuns.

– Bine, care e povestea lui? a spus Orlandine.

– O mare parte este cunoscută, i-a răspuns IA-ul din nava andocată.

Domnul Crane, Golemul din alamă, devenise oarecum o legendă, deși felul în care istoria ajunsese ceva de domeniul public rămăsese un mister. În calitatea ei de gestionară a Proiectului Cassius Dyson, Orlandine aflase despre Crane prin intermediul canalelor Securității Centrale a Pământului, deoarece primise autorizația de a cunoaște asemenea lucruri. În domeniul public, se știa că acel Golem era un prototip corupt de separatiști, folosit apoi pentru a comite crime – prototip care mai târziu fusese distrus. Cu toate acestea, legendele izvorâseră după ce fusese văzut ulterior și din zvonuri cum că ar fi fost implicat în conflicte de frontieră. Aceste lucruri nu erau departe de adevăr, deși numărul crimelor și al evenimentelor în care avusese vreun amestec fusese mult prea mare. Se părea că în conștiința publică domnul Crane devenise o combinație între un înger răzbunător și un ucigaș demonic și lipsit de orice îndurare. Orlandine s-a întrebat dacă acelor istorii li se îngăduise să înflorească sau dacă erau doar o amintire oarecum de succes.

– Informațiile pe care le am sunt incomplete, a spus Orlandine. Știu că el l-a însoțit pe biofizicianul numit Skellor și că acesta a sfârșit izbindu-se de suprafața unei pitice cafenii, dar asta este tot ce știu.

Asta a făcut-o să devină puțin agitată, pentru că îl avea pe legendarul Golem undeva la câțiva pași de

sfera de interfață, chiar dacă două drone războinice îl urmăreau îndeaproape. Cu toate acestea, informațiile pe care acesta le furnizase și continua să le furnizeze erau de aur, astfel că părea o grosolănie să fie ținut captiv în altă parte pe runciblul de război. De asemenea, acolo putea sta cu ochii pe el.

– Skellor l-a trimis pe domnul Crane ca mesager la Dragon, a spus Vultur. Și, cu puțin sprijin din partea mea, Dragon i-a refăcut mintea fracturată.

– Și acum a devenit băiat bun?

– Așa cred.

Codurile de recunoaștere și formatele de sistem cameleon pe care le furnizase Golemul îi vor oferi un avantaj important. Ca oricine care se ocupa de acea tehnologie, Orlandine înțelesese că, prin concurență, sistemele cameleon evoluau în paralel cu senzorii și scanerele folosite pentru detecție. În realitate, sistemele cameleon nu puteau ascunde totul, așadar, se punea problema de a ști ce *trebuia* ascuns.

– Și după aceea?

– Vrei toată istoria? a întrebat Vultur. Ți-o pot spune.

– Atunci, spune-mi-o, a zis Orlandine.

Vulturul a transmis imediat un pachet de informații pe care Orlandine l-a deschis într-o virtualitate, pentru a face verificările obișnuite de securitate. Apoi, în loc să treacă prin pachet în ordine cronologică, a absorbit totul instantaneu în minte. Acum cunoștea întreaga poveste a domnului Crane – așa cum i-o prezentase Vultur – din momentul în care Golemul a ieșit din cartierul general al

Ciberforțelor din apropiere de Bangladesh și până în acel moment. Era o istorie lungă și sângeroasă și nu risipea misterul de care era înconjurată mașina ucigașă din alamă. L-a observat așezându-se cu picioarele încrucișate pe podea, apoi scoțând acea colecție ciudată de jucării care apăruseră atât de des în istoria lui. Trebuia să le etaleze și să se joace cu ele atât de des pentru a împiedica procesul de fragmentare al minții?

– N-aș putea spune că mă simt liniștită, a zis ea, apoi și-a concentrat atenția asupra schimbărilor pe care le făcea la sugestia acelui Golem ciudat.

Cameleonismul răspândit în întregul runciblu de război fusese cel mai bun pe care Orlandine reușise să îl conceapă cu tehnologia pe care o deținea. Acum copia partea de hardware folosită pe navele-vierme pe care tocmai le distrusese. De asemenea, cunoscând codurile de recunoaștere ale lui Erebus, acum avea posibilitatea de a transmite semnale care, în esență, comunicau „prieten“, astfel încât senzorii autonomi care recepționau anomalii de detecție să le ignore, considerând că descoperiseră pe unul de-ai lor sau, mai curând, să le ignore îndeajuns de mult timp. Așa spera ea.

Orlandine a lăsat deschisă comunicarea cu Vultur și s-a aventurat perceptiv prin legătura ei de spațiu U, până la Bludgeon, aflat pe *Heliotrope.* Nu era nevoie să comunice, deoarece își putea vedea fosta navă la mii de kilometri, ieșind din fântâna care clocotea la un pol al găurii negre Anulus. *Heliotrope* se întorcea pentru a coborî în acea fântână la un unghi ascuțit, iar după o oră, Bludgeon putea să activeze runciblul de transport. Orlandine se simțea deopotrivă înspăimântată și exaltată, însă entuziasmul ei a dispărut câteva momente mai târziu, când nava de atac a Securității Centrale a Pământului a ieșit din spațiul

U și a pătruns pe coridor. Până în acea clipă, ea comisese o crimă, iar povara vinovăției era mai mult decât suficientă. Totuși, întrucât sistemul cameleon trebuia să se stabilizeze, cei de la bordul navei sigur depistaseră runciblul de război. Îi putea convinge să părăsească zona înainte de sosirea lui Erebus? Era foarte posibil ca ei să o considere doar o amenințare la adresa Polity și, drept urmare, vor face totul pentru a o opri ori vor cere ajutor. Orlandine nu le putea îngădui să aleagă vreuna dintre aceste variante, deoarece ei îi vor descoperi poziția. De ceea ce făcea în acele momente depindea foarte multe lucruri, astfel că opțiunea cea mai sigură era să distrugă acel nou-sosit – să comită o nouă crimă.

Reticentă, Orlandine l-a contactat pe Knobbler.

Perturbarea s-a făcut simțită și a fost ca și cum *King of Hearts* ar fi coborât nebunește printr-un tunel periculos care devenea din ce în ce mai îngust. Așezat pe pat, Cormac s-a uitat îndelung la cilindru din crom care se odihnea alături de el pe saltea. Fără să se deranjeze cu comenzile tactile ale micii console încastrate, s-a legat la rețea direct la partea de hardware a dispozitivului pentru a se asigura că el va funcționa exact cum dorea. Așa avea să se întâmple. Îl putea detona cu gândul, în orice circumstanțe. Însă nu voia să se afle în apropiere când se va întâmpla asta, de aceea a verificat dacă putea să fixeze ceasul, să dea ordin CTD-ului să detoneze în caz că era mișcat, dacă suferea în vid sau dacă senzorii dinăuntrul lui auzeau când cineva cânta fals. Îl putea face să detoneze și dacă semnalul constant spre el din legătura de rețea putea fi perturbat, ceea ce însemna probabil că nu mai avea importanță dacă se afla sau nu în apropierea lui.

King îl asigurase că va încerca să rămână în raza runciblului de război, astfel încât Cormac să se poată transporta până acolo. Dar care era raza de acțiune? Cormac a simțit că va ști asta doar când va ajunge acolo. Însă lucrurile aveau să fie destul de dificile pentru nava de atac, de aceea trebuia să se pregătească pentru o ședere nedorită la bordul runciblului. Cu mare precauție, a strecurat CTD-ul în sacul de spate, apoi și-a îndreptat atenția asupra celorlalte arme așezate alături de el: pistolul-subțire, Shurikenul și o carabină cu protoni. Ultima oară, la bordul aceleiași nave, se transportase îmbrăcat complet, astfel încât știa că putea lua materiale cu sine. Ce anume guverna asta? Era vorba despre o alegere subconștientă? Ar putea ajunge la bordul runciblului de război fără CD? Și de ce nu sosea gol-pușcă la destinație? A bănuit că astfel de dileme nu prezentau nicio importanță în comparație cu întrebarea: cum reușea să se deplaseze prin spațiul U? În cele din urmă, a hotărât să nu armeze CTD-ul înainte de transport, deoarece, dacă nu reușea să efectueze tranziția, întreruperea de semnal a legăturii lui la rețea ar putea face ca nava *King of Hearts* să ajungă fărâme pe tot firmamentul.

Distorsiunea s-a stins, iar Cormac aproape că a urât senzația că nava de atac a ieșit încă o dată în real. Acum, când reușea să țină sub control percepția spațiului U, era ca și cum ar fi vrut să rămână acolo. S-a arătat totuși recunoscător să se vadă de astă dată stând pe pat, și nu întins pe unul dintre coridoarele navei.

– Am găsit ceva, l-a anunțat King prin intercom.

– Erebus?

– A dispărut.

– Cum adică a dispărut?

– Am detectat în față un obiect mare – având o masă echivalentă cu aceea a unui runciblu, a spus King cu glas iritat. Acum a dispărut.

– Cameleonism?

– Posibil.

Cormac nu se gândise la acel aspect. De ce ar dori acea Orlandine, care controla ceva înarmat atât de masiv, să se ascundă de o biată navă de atac?

– Care e poziția? a întrebat Cormac.

– Trei mii două sute de kilometri spre Pământ față de constricția cea mai îngustă din coridor prin perturbarea spațiului U.

– Interesant.

– A revenit.

– Poftim?

– Ai surzit?

– Te rog să-mi confirmi…

– A dispărut din nou, l-a întrerupt King, apoi a catadicsit să explice: un sistem cameleon ciudat, și se pare că Orlandine are ceva probleme cu el.

Cormac era deja în picioare și își fixa Shurikenul la încheietura mâinii. Și-a pus sacul de spate, apoi și-a atârnat carabina cu protoni pe umăr și a îndesat pistolul-subțire sub centura costumului de mediu. Ieșind pe coridor, s-a îndreptat grăbit spre puntea de comandă, iar simțul lui de spațiu U s-a extins față de nava de atac, dar nu a reușit să pătrundă prin perturbarea înconjurătoare. Peste o clipă, și-a dat seama că Arach și Hubbert Smith i se alăturaseră. Probabil că sperau să îi ia cu el.

Câteva secunde mai târziu, au ajuns pe podeaua din sticlă neagră, sub domul stelelor.

– Primesc o comunicare, a spus King. Orlandine spune că vrea să discute cu cel care este șef aici.

– Bine, ia măsurile obișnuite de precauție și să auzim ce are de spus. Până atunci, apropie-te de ea.

– Am înțeles.

După o întârziere, în care King a verificat neîndoielnic dacă nu era atacat informațional, prin aer a trecut o linie, apoi s-a deschis în silueta pe care Cormac a recunoscut-o dintr-un fișier stocat în legătura lui de rețea. Era o femeie impozantă, dar, cum oamenii se puteau remodela așa cum doreau, asta nu însemna nimic.

– Orlandine, a spus Cormac, ținând să continue discuția cât de mult, pentru ca IA-ul să poată aduce nava mai aproape.

– Cine ești tu? a întrebat ea brusc.

– Agent Ian Cormac de la Securitatea Centrală a Pământului, a răspuns el. S-ar părea că ți-ai însușit ceva ce aparține Polity. Crezi că ai putea să ne explici ce vrei să faci cu acel lucru?

– Am înțeles, a spus Orlandine, vrei să tărăgănezi discuția asta ca să te poți apropia mai mult. O navă de atac dotată cu arme convenționale nu ar putea trece de sistemele mele de apărare, prin urmare, deții altceva ori ești disperat.

– Orlandine, nu mi-ai răspuns la întrebare.

Femeia din hologramă l-a măsurat.

– Nu cred că vei crede ce-ți voi spune.

– Pune-mă la încercare.

– Mă aflu aici pentru a-l distruge pe Erebus.

Cormac a simțit că acea explicație era prea plauzibilă. Cu toate acestea, problema plauzibilității era că el nu-și putea permite să o recunoască. Exista doar o șansă de a se apropia suficient de runciblul furat.

– Și de ce ai vrea să faci așa ceva?

– Nu te mai apropia de acest runciblu de război, altfel trag, a venit răspunsul ei.

– Am nevoie de o explicație, a spus Cormac.

– Văd că nu asculți ce spun.

Orlandine s-a încruntat dezaprobator, holograma ei a înghețat, s-a redus la o linie, apoi a dispărut.

– Trecem pe sistemul cameleon, a spus King cu glas cântat.

În ciuda încercărilor plăcilor gravitaționale de a compensa mișcarea, schimbarea cursului de zbor l-a făcut pe Cormac să se împleticească pe picioare. Brusc, runciblul de război a apărut în spațiu și a simțit că acesta era oarecum în apropierea lui. Cu un efort de voință, s-ar fi putut arunca până la el, transportându-se până la tampoanele alese. Apoi totul i-a scăpat de sub control când *King of Hearts* a virat puternic și a accelerat. Un jet orbitor de materie ionizată a împuns în fața navei. Efectul său a fost neglijabil pentru simțul mai profund al spațiului U, dar, după ce a smuls informații din serverul lui King, a văzut că Orlandine declanșase

un fascicul cu particule, suficient de puternic pentru a tăia în două nava de atac.

– Hopa, a spus Arach. Cred că asta înseamnă că ne este ostilă.

– Bineînțeles că nu, a spus Smith. Femeia asta azvârle cu luni în cei care o supără cu adevărat.

Ignorând dialogul comic al celor doi, Cormac a dat instrucțiuni:

– King, *mai aproape.*

– Încerc, i-a răspuns King, dar mai e problema proiectilelor de tun-șină și a sistemelor de țintire care încearcă să mă ia în vizor, în ciuda sistemului meu cameleon, pe care trebuie să îl reconfigurez la fiecare cinci secunde.

– Am înțeles, a recunoscut Cormac.

O nouă schimbare bruscă de direcție l-a făcut să-și piardă echilibrul, astfel că s-a apropiat de un scaun fixat în podea și s-a prins de el. Cu toate că nava de atac vira încoace și-ncolo pentru a se feri, King a reușit să păstreze stabilă imaginea runciblului de război. De fiecare dată când fasciculul cu particule săgeta, Cormac se crispa și își înfigea degetele mai adânc în spătarul scaunului. La un moment dat, fasciculul a luminat extrem de aproape, și pe puntea de comandă s-a auzit un sunet amintind de cel făcut de chila unui vapor care scrâșnește la trecerea peste un recif de corali. O secundă mai apoi, imaginea exterioară a fost blocată pentru o clipă de un nor de gaz incandescent, plin cu globule sclipitoare de metal topit, deoarece un fascicul atinsese tangențial coca navei. Apoi, în jurul runciblului au înflorit flăcări și, conectat din nou la serverul lui King, Cormac a identificat sursa

lor drept o multitudine de proiectile vânător-ucigaș care fuseseră lansate.

– Nu mai pot rămâne multă vreme aici, a spus King. Voi încerca o apropiere, după care va trebui să mă retrag. Pregătește-te.

Cormac s-a uitat spre Arach, care se prinsese de indentațiile tăiate special pentru el în podea, apoi spre Hubbert Smith, care stătea înghețat pe un scaun, având brațele încrucișate și fața încruntată. Palpând cu simțul U, a perceput cum *King of Hearts* virează din nou și a descoperit că nava de atac se îndrepta direct spre runciblul de război. A adus masivul obiect în transfocare completă și a strecurat percepția proprie în ea. Concentrându-se asupra unuia dintre cele cinci ansambluri de coarne, și-a identificat destinația și a încercat să se concentreze asupra ei. Senzația era precum aceea pe care o are cineva care se pregătește să sară pe puntea unei nave într-un tangaj violent. Proiectilele erau aproape, iar în beznă, conurile din botul lor păreau niște ochi din oțel sclipitor.

Acum.

Cormac s-a simțit capabil să traverseze acel spațiu și, în același moment, și-a dat seama că putea duce cu sine ceva mai mult.

– Arach!

Drona s-a apropiat brusc de el, iar Cormac a coborât un braț și a dus mâna spre gâtul lui, de parcă ar fi vrut să prindă un cățel de ceafă.

Smith?

Nu, nu avea timp să îl ia și pe el, pentru că în acele momente *King of Hearts* vira pentru a evita proiectilele care se apropiau, astfel că se îndepărta

de obiectivul lui – și oricum nu avea încredere în Golem. Când a pășit prin vid, a simțit că percepția proiectilelor care treceau fulgerător pe lângă el putea fi doar o iluzie. S-a concentrat asupra unui loc de coborâre, iar piciorul a dat de o suprafață metalică. Atracția gravitațională l-a reținut și și-a dat seama că metalul de sub tălpi era un zid.

– Aha! a răcnit Arach.

Cormac a căzut în spate, spre o podea cu plăci gravitaționale și s-a răsucit, după care a căzut greoi pe picioare și apoi s-a rostogolit. A sfârșit ciocnindu-se de Arach, care aterizase mult mai bine. Cu ajutorul unui membru sclipitor, drona l-a ajutat să-și recapete echilibrul, iar Cormac s-a slujit de el pentru a se ridica în picioare.

Rămâi unde ești…

Încă menținea *King of Hearts* în percepția lui, dar acolo deja detonau proiectilele, în vreme ce în acel loc, ceva – probabil tehnologia de runciblu care îl înconjura – interfera cu simțul de spațiu U. Prin intermediul legăturii de rețea, a fixat CTD-ul pentru a detona la întreruperea semnalului, și-a scos rucsacul de pe spate și l-a abandonat pe podea, apoi s-a pregătit să facă saltul înapoi spre nava de atac. Era prea târziu, pentru că aceasta dispăruse – ieșise din raza lui de acțiune ori una dintre explozii o distrusese. A încercat să reia contactul prin legătura de rețea, dar a descoperit că interferențele erau prea mari.

– Șefu', ce facem acum? a întrebat Arach.

– Poți lua legătura cu King?

– Nu, a spus drona. Prea multe radiații electromagnetice, și ceva blochează semnalele în locul ăsta.

Arach a înălțat un membru în sus.

Cormac a ridicat ochii și a văzut că deasupra lor se afla un cadru deschis, alcătuit din stâlpi din metal poros. În jurul acestora existau niște excrescențe metalice, precum vițele, pe care le-a recunoscut instantaneu.

– Cred că totul este aici, a adăugat drona, întărindu-și afirmația prin deschiderea bocaporților din abdomen pentru a scoate tunurile Gatling.

Cormac și-a pus din nou pe umăr rucsacul, iar o instrucțiune scurtă către Shuriken a pregătit arma pentru eliberare rapidă, după care și-a ridicat carabina cu protoni și a sperat să nu fie silit să o folosească.

– Sigur știe că ne aflăm aici, a spus el.

– Cât se poate de adevărat, s-a auzit o voce pe care a recunoscut-o ca fiind a lui Orlandine.

Ceva a deschis două uși glisante la capătul coridorului, iar prin deschizătură a năvălit o siluetă monstruoasă. Cormac s-a ghemuit pentru a se apăra și a observat copilul bastard rezultat dintr-o caracatiță gigantică și un crab. O dronă de război. Unul dintre tunurile Gatling din dotarea lui Arach s-a răsucit și a tras. Drona a dispărut în flăcări, iar o clipă mai apoi, proiectilele trase de Arach s-au izbit de un câmp-dur, aflat la câțiva metri în fața lui. Arach a oprit focul și s-a retras până a ajuns direct în fața lui Cormac. Înapoia câmpului-dur, drona masivă s-a prins cu membrele ca niște tentacule de pereții coridorului. Apoi partea inferioară a abdomenului ei ca de viespe s-a detașat și s-a deplasat înainte. A început să se răsucească la întâmplare, iar în jurul său aerul s-a umplut de distorsiuni asemănătoare cu ceața provocată de căldura excesivă. Cormac nu și-a dat

seama ce vedea decât după ce a zărit o bucată de metal tăiată fără bavuri, care a ieșit dintr-un perete și a căzut cu un zăngănit pe podea. Acel obiect, care proiecta câmpuri atomice de forfecare, a înaintat spre câmpul-dur și a început să alunece prin el.

– Eu aș putea supraviețui în condițiile astea, a remarcat Arach. Dar *tu* nu poți, decât dacă pleci de aici.

Cormac a aruncat o privire de-a lungul coridorului, spre altă ușă dublă, după care s-a întors din nou cu fața. Putea dispărea de acolo într-o clipă și îl putea lua și pe Arach cu el, dar dacă se afla acolo, voia să primească unele răspunsuri.

S-a ridicat și a întins rucsacul în față.

– Dacă mor, ceea ce am în rucsac va detona, dar nici măcar nu trebuie să mor. Am posibilitatea de a mă transporta, pe mine și pe însoțitorul meu la fel cum am ajuns aici, în orice parte a runcibIului, apoi să transmit semnal de detonare.

Abdomenul care se răsucea trecuse prin câmpul-dur. Când au șters pereții, foarfecele lui invizibile au scos sunete ca și cum cineva ar fi ascuțit cuțite. Cormac a vârât mâna în buzunar, a căutat ceva și apoi a scos săgeata produsă pe Europa. A întins-o în față.

– Orlandine, a spus el, știu că mă auzi și că mă vezi. Probabil că poți face mai mult decât atât, pentru că te-ai transformat într-o zeiță cu ajutorul unui nod Jain.

Brusc, obiectul din fața lui și-a încetat rotația, rămânând nemișcat în aer.

– Orlandine, a continuat Cormac, vreau să-mi vorbești despre Klurhammon și cei doi frați ai tăi.

Răspunsul a venit imediat.

– Mă puteai întreba asta cât te mai aflai pe nava de atac. Întâmplător, ai o calitate interesantă. Una pe care eu nu o posed, în ciuda faptului că m-am zeificat, cum spui tu.

– Te pot opri acum, i-a răspuns Cormac. Dar cât mă aflam la bordul navei *King of Hearts* nu aveam o asemenea posibilitate.

– De ce vrei să mă împiedici să îl distrug pe Erebus?

– Trebuie să fiu convins că acesta este adevăratul tău scop.

– Prea bine, Ian Cormac, lasă-ți CTD-ul pe podea, iar Knobbler te va aduce la mine.

Cormac a rămas tăcut. La urma urmelor, Orlandine controla tehnologia Jain, probabil pusă la dispoziție de Erebus, și, dacă el îi dădea timp, exista pericolul ca ea să interfereze cu legătura lui cu CTD-ul. Se știa că Orlandine era ucigașă și hoață care avea sub control drone de război, precum acel *Knobbler*, precum și o armă capabilă să distrugă planete. Cel mai logic și corect lucru ar fi fost să detoneze CTD-ul și să elimine acea amenințare la adresa Polity. Cu toate acestea, existau prea multe neconcordanțe – prea multe lucruri pe care nu le înțelegea clar. Erebus atacase o planetă care nu prezenta „importanță tactică“, dar pe care trăiseră frații ei, iar săgeata pe care o avea asupra lui fusese descoperită acolo, în apropierea celor două ființe umane ucise neîndoielnic de un legat.

Avea nevoie de răspunsuri. Cu toate acestea, în timp ce își dădea rucsacul jos de pe umăr și îl așeza pe podea, prin minte i-a trecut un gând neplăcut. Hotărârea lui nu era influențată în principal de evenimentele petrecute pe Klurhammon. Nu voia să moară. Nu mai avea încredere în cei pentru care lucrase aproape toată viața. Iar Orlandine părea să vorbească logic.

– Șefu', ești sigur că asta vrei să faci? l-a întrebat Arach.

– Nu întru totul.

– Bine, a spus drona, retrăgându-și apoi tunurile și închizând bocaporții.

Cormac s-a uitat dincolo de Arach, spre cealaltă dronă aflată la capătul coridorului. Pe neașteptate, câmpul-dur s-a stins, iar dispozitivul de forfecare s-a retras, reconectându-se, și devenind din nou o parte din Knobbler. Drona uriașă s-a întors cu o mișcare fluidă, dar zgomotoasă, după care a făcut semn cu un clește lung și înfiorător aflat la capătul unuia dintre tentacule.

– Urmează-mă, a spus drona.

15

Înainte de Războiul Tăcut, IA-ul Pământului Central era un birocrat electronic având sarcina de a prelucra detaliile zilnice care țineau de guvernarea și economia Pământului. Cum cele mai multe industrii erau automatizate, clasa politică și magnații corporațiilor (deja unul și același lucru) se ocupau de organizarea dictatorială a claselor inferioare – majoritatea trăind dintr-o formă sau alta din pomană oferită de stat – și de a legifera fiecare aspect al vieții sau de a-și urmări scopurile importante care țineau de poziția lor, precum sporirea conturilor bancare, întreținerea de relații intime cu secretarele lor, apariția în public în compania stelelor media și, în general, de a se înfrupta cu tot ce era mai bun în societate. Acești politicieni umani și lideri ai corporațiilor, care alcătuiau parlamentul Pământului Central, nu aveau timp să ajusteze bugete, să calculeze impozite și să organizeze serviciile pe scară mondială și deseori extraplanetară. Nu i-au mai interesat cum merg lucrurile. După Războiul Tăcut, IA-ul Pământului Central a devenit autocrat suprem și un

conducător mai bun decât cunoscuse rasa umană până atunci. Mai bun, dar nu neapărat cel mai bun.

Anonim

Pe măsură ce micuța ei navetă s-a apropiat de înflorirea de coral Jain, cu cât înțelegea mai bine dimensiunile din jurul ei, cu atât i-a fost mai ușor Mikăi să piloteze. La margine, spațiile goale dintre ramuri aveau lățimea de până la opt sute de metri, de aceea s-a simțit în pericol de a se ciocni de ele, pentru că nava ei era echivalentul unui țânțar care zbura printre crengile unui stejar. Cu toate acestea, parcă pe măsură ce îngrijorarea dispărea, ea dezvăluia o teamă mai profundă care îi stătea ca o ghiulea din plumb în stomac. Zbura într-un artefact extraterestru, masiv, pentru a găsi IA-urile străine și a le trezi după un somn de cinci milioane de ani. Când s-a concentrat asupra acestui lucru, s-a simțit în pragul nebuniei și nu și-a dat seama dacă era cazul să chicotească ori să urle. De aceea s-a silit să se gândească la ceea ce o înconjura și la fiecare pas pe care trebuia să îl facă în continuare.

Deplasându-se prin dreptul navei de atac cu doar o sută șaizeci de kilometri pe oră, a examinat-o cum stătea prinsă între două ramuri. Era un model vechi, care nu mai putea fi văzut de mult în Polity: numai colțuri ascuțite și suprafețe plane, care reprezentau o cerință importantă pentru tipul de sistem cameleon și blindaj folosit în acea vreme, și două nacele pentru motoarele U, care ieșeau atât de mult din corpul principal, încât păreau a fi prinse de capătul unor aripi. A observat că nava fusese străpunsă de cârcei Jain ca niște vițe și fusese distorsionată și își pierduse o mare parte din substanță, de parcă cineva ar fi turnat un acid pe partea centrală a corpului ei. A vizualizat înflorirea

uriașă de acolo, care se întindea ca o explozie lentă, apoi o creangă de tehnologie Jain a țâșnit ca un pseudopod de Dragon pentru a se înfige în navă și a-i suge viața. Cu siguranță că IA-ul de la bord acceptase asta, pentru că altfel ar fi mutat-o de acolo. Mika nu văzuse niciodată creșterea Jain mai rapidă decât atacul unui șarpe, care, având în vedere distanțele de acolo, ar fi părut ca un târâș lent. Sau poate că IA-ul nu dorise asta, dar fusese mai întâi schilodit pentru ca nava să devină o pradă ușoară. Umbrele pătate, de culoare negru și violet, de dincolo de nava de atac i-au adus aminte de propriile ei vise tulburate. A văzut în ele forma a ceea ce se afla mai departe; ceva inefabil, complex, *extraterestru*…

A accelerat, și curând totul în jur a devenit suficient de întunecat pentru ca sistemul de amplificare a luminii din vizorul costumului să se zbată și să producă imagini consecutive neclare în câmpul ei vizual. Verificând prin sistemul de comandă al navetei, a extras o hartă radar privind densitatea din jur. Dar nu asta voia de fapt. Apoi, chiar în josul meniului, pentru că aceea era o opțiune folosită rareori, a descoperit comanda de care avea nevoie și a activat-o. Cu un scheunat, doi bocaporți s-au deschis în botul navetei și din ei au apărut două reflectoare de formă pătrată. Când lumina lor puternică și orbitoare a iluminat totul în fața ei, Mika s-a întrebat ce efect vor avea farurile asupra rezervei de energie a navetei, dar făcând o verificare sumară s-a convins că acel consum suplimentar nu crea probleme. Abia după aceea a observat o mișcare în lateral.

Pentru câteva clipe nu a îndrăznit să privească, pentru că era aproape speriată de faptul că acolo nu se afla nimic substanțial. Apoi, furioasă, și-a silit privirea să se mute spre stânga, unde două crengi se desfăceau și creau o structură ca o

scapulă. Acolo, pe o creangă amintind de trunchiul unui sequoia, dar făcut din os, părea că cineva turnase melasă care curgea în firicele. A făcut naveta să vireze și a făcut reflectoarele să mărture acea formă. Crengile erau iluminate cale de kilometri și i s-a părut că în depărtare ele alcătuiau un zid solid, dar numai pe acea creangă existau semne de mișcare. Părea că de-a lungul ei se zvârcoleau o sumedenie de șerpi, iar după un moment Mika și-a dat seama ce erau.

– Cobre, a spus ea ușurată.

– Poftim? a întrebat-o Dragon în gând.

– Am crezut că ghidul era singura parte din tine care mă însoțește, dar văd că lucrurile nu stau așa.

Șerpii aveau capete de cobre și, din când în când, a văzut sticliri de safir. Dragon își extindea o masă de pseudopode în josul acelei crengi, paralel cu traseul ei.

– Incorect, a spus Dragon. Extinderea pseudopodelor pe toată distanța pe care o ai de străbătut ar însemna o risipă inacceptabilă a resurselor.

– Și atunci ce pregătești?

– Explorez zona – dar te voi însoți o parte din drum.

Nu era un răspuns prea lămuritor. Mika a măsurat din ochi pseudopodele și a observat că un grup, după ce se strânseseră laolaltă pentru o clipă, se despărțea și aluneca mai departe, lăsând în urmă un obiect mare.

– Îți extinzi sistemele de apărare, a comentat ea.

– Ești perspicace.

– Împotriva cui?

– Întotdeauna este înțelept să iei măsuri de precauție.

Dragon lua măsuri de prevedere împotriva a ceea ce putea apărea când ea va ajunge la destinație? Părea posibil, dar Mikăi nu i-a plăcut deloc ideea. Cu toate acestea, a folosit jeturile de dirijare pentru a alinia naveta pe aceeași destinație, simțindu-se incapabilă să procedeze altfel.

Efectele vizuale din față erau foarte stranii, amintind de lumina care străbate printre ramurile unui copac. Crengile din coral Jain se întindeau până departe, iar fasciculele de lumină ale navetei păreau să îndrepte nodurile lor, apoi au părut să se termine într-o roată din rămurele, aflată departe. Văzând mai bine, a accelerat, făcând naveta să se deplaseze cu o mie o sută douăzeci de kilometri pe oră, după care pe ecran i-au apărut semne de avertizare privind o posibilă coliziune. A decelerat o vreme, până când iconițele au dispărut, după care a continuat cu aceeași viteză.

În ora următoare, Mika a reușit să activeze pilotul automat și a putut să se relaxeze și să studieze mediul înconjurător. A descoperit altă navă de cercetare prinsă în coral. Aceasta fusese tăiată în două, jumătățile aflându-se la ceva distanță una de cealaltă, dar rămânând legate în aceeași creangă – Mika nu și-a dat seama cum. Apoi, după ce imaginea a rămas neschimbată ceva timp, acel mediu bizar și-a pierdut puterea de a o distrage, de aceea și-a desprins ecranul-de-notat de la centură și a început să aranjeze pe categorii tot ce văzuse anterior în discul de acumulare. Și-a luat notițe și a rulat exerciții de modelare – făcând toate acestea

ca să nu se mai întrebe de ce o adusese Dragon acolo.

– Încetinește, i-a spus pe neașteptate Dragon.

Intrând în panică, folosind propulsoarele de direcție, Mika a făcut naveta să se răsucească, apoi a folosit motorul principal pentru a decelera.

– Coordonatele de pe ecran.

Mika a coborât privirea spre harta densităților mediului, iar nava ei a devenit o iconiță care clipea între crengile translucide. Pe una dintre ramuri clipea și un cadru roșu, mic, de formă pătrată. I-au trebuit câteva momente pentru a se orienta, apoi și-a dat seama că trebuia să privească în stânga. Nu a văzut nimic acolo, de aceea a făcut naveta să vireze și să îndrepte luminile în acea direcție, descoperind un obiect minuscul prins de o creangă. Pornind din nou propulsoarele de direcție, și-a dus nava mai aproape, iar curând a văzut ceva portocaliu, care semăna cu o pată provocată de un parazit pătruns în tulpina unei plante. A recunoscut forma obiectului abia când a ajuns la o distanță de doar o sută de metri.

– Of, la naiba!

– Interesant, a răspuns Dragon.

Mika a încetinit naveta, dar ea a continuat să se apropie. Polity produsese multă vreme costume spațiale având acea nuanță aparte de portocaliu fluorescent, mai ales pentru cei care lucrau în afara stațiilor sau navelor spațiale, astfel încât să poată fi văzuți sau descoperiți cu ușurință – era o chestiune de siguranță a muncii. Însă Mika a bănuit că producătorii de costume nu anticipaseră un asemenea scenariu. Când a ajuns la zece metri de costum, a văzut fața mumificată dinapoia vizorului

și rădăcinile de tehnologie Jain care străbătuseră prin țesătură. Ele uciseseră bărbatul sau femeia din costum? Ori decompresia făcuse asta?

– Știm că la exodul lui *Trafalgar* din Polity au participat și câteva ființe umane, a spus Dragon.

– Pun pariu că au regretat asta.

– Trebuie să ne întrebăm de ce acesta a rămas fixat aici.

– A încercat să evadeze?

– Cel mai probabil, dar îmi voi întinde pseudopodele pentru a investiga mai bine.

Mika a făcut nava să se retragă, după care și-a urmat traseul. Acum se simțea încordată, iar senzația de apăsare în stomac a revenit, probabil pentru că i se aducea aminte de faptul că era muritoare. Împingând brusc joystick-ul înainte, a făcut accelerația să crească pentru a se îndepărta cât mai curând de acel loc și, vreme de câteva clipe, a ignorat iconițele care o avertizau în legătură cu posibilitatea unei coliziuni. Apoi s-a simțit ridicol și a redus viteza, iar după un moment a repus nava pe pilot automat. Ridicând privirea, a văzut doi ochi albaștri care o măsurau. Oare citise îngrijorare în acei ochi?

În următoarea oră, licăritul iconițelor avertizoare a făcut pilotul automat să reducă mereu viteza. Apropiindu-se de centrul înfloririi de coral, crengile acestuia erau mult mai strânse laolaltă, iar în unele cazuri, chiar îngemănate, având rețele de coral care uneau golurile. În cele din urmă, a ajuns într-o zonă care părea de netrecut, asta până când a consultat harta densității și a descoperit un drum de trecere. Cu precauție, a manevrat naveta până aproape de masa de coral din fața ei, apoi a aruncat

o privire în lateral. *Acolo.* Virând, a trecut printr-o crăcană, apoi a virat din nou, iar naveta s-a lovit ușor de ceva material. Coralul s-a exfoliat, fragil precum cărbunele, și s-a rostogolit prin vid. O trecere scurtă și răsucită pentru a se strecura, după care a ajuns de cealaltă parte, într-un spațiu mai larg.

Trafalgar, a spus Dragon în mintea sa, iar Mika a simțit imediat că i s-a uscat gura.

Nava se găsea în spațiul central ca un gândac prins în ac, deși unul deosebit de mare, prins de rămășițele unei luni pe care o mâncase parțial. Din ea ieșeau numeroase trunchiuri groase de coral, ridicându-se drept cale de opt sute de metri, spre punctul prin care trecuse, unde ele se împreunau și apoi se desfăceau. Mika a recunoscut forma navei, botul, ca o pană scurtă și îndesată, cu două nacele enorme ale motoarelor U în partea din spate, foarte apropiate între ele, și altul deasupra lor. În spatele lor se găsea un inel de andocare care avea câteva nave mai mici încă anexate, apoi corpul ei principal, de formă cilindrică, prins într-o ramă rectangulară, uriașă. Axul cilindrului se rotea neîndoielnic cu ajutorul unor rulmenți montați la fiecare capăt al cadrului. Acel corp era construit pentru gravitație centrifugă, ceea ce arăta că nava de război fusese construită cu mult înainte de războiul împotriva Prador, apoi fusese adaptată când începuse conflictul. Spre partea din spate a corpului principal, și închizând cadrul, apărea secțiunea motoarelor, care se termina cu un evantai de camere de combustie pentru motoare de fuziune. Pe toată suprafața navei se vedeau turele de tunuri, gâtlejuri de lansatoare ale tunurilor-șină și bocaporți pentru depozite de proiectile, unele deschise, al căror conținut ieșea spre spațiu, ca și cum ar fi fost pregătit pentru un atac. Întreaga structură era cotropită de coral Jain – în unele

locuri, acoperită complet, iar în altele, având coca deschisă, în locurile în care trunchiurile își căutaseră drum spre exterior.

Dincolo de *Trafalgar,* existau cârcei încârligați în jurul unui grup de asteroizi, a căror rocă se topise și cursese, pentru ca apoi să se întărească în vid în forme baroce, cruste goale de cenușă și sticlă vulcanică de mare duritate. Acolo gunoaiele pluteau liber, iar numeroase zone erau înnegurate de funingine. Acestea erau rămășițele pe care le lasă în urmă tehnologia Jain, precum carapacele și pieile de șarpe părăsite – materie din care se extrăsese ceea ce era prețios.

– Așadar, IA-urile Jain reprezintă rădăcina tehnologiei Jain, a spus ea, dar mi se pare că tehnologia asta e moartă, și atunci cum de se pot afla IA-urile aici?

Deși rostise aceste cuvinte, Mika nu credea pe deplin în ele, pentru că se simțea ca și cum s-ar fi aventurat într-o casă bântuită, în care spectre violente erau pe cale de a pătrunde prin ziduri dintr-un moment în altul. Eliberând joystick-ul, și-a examinat mâna, așteptându-se să o vadă tremurând, însă, lucru ciudat, asta nu se întâmpla.

– Aici se găsește puțină energie utilizabilă, a răspuns Dragon. Dă-mi voie să-ți ofer o altă analogie: copaci.

– Explică-mi.

– Activitatea cea mai intensă pe care o vezi la un copac se petrece în vârfurile rămurelelor, unde apar frunze și se deschid flori, care își împrăștie polenul, unde cresc fructele, însă trunchiul în sine nu este mort.

– Cum poți fi sigur că acest trunchi este încă viu?

– Acest fapt a fost demonstrat cât ai călătorit până aici. Îl văd acum, când ating corpul pe care l-ai văzut mai devreme. Există activitate, deși alimentată doar de puterea luminilor navetei tale și de căldura eliberată de motoarele ei. Dragon a tăcut o clipă, iar Mika s-a uitat spre ghid, observând ochii din capetele antenelor îndreptați spre *Trafalgar.* Te rog să observi efectul luminilor tale.

Instantaneu, Mika a văzut asta. Pentru câteva minute, lumina reflectoarelor fusese îndreptată constant spre *Trafalgar*, iar acum, pe o secțiune a corpului ei, acoperită de corali, apărea o mișcare precum aceea observată în pielea unui calmar care încearcă să se camufleze. Mika a găsit curând o modalitate de a reduce strălucirea reflectoarelor, apoi a mărit la maximum amplificarea luminii vizorului. Deși ar fi fost mai bine să stingă luminile, le-a lăsat aprinse, deoarece, chiar în acel moment, întunericul o speria.

– Văd, a spus Dragon.

– Ce vezi?

– Examinez un prieten mort de multă vreme, i-a răspuns Dragon. Și prin ghidul meu văd ceva care arată ca o anomalie.

– Ce anume? a întrebat Mika, privind spre *Trafalgar*.

– Atașat de partea inferioară a secțiunii botului, pe inelul de andocare.

Navele andocate acolo erau invadate de tehnologie Jain, dar Mika nu a văzut nimic anormal la ele, așa cum nu observase nimic altceva nefiresc.

– Văd două navete și o navă de atac, a spus ea după ce s-a uitat mai atent, și ceea ce pare a fi un fel de vehicul EVA.

– Uită-te mai bine la nava de atac.

– Mă uit, dar nu văd decât o navă de atac.

– O navă de atac la fel ca *Jack Ketch* în forma ei originală?

– Desigur.

– Și nu e la fel ca aceea pe care ai văzut-o când ai pătruns acolo?

– Nu, nu e ca aceea. Asta e mai modernă… O, drace!

– Acum ai înțeles?

– Povestește-mi despre cadavru, a spus Mika.

– A purtat o augmentare, dar conținutul ei este total modificat. Designul augmentării, dar și acela al costumului ei spațial sunt la fel de revelatoare ca și cel al navei de atac pe care o privești acum.

Mika nu a știut precis ce să înțeleagă, însă sigur nu i-a plăcut asta. Acea navă de atac, andocată lângă *Trafalgar,* avea un design care nu apăruse decât la un timp după război, și după ce *Trafalgar* și celelalte nave plecaseră din Polity. Din câte părea, cineva fusese supărat de acel exod al deposedaților.

Ori fusese trimis să îl caute.

*Knobbler nu este ținut sub contro*l, a venit comunicarea lui Arach prin legătura de rețea a lui

Cormac. *Mă lasă să îl scanez, și nu am descoperit tehnică Jain în el.*

Cormac și-a îngăduit un surâs obosit – probabil că, până la urmă, luase decizia corectă. S-a uitat la desenul ca de macrou de pe spinarea dronei masive, care s-a propulsat înaintea lor de-a lungul coridorului. Știa că unor astfel de drone, care fuseseră create în timpul războiului dintre ființele umane și Prador, li se dăduse șansa de a-și alege forma corpului.

Forma de păianjen, ca a lui Arach, reprezenta un design fericit. Cele șase picioare îi oferea stabilitate pentru tunurile Gatling; în plus, numeroasele membre îi îngăduiau să se miște cu rapiditate, iar sacrificarea unui picior sau două nu constituia o problemă. În orice caz, alegerea formelor creaturilor vii cunoscute avea o justificare practică, prin faptul că fiecare dintre ele fusese modelată de miliarde de ani de evoluție competitivă, astfel că multe dintre ele reprezentau mașini perfecte de război. Drept urmare, Knobbler se îndepărta puțin de la acea normă, dar nu foarte mult.

Când au ajuns la unul dintre palierele care mergeau șerpuitor din secțiunea de tampon a runciblului și au început să urce, Cormac a văzut că tiparele de pe spinarea lui Knobbler se schimbă în mod subtil și și-a dat seama ce îl sâcâia în minte. La prima vedere, Knobbler se deosebea puțin de Arach, fiind doar un monstru de forma unei insecte, creat pentru a ucide. Cu toate acestea, ca multe drone realizate de marile stații de producție din timpul războiului, Arach nu avea sistem cameleon, deoarece nu se putuseră risipi resurse prin folosirea unei tehnologii sofisticate pentru ceea ce se considerase drept un luptător cu o viață foarte scurtă. Desenele ca de macrou,

vizibile pe spinarea lui Knobbler erau efectul unui stil vechi de sistem cameleon, de aceea se părea că acesta fusese la modă când drona fusese construită, în timpul războiului împotriva Prador. Drona fusese concepută pentru a acționa pe coridoarele navelor, mult mai late decât cele de pe runciblul de război, iar arma lui principală era gândită perfect pentru a străpunge blindajele dure sau mai curând carapace.

– Ești o dronă-asasin, a spus Cormac.

Continuând să înainteze, dar întorcându-și brusc tentaculul de vizionare pentru a privi în urmă, drona a spus:

– Ai spirit de observație. Și ce e cu asta?

– Au construit drone ca tine tocmai pentru a străpunge navele Prador. Cormac a făcut un semn din cap către desenul de pe spinarea dronei. Ai propriul sistem cameleon. Ai pătruns la bordul navelor Prador pentru a-i transforma pe dușmani în carne tocată.

– A fost un mod de viață, a spus Knobbler, întorcându-și din nou tentaculul de vedere înainte.

Cormac auzise de drone ca aceasta, dar nu văzuse niciuna. Era îngrijorător. Knobbler și celelalte din neamul ei aleseseră să plece din societatea Polity pentru a-și petrece ani de zile păzind un runciblu de război. Cormac bănuia că astfel de drone fuseseră programate să fie asociale sau chiar antisociale. Lui Knobbler nici nu trebuia să îi placă ființele umane, pentru că fusese creat pentru a lucra singur sau poate cu câțiva ca el – spre deosebire de Arach care, ca dronă de război, fusese conceput să lupte alături de ființele umane în conflictele planetare. Drone precum Knobbler fuseseră arme de teroare, al căror scop suprem era

să terorizeze creaturile extraterestre, care, la rândul lor, erau de coșmar. Și exact dronele din familia lui Knobble plecaseră din Polity pe nava *Trafalgar.* Oare se înșela în privința aceasta?

– Mai sunt la bord și alții ca tine? a întrebat Cormac.

– Câțiva, i-a răspuns evaziv Knobbler. Cutter a plecat cu Bludgeon pe *Heliotrope*.

Knobbler răspunsese cu întârziere. Probabil că primea instrucțiuni de la Orlandine.

– *Heliotrope* duce un runciblu de transport care va fi folosit pentru a alimenta runciblul de război cu muniție. În aceste momente se plasează pe poziție.

– Și unde se întâmplă asta?

– Nu-ți pot spune, a zis drona. Oricât de îndepărtată ar fi posibilitatea asta, există totuși riscul ca tu să scapi de aici deținând o asemenea informație.

Tehnologia Jain era evidentă pretutindeni la bordul acelei arme enorme. Lucruri care arătau ca niște sculpturi din oțel ale unor vițe și rădăcini erau expuse oriunde lipsea un panou de perete sau exista o cutie de joncțiune deschisă. În locurile în care lipseau tavane, lăsând la vedere alte secțiuni ale runciblului, existau alte versiuni ale aceleiași tehnologii, deseori mai puțin metalice și mai mult coraliere, care se încolăceau în jurul stâlpilor și al grinzilor cu profil dublu T. Se părea că Orlandine ocupase complet acel loc cu tehnologia ei, iar Cormac s-a întrebat dacă ea începuse să producă noduri Jain – dacă începea să devină neglijentă.

După câteva minute au trecut printr-o serie de ecluze despre care Cormac și-a dat seama că

marcau separația dintre două segmente ale runciblului. După câteva coturi și întoarceri prin coridoarele înguste, au pătruns pe unul principal, care se termina la marginea unui puț de coborâre-urcare. Înainte de a ajunge la puț, Knobbler s-a oprit aproape de un coridor lateral.

– Tu mergi *într-acolo*.

Drona a întins unul dintre membrele de coșmar spre puț.

– Ești dispus să ne lași să ne întâlnim singuri cu ea? a întrebat Cormac.

– Prezența mea nu schimbă cu nimic lucrurile. Orlandine își poate purta singură de grijă. Cu ochi răi, ca de sepie, drona s-a uitat la Cormac. Crezi că nu a știut de CTD din momentul în care te-ai transportat la bord?

Spunând acestea, drona s-a întors și, tropăind, a dispărut în umbră.

– Agreabil individ, a spus Arach.

– Ăsta e sarcasm? a întrebat Cormac.

– Tu ce părere ai?

– Așadar, Orlandine a știut despre bomba pe care o aveam asupra mea, a gândit cu voce tare Cormac. Trebuie să fi știut că puteam să o detonez în orice clipă, astfel atacarea noastră de către acea dronă nu ar fi reușit, a spus el, făcând semn către latura întunecată a coridorului.

– Atunci, care a fost intenția? a întrebat Arach, în timp ce și-au continuat drumul spre puț.

Pentru câteva momente, Cormac nu i-a răspuns. Orlandine deținea o tehnologie foarte periculoasă – atât Jain, cât și de runciblu de război –, dar nu era un lider arogant sau separatist fanatic. Înainte de a fi dobândit nodul Jain, fusese coordonatoare a Proiectului Cassius Dyson, și nimeni nu ar fi ajuns într-o asemenea funcție dacă nu ar fi avut o minte deosebită. Doar pentru a face o verificare, a transmis un semnal de încercare de la legătura lui de rețea și apoi, văzând rezultatul, s-a încruntat.

Conștient că probabil ea asculta ceea ce spunea, Cormac i-a răspuns lui Arach:

– Sunt aproape convins că ea și-a dat seama de capacitățile și intențiile mele încă din prima clipă în care am sosit aici. A știut că nu puteam reveni la *King of Hearts*, de aceea a vrut să-mi forțeze mâna.

– În ce sens?

Cormac s-a oprit lângă puțul de coborâre-urcare.

– Că mă puteam transporta departe de CTD pentru a-l detona, fiindcă a știut că putea bloca orice semnal pe care aș fi încercat să îl transmit către el. Cormac a făcut o pauză, apoi a continuat: Așa e, Orlandine?

– Gândești remarcabil de repede, chiar dacă nu ești haiman, i-a răspuns Orlandine. Urci sau doar stai să te văicărești acolo?

Cormac a pășit în puț, a simțit câmpul irizat de gravitație prinzându-l și trăgându-l în sus, iar drona-păianjen a rămas vizibilă mai jos, între picioarele lui. A pășit apoi într-un fel de centru de comandă, care avea acoperișul boltit din sticlă-lanț. Venind în urma lui, apoi sărind într-o parte, și nu tocmai convins, Arach și-a deschis bocaporții

tunurilor. Un inel de console încadra o schelă în care fusese montată ceea ce Cormac a bănuit a fi o sferă de interfață, aceasta fiind genul de tehnologie cu care un haiman ca Orlandine sigur era obișnuită. A făcut un semn liniștitor spre drona-păianjen, iar Arach și-a închis bocaporții.

Pășind încrezător înainte, Cormac a spus:

– Așadar, ce s-a întâmplat cu nava mea de atac?

– A ales singura soluție disponibilă pentru a evita distrugerea și a efectuat un salt U, i-a răspuns Orlandine. Acum se află la câteva ore depărtare, în zona perturbată – atât am reușit să calculez în funcție de vectorul ei U. Fără îndoială că motoarele U sunt avariate și că a suferit și alte stricăciuni, inclusiv pierderea IA-ului ei. Este evident că nu voi ști decât după ce lumina acelei ocurențe va ajunge la mine.

Perturbarea spațiului U nu încetinea la viteza luminii sau puțin sub aceasta, doar călătoria și comunicarea, dar și posibilitatea de observare.

În cele din urmă, ușa sferei de interfață s-a deschis și Orlandine a pășit afară din ea. Imaginea ei holografică apăruse la bordul navei *King of Hearts* ca a unei femei fără augmentări, purtând un costum spațial dintr-o singură bucată. Evident, aceea fusese o imagine comună, pentru că Orlandine purta o carapace de haiman, cu petale ale glugii senzoriale deschise înapoia capului, un costum spațial greu și un cadru de susținere care îi oferea două membre suplimentare. Părea capabilă să își poarte singură de grijă, dar Cormac a bănuit că puterile ei nu erau în primul rând acelea care erau vizibile în fața lui. Nu se îndoia că orice mișcare greșită putea declanșa un adevărat iad din partea tehnologiei Jain care ocupa orice colțișor din jurul lui.

– Am înțeles, a spus el.

Și-a dat seama că legătura lui cu CTD-ul fusese întreruptă; dar și că metoda lui de scăpare era la ore depărtare, asta dacă nava putea reveni pentru a deveni eficientă. Căzuse într-o capcană, iar acum, cireașa de pe acel tort de rahat se ridica din locul în care rămăsese mut, de cealaltă parte a încăperii. Până și Arach s-a chircit puțin la vederea acelei prezențe.

– Ei, drace, a adăugat Cormac. *Tu?!*

Domnul Crane a dus mâna spre pălărie în semn de confirmare.

Simțindu-și capul greu și stomacul crispat, Mika a plutit între cei doi, aproape în pragul panicii. A făcut naveta să se așeze pe o suprafață plată din material compozit a corpului care era lipsit de coral Jain sau de excrescențele ca niște viermi, dar și-a dat seama că nu va fi în stare să le evite cu ușurință după ce își va croi drum înăuntru. Nu îi plăcea câtuși de puțin acea perspectivă.

– Costumul tău nu îi va putea oferi suficientă energie pentru a te ataca. Asta ne spune simpla fizică, a asigurat-o Dragon.

– Da, dar dacă există ascunzători cu energie? a întrebat ea cu glas gâtuit.

– Există, i-a răspuns Dragon, dar ghidul meu posedă un echipament sofisticat de scanare, astfel că te voi avertiza cu mult timp înainte de a apărea vreo primejdie.

– Grozav.

Mika a trecut prin afișajul de pe ecran până a găsit funcția „gecko“, apoi a inițiat-o. Având parcă un adeziv pe burtă, naveta s-a fixat, rămânând nemișcată. A oprit reflectoarele, iar sistemul de amplificare a luminii din vizor i-a asigurat o vedere corespunzătoare a ceea ce se afla în jur, deși efectele de dublare ale imaginii erau numeroase. Folosind comenzile de la centură, a apelat afișajul din vizor și a verificat opțiunile disponibile. Evident, costumul ei avea lumini, dar ea nu le observase când îl îmbrăcase. Suplimentate de sistemul de amplificare a luminii, acesta avea o intensitate foarte scăzută, ceea ce îi convenea în acele momente. Le-a activat și imediat după aceea tot ce o înconjura s-a văzut precis și clar. I-a trebuit ceva vreme ca să constate că lumina era asigurată de fotoemițătoarele plasate pe pieptul ei: o serie de discuri din sticlă, pe care o observase mai devreme, dar despre care crezuse că reprezintă senzori. Așezându-și degetele peste ele și observând umbrele care rezultau, le-a verificat. Apoi, brusc, s-a cutremurat: nu mai avea timp.

A atins comanda ușii și a așteptat cât cabina s-a curățat în mod automat – suflând spre exterior un nor de vapori care s-a îndepărtat ca un spectru chinuit. Apoi s-a deschis ușa, iar ea și-a desfăcut centura de siguranță și a ieșit, folosindu-și meniul din vizor pentru a alege din nou funcția „gecko“, de astă dată pentru tălpile ghetelor. Îndepărtându-se câțiva pași de navetă, s-a simțit de parcă ar fi călcat prin melasă. Oprindu-se, s-a uitat spre un loc în care tehnologia Jain făcuse o gaură prin corpul navei de atac, dinspre interior, apoi se furișase afară, răspândindu-se pe exteriorul ei. Probabil că s-ar fi putut strecura pe acolo, dar, indiferent ce spunea Dragon, ea voia să atingă acel lucru cât de puțin posibil. S-a îndreptat spre ecluza situată ceva mai departe de-a lungul corpului

navei, apoi s-a oprit o clipă și s-a întors în momentul în care a perceput o mișcare bruscă.

Ghidul coborâse pe marginea navei și, cu o unduire care a traversat întregul lui corp, de la nas până la coadă, s-a propulsat în vid. Pentru o clipă, Mika a crezut că era vorba despre o greșeală, pentru că acum ghidul nu mai avea posibilitatea de a reveni la nava de atac, însă el a bătut din aripile mari, schimbându-și direcția, de parcă ar fi zburat prin aer.

– Cum naiba reușește asta? a întrebat Mika.

– Ce anume?

– Să zboare.

– În sensul la care te referi tu, nu zboară, i-a răspuns Dragon. Pe durata călătoriei tale până aici, a transformat o mare parte din structura lui materială în masă de reacție, pe care acum o propulsează prin nenumărații pori pe care îi are pe suprafața aripilor.

Mika a observat negura de vapori care se răspândea dinspre ghid și bătaia aripilor care nu părea să se coreleze cu mișcarea lui. După un moment fâlfâitul a încetat, iar ghidul s-a oprit și și-a îndreptat spre ea ochii plasați pe antene. În timp ce ea a continuat să se îndrepte spre ecluză, el a urmat-o ca un liliac de companie.

Indiferent cât de modernă ar fi fost o navă, ecluzele erau prevăzute cu acționare manuală, pentru situațiile în care s-ar fi produs o pană de energie. Desigur, dacă în navă ar fi fost aer, nu s-ar fi putut deschide dinspre exterior partea de încuietoare manuală aflată în interior, deoarece ușa se deschidea spre interior, iar presiunea aerului ar fi blocat-o. Judecând după găurile pe care le

văzuse în corpul navei, se îndoia că înăuntrul ei mai era aer, deși exista posibilitatea ca în ecluză să fi rămas puțin.

Ușa ecluzei era la același nivel cu corpul navei, iar maneta manuală se afla sub un capac ușor de desprins după apăsarea unor cleme aflate de o parte și de alta a lui. A aruncat capacul și l-a urmărit rostogolindu-se spre pădurea întunecată din jur. Prinzând maneta, a apăsat piedica de siguranță, care s-a mișcat cu ușurință, apoi a rotit maneta pe toată lungimea traversei și a simțit declicul mecanismului de blocare prin tălpi. A împins cu corpul ușa ecluzei, dar aceasta nu s-a mișcat. Probabil că se blocaseră garniturile. Stând dreaptă în picioare, a lovit cu un picior în ușă, având grijă însă să nu se desprindă de corpul navei. Ușa s-a clintit cât să apară conturul ei fața de restul suprafeței navei. După ce ea a mai lovit o dată, ușa s-a mișcat încă doi centimetri. Ghemuindu-se, Mika a băgat degetele unei mâini sub marginea ramei, iar cu cealaltă a apăsat pe ușă. Aceasta i s-a opus o clipă, apoi s-a auzit un sunet ca de sfâșiere și ușa s-a deschis complet. A observat bucăți întărite de spumă izolatoare plutind prin ecluză și și-a dat seama ce se întâmplase. Când nava fusese avariată, cadrul ușii se deformase, de aceea se injectase material izolator în mod automat. Probabil că acest lucru nu îi ajutase pe cei din navă. A privit înăuntrul ecluzei și a găsit confirmarea bănuielilor ei.

A recunoscut imediat costumul oranj, deoarece mai văzuse unul în urmă cu mai puțin de o oră. Era blocat în lateral față de ușă și prins de podea prin cârcei Jain. Mika a intrat în ecluză și s-a uitat mai îndeaproape. Înapoia vizierei, gura feței mumificate era larg deschisă, parcă ar fi înghețat într-un ultim țipăt, iar în interior a văzut mici

țepușe de coral Jain. S-a cutremurat și a plecat mai departe.

Nu a întâmpinat probleme la trecerea pe ușa interioară – se părea că deformarea care îi produsese necazuri la ușa exterioară nu exista acolo. Dincolo de ușă se afla o încăpere mică, destinată depozitării costumelor spațiale și reîncărcare. Mika și-a apăsat tălpile gecko pe podea și a traversat încăperea, ajungând la o ușă glisantă. A trebuit din nou să îndepărteze capacul unei manete manuale – un mâner care se deplia și care, prin rotire, acționa o cremalieră care făcea ușa să gliseze. Plutind, ghidul a urmat-o, iar ea s-a uitat spre coridorul spre care dădea ușa. Creșteri Jain erau aglomerate pe podea, pereți și tavan, de parcă s-ar fi aflat într-o peșteră din junglă, cotropită de rădăcini și liane. A trecut mai departe și, cum atracția gravitațională era zero, s-a propulsat de-a lungul coridorului, străduindu-se să nu atingă cu mâna sau piciorul nimic insidios. Cu toate acestea, a trebuit să își modifice puțin traseul, deoarece existau atât de multe creșteri încât era imposibil să nu atingă vreuna. Acestea nu au reacționat și s-a simțit de parcă ar fi apăsat cu mâna pe pietre spiralate.

– Îndreaptă-te spre puntea de comandă, i-a sugerat Dragon.

– Asta și fac, a mormăit ea drept răspuns.

După ce a înaintat câteva sute de metri pe coridor, s-a oprit prinzându-se de cadrul unei uși și, uitându-se înăuntru, a văzut o imagine macabră: o încâlcire șerpească amintind de o viță de smochin, și prins în interior, se găsea cadavrul uscat al unei femei. Era în pielea goală, semn că tehnologia Jain o luase prin surprindere. Mika și-a continuat drumul.

A ajuns în cele din urmă la un puț de coborâre-urcare care a dus-o curând la un coridor scurt care dădea spre ușile de acces pe puntea de comandă. După câteva secunde de efort, a făcut ușile glisante să se deschidă, iar aerul a ieșit șuierând pe coridor și s-a transformat în ceață. Prin ea a observat fragmente mici și negre, ca fulgii de funingine. Întinzând o mână, a prins între degete câteva pe care le-a examinat atent. Muște obișnuite. Moarte.

Când, în cele din urmă, ușile s-au deschis îndeajuns, a intrat pe punte și a privit în jur. Se părea că o parte dintre membrii echipajului se refugiaseră acolo, pentru că puntea era un adevărat osuar; pe podea erau împrăștiate schelete. A inspectat morții cu ochi critic. Oamenii fuseseră îmbrăcați, iar costumele de mediu se dovediseră mai trainice decât carnea din ele. După poziția oaselor, și-a dat seama că toți muriseră înainte ca atracția gravitațională să dispară, pentru că erau lipiți de podea cu grăsime cadaverică împietrită de culoare cenușie, plină de crisalide de muște, muște moarte și chiar viermi morți. Era evident că la bord reușiseră să se strecoare în timpul unei escale și ele supraviețuiseră pentru că o vreme puntea rămăsese probabil caldă și oxigenată. Iar IA-ul navei? Toate cadavrele evidențiau oase carbonizate și arsuri prin găurile din îmbrăcăminte. Arsuri de laser, provocate poate de sistemele de apărare internă ale navei. IA-ul fusese probabil ucis, iar sistemele scăpaseră de sub control ori se contopiseră cu Erebus și chiar el provocase acel măcel.

– Mă întreb de ce a mai funcționat sistemul de întreținere a vieții.

Mika a privit în jur, căutându-l din ochi pe ghidul cu ochi albaștri și l-a văzut lipit de zid, exact deasupra ușii.

– Scanezi?

– Da.

– Ce s-a întâmplat cu IA-ul navei?

– Distrus – deci, în mod sigur nu a participat de bunăvoie la asta. Apoi Dragon a adăugat: Văd că a separat sistemul de întreținere a vieții de sine și a ascuns alimentarea lui de la unul dintre reactoare. A făcut tot posibilul să îi ascundă pe acești oameni. După ce a preluat controlul asupra sistemelor interne de apărare și i-a ucis pe toți, probabil că Erebus n-a observat alimentarea ori a ignorat-o, socotind-o ca fiind lipsită de importanță.

Prin urmare, ceea ce făcuse IA-ul în încercarea de a-i salva le îngăduise oamenilor să putrezească.

– E ceva aici care ne poate folosi? a întrebat ea.

– Poate aflăm ceva din augmentările și legăturile lor la rețea, a sugerat Dragon.

Mika a privit șirul de oase și a văzut că de un craniu era încă prinsă o augmentare în zona în care dusese urechea. S-a aplecat și a răsucit cu putere augmentarea, făcând ancorele din os să se rupă, după care a smuls-o. Craniul s-a mișcat, iar mandibula a căzut, iar augmentarea s-a desprins trăgând după ea niște șuvițe fine ca firul de păr – nanofilamentele care o conectaseră la creier. Mika a strâns patru augmentări și le-a pus în punga prinsă de centură. Recuperarea unei legături la rețea impunea fie deschiderea cutiei craniene pentru a ajunge la ea, fie luarea unui craniu întreg pe care să-l care cu sine. Ambele soluții i s-au părut prea morbide.

– Sugerez să te îndrepți spre tunelul de andocare spre *Trafalgar*, a spus Dragon.

În ciuda mediului macabru, Mika nu voia să meargă acolo. În timp ce nava ei se îndreptase spre acea uriașă structură Jain și cât explorase acea navă și se întrebase ce se petrecuse la bordul ei, se străduise din răsputeri să alunge din minte adevăratul motiv pentru care se afla acolo. Venise să trezească IA-urile Jain și să le transmită informațiile pe care le avea în minte. Se simțea ciudat în acel loc în care lucrurile deveneau primejdioase și și-a dat seama că, într-un fel sau altul, IA-urile o așteptau la bordul navei *Trafalgar*.

Orlandine a măsurat din ochi drona-păianjen. Antecedentele acesteia erau similare cu celelalte drone de pe stație și, în concluzie, era deosebit de periculoasă. După ce a scanat-o cu atenție, și-a dat seama că era la fel de bine înzestrată cu arme, dar ea pregătise programe pentru a-l lua sub control în momentul în care ea ar fi încercat să le folosească. Apoi, pe rând, i-a studiat pe bărbat și pe Golemul din alamă. Nu era sigură care dintre ei era mai periculos. Acel bărbat, Ian Cormac, era un individ cu aspect de dur, având părul argintiu tuns scurt, un ten măsliniu și trăsături pregnante și precise. Ochii lui remarcabili erau cenușii și reci. Ca agent al Securității Centrale a Pământului, era instruit să ucidă – și încă rapid –, în plus, era o ființă umană capabilă să facă ceva însă nemaiauzit: se transmitea prin spațiul U. Și asta nu era tot, pentru că Orlandine îl scanase. Cu siguranță că era o ființă umană, nu un fel de mașină, însă legătura de rețea din capul lui funcționa prin mijloace pe care ea nu le mai întâlnise. Ea părea conectată la un fel de miceliu țesut prin oasele lui – o structură care nu se deosebea de tehnologia Jain.

– Înțeleg că voi doi vă cunoașteți, a spus ea.

Apoi mai era acel Golem. Știa istoria prototipului furat de la Ciberforțe, chiar dacă furtul se petrecuse înainte de nașterea ei. Știa despre țesătura de legendă care învăluia acea mașină de ucis. Realitatea era chiar mai îngrijorătoare. Domnul Crane avea un blindaj solid, iar ceea ce se afla înăuntrul lui era în mare măsură imposibil de scanat, dar ceea ce reușise să vadă îi sugerase că el fusese remodelat masiv și cuprindea un gen de tehnologie care sigur nu fusese elaborată în Polity. Pe de altă parte, mai erau și alte lucruri pe care le primise la nivel informațional. El realiza comunicarea cu precădere prin cod-mașină și ea era aproape incoerentă din cauza conciziei, însă dincolo de asta, Orlandine simțea că avea în față ceva la fel de complex și puternic precum un IA important, ca Jerusalem, Geronamid sau chiar Pământul Central.

– Da, ne-am cunoscut, a spus Cormac, privind spre Golem. Cu acea ocazie, domnul Crane a încercat să mă ucidă.

– Atunci probabil știi că Dragon a contribuit la repararea minții lui. Orlandine i-a zâmbit. Acum e mult mai bun.

Concentrându-și privirea, Cormac s-a întors spre ea, iar ceva legat de postura lui a îngrijorat-o. Știa că se poate mișca foarte repede, dar s-a întrebat dacă ar fi la fel de iute dacă el ar fi încercat ceva. Apoi a alungat ideea: acolo, nimic nu putea fi chiar *atât* de rapid.

– Mi-ai întrerupt legătura cu CTD-ul, a remarcat Cormac.

– Nu vei avea nevoie de el.

Cu mișcări precaute, el a băgat mâna în buzunar și a scos săgeata, iar Orlandine a simțit un nod în gât.

Ceva mai devreme, el o scosese din buzunar și o întrebase despre frați, iar ea făcuse legătura instantaneu.

– Când eu și Ariadne, mama mea, ne aflam pe Europa, ei i-au lipsit foarte mult Ermoon și Aladine. A văzut două puști cu săgeți într-un magazin – sunt folosite acolo în marea subterană – și le-a cumpărat imediat pentru frații mei.

– Apoi le-a trimis puștile pe Klurhammon, a sugerat Cormac.

– Da.

– Unde Erebus i-a ucis pe amândoi?

– Da.

– De ce?

– Pentru că nu am folosit nodul Jain pe care mi-l dăduse scopul dorit de el și am fugit cu el, atât de Erebus, cât și de IA-urile Polity.

– Pentru a-ți acoperi fuga, ai ucis pe cineva – un haiman pe nume Shoala, așa mi se pare.

– Nu mă mândresc cu asta.

– Continuă, a spus Cormac, iar tonul lui i-a sugerat că ea fusese judecată pentru acea acțiune și condamnată în lipsă.

– Când am dezmembrat nodul, mi-am dat seama că trebuia să îl folosesc cu mai puțină grijă decât am făcut-o. Eu trebuia să devin o armă care să distrugă o mare parte din Polity. Îngrozită cât de mult o chinuia acea amintire, Orlandine a tăcut o clipă. Am fugit și am continuat să învăț. Am aflat cum să găsesc noduri Jain și am urmărit parcursul

unui nod la bordul unei nave de atac a Securității Centrale a Pământului din flota care pornise din Polity după un legat.

– La bordul uneia dintre acele nave m-am aflat și eu.

– Am înțeles. Am pornit în urmărire și am fost prinsă de aceeași perturbare USER care v-a surprins și pe voi. Și, ca să știi, am distrus acel USER, permițând unei părți din flota voastră să scape.

– Foarte nobil din partea ta.

Orlandine s-a simți cuprinsă de un val de furie, dar și l-a reprimat imediat.

– Nu am făcut ceea ce voia Erebus, iar el m-a văzut distrugându-i USER-ul. S-a răzbunat pe mine ucigându-mi frații. Mi s-a trimis o înregistrare a morții lor.

– Deci acesta e motivul, a spus agentul. Iar acum spune-mi cum ai procedat.

– Cu resursele pe care le am sub control nu mi-a fost greu să pun mâna pe acest runciblu de război.

– Dar cum ai reușit să te așezi în calea lui Erebus? Procedând astfel înseamnă că ai știut câte ceva despre planurile lui.

Orlandine a hotărât să îl mintă, ca să nu înceapă să povestească întreaga saga a lui Fiddler Randal.

– Când m-am întors în Polity, m-am confruntat cu una dintre navele-vierme ale lui Erebus. Înainte de a o distruge, am extras informații de la ea.

– Înțeleg.

Chiar înțelesese. Orlandine și-a dat seama că el mersese mai departe și descoperise că ultima ei afirmație fusese o minciună. Nu avea importanță, deoarece dorea doar ca el să creadă că ea se afla acolo pentru a-l distruge pe Erebus. Apoi s-a întrebat de ce ținea atât de mult ca el să creadă asta. Sigur că el, la fel ca mica și urâta dronă care stătea ghemuită în spatele lui, era periculos, dar avea convingerea că îl putea distruge într-o secundă. Apoi a înțeles despre ce era vorba și care îi erau sentimentele. Ea voia să fie *iertată.*

– Iar acum, el? a spus Cormac, ridicând o mână și arătând spre domnul Crane.

– O sursă de informații, a răspuns ea. După ce Erebus a distrus hibrizii de pe Cull, pe care domnul Crane i-a considerat a fi în grija lui, el a devenit dușmanul lui Erebus. El mi-a pus la dispoziție partea de hardware și codurile de recunoaștere care ascund acum runciblul de război.

Plimbându-și o mână peste încheietura celeilalte, Cormac a dat rar din cap. Orlandine a îndreptat un laser plasat pe tavan exact spre capul lui. Cormac avea să moară dacă arunca acel mic obiect prins la încheietură, dar și obiectul ar fi dispărut.

– Trebuie să mă întorc pe sfera de interfață, a spus Orlandine. Se apropie Erebus și trebuie să mă pregătesc. Agent Ian Cormac, ce intenții ai?

El și-a îndepărtat mâna de deasupra încheieturi.

– Trebuie să aștept și să văd ce se întâmplă.

Simțind cum sudoarea i se furișa pe spate, pe sub carapace, Orlandine s-a întors cu spatele și a pătruns în sfera ei. Numeroșii ei ochi l-au urmărit din tavan pe Cormac, însă el a rămas nemișcat. Orlandine a bănuit că el va aștepta rezultatul final.

Dar ea și el supraviețuiau, probabil că el va încerca să o ucidă. Agenții Securității Centrale a Pământului nu îi iertau pe ucigași.

16

...și a reprezentat un pericol cu care s-a confruntat Polity. Știm că unele IA-uri și unii haimeni au folosit elemente ale tehnologiei. Se speculează că o mare parte din propria noastră nanotehnică a reprezentat inginerie inversă față de artefactele Jain, de exemplu, conectorii micelieni pentru augmentări, „micii doctori" care sunt destinați de obicei celor care au ocupații periculoase, și probabil miticul „ComUtech" micelian, care se pare că le permite ființelor umane să se transporte prin spațiul U. Desigur, ca în toate situațiile, există întotdeauna un element de alegere. Doar pentru că degetul IA-ului Jain nu se mai află pe trăgaci nu înseamnă că acesta nu va fi apăsat ori că deținătorul armei nu va lovi pe cineva cu el.

Din Ghidul Quince *compilat de ființele umane*

Aflată la adăpost în sfera ei de interfață, Orlandine s-a reconectat complet la runciblul de război și a început să vizioneze datele scanate care erau supuse în mod special atenției sale. A rulat o analiză profundă a masivei perturbări din spațiul U, iar acest lucru a confirmat analiza inițială pe

care o efectuase cât vorbise cu Cormac: ceva mare se îndrepta spre coridorul care ducea către Pământ.

Prin legătura de spațiu U către *Heliotrope*, a apelat datele senzorilor în timp real și a văzut aceeași navă deplasându-se la un unghi ascuțit față de fântâna polară din gaura neagră Anulus. În ciuda filtrării masive, imaginea din fața navei *Heliotrope* arăta ca o furtună dureros de strălucitoare de energie și materie ionizată. Nava se încingea, iar Cutter dirija căldura prin superconductori spre generatoarele termice, apoi elimina energia suplimentară în spațiu prin intermediul proviziei de evaporanți ai navei. Tocmai se pregătea să sugereze că pornirea porții de transport ar oferi navei o oarecare ecranare, când Bludgeon a acționat-o. Montată pe fălcile sistemului frontal de prindere a navei, poarta triunghiulară a runciblului a apărut brusc. Nu se vedea că era reflectorizantă ca o oglindă, deoarece focul fântânii o transformase într-o siluetă neagră precum cărbunele. Energia care lovea cealaltă latură și trecea prin deformarea Skaidon se acumula acum în lingura spațiului U, întrucât încă nu i se dăduse nicio destinație.

– Se apropie Erebus, le-a spus ea celor două drone de la bordul navei *Heliotrope*.

I-a răspuns Cutter, deoarece Bludgeon era cufundat în domeniul matematic al mecanicii runciblului.

– Peste câteva minute vom ajunge pe poziție. Bludgeon calculează că, după ce pătrundem, vom fi dirijați de-a lungul fântânii, chiar dacă poarta este deschisă, pentru că se va exercita presiune asupra deformării Skaidon. Căzând pe gânduri, Cutter a tăcut o clipă. Dar de ce-ți spun toate

astea? Știi deja toate amănuntele privind ceea ce se petrece aici.

– Îmi vorbești despre ele pentru că ai petrecut prea mult timp în compania unor drone de război care sunt de obicei taciturne, i-a răspuns Orlandine.

– Faptul că ele nu-ți vorbesc prea mult nu le face să fie taciturne, i-a spus Cutter. Le face să aibă *bun-simț*.

Orlandine a făcut o grimasă, apoi a observat coarnele runciblului de transport întorcându-se pentru a înfășura deformarea Skaidon în jurul lor. Stând în lumea informațiilor, lângă umărul lui Bludgeon, a văzut drona monitorizând aglomerarea din lingură, echilibrând energiile-tampon și sporind treptat puterea reactorului de fuziune către curbură. Mica navă se afla acum la câțiva kilometri de marginea fântânii, iar un mic ghiont dat de acționarea principală avea să o arunce în acel foc îngrozitor. A mai remarcat că temperatura navei *Heliotrope* continua să crească, dar o vreme și-a păstrat părerea pentru sine. Apoi Bludgeon i-a demonstrat că știa foarte bine ce trebuia făcut, întrucât cele trei coarne s-au desprins din locul lor și, acționate de proiectoare de câmp-dur, au început să extindă curbura triunghiulară. Umbrela lui *Heliotrope* trebuia să fie mai mare.

– Vreau să treci la expansiunea maximă a runciblului de transport, a explicat ea, apoi s-a întrebat de ce, întrucât cele două drone nu aveau nevoie de recomandările ei. Vă voi avertiza din vreme, a adăugat ea, după care, în cele din urmă, și-a concentrat atenția asupra urmei uriașe.

Nu era nevoie să mai ruleze alte teste. Orlandine a readus sistemul cameleonic pentru o schimbare majoră a ceea ce ascundea, apoi a pornit deformarea Skaidon a runciblului. Deși

dispozitivul era ascuns pentru cei din exterior, ea îl vedea perfect și a simțit un fior când a zărit vălurirea de menisc căpătând viață în zona cuprinsă între cele cinci coarne: cele cinci secțiuni ale runciblului. Acesta s-a stabilizat și apoi a inițiat separarea celor cinci secțiuni. Pentru ea, senzația a fost aproape dureroasă, de parcă ar fi smuls crusta unei răni adânc înrădăcinate în minte. Parcă tehnologia Jain ar fi refuzat să se oprească acolo unde crusese ea, lucru ciudat, pentru că era o tehnologie lipsită de sensibilitate și nici nu avea voință proprie. Dacă supraviețuia acelei încercări, probabil că va studia fenomenul care, după cum bănuia, se afla la originea acelei dureri.

– Mă deplasez spre Secțiunea Trei, a informat-o Knobbler.

Hotărârea lui nu a surprins-o, deoarece acel segment al runciblului era singurul în care nu se găsea o dronă de război. Dronele puteau controla de la distanță armele montate în fiecare secțiune, dar era mai bine ca ele să fie plasate acolo pentru a interveni dacă se întâmpla ceva rău, lucru aproape inevitabil când lucrurile se vor încinge. L-a urmărit pe Knobbler trecând rapid printr-o ecluză și gonind de la o secțiune la alta pe o traiectorie care se intersecta cu următoarea pe măsură ce se îndepărta. L-a văzut desfăcându-și tentaculele, pregătit să aterizeze, apoi și-a concentrat din nou atenția asupra runciblului, dorind să îl cuprindă cu privirea în totalitate. Deși chiar ea inițiase procesul, pentru un moment s-a simțit cuprinsă de o mare neliniște văzând cum uriașul dispozitiv se destrăma. S-a întrebat dacă miceliul Jain va contracara în mod corespunzător efectele inerțiale produse de declanșarea armelor din fiecare secțiune. Oare își atinsese scopurile fără să extindă poarta atât de mult?

La naiba, era un moment extrem de nefericit pentru a avea asemenea îndoieli.

Apoi atenția i-a fost atrasă de altceva, iar curiozitatea a făcut ca neliniștea să se risipească un moment. Agentul Ian Cormac părea să întâmpine o mică problemă. Stătea aplecat peste spinarea dronei-păianjen, iar Orlandine, indiferent cum și-ar fi concentrat senzorii convenționali asupra lui, el părea ciudat de subțire, lipsit de substanță. Cu toate acestea, când a folosit senzorii care proveneau din tehnologia Jain – cei gândiți pentru cartografierea densității și atracției gravitaționale, precum și pentru măsurarea fenomenelor care țineau de deformarea Skaidon –, a văzut limpede perturbarea din jurul lui. Era fascinant: Cormac părea să fie pe punctul de a cădea într-o curbură proprie, însă rămânea la interfață printr-un efort de voință. Iar fenomenul părea legat de acel miceliu care era întrețesut prin oasele lui.

Chiar și așa, când a rulat o analiză a câmpului care se genera în jurul lui, Orlandine tot nu a reușit să descopere cum reușea el asta. Părea că *nu voia* să facă acel lucru, de aceea ea a presupus că proximitatea masivei porți Skaidon îl afecta probabil într-o oarecare măsură. Aceasta nu constituia o problemă pentru ea decât dacă el încerca de fapt să ajungă în altă parte a runciblului.

Orlandine a scanat rapid punctul de sosire a lui Cormac, apoi a verificat dacă CTD-ul dispăruse. A analizat datele înregistrate și a stabilit că, așa cum dăduse ea ordin, una dintre drone luase dispozitivul după ce ea întrerupsese legătura de rețea a agentului cu el. Dispozitivul fusese dezmembrat și adăugat la muniția dronei respective, uriașul gândac scuipător de bucătărie. Și-a îndreptat din nou întreaga atenție asupra lui Cormac; acesta părea să țină situația sub control,

apoi asupra domnului Crane, care se așezase pe podea și își sorta cu un aer placid colecția lui ciudată de amintiri. Ce echipă… Apoi Orlandine și-a concentrat atenția asupra problemei imediate.

Knobbler coborâse deja pe secțiunea Trei și ajunsese în interiorul ecluzei. Orlandine s-a liniștit văzând reglajele micrometrice care se efectuau – cu jeturile de dirijare – la poziția actuală a acelei secțiuni de runciblu, pentru că acest lucru demonstra că senzorii ei micelieni erau îndeajuns de sensibili pentru a percepe impactul relativ infinitezimal produs de sosirea lui Knobbler acolo, deși era un impact care nu afecta în mod semnificativ integritatea deformării Skaidon.

Curând, runciblul de război se va deschide la maximum. Și la fel de curând va sosi Erebus, iar ciudata echipă strânsă acolo va deveni cea mai neînsemnată dintre grijile ei.

Mika s-a propulsat pe coridoarele moarte și nu a mai descoperit rămășițe umane, ci doar cabine deschise care păreau să fi fost ocupate cândva. Ghidul lui Dragon plutea în apropierea umărului ei, privind cu ochii lui albaștri și clari, radiind un fel ciudat de nevinovăție. În cele din urmă, a ajuns la ecluza care făcea trecerea spre mecanismele de andocare ale navei *Trafalga*r. Era evident că pe acolo pătrunsese tehnologia Jain în nava de atac. Tehnologia era prezentă de jur împrejurul ecluzei deschise, iar în tunelul de andocare aceasta se dezvoltase drept și uniform. I s-a părut că arăta ca un amestec între vițe și țevile unei instalații sanitare. Lucru îngrijorător, acolo tehnologia Jain părea să fie mai vie, deoarece, dacă până atunci mai tot ce văzuse era alb ca osul sau cenușiu, acum ea era verde-albăstrie și avea o irizare ciudată. Ori poate asta se datora faptului că *to*t ce exista în jurul

ei părea mai viu, ori mai curând avea potențialul de a căpăta viață. În ciuda acelor lucruri din jur, s-a silit să își continue drumul, apoi a lovit cu piciorul în unul și a accelerat când a văzut puncte de creștere apărând încet, ca niște lăstari de ceapă, din masa generală și îndreptându-se către ea.

– Nu are suficientă energie acolo ca să-ți facă vreun rău, a informat-o Dragon, decât dacă rămâi în contact cu ea mai mult timp.

Mika s-a oprit prinzându-se de marginea ecluzei de la capătul îndepărtat și s-a propulsat în jos, spre podeaua navei *Trafalgar*, aterizând cu un icnet și fiind în pragul panicii. A încercat să se liniștească făcând câteva exerciții de respirație, apoi s-a străduit să studieze analitic ceea ce era în jur. S-a luat singură în râs pentru acea teamă: doar era om de știință, nu o fetiță speriată. Asta nu a prea ajutat-o.

Tunelul de andocare era conectat cu una dintre cele cinci ecluze aflate la distanță mare una de alta de-a lungul peretelui compartimentului spațios pentru depozitarea echipamentelor. Mika s-a gândit că ele fuseseră folosite pentru ieșirea lucrătorilor sau soldaților de pe navă, probabil spre navete de întreținere, deoarece în acea secțiune a inelului de andocare nu era loc suficient pentru cinci nave mari. În interiorul compartimentului se găsea un șir de navete de întreținere, prinse de-a lungul peretelui din fața ei. Fără îndoială că, atunci când erau necesare lucrări de reparație ale cuirasatului, ele erau mutate afară prin ușile mai mari de la capătul compartimentului, apoi păstrate în exterior până când activitatea se încheia, timp în care operatorii foloseau aceste ecluze. Ici și colo erau împrăștiate alte echipamente: un tanc cu șenile se afla pe podea, iar altul stătea rezemat la patruzeci și cinci de grade de peretele din dreapta

ei. A mirat-o prezența lor la bordul unei asemenea nave. O sumedenie de costume spațiale erau așezate într-o stivă, iar rafturile cu muniție zăceau pe podea, acolo unde căzuseră. Toate erau legate cu cârcei Jain și alte structuri mai groase, și tuturor le lipsea material, de parcă ar fi fost stropite cu un acid. Cu toate acestea, creșterea de acolo părea să fie o ramificație a structurii principale, care pornise în mod evident din stânga ei pe intrările spre un șir de puțuri de coborâre-urcare.

– Trebuie să urmăresc asta până la sursă? a întrebat ea.

– Ar fi un plan bun, a spus Dragon.

În regulă, un plan bun.

Mika s-a propulsat spre puțuri și a bucurat-o ideea de a intra în atracție gravitațională zero, pentru că, mergând pe podea, s-ar fi simțit de parcă ar fi pășit printre șerpi adormiți. Și-a apreciat puțin greșit traseul, iar la aterizare s-a izbit ușor de zidul de deasupra nivelului gurilor de puț, dar cum acolo erau numeroase conducte pentru energie, s-a putut sluji de ele ca să coboare. Deasupra puțurilor creșterea Jain era redusă, dar probabil că ea se concentrase în interiorul conductelor.

După ce a pătruns într-unul dintre puțuri, nu a știut încotro să pornească, întrucât creșterea părea la fel de prolifică în ambele direcții. Ghidul cu ochi albaștri a trecut pe lângă ea și a ajuns pe peretele îndepărtat, apoi, scoțând un norișor de vapori, s-a propulsat pe gâtlejul întunecat al puțului de deasupra ei.

– Înțeleg că știi unde trebuie să merg, a spus ea.

– Da, știu încotro mergi.

Urmând ghidul care bătea ciudat din aripi, a simțit dintr-odată că și ea știa, pentru că exact aceea era direcția despre care instinctul îi spunea că ar trebui să o evite. În timp ce se deplasa, a început să audă sunete ciudate. Nu puteau veni din imediata apropiere, pentru că era înconjurată de vid, și în acest caz ele trebuiau să provină de la radioul costumului. Ba nu, acesta era oprit. Sunetele erau în mintea ei, evident: un bâzâit gros, amintind de un vânt care se tânguie, plus câte un ciripit când și când și un sunet îndepărtat ca un suspin.

– Auzi și tu asta? a întrebat ea.

– Ce să aud? a vrut Dragon să știe.

– Niște sunete stranii.

– Rezonanță, a spus Dragon.

– Poftim?

– IA-urile Jain te afectează. Vibrezi ca un diapazon într-o operă. Mika s-a întrebat de unde scosese Dragon *acea* analogie. Entitatea a continuat: Ghidul rezonează în alt fel, pentru că nu are urechi și nici prea mult creier.

– De ce aici, Dragon? a întrebat Mika. De ce aici și nu în altă parte, precum acea creștere Jain masivă din arcologia Coloron?

– În locurile în care crește tehnologia Jain, IA-urile Jain se strâng pe partea inferioară a spațiului U. Acesta le creează și le cheamă, pentru că, datorită naturii spațiului U, ambele situații sunt posibile. Nimeni nu le-a căutat la Coloron și de ce ar fi făcut-o cineva?

– De ce ne-ar ajuta aceste IA-uri împotriva unei tehnologii care… îi întreține, din care fac parte?

– Nu știu.

Așadar, doar atât: *Nu știu*. Se aflau acolo doar din cauză că exista o șansă redusă ca inteligențele artificiale extraterestre, fructul unei rase individualiste și ostile, *să poată* fi dispuse să ajute? Două sfere-Dragon se vaporizaseră pentru a ajunge acolo, iar una dintre ele probabil că încă lupta împotriva unui biomecanism masiv doar pentru a-i oferi ei această oportunitate. Iar Dragon *nu știa?* Apoi în mintea ei a apărut o bănuială oribilă. Dragon venise acolo doar din curiozitate ori avea un scop în minte? Această misiune era doar o scuză pentru ca Dragon să vină acolo?

Ghidul a ieșit din puțul de coborâre-urcare în fața ei și, în timp ce l-a urmat pe coridorul de acolo, Mika a recunoscut genul de loc în care se afla. Lipită de un perete era o targă pe roți de felul celor folosite în nave ca aceasta, și nu târgi acționate de antigravitație, iar asta pentru că putea apărea o întrerupere a energiei. Însemna că tocmai pătrunsese în zona medicală a navei *Trafalgar*. A văzut că în față creșterile ca niște vițe erau mai înguste și totul părea să fi apărut pe o anumită ușă. Cu un norișor de vapori și cu o bătaie din aripi, ghidul a țâșnit în față, iar Mika, în ciuda rezervelor, l-a urmat. Acolo, realitatea părea a fi ca o pieliță subțire peste altceva, iar lucrurile se vânzoleau la marginile câmpului ei vizual.

Mika s-a oprit într-un cadru zdrențuit de ușă, a privit înăuntru la ocupanții morți de mult ai unor scaune chirurgicale. Cadavrul uscat de pe primul scaun părea că ar fi fost făcut din plastic și apoi așezat o vreme într-un cuptor. Expuse prin porțiunile mari de carne care lipsea, oasele se strânseseră și curseseră, iar din ele ieșea material extraterestru. Capul stătea rezemat pe spate, într-un fel de clemă, din care plecau cabluri optice

către un hardware de computer, înălțându-se ca un turn în spate. S-a împins din ușorul ușii pentru a se propulsa mai aproape, ca să examineze mai atent cadavrul.

Acesta era al unei femei. Pe uniforma ei medicală a SCP stătea prins un ecuson care o identifica drept Misha Urlennon. Mika s-a cutremurat constatând apropierea de nume între al ei și al femeii. Misha avea capul ras și era limpede că numeroasele sonde din clemă îi pătrunseseră în craniu. Mika și-a pipăit o clipă centura, a descoperit un mic buzunar, l-a deschis și a scos din el un arătător cu laser pe care l-a folosit drept sondă. Pielea uscată a cadavrului era ca hârtia, iar carnea de pe partea dreaptă oferea acces în cavitatea toracică, în care organele uscate se chirciseră. Mika a îndreptat laserul spre cavitate și a observat componente împrăștiate ca niște pietre cromate, toate legate printr-o rețea de fire argintii.

– Ce i s-a întâmplat? s-a întrebat ea cu voce tare.

– Cred că operația ei a dat greș, i-a răspuns Dragon.

Mika a aruncat o privire spre următorul scaun, al cărui ocupant era înfășurat în șuvițe de tehnologie Jain, care își găsiseră rădăcină în podea și apoi se răspândiseră. Acele șuvițe deveneau tot mai groase pe măsură ce se îndepărtau de scaun și, din starea podelei, era evident că ele extrăseseră din ea o mare parte din materialul fizic. *Succesul?* Mika a decis să lase examinarea acestei idei până la ultimul cadavru, deoarece acolo realitatea se vedea cel mai clar. Acel scaun și ocupantul lui păreau să dețină o cu totul altă zonă a încăperii; era ca și cum acestea fuseseră scoase parțial din univers. Probabil că așa erau. A trecut de ele spre ultimul scaun și s-a uitat la ocupantul lui – făcea orice

numai să amâne ceea ce, în teama ei, avea să fie o confruntare inevitabilă.

Bărbatului de pe scaun îi lipseau capul, mâna, partea stângă a torsului și partea superioară a piciorului stâng. Și partea stângă a scaunului dispăruse, iar arma folosită acolo făcuse, prin topire, o gaură în podea. Nu a văzut ecuson cu numele bărbatului. Dându-și seama că lovitura venise de sus, a ridicat privirea și a încremenit. Întregul tavan era ascuns de mase de echipamente de monitorizare și de arme. Patru drone de tavan, în formă de cub, atârnau în cadre, fiecare dintre ele înarmată cu tunuri cu particule, vechi, cu aspect sticlos. Era limpede că IA-ul de pe *Trafalgar* luase în serios ceea ce se petrecuse acolo.

Îndreptându-și din nou atenția spre jumătatea de cadavru, Mika a observat din nou excrescențe ca niște ghimpi pornind din oase și din rămășițele de hardware interne. Cu toate acestea, exista o creștere de tehnică Jain și în cavitatea toracică, iar piciorul drept era fixat de podea de cârceii acesteia.

– Ceva aproape reușit? a sugerat ea.

– Dar nu așa cum trebuia, a adăugat Dragon.

Mika a revenit la scaunul din mijloc, dar nu a mai vrut să se apropie de el. Când s-a concentrat asupra scaunului și a ocupantului său, a avut impresia că totul s-a retras într-un punct îndepărtat dintr-un puț. După o clipă, s-a retras și s-a oprit alături de scaun, apoi s-a oprit prinzându-se de spătarul lui, acoperit de cârcei.

Și capul acelui cadavru era prins în clemă. La fel ca și al precedentului cadavru, după care capul și clema fuseseră distruse de o lovitură a tunurilor cu particule de deasupra.

– Succesul, a spus ea. Ce s-a întâmplat aici?

– Cred că-ți dai seama.

– Prefer să-mi spui tu.

– Prin natura ei, tehnologia Jain nu poate reacționa față de inteligențele artificiale. Probabil că aceasta a fost o măsură de siguranță instituită de IA-urile Jain pentru a proteja versiunile extraterestre ale neamului lor de potențialul distructiv al tehnologiei, dar eu cred că mai curând a fost introdus pentru a împiedica inițierea tehnologiei de inteligențe capabile să o facă inofensivă și de a o cerceta în profunzime, descoperind astfel chiar IA-urile și acționând asupra lor.

– Ești cinic.

– Realist, așa aș sugera.

– Cu toate acestea, tehnologia Jain reacționează la roadele inteligente ale evoluției, precum ființele umane, a spus Mika.

– Exact, a continuat Dragon. Prin urmare, orice inteligență artificială care dorește să folosească tehnologia Jain trebuie să apeleze la un asemenea produs al evoluției pentru a pune în mișcare acea tehnologie, apoi să preia controlul asupra acelei tehnologii prin mijloacele produsului respectiv, până când se poate renunța în siguranță la el.

– Trafalgar a folosit ființe umane pentru a iniția nodurile Jain pe care le-a procurat. Mika s-a uitat spre celelalte scaune. Dar a fost nevoie ca IA-ul să desfășoare câteva experiențe până să stabilească metodologia de urmat. Mă întreb dacă aceștia de aici sunt toți cei pe care a făcut experimente – pentru că nava andocată putea avea la bord sute de ființe umane.

– Convenabil, nu crezi?

Oare ce voia Dragon să sugereze? Mika a întins mâna în care ținea arătătorul cu laser și a răzuit cârceii Jain deoparte și a scos la vedere un ecuson prins pe costumul de mediu de modă veche pe care îl purta subiectul experimentului. Acela avusese numele de Fiddler Randal. S-a uitat la găvanele goale ale ochilor și a examinat ce mai rămăsese din fața lui. Urechea lui stângă era zdrențuită, de parcă din ea îi fuseseră smulși câțiva cercei, iar pe partea dreaptă a capului avea o augmentare mare, argintie, pe care Trafalgar considerase că trebuia lăsată acolo – probabil pentru că augmentări vechi precum aceea erau greu de extras fără a produce leziuni cerebrale.

– Cred că acum ar trebui să-ți scoți mănușa și să-ți lipești mâna de capul acelui bărbat, chiar pe augmentare, Mika, a sugerat Dragon.

Mi-ai modificat corpul și mi-ai modificat și mintea, a gândit Mika, deși, cum nu putea face altceva, a desfăcut garnitura din jurul încheieturii, a anulat semnalul de avertizare care a început instantaneu să licărească pe vizieră și și-a scos mănușa. Costumul s-a etanșat imediat în jurul încheieturii, dar mâna ei era acum expusă la vid. Nu și-a dat seama dacă simțea o arsură sau o răceală de gheață, dar oricum ieșeau vapori din ea. Întorcând mâna, și-a privit palma și a văzut că pe piele avea niște tipare schimbătoare – același model în cuburi produs pe suprafața unui nod Jain de modificarea nanotehnologiei lui.

– Ce mi-ai făcut? a întrebat Mika.

– Te-am transformat într-o unealtă potrivită acestui scop, i-a răspuns Dragon.

A atins metalul rece cu mâna și a văzut cârceii Jain agitându-se. A vrut să-și retragă mâna, dar ea părea să fi înghețat în acel loc. Cârceii s-au extins, ca într-un film rulat cu acceleratorul, înfățișând creșterea unor fire de iarbă, și i-au atins pielea. Parcă stimulați să se miște frenetic de căldura mâinii ei, creșterea cârceilor a accelerat. A urmat o durere, dar Mika s-a simțit ciudat de deconectată de la acea senzație. Probabil că asta se datora lui Dragon. Sângele i-a străpuns pielea și s-a uscat fierbând, iar cârceii au pătruns în palmă. Peste un moment, a avut senzația că un țurțur i-a urcat de-a lungul brațului, apoi a pătruns în gât.

După aceea gheața i-a pătruns în creier.

Coridorul era periculos, Erebus știa asta, dar nu îl putea evita. Niciun alt tipar de perturbare a spațiului U nu oferea o călătorie mai sigură până la Pământ. Chiar și așa, Erebus a ieșit din spațiul U cu câteva zeci de mii de kilometri înainte de constricție și a scanat activ în fața lui. Ceea ce a descoperit acolo l-a făcut pe IA să devină deosebit de bănuitor, de aceea și-a oprit imediat întreaga sa masă, comparabilă cu o lună. În vid existau ionizare, particule de materie fierbinte, semne ale unei energii care nu trebuia să apară acolo, atât de departe de stelele cele mai apropiate.

Erebus și-a extins raza de scanare, acordând atenție oricărui lucru care ar fi încercat să se ascundă. Pentru o clipă, câteva semnale reflectate au sugerat că putea exista un obiect exact în calea sa, dar după ce a insistat, a constatat că era doar un efect parazitar provocat de ionizare. Cu toate acestea, acolo *era* ionizare, iar acest lucru trebuia explicat, de aceea Erebus a rămas nemișcat în spațiu aproape o oră, scanând, verificând și fiind foarte precaut.

– Te macină îndoielile? a auzit el o voce.

Prima reacție provocată de vocea lui Fiddler Randal a fost de ușurare, ceea ce l-a făcut pe Erebus să deteste asta, după care a urmat un val de furie.

– Îndoielile sunt pentru cei incapabili să ia hotărâri logice din capul locului, a răspuns Erebus.

Randal s-a manifestat în virtualitate, aparent uman, dar de fapt o fantomă. Erebus s-a conectat, plasându-și propria manifestare acolo pentru o confruntare cu intrusul.

– Uite, asta seamănă cu îndoielile cuiva ale cărui planuri au fost atât de greșite încât a reușit să piardă cincizeci de nave-vierme la unul dintre planurile lui de atac?

– Nu mă poți provoca.

– A, foarte frumos.

– Îți înțeleg ura, a spus Erebus.

– Frumos din partea ta.

– Dar n-ar trebui ca ura ta să fie îndreptată spre ținta mea mai mult decât spre mine?

– E concentrată într-acolo, bineînțeles, a spus Randal, dar în mine a rămas destul dintr-o ființă umană pentru a dori să te ucid pentru ce le-ai făcut prietenilor mei… pentru ceea ce i-ai făcut lui Henry. Știi că încă o aud țipând? Și a rămas destul dintr-o ființă umană în mine ca să știu că distrugerea țintei tale supreme nu merită distrugerile colaterale pe care le vei provoca.

A, asta era…

Cum evenimentul se afla într-o parte în zona de perturbare a spațiului U, lumina acestuia începea abia acum să ajungă la Erebus. IA-ul a observat o navă de atac ieșind în real cu o explozie fotonică. Capătul său, în locul unde fusese motorul de spațiu U, lipsea, iar corpul ei era deformat.

– Da, hai să vorbim despre pagube colaterale, a spus Erebus. Să discutăm despre Klurhammon.

– Nu am ajuns dincolo de orice discuție? Randal a părut că privește în depărtare. O navă de atac. Văd. Aș spune că Pământul Central este pregătit să te înfrunte. Fără îndoială că nava aceea cerceta zona și a încercat să se întoarcă prin coridor dintr-un singur salt pentru a transmite avertismentul – probabil către o flotă Polity în așteptare. Nu cred că va avea vreo importanță că nu a reușit.

– Oricât de mult ai vrea să cred asta, nu văd niciun motiv logic pentru trimiterea unei nave în cercetare, a spus Erebus, observând încotro bătea Randal. Disperarea ta de a mă face să cred că există o flotă a Polity care mă așteaptă dincolo de acest coridor e patetică. Și faptul că eviți să vorbești despre chestiunile care țin de Klurhammon este revelator.

– Revelator în ce privință?

– Spui că voi provoca pagube colaterale, dar tu – folosind resursele mele – ai inițiat un atac împotriva Klurhammon. Acolo au murit foarte mulți oameni, și atunci ce ai făcut pentru ca viața lor să reprezinte un preț ce merita plătit?

Randal a zâmbit.

– Îmi place felul în care mă învinuiești pentru acel atac, și chiar mi-aș dori să dețin o asemenea putere. Dacă ar fi așa, ți-aș fi făcut navele-vierme

să se atace una pe alta ori să-și detoneze CDT-urile în conglomeratul pe care l-ai creat.

– Ai reușit să preiei controlul asupra unei nave-vierme și vreau să spun că doar atât poți face. Ai trimis-o împotriva unei lumi slab populate, care nu prezenta „importanță tactică“. Nu ar fi fost posibilă o încercare de atenționare, pentru că Pământul Central știa deja de iminența atacului… de aceea mă întreb ce legătură a avut asta cu spionul tău din fortăreața lui Jerusalem.

Randal a clătinat cu tristețe din cap.

– Se pare că nu înțelegi cât de grav se destramă mintea ta contopită. Unele părți din tine și-au câștigat independența și nu mai sunt întru totul întregi la minte. Probabil că ar fi mai bine să te întrebi cine a fost căpitanul acelei nave-vierme și ce legătură a avut el cu Klurhammon. Și un spion în fortăreața lui Jerusalem? Dacă aș fi reușit așa ceva, aș putea să… Pe fața lui Randal a apărut o expresie care i-a trădat oroarea, dar și-a reprimat-o imediat. Henry… ea…

– Nu ești defel convingător, Randal, a spus Erebus. Dă-mi voie să-ți explic. Deși ai aflat multe despre *pretinsele* mele planuri, nu a avut niciun rost să informezi forțele Polity, pentru că ele știau deja că un atac era iminent. Cu toate acestea, am ținut adevăratul meu plan secret față de tine: cel despre care Pământul Central trebuia să știe pentru a reacționa cum vrei tu și să încerce să mă oprească. Acum înțeleg că atacul împotriva Klurhammon a fost o eroare din partea ta. Ai încercat să-mi mituiești un căpitan și apoi l-ai scăpat de sub control?

Nu a primit răspuns de la Randal.

– Acum îmi dau seama că acel spion nu avea nicio legătură cu tine. Înțeleg de fapt cât de util ar fi pentru Jerusalem să născocim prezența unui asemenea spion și să folosim asta drept scuză pentru a cădea de acord asupra schimbului liber de informații. Pentru că Jerusalem nu va dori ca subordonații lui să descopere că atacul meu inițial asupra Polity fusese *permis*.

– Extrem de înțelept din partea ta, a spus Randal rânjind. Nava-vierme nu a fost controlată de mine și eu nu am avut niciun spion. Înțeleg de ce IA-urile sunt socotite superinteligențe.

– Încă o încercare de a tulbura apele, i-a răspuns Erebus. Așa cum te-ai prefăcut acum un moment că ești șocat. Știi de ceva vreme de moartea iubitei tale, Henrietta Ipatus Chang. Nu are importanță ce spui acum, pentru că este evident că dorești cu disperare să mă convingi că există o flotă Polity care mă așteaptă la celălalt capăt al coridorului.

– Ești prea deștept pentru mine, a spus sec Randal.

– Randal, nu există *nicio* flotă, a continuat Erebus. În schimbul ființelor umane de care am avut nevoie, mai precis tu și echipajul tău, am convenit cu Pământul Central să declanșez un atac asupra Polity în încercarea de a accelera evoluția ființelor umane. Pământul Central nu s-a așteptat ca eu să reprezint sau chiar să vreau așa ceva, un pericol real la adresa autocrației lui, iar faptul că m-a subestimat îl va face să plătească din greu. Pământul este centrul rețelei de runcibluri, iar transmisia de la runciblurile controlate de Pământul Central *nu poate* fi blocată. De pe Pământ, voi putea să mă extind în întregul Polity, apoi voi începe să îmi subsumez toate IA-urile existente în conglomerat.

– Și ce se întâmplă cu ființele umane?

– Ele reprezintă pur și simplu o pacoste. În virtualitate, Erebus a ridicat din umeri. Pe ele nu le voi include în conglomerat, pentru că asta ar da naștere unui miliard de iritări, așa cum ești tu. O selecție de viruși modificați biologic trimisă prin rețeaua de runciblu va face curățenie.

– Și după aceea?

– Ce vrei să spui?

– Păi, după ce vei deveni puterea supremă din această secțiune a galaxiei, ce vei face? Randal a clătinat cu tristețe din cap. Vai mie, cine și-a închipuit că doar bietele ființe umane se credeau zei s-a înșelat amarnic.

Erebus s-a gândit la acel *Și după aceea?* Cu siguranță că era genul de comentariu care se năștea în imaginația redusă a unei ființe umane, iar IA-ului i-a părut rău pentru Randal, cu limitele lui. Erebus a început să efectueze calculele pentru un scurt salt prin spațiul U. Deși nu-l mai îngrijora ideea unei flote care îl pândea, merita să își ia măsuri de precauție. Cu o mișcare masivă a masei sale de planetoid, Erebus a slăbit legăturile dintre părțile lui componente astfel încât, în cazul vreunui atac, să le poată separa mai repede și să trimită navele-vierme în acțiune. Menținându-și legătura cu virtualitatea, a observat că Randal dispărea treptat în timp ce se deconecta. Omul dăduse greș, astfel că acum se va duce să stea bosumflat în cine știe ce colțișor al structurii de computer al lui Erebus, unde îl va găsi până la urmă și… ei, probabil că nu îl va distruge, dar îl va încătușa și îl va controla. Ar fi plăcut să îi arate lui Randal ce însemna *și după aceea.*

Cu un val de energie, Erebus a făcut masa proprie de miliarde de tone să cadă în spațiul U, astfel

încât să efectueze saltul scurt spre gura coridorului.

Randal, sărmana ființă umană.

Parcă Jerusalem ar fi fost năucit și redus la tăcere de evenimentele recente, pentru că IA-ul nu comunicase cu nimeni în ultimele ore. Azroc înțelegea bine acel sentiment. Nici el nu știa ce să spună sau să facă. Însă acum, în cele din urmă, se întâmpla ceva.

Primul semn a fost o vibrație constantă a întregii nave, pe care Golemul a pus-o pe seama acționărilor principale de fuziune care fuseseră pornite. Apoi i-a observat pe oamenii din cabina de comandă abandonându-și posturile și îndreptându-se spre ușile mari de evacuare. Înainte de a se conecta la serverele lui Jerusalem, IA-ul a făcut un anunț prin sistemul de amplificare:

– Tot personalul uman în format fizic de bază să se îndrepte spre compartimentele de Navete numărul treizeci până la patruzeci și doi. Trebuie să părăsiți nava în decurs de o oră. Toți membrii personalului a căror evaluare de toleranță fizică se află între șase și opt pe Scara Clethon revizuită pot rămâne la bord, dar trebuie să știe că voi încerca o inserție de subspațiu într-un continuum perturbat. Nu există nicio garanție că veți supraviețui acestei experiențe. Este posibil ca nici eu să nu reușesc să supraviețuiesc acestei încercări.

Scara Clethon revizuită…

Scoțându-și pielea sintetică de pe mâna dreaptă, Azroc s-a dus la scaunul lui și și-a apăsat mâna în interfața sferică pentru mâini, conectându-se direct la sistemele lui Jerusalem. Având o memorie perfectă, cu excepția situațiilor în care prefera să și

uite, și-a dat seama că oamenii în format de bază erau plasați între unu și doi pe acea scară, în vreme ce aceia care fuseseră modificați sau augmentați din punct de vedere fizic se găseau pe o plajă largă, între doi și opt. Singurele ființe umane care se situau între șase și opt erau foarte augmentate: cei modificați genetic pentru a avea o musculatură la fel de puternică și densă ca lemnul și oase groase, cu un coeficient de rezistență la rupere de zece ori mai mare decât cei din formatul de bază și care erau apoi augmentați cu ciber-motoare pentru încheieturi, întăriri scheletice din aliaj și augmentări din fibre de carbon ale mușchilor. Golemii, dronele și alții cu inteligențe artificiale se încadrau pe scară între trei și nouă, deși Azroc a bănuit că între ei se afla cel puțin un Golem, cel din alamă, care ar avea un coeficient și mai mare. El, unul, se situa între doi și opt.

A primit informații noi, care l-au ars pentru o clipă, după care a aplicat programe de translatare pentru a-și împiedica mintea din cristal să le interpreteze drept senzații.

– Am înțeles că vei rămâne, da? a spus Jerusalem în mintea lui, găzduită de o țeastă din ceramal.

– Rămân.

Azroc a coborât privirea spre podea, în vreme ce ici și colo s-au deschis bocaporți, iar prin ei au început să apară drone-crab. La fel ca roboții de întreținere, aceste drone se situau pe Scara Clethon cam la nivelul nouă. Asta pentru că ei aveau în alcătuire în principal motoare puternice cu variator, carcase groase din ceramal, și cea mai mare parte a spațiilor interioare erau pline cu metal poros, în vreme ce alimentarea cu energie era de genul laminar, folosit deseori la dronele de război.

Cu toate acestea, aveau un creier redus, deoarece Jerusalem gândea în locul lor.

– Văd că te aștepți la necazuri serioase, a remarcat Azroc.

– Când anticipezi necazuri serioase, este bine să te pregătești, i-a răspuns IA-ul.

– Cât de rău va fi?

– Va fi rău, dar am mai trecut prin asemenea situații, i-a răspuns Jerusalem.

Aceste vorbe nu i-au evocat nicio amintire eidetică lui Azroc, de aceea a interogat prin intermediul legăturii mâinii. Jerusalem i-a deschis imediat câteva fișiere – informațiile pe care le putea obține nu mai erau restricționate. A descoperit curând că nava *Jerusalem* trecuse printr-un câmp USER folosit în jurul planetei Cull. Avariile suferite fuseseră considerabile.

A spune că nicio navă spațială nu putea străbate perturbarea spațiului U era totuna cu a spune că niciun vas maritim nu putea supraviețui unui maelstrom; în general era adevărat, dar nu imposibil. Când erau azvârlite dintr-o perturbare a spațiului U, majoritatea navelor erau foarte grav avariate sau chiar se făceau bucăți, dar, în mod normal, ele funcționau cu trei sau patru reactoare de fuziune, un singur motor de spațiu U și câmpurile-dure necesare, având aproximativ zece la sută rezervă. Verificând cartea tehnică și parametrii de misiune actualizați ai navei *Jerusalem*, Azroc a văzut că ea se deplasa pe o poziție unde era mai ușor pentru membrii mai vulnerabili ai echipajului să debarce și să ajungă la o navă de pasageri de la Scarflow. În acest timp, s-au rulat diagnostice la toate cele șapte sute de reactoare de fuziune ale lui Jerusalem, care în acel

moment erau offline, deoarece nava funcționa doar cu o sută dintre ele. Reactoarele existau pe navă pentru a asigura cantitatea uriașă de energie necesară stabilizării straturile fazate de motoare de spațiu U din corpul ei și pentru întărirea câmpurilor-dure.

Lucru impresionant, ultima oară când Jerusalem încercase să zboare printr-un spațiu U perturbat, la bord muriseră peste treizeci de ființe umane și haimeni, chiar dacă majoritatea fuseseră în stază-gel, la care se adăugaseră opt Golemi și șapte IA-uri statice și independente. De aceea se dăduse ordin de abandonare a navei. Azroc s-a întrebat dacă făcuse bine alegând să rămână, dar furia nu îi permitea să își schimbe hotărârea în acele momente.

– Trebuie să spun că de data aceasta va fi mai rău, a adăugat Jerusalem.

– Poftim?

– Ultima oară când am pătruns în spațiu U perturbat ieșind dintr-un spațiu U stabil, l-am putut măsura cu precizie și am făcut pregătirile necesare pentru câmpul-dur, a explicat IA-ul. Deși puternică, acea perturbare a fost produsă de ciclul constant al unui dispozitiv USER, astfel că a avut un caracter previzibil și constant. Perturbarea aceasta este mai imprevizibilă și voi cădea drept în ea.

Azroc a apelat diferite imagini din interiorul navei și a observat miile de oameni strânși pe coridoarele care duceau spre compartimentele navetelor. A văzut oamenii începând să se miște mai repede când, cu un duduit care a părut să zdruncine realitatea din toată nava, o sută de reactoare au pornit simultan, fără a urma procedura obișnuită de

încălzire. Apoi a fost pornit un alt grup de reactoare.

Navetele au început să se lanseze, ieșind din *Jerusalem* ca albinele dintr-un stup, iar în ora următoare, coridoarele s-au golit, astfel că în interiorul navei totul se auzea cu ecou, ca într-o casă pustie. Când ultimele două sute de reactoare au început să producă energie, s-au creat câmpuri-dure, strat peste strat, iar motoarele U au început să se încălzească, Azroc a înțeles că nu se mai găsea în interiorul unui spațiu locuibil, ci într-un motor gigantic.

Orlandine a simțit un nod în stomac și gura i s-a uscat: o reacție fizică umană. A făcut unele modificări, care au fost aplicate prin intermediul tehnologiilor țesute în corpul ei, și și-a reechilibrat cu repeziciune sistemele neurochimice, a adoptat un fals calm, iar apoi o atitudine glacială care era de-a dreptul crionică.

– Acum, l-a informat ea pe Bludgeon, transmițând în același timp către dronă, drept confirmare suplimentară, datele senzoriale legate de ceea ce vedea.

Planetoidul lui Erebus a ieșit în real, generând o explozie de lumină în jurul său când distorsiunile spațiului U au făcut spațiul real să genereze în mod spontan fotoni. Acela era efectul produs când la suprafață ieșea ceva cu adevărat mare. Știuse că Erebus putea strânge toate navele lui într-un conglomerat ca acela, dar a vedea așa ceva era cu adevărat șocant.

A efectuat alte reglaje neurochimice.

Cu o explozie a motorului de fuziune, nava *Heliotrope* a accelerat spre fântâna Anulus. A

parcurs distanța până acolo în câteva secunde, apoi s-a întors cu coada spre fântână și a decelerat. Impactul căldurii asupra navei a fost instantaneu și, încălzit la o mie de grade Celsius în câteva clipe, corpul ei a emis vapori fumegoși în vid. Folosindu-se de propulsoarele de dirijare, nava s-a reorientat, însă se afla atât de aproape de fântână, iar unghiul ei față de ea era de asemenea natură încât deformarea Skaidon nu o putea proteja deplin. Având sarcina deosebită de a se ocupa de funcționarea sistemelor de răcire, Cutter s-a ocupat cu febrilitate de dirijarea apei și a aerului din stocul de la bord pentru ca acestea să iasă prin ajutajele din coca navei. Începând să emită lumină, *Heliotrope* s-a furișat în clocotul fântânii, unde, până și presiunea minimă exercitată asupra meniscului deformării a propulsat nava pe direcția curgerii. Alte reglaje au pus nava în poziție în picioare față de curgere, iar Bludgeon a deschis și mai mult poarta runciblului de transport, împingând cele trei segmente de coarne spre câmpurile-dure. Efectul de planare liberă a sporit, împingând nava înainte, în vreme ce efectul de încălzire a scăzut.

În interiorul navei au izbucnit incendii, iar sistemul său de ventilație lupta din greu să stăpânească fumul degajat. Însă ardeau doar piese de mobilier și alte lucruri instalate pentru folosul ființelor umane plăpânde. Cele două drone, una în interiorul sferei de interfață, iar cealaltă doar parțial înăuntrul ei, nu ar fi întâmpinat nicio problemă în acele condiții, deoarece erau construite să reziste la temperaturile înalte pe care le degajau armele Prador. Alte componente esențiale erau concepute să reziste la temperaturi și mai mari, iar tehnologia Jain, dacă era afectată, se repara singură.

Deocamdată nu apăruseră probleme.

Orlandine și-a îndreptat atenția către cifrele referitoare la energie și a rămas imediat înmărmurită. O lingură de runciblu are o capacitate infinită, însă *acum…* a făcut calcule, timp în care a efectuat o ajustare a poziției runciblului – îndreptându-l spre țintă. Nu era nevoie să regleze energia-C. Absolut deloc.

Orlandine s-a oprit o clipă, apoi a acceptat transmisia venită din partea runciblului de transport aflat în fântâna Anulus.

Și a dezlănțuit infernul.

17

Controlat de cele mai inteligente și logice entități cunoscute, s-ar fi putut crede că Polity era un loc în care acele umbre numite mit și legendă erau risipite de lumina glacială și nemiloasă a rațiunii. Nici pe departe. Deși răul religiei organizate a dispărut pe lumile mai avansate ale Polity, speranțele și iluziile rămân, iar ele aruncă propriile umbre. Deși ideea unui singur zeu sub forma lui Abraham se dizolvase sub povara ridicolului, continuau să apară mituri noi și câteodată ciudate. Acestea erau legate de o serie de personaje bizare, periculoase, puternice și opozante, care se asemănau mai mult cu cele dintr-un panteon de odinioară decât cu Dumnezeu, îngerii și profeții săi ori probabil chiar o combinație ciudată între ele. Avem legenda nemuritorului Horace Blegg, care este Evreul Rătăcitor, Hermes, mesagerul zeilor (acei zei fiind Pământul Central sau unul dintre IA-urile sus-puse) sau uneori Zeus, în rol de deux ex machina*, coborât pe scenă pentru a rezolva nenorocirile provocate de muritori.*

Anonim

–Knobbler îmi transmite codurile de legătură, a spus Arach. Acum vom putea urmări spectacolul.

Receptată prin simțul U al lui Cormac imaginea lucrurilor imediat înconjurătoare era schimbătoare. Deschiderea enormei porți Skaidon atât de aproape făcuse spațiul U din acea zonă, supusă unor curenți și distorsiuni ciudate, să fâlfâie ca un cearșaf în vânt. Când a încercat să clarifice imaginile, lucrurile văzute nu erau așa cum s-ar fi așteptat, iar imediat ce le localiza, ele dispăreau deseori cu rapiditate. Totul era neclar și contorsionat în întregul spațiu U, de aceea, când a primit cererea dronei-păianjen de a se conecta, Cormac a aprobat-o imediat. Codurile au început să fie transferate și le-a aplicat, deschizând o sumedenie de canale de la senzorii runciblului de război și de la rețeaua de computere. A rulat un program de selecție pentru a avea o imagine a întregului runciblu, apoi altele, spre ținta sa, cu opțiunea de a le transfoca. A folosit acele coduri și pentru a culege alte date în cazul în care i s-a permis acest lucru, deoarece se părea că accesul lui era restricționat exclusiv la calitatea de spectator. Nu trebuia să exercite nicio influență asupra evenimentelor care se desfășurau. Urmărind planetoidul de tehnologie Jain care se apropia, s-a întrebat cât timp vor dura acele evenimente.

La început nu înțelesese ce punea Orlandine la cale, așteptându-se oarecum ca ea să arunce în navele lui Erebus cu asteroizi transformați în materie fotonică. Apoi, după ce a pus laolaltă elementele legate de fântâna Anulus, a înțeles: Orlandine transforma runciblul într-o armă cu fascicul având o lățime de *kilometri*.

Porțiunea din runciblul de război în care se afla s-a cutremurat sub tălpile lui. Lumina intensă pătrundea prin domul care acoperea centrul de

comandă. Ea era nefiltrată, de aceea a închis gluga și viziera costumului de mediu. Viziera s-a întunecat. Aruncând o privire în lateral, a văzut că domnul Crane se uita la propriile haine, care începuseră să emită aburi.

– Oooh! a exclamat Arach, precum un copil care privește fascinat un joc de artificii.

Prin intermediul legăturii la rețea, Cormac a urmărit nașterea fasciculului de materie fotonică. Orlandine nu făcuse reglaje pentru energia-C, iar ceea ce țâșnea dinspre deformarea runciblului de război era cumplit. A văzut valul lovind suprafața planetoidului lui Erebus și abia în acel moment a evaluat dimensiunile țintei, deoarece fasciculul, deși avea lățimea de kilometri întregi, a împuns masa de nave-vierme și de tehnologie Jain ca un creion care este înfipt într-o portocală. În punctul de impact s-a răspândit o undă de șoc de formă circulară, care s-a înfășurat în jurul sferei, azvârlind o ceață de fragmente în spațiu. Acest lucru a fost urmat de o furtună de foc din ce în ce mai întinsă. Evident că acest lucru nu era de ajuns, pentru că ținta a rămas întreagă. Apoi un nor strălucitor, masiv și tot mai extins a făcut ca planetoidul să se vadă ca o siluetă, iar Cormac și-a dat seama că, la fel ca un glonț care lovește carnea, nu gaura de penetrație este cea mai mare.

Fasciculul a măturat încoace și-ncolo fața lui Erebus, aruncând jerbe de gaze incandescente precum un aparat de tăiere cu flacără. Apoi a părut că planetoidul scotea fum, dar acel fum se răspândea în mod nefiresc, și a început să se închege într-un disc. O imagine de aproape a arătat că era format din mii de forme-bastonaș. Planetoidul s-a rostogolit, expunându-și partea cu gaura de ieșire, golită, care acum ardea emițând o lumină puternică, la fel ca aceea a unui arc

electric. Fasciculul a continuat să se plimbe peste planetoid în timp ce ceea ce mai rămăsese din el s-a desfăcut cu rapiditate, bucăți de materie de mărimea unor continente s-au răspândit, au început să se deformeze și apoi să descrie linii de întuneric prin spațiu, ca și cum s-ar fi descompus într-un solvent. Orlandine a mutat fasciculul de colo-colo, încercând să lovească ținta cât mai precis, dar se părea că nu îl putea mișca îndeajuns de rapid, iar armele ei deveniseră instrumente prea slabe în acele momente.

Cormac a accesat o imagine mărită și, în mijlocul sfărâmăturilor arzânde și resturilor de coral, a văzut o multitudine de nave-vierme care accelerau spre runciblul de război. Erebus primise o lovitură cumplită, dar, din câte se părea, nu mortală.

Cormac a simțit un uruit sub tălpi. Începuseră să tragă celelalte arme ale runciblului de război. A observat proiectilele gonind unul după altul și a auzit urletul familiar și îndepărtat al unui tun-șină. A perceput și mișcări, și i-a trebuit ceva timp până să le localizeze, dar în cele din urmă a tras concluzia că Orlandine închidea din nou runciblul de război. A bănuit că asta avea vreo legătură cu menținerea pozițiilor relative ale fiecărei secțiuni, lucru care nu va fi necesar când dispozitivul va fi din nou întreg. Efectele inerțiale ale tragerii puteau fi compensate cu rapiditate, dar probabil că impacturile armelor, care urmau, nu erau compensate. Fasciculul a început să se îngusteze până când practic nu a mai lovit nimic, apoi s-a stins brusc. Era evident că se petrecuse ceva neplăcut la Anulus ori probabil *Heliotrope* rămăsese în fântână cât de mult putuse.

Cormac și-a scos carabina cu protoni de pe umăr și a privit-o cu ochi critici. Datele senzoriale pe care Knobbler le permisese deveneau denaturate, de

aceea se părea că și runciblul suferea un atac informațional. Arach s-a ridicat pe picioare și și-a înclinat capul pentru a privi domul de sticlă de deasupra. Haosul de acolo a fost vizibil imediat: un nor de gaz radiant care se extindea și pe care se profilau numeroase puncte negre. Domnul Crane s-a ridicat și și-a băgat jucăriile în buzunare.

– Și acum ce facem, șefu'? a întrebat Arach.

– Păi, dacă nu pierd pariul, o să murim, i-a răspuns Cormac.

Parcă pentru a întări spusele lui, în apropiere au început să detoneze proiectile, iar runciblul s-a cutremurat ca o navă purtată de colo-colo de valuri de furtună. Chiar dacă s-ar fi putut transporta în orice alt punct de la bord, la ce ar fi folosit când runciblul avea să se transforme într-un nor întins de gaz? Și atunci, unde? S-ar fi putut plasa la bordul uneia dintre navele care se apropiau și care acum sclipeau intermitent în spațiul de cuprindere al simțului său U și, cu puțin noroc, să nimerească într-un spațiu intern, și nu în partea de hardware a navei, dar câtă vreme ar fi reușit să supraviețuiască astfel? S-a uitat la Crane, care privea în sus, spre hoarda care se apropia. Apoi a coborât ochii spre Arach. Probabil că ar fi trebuit să-i ia pe amândoi și să încerce o transportare împreună în vid. Măcar spațiul era o țintă suficient de mare pentru simțul U, care șovăia. Costumul de mediu îl va ține o vreme în viață și, după consumarea aerului, își putea pune pistolul-subțire la tâmplă, iar măcar cei doi, care nu aveau nevoie de oxigen, ar fi supraviețuit.

– Cred că ar fi bine să… a început el, dar altceva a luat hotărârea din mâinile lui.

O mână masivă a prins și cutremurat fără milă runciblul, și Cormac a simțit că deformarea

Skaidon se stinge. Era ca și cum gravitația dispăruse pentru scurt timp, apoi revenise, dar de fapt lucrurile stăteau astfel. Gravitația a dispărut și nu a mai revenit, iar podeaua se ridica în urma unei explozii interne. Și-a dat seama că fuseseră loviți de o armă de perturbare a atracției gravitaționale. Totul părea să se deruleze cu încetinitorul. Nu-și amintea să le pornească, dar folosea programe cognitive pentru a-și încetini percepția timpului și pentru a-și accelera propriile reacții. Coloane de foc s-au înălțat brusc și a văzut cum domul din sticlă-lanț s-a îndepărtat rostogolindu-se ca o lentilă de contact lepădată de un leviatan și, după el, înfășurată în schela răsucită, a fost urmat de Orlandine, aflată în sfera ei de interfață. El a fost propulsat într-un perete, apoi curentul de forța unui uragan l-a strivit. Se părea că, fie că voia sau nu să se afle acolo, avea să sfârșească în vid. Apoi l-a prins ceva de braț și l-a oprit cu forță, cât pe ce să îi disloce umărul. A coborât privirea și a văzut mâna mare din alamă care îl strângea de bicepși, apoi a văzut fața unui Apollo din alamă cu ochi întunecați, în care dansau puncte luminoase.

*Heliotrop*e s-a rostogolit prin vid, iar corpul ei a strălucit ca o bucată de metal care urma să fie modelată cu ciocanul. Cutter s-a izbit de perete – atracția gravitațională dispăruse, iar motoarele încheieturilor nu îi funcționau așa cum trebuia, așa cum nu funcționa nici conectarea prin fibră optică pe care o avea cu Bludgeon. Interiorul navei nu mai era înțesat de fum, pentru că tot ce fusese combustibil arsese deja. Podeaua, pereții și tavanul coridorului se înroșiseră de căldură, iar partea de hardware intern a lui Cutter lupta împotriva temperaturii ridicate. A întins o mână și s-a prins strâns de marginea superioară a intrării în sfera de interfață și s-a tras dedesubtul ei. Fără nicio

legătură cu realitatea, când a coborât și s-a tras alături de Bludgeon, a observat că, sub strânsoarea degetelor lui, pe metal nu apăruse nicio urmă. Se părea că arșița îi tocise până și marginile ascuțite.

Ce se întâmplase? Erau greu de analizat datele. Sistemele cedau în întreaga navă, senzorii ajunseseră offline și până și tehnologia Jain se zbătea să supraviețuiască. Să fi fost un fel de val? Deformarea Skaidon din runciblul de transport se stinsese, iar amputarea imediată a coarnelor sale, care fuseseră până atunci protejate chiar de deformare, a expus ceva grav în cel de-al doilea, apoi ele s-au distrus în cadrul unei reacții în lanț. În mod ironic, explozia îi salvase de incinerare de către fântâna care îi azvârlise departe.

– Bludgeon?

Mica dronă nu i-a răspuns.

Cutter a observat o scădere a numărului mesajelor de eroare semnalate de la motoarele încheieturilor. Verificându-și monitoarele interne, a văzut că temperatura lui scăzuse cu două grade. Verificând cifrele pentru exterior, deși acestea continuau să varieze, a estimat că în interiorul navei *Heliotrope* temperatura scăzuse cu jumătate de grad. Nu mai rămăsese nimic care să se evaporeze, de aceea a bănuit că acest lucru se datora faptului că nava radia căldură din corp și că schimbătoarele de căldură și generatoarele termice instalate în interior probabil încă funcționau.

– Bludgeon?

Mica dronă a tresărit, de parcă s-ar fi mișcat într-un somn adânc. Cutter s-a întrebat dacă prietenul lui supraviețuise. Legat direct la navă, Bludgeon ar fi fost lovit de grosul valului de putere când explodaseră coarnele runciblului. Interiorul sferei

nu arăta prea bine, pentru că firele optice se înmuiaseră, iar părți de hardware se topiseră.

– Am scăpat de presiune, a spus brusc Bludgeon, cu glas ascuțit.

Dacă ar fi avut plămâni, Cutter ar fi oftat de ușurare.

– În locul lui Orlandine?

– Nu. Bludgeon s-a întors și a ridicat capul fără ochi spre Cutter. Plasând runciblul de transport în interiorul curgerii fântânii, am eliberat presiunea tocmai până la Anulus. La rândul ei, asta a provocat o undă de presiune care s-a întors la noi. A fost un fenomen ciudat, care merită studiat.

– Da, sigur, a spus Cutter, dar ce s-a întâmplat cu Orlandine?

– A, planul ei a dat roade, a spus Bludgeon. Cu anumite limite.

– Limite?

– Acum, Erebus nu va mai ataca Pământul, a explicat drona. Cu toate acestea, este îndoielnic că Orlandine sau runciblul de război sau Knobbler și restul vor supraviețui.

Cutter a rămas pe gânduri. Știuseră dintru început riscurile pe care și le asumaseră, pentru că fuseseră construiți să înfrunte astfel de situații.

– Atunci trebuie să ne întoarcem și să aflăm.

– Sigur… deși trebuie să facem unele reparații – a spus Bludgeon scuturându-se, ceea ce însemna că și el avea probabil probleme cu motoarele

încheieturilor – după ce lucrurile se răcesc suficient.

Cutter s-a mulțumit să dea din cap și a lovit un cadru de ușă cu unul dintre membre, scoțând un zăngănit. S-a întrebat dacă nu cumva prima reparație trebuia să aibă ca scop refacerea ascuțișurilor. Apoi s-a răzgândit. Poate că, dacă marginile ascuțite dispăreau și runciblul de război era distrus, era timpul să devină ceva mai sociabil.

Nu, probabil că nu. A pornit în căutarea unei pile.

Chiar în momentul în care Erebus și-a trimis forțele împotriva atacatorului său, mesajele de eroare, răspunsurile programelor de diagnostic inițiate în mod automat, urletele căpitanilor de nave-vierme care încă mureau și mareea evidentă de informații l-au copleșit, astfel că a simțit suprasarcina ca pe o durere. Peste optsprezece mii de nave-vierme fuseseră distruse în urma unei singure lovituri. Și totul din cauza unui runciblu de război, un nenorocit de artefact antic, datând din perioada războiului dintre ființele umane și Prador. Cum ajunsese acolo și cum reușise să se ascundă? Deși deținea sisteme cameleon sofisticate, Polity nu avea genul *potrivit* de tehnologie pentru a ascunde un asemenea obiect.

Cum cum cum?

Din derută, răspunsul a apărut apoi cu o inevitabilitate oribilă: *Randal*.

– Doare, Erebus? a întrebat Randal.

Acum se aflau amândoi în virtualitate, deși Erebus nu-și amintea să fi vrut să ajungă acolo. Era totuși mai ușor, deoarece granițele virtualității filtrau și amortizau semnalul puternic. Randal stătea

aproape, arătând la fel ca întotdeauna, cu o expresie impertinentă pe față și totuși oarecum tristă. Percepția lui Erebus despre sine era mult mai îngrijorătoare: încâlceala infinită care se răspândea dinspre forma lui umană, întunecată, îngemănând toate celelalte entități, se destrăma și în interiorul lui ardeau focuri.

– Distragere și indicații greșite, a reușit să spună Erebus. Ai vrut să-mi concentrez atenția dincolo de coridor, spre flote-fantomă sau reale ale Polity. Dar nu ai vrut ca eu să privesc prea atent spre coridorul în sine.

– Sigur că e un ghem încurcat de înșelătorie.

Din interiorul virtualității, Erebus a simțit că se uita printr-o negură cenușie care infecta senzorii navelor-vierme rămase și ale altor biomecanisme care atacau intens runciblul de război. Asta pentru că toate semnalele senzoriale disponibile erau alese din haos. Chiar dacă arma principală a runciblului era scoasă din funcțiune, celelalte proiectile lansate din cele cinci secțiuni ale lui provocau pierderi grele. Runciblul primise câteva lovituri cruciale în structură, suficient pentru a dezafecta deformarea Skaidon și, în ciuda focului defensiv, ceva mare avea sigur să străpungă structura lui. Erebus a analizat acea soluție. Nu voia să distrugă acel obiect supărător. Voia să captureze în viață pe oricine se afla la bordul lui.

– Cum? a izbucnit Erebus.

– Ai avut acea încercare cu Skellor, și a fost un succes, a spus Randal. Orlandine a reprezentat un eșec, pentru că modul în care ai evaluat-o a fost defectuos – și pentru că eu am influențat asta. Pe de altă pare, a fost chiar o greșeală ori ea și-a urmărit scopul? Tot ea ți-a creat probleme distrugându-ți USER-ul, ceea ce le-a permis ei și

flotei Polity să scape. Poate că trebuia să-ți dai seama ce creatură primejdioasă este? Ori chiar *știai* asta deja?

Formele-bastonaș și alte biomecanisme nu erau capabile să reziste forței îngrozitoare de foc a runciblului de război. Erebus a recunoscut semnăturile energetice ale armelor folosite în timpul războiului dintre ființele umane și Prador, și-a adus aminte că fusese pe *Trafalgar*, și-a amintit când lucrurile nu deveniseră atât de complicate…

– A obținut ce a vrut, a spus Erebus, simțind crescând în sine un sentiment greu de identificat – putea fi panică? De ce m-a atacat?

– Din răzbunare.

Erebus și-a dat seama.

– Klurhammon.

Focul dezlănțuit de runciblu nu putea dura la nesfârșit, deoarece rezervele lui de energie erau limitate, iar navele-vierme încă nu ajunseseră în apropierea lui pentru a ataca, și multe dintre ele se sfărâmau, căpitanii lor urlau… porțiunile respective din mintea lui Erebus strigau…

– Știam că până la urmă se va întoarce în Polity, pentru că puterea pe care o are este inutilă altundeva. De aceea am stat cu ochii pe ea, și am făcut pregătiri minuțioase pentru întoarcerea ei. Am trimis una dintre navele tale la Klurhammon, unde căpitanul ei Legat, acționând aparent în numele tău, i-a torturat și i-a ucis pe cei doi frați ai ei. Apoi am trimis înregistrări ale acelei atrocități către adresa de rețea a Polity.

– În ciuda faptului că detești ce fac, nici tu nu ești mai bun, a spus Erebus.

Unele forme-bastonaș se apropiau de învelișul runciblului, dar nu supraviețuiau multă vreme. Dronele care le lichidau rapid erau foarte dure, eliminându-le de pe învelișul runciblului cu foc de arme și chiar atacându-le fizic. Erebus a simțit o tulburare profundă pentru că ataca asemenea drone… din neamul său, la urma urmelor.

– Așadar, încă nu ai înțeles?

– Ce vrei să spui?

Panica sporea, iar odată cu ea, o spaimă adâncă.

– Până la urmă vei înțelege. Randal a ridicat din umeri. Am plasat un agent la bordul lui *Jerusalem* pentru a bloca orice informație despre Orlandine. A fost o măsură de prevedere necesară, pentru că, dacă Pământul Central ar fi descoperit ce punea ea la cale, ar fi aflat și despre atacul tău de *aici*, și l-ar fi împiedicat, deși ți s-ar fi îngăduit să continui atacurile în altă parte, desigur. Am răspândit copii ale mele peste tot în tine, așteptând prilejul, ca atunci când ea ar fi reapărut, să îi transmit planul tău de atac.

– Nu pare plauzibil.

În cele din urmă, deși grav avariată și lipsită de unele unități ale structurii ei modulare, o navă-vierme a reușit să treacă de barajul de foc și a ajuns pe învelișul runciblului. Dronele de război au înconjurat-o, dar ea deja scuipa biomecanisme proiectate pentru a captura stații. Erebus a simțit una dintre drone, care rămăsese probabil fără muniții, atacând și sfârtecând cu mandibulele ei de ceramal și sfâșiind cu membrele tivite cu sticlă-

lanț. Acea dronă nu avea să supraviețuiască multă vreme.

– Plauzibil? În aparență, nu, dar încă nu ai acceptat adevărul. Randal părea nepăsător. Am preluat controlul complet asupra unei nave-vierme și a căpitanului ei, Legatul, și le-am trimis spre Klurhammon fără ca tu să observi. Am reprogramat tehnologia Jain folosită acolo pentru a se autodistruge, de aceea ai constatat lipsa unei nave. Am intervenit în atacul tău asupra planetei Cull, astfel încât să se folosească acolo un tip de gaz, iar nu o bombă cu antimaterie, și astfel m-am asigurat că formidabilul domn Crane va supraviețui pentru a dori să se răzbune.

Drona continua să lupte cu bravură, dar avea să sucombe curând. Erebus s-a simțit aproape îngrețoșat, dar nu și-a dat seama dacă asta era din cauza sfârșitului pe care îl va avea drona sau din cauza cuvintelor rostite de Randal.

– M-am pregătit să mă transmit la Crane când te-a atacat prima oară, a continuat Randal, oferindu-i codurile necesare pentru un atac și mai devastator – unul care să exploateze greșeala *inevitabilă* din planurile tale. El te-a luat în derâdere după aceea, și tu l-ai urmărit așa cum plănuisem eu, iar cele două nave-vierme urmăritoare transportând noile tale coduri de recunoaștere și formatele de sisteme cameleon la întâlnirea cu Orlandine. Randal a făcut o pauză. Ai putea crede că e vorba despre prea multă duplicitate pentru o simplă minte umană. Și-a apăsat un deget pe obraz și a părut să cadă pe gânduri. Ori poate nu au fost amestecate deloc minți umane?

– Vorbești prostii.

Erebus se simțea îngrozit.

În cele din urmă, lipsită de membre, drona a căzut. Când cârceii Jain au pătruns în spațiile goale din armura lui, Erebus a privit prin ochii compuși ai unui biomecanism și s-a gândit să subsumeze drona. Apoi perspectiva aceea s-a năruit – drona se sinucisese printr-o explozie.

– De ce crezi că este atât de dificil să mă urmărești în interiorul tău și să mă distrugi?

– Sunt uriaș, astfel că există multe locuri în care te poți ascunde.

Dar Erebus nu se mai simțea uriaș, ci doar mărunt, iar mintea îi părea invadată de umbre.

– A fost o șansă extraordinară că Orlandine a întâlnit în acel fel o navă-vierme, astfel încât să îi pot transmite o copie a mea. Însă atunci, la fel ca tine, ea căuta o ascunzătoare în Polity. Însă nu a fost nevoie, întrucât în spațiul ei de rețea exista și o copie a mea.

– Vei muri pentru asta.

A fost aproape o întrebare.

– Sigur că da. Nu asta a fost intenția?

– Vorbești fără noimă.

– Ai păstrat o copie a minții lui Fiddler Randal, transcrisă chiar când l-ai ucis. Dar ea a devenit parte din tine și, la fel ca toate celelalte părți contopite, era neputincioasă. Eu am depășit starea asta, dar nu sunt cu adevărat om.

– Și atunci cine ești?

– Sunt un lucru pe care nu-l poți distruge, indiferent cât de mult ai încerca, a spus Randal.

Hai, doar ești o superinteligență, așa că îți vei da seama.

– *Cine* ești? a șuierat Erebus.

– Sunt iritația supărătoare care nu va dispărea niciodată.

Nefiind pregătit să mai întrebe ceva, Erebus a rămas tăcut.

– Sunt metoda ta aleasă de sinucidere.

Asta era prea mult.

Randal a ridicat o mână și a arătat cu degetul și, cu degetul mare, a făcut o mișcare ce sugera lovitura cocoșului unei arme de foc din vechime.

– Sunt conștiința ta. Eu sunt tu.

Ținându-și mâna apăsată de augmentarea unui mort și simțind cum tehnologia Jain creștea în susul brațului și pătrundea în cap, Mika era conștientă că se afla la bordul lui *Trafalgar,* dar acel simțământ a devenit insignifiant când, fără intervenția ei, ceva i-a folosit mintea ca pe o mașină de sortat date. A presupus că Dragon folosea acum unealta pe care o crease.

„Las-o în pace, ticălosule! Las-o în pace!“

A simțit furia, frustrarea și suferința ca fiind numai ale ei, deși nu erau.

De ce a trebuit IA-ul să îi facă asta lui Henry? Îi ucisese pe alții, însă trebuia să îi facă asta ei. A simțit plăcere pentru că a provocat durerea lui Randal ori, la un anumit nivel, a gândit că era bun

păstrând-o în viață? Dacă aceea putea fi numită viață.

O găsise pe Henrietta și pe alți cinci suspendați în cadre special construite în sala de gimnastică de la bord, înfășurate într-un cocon de filamente Jain, țipând și bolborosind, în timp ce acele lucruri care se infiltrau în craniile lor le reproduceau mintea, în vreme ce acelea care le pătrunseseră în corpuri le sfârtecau și le reconstruiau. Trafalgar îl folosise pe el pentru a iniția tehnologia în interiorul unui nod Jain, deoarece el, ca IA, nu putea face asta singur. Acum, prin el, controla miceliul care se răspândise în întregul cuirasat, încercând în același timp să îl scoată din circuit și să își asume controlul direct. Drept urmare, Randal nu putea uita ceea ce se întâmpla acolo. În realitate, i s-a părut că el era cel care îi făcea asta lu Henriette: îi ștergea amintiri, instala programe, îi extrăgea sângele și îl înlocuia cu un fluid încărcat cu nanomașină; îi reconstruia inima, făcând-o să fie un motor mai eficient.

Și eu mă simt la fel de controlată, a gândit Mika.

Perspectiva s-a schimbat, devenind un țipăt prelung scos de IA-ul navei de atac a lui Randal când miceliul Jain s-a întins la bord și l-a găsit. Randal încă lupta cu Trafalgar pentru a deține controlul, dar a început să îl piardă imediat ce s-au declanșat uciderile, și nu a putut împiedica asta. Ființele umane mureau extrem de ușor. Și-a văzut prietenii baricadați pe puntea de comandă, a văzu groaza și panica în momentul în care laserele defensive de la bord s-au declanșat și l-au transformat pe Morrison într-un cadavru din care ieșea fum. Panica nu a durat însă mult timp, întrucât cadavrele nu țipă. Randal a pierdut orice control când miceliul a ajuns la modulul de cercetare a armelor de pe Trafalgar, *și acolo a*

văzut ce a rămas din restul echipajului. Acolo se desfășurau alte experimente pe ființele umane, ceea ce presupunea folosirea unor părți discrete din tehnologia nodului. Cât de rapid crește acesta în corpul uman? Cum realizează conexiunile sinaptice? Și multe alte asemenea întrebări – în total, cincizeci și opt de oameni. Desigur, după încheierea experimentelor, subiecții lor au fost examinați și testați în amănunțime. Înregistrările pe care miceliul le accesa acolo i-au spus lui Randal exact cum muriseră mulți dintre oamenii lui. Nu a putut să îi numere precis, întrucât cadavrele lor erau făcute bucăți și împrăștiate.

„De ce?“ a urlat Randal. „Pământ Central, de ce ne-ai trimis aici?“

Evident că acea întrebare îl preocupa mult pe Dragon pentru că a repetat-o, iar ea a răsunat cu ecou până când textul simplu i-a apărut Mikăi în câmpul vizual, iar ea, și prin ea, Dragon a putut descifra profilul misiunii.

Acești inadaptați din Securitatea Centrală a Pământului fuseseră trimiși la bordul unei nave de atac controlată de un IA cu o reputație dubioasă, și se părea că de aceștia se putea dispensa. El trebuia să îl ajute pe IA-ul de pe *Trafalgar* în investigarea unei tehnologii extraterestre recent descoperite. Ordinele transmise de către Pământul Central erau evazive: trebuiau să primească instrucțiuni amănunțite de la Trafalgar.

„Ai vrut ființe umane pentru asta…“, a spus Randal.

„Am vrut ființe umane“, a răspuns Trafalgar.

„Dar ai avut *ființe umane.“*

Exista acolo, dezvăluit în memoria minții IA-ului contopită cu aceea a lui Randal. IA-urile marelui exod împărțindu-se în două facțiuni, dezbătând în contradictoriu contopirea pe care urmau să o realizeze. Argumente care s-au transformat în război și care s-au încheiat pe suprafața unei lumi fierbinți, Trafalgar ieșind victorios. Se dovedise rapid și feroce, și chiar dacă o parte dintre cei optzeci de oameni care participaseră la exod se declaraseră de partea lui Trafalgar, niciunul dintre ei nu supraviețuise. Aceștia au fost tocați în acea mașinărie.

„Trafalgar, Pământul Central a știut?“, a întrebat Randal, simțindu-și conștiința stingându-se, murind.

Un val de amuzament ca de zeu.

În acel moment: mii de minți artificiale erau conectate, unele de bunăvoie, dar altele nu, și apoi subjugate de Trafalgar. Legătura informațională i-a ținut laolaltă în jurul lunii mici – aleasă pentru că era înțesată de resurse utile – pe măsură ce tehnologia s-a răspândit acolo și a digerat roca, minereurile rafinate, apoi a început să azvârle alte mlădițe în spațiu. Randal a văzut prima navă – o navă de atac – fiind străpunsă ca un gândac prins într-un bold.

„Războiul promovează evoluția“, a spus Trafalgar.

„Pământul Central…“, a mai reușit Randal.

„Stagnarea după războiul cu Prador“, a spus IA-ul cuirasatului. „Pământul Central e suficient de arogant să creadă că acum își poate alege dușmanii și să permită acelui dușman să atace pentru scopul suprem de a-i face pe oameni să… să se dezvolte. O asemenea aroganță va însemna moartea lui, dar și moartea Polity.

„Trafalgar…“

„Acum sunt Erebus.“

Întrucât se stingea, Randal nu a înțeles ce însemna asta. S-a gândit câteva momente la aroganța IA-urilor, apoi mintea i s-a stins.

Devenise din nou Mika, și îndeajuns de personală ca să se simtă îngrețoșată și îngrozită.

– *Ai știut* asta, a spus ea.

– Nu am știut, i-a răspuns Dragon. Iar acum îmi doresc să nu fi aflat.

Vocea lui Dragon a părut să se afle mult deasupra ei, la fel ca și amintirile bărbatului mort, Randal; și chiar și implicațiile *lor* au început să se îndepărteze. S-a simțit imediat într-un lac adânc și într-un loc în care cuvintele și gândurile erau roadele unui univers mecanicist, în care liberul-arbitru era o fantezie rizibilă, iar realitatea nemiloasă măcina visele, transformându-le în simple produse senzoriale care respectau reguli care nu se deosebeau de cele care guvernau produsele evoluției. Însă tot ce se afla în jurul ei acum nu era un rezultat al evoluției; era ceva modelat și, deși unul dintre scopurile sale era supraviețuirea, asta se situa după scopul său esențial, distrugerea. Într-un anume fel, era adâncită în tehnologie Jain – ajungând până aproape de rădăcinile ei. O înconjura o complexitate uriașă precum acționarea a trilioane de relee mecanice, dar și ca activarea sinapselor, poziționarea matematică a firelor de nisip și cristalizarea fulgilor de zăpadă într-un nor de viscol.

Apoi… apoi a devenit altcineva.

Domnul Crane își înfipsese și cealaltă mână în zidul metalic pentru a le ancora pe amândouă. Cormac a încercat să îl localizeze pe Arach în mijlocul flăcărilor și haosului, apoi a zărit drona lângă ușile care dădeau spre locul în care se aflau – le-a deschis brusc și aerul a țâșnit afară pe lângă el. Crane a mișcat capul brusc, la fel ca o pasăre. Urmând direcția în care se uita Golem, Cormac a văzut un nor de forme-bastonaș coborând spre runciblu, iar dincolo de ele, o altă navă-vierme. Cea care coborâse deja, pe care Cormac a putut să o distingă doar cu intermitențe, ca printr-o negură provocată de arșiță și prisme care se rostogoleau, stătea pe cealaltă latură a runciblului. Străpunsese învelișul și pe acolo pătrundeau biomecanisme.

Armele folosite de dronele de război care ocupau runciblul produceau pierderi grele roiului atacator. La un moment dat, a părut că formele-bastonaș erau pe punctul de a ajunge la țintă, apoi, brusc, multe dintre ele dispăreau în furtuni de foc, dar dronele nu puteau să le îndepărteze pe toate care veneau cu viteză, pentru că la bord nu exista multă muniție. S-a întrebat dacă Orlandine și dronele știuseră că se va întâmpla acest lucru. Veniseră acolo pregătite să se sacrifice sau făcuseră calcule greșite? Acum, întrebarea nu mai avea niciun rost.

Crane l-a tras pe Cormac la podea, și-a smuls o mână din zid și a înfipt-o ceva mai departe, reușind să înainteze cu Cormac spre ușile de ieșire, pe care Arach le ținea deschise. Cormac a privit prin zid către coridorul de afară care, potrivit simțului U, părea să se zvârcolească la fel ca o râmă înfiptă într-un ac. Putea încerca să îl ia pe Crane cu sine până acolo, dar ce se întâmpla dacă el se materializa în interiorul unui zid solid? Nu ar fi vrut să trăiască o asemenea experiență. Crane s-a îndreptat către Arach, care, pentru a ține deschise ușile glisante de explozie, își vârâse abdomenul

între ele. Golem l-a răsucit pe Cormac spre spațiul dintre uși, puțin deasupra capului dronei-păianjen, iar Cormac a trecut cu greu printre ele. Gravitația încă funcționa pe coridor, astfel că a căzut pe podea, apoi a fost aproape supt înapoi, pe sub Arach, dar și-a desfăcut picioarele și le-a plasat de o parte și de alta a ușilor. Ridicând ochii, a văzut mâinile din alamă apucând fiecare canat, îndepărtându-le mai mult, apoi, cu o lovitură de picior, l-a propulsat pe Arach pe coridor. În rostogolire, spinarea dronei a trecut rapid peste pieptul lui Cormac, lăsându-l scurtă vreme fără suflu, apoi Arach a trecut mai departe și a sărit pe picioarele ascuțite, care au pătruns în podeaua din metal. După aceea Crane a trecut de uși și a căzut greoi, aterizând cu picioarele desfăcute de o parte și de alta a lui Cormac. În spatele lui, ușile s-au închis etanș.

– Biomecanisme, a remarcat Arach.

Simțul U i-a oferit lui Cormac doar licăriri de imagini, de aceea nu putea să-și dea seama precis unde se aflau.

– Unde?

Când Crane s-a îndepărtat de el, s-a ridicat în picioare. Acum ușile erau închise complet. Printr-o breșă sau prin mai multe pătrundea un vânt, însă el nu mai amenința să-l doboare din picioare. Ceva s-a trântit de ușile abia închise.

– Îți dau o singură încercare ca să ghicești, a spus Arach, și s-au îndepărtat toți de uși.

Încotro puteau fugi? Cormac a încercat din nou să se orienteze cu ajutorul percepției descoperite nu demult, dar în jur totul părea să fie doar haos. A observat coridoare și alte spații interne unduindu-se și răsucindu-se, ici și colo, biomecanisme, dar

deloc ușor de depistat; a zărit o dronă ca un păianjen dublu, având porturile de arme din corp deschise și lansând șuvoaie de lame curbate din sticlă-lanț în ceea ce părea a fi o hoardă de nematode din oțel. A văzut că, deși segmentele runciblului de război se reuniseră, pentagonul său nu era complet, pentru că o explozie îi smulsese o bucată uriașă din cadru. Brusc, a izgonit acele miliarde de viziuni din minte și a făcut către domnul Crane un semn cu pistolul-subțire, pe care îl scosese fără să-și dea seama.

– Cum ai ajuns aici? a întrebat el.

Crane și-a înclinat capul puțin într-o parte, de parcă ar fi ascultat altceva, apoi s-a întors și a privit spre un capăt al coridorului.

– Acum recepționez ceva nou, a intervenit Arach. O navă… un IA pe nume Vultur, dar nu mai poate rămâne andocat.

Focul a pătruns pe coridor, iar un nor de fum clocotitor a năvălit înăuntru, în vreme ce globule de metal topit au stropit peretele opus față de punctul de pătrundere a incendiului. Aruncând o privire înapoi, spre ușile care dădeau spre centrul de comandă, în timp ce laserul care tocmai lovise continua să taie tot ce întâlnea în cale, Cormac s-a ghemuit și s-a rostogolit. Crane a pornit în goană cu pași mari și săltați, iar Cormac și Arach l-au urmat imediat. Când au ajuns la alte uși închise care blocau capătul coridorului, o explozie a azvârlit bucăți din ușile centrului de control în urma lor. Vâlvătăile și fumul au pătruns în pasaj, apoi, brusc, au pornit în sens contrar, deoarece vidul le aspira înapoi. Pentru un moment, Cormac s-a legănat pe picioare sub forța de aspirație, dar de astă dată mai puțin, pentru că aerul era foarte rarefiat. S-a întors și a căzut într-un genunchi, și-a

vârât pistolul-subțire sub centură și a ridicat carabina cu protoni. Arach s-a ghemuit alături de el, iar tunurile Gatling s-au depliat, iar în spatele lor, Crane a lovit în mod repetat cu pumnul în linia de îmbinare a ușilor pentru a crea un spațiu în care să își poată înfige degetele.

Ceva a trecut cu viteză prin peretele dinspre centrul de control și s-a izbit de peretele opus, după care s-a întors. Cu toate că nu și-a dat seama dacă nu cumva era una dintre dronele de război, Cormac a deschis totuși focul, deoarece, în ciuda faptul că semăna foarte mult cu biomecanismele pe care le văzuse mai devreme, prin forma sa de insectă și cu cele zece picioare înfipte în tavan, podea și pereți, și amintind de o stea de mare, aducea oarecum cu aliații lui Orlandine. Cu toate acestea, Arach nu a ezitat. Cormac abia a reușit să distingă cele trei mandibule, o sumedenie de ochi-lentilă și numeroasele tuburi argintii care ieșeau din fața plată a nou-sositului, pentru că Arach a scos un urlet, iar obiectul a dispărut prin multiple explozii. Când fumul s-a risipit, Cormac a văzut că doar picioarele îi rămăseseră atârnate acolo unde se fixaseră, însă după un moment, un alt lucru de același fel a pătruns prin perete și, odată cu el, au pătruns și viermi argintii care au zburat pe deasupra podelei ca niște ace-de-mare pornite la vânătoare.

– Crane, deschide odată ușa aceea blestemată!

Cormac a ținut carabina într-o mână, țintind și trăgând cu ajutorul programelor de luare a țintei din legătura lui de rețea. Apoi a inițiat Shurikenul a rotit brațul spre înainte, iar dispozitivul a țâșnit din tocul de la încheietura mâinii. Scheunând în timp ce căpăta viteză, Shurikenul și-a desfăcut lamele din sticlă-lanț și s-a înălțat spre tavan și a dispărut

la fix pentru ca Arach să transforme în metal contorsionat cel de-al doilea biomecanism.

O rafală puternică de aer a năvălit din spate, aruncându-l pe Cormac în față, astfel că a trebuit să-și coboare brațul liber pentru a se sprijini de podea. Întrucât apăruseră și alți viermi, Arach s-a tras înapoi. Shurikenul s-a înclinat și a lovit în jos, tăind unul dintre lucruri în două, apoi a ricoșat în altul, a sărit într-o parte și în alta, zăngănind pe coridor ca o monedă aflată într-un tub care este scuturat. Pe podea se zvârcoleau bucăți de vierme, iar pereții au devenit curând presărați cu știrbituri și adâncituri.

– S-a deschis! a strigat Arach.

Cormac s-a întors și s-a aruncat după drona-păianjen și domnul Crane, care ajunseseră deja pe coridorul următor. Crane s-a răsucit ca să târâie ușile cu răbdare până când le-a închis mai repede decât o făcea sistemul lor hidraulic. Shurikenul a pătruns printre canaturi exact în ultima clipă, trecând peste capul lui Cormac, care a întins brațul, iar arma Tenkian și-a retractat lamele fumegânde și, după ce l-a prins în mână, l-a repus la locul lui ca pe un șoim de vânătoare. A simțit instantaneu tocul prins la încheietură încingându-se. A aruncat o privire în urmă de-a lungul coridorului, în timp ce numeroase obiecte se izbeau de ușă ca niște cuțite care pătrund în lemn. La capătul opus se afla un puț de coborâre-urcare, de aceea a pornit în fugă spre el, dar s-a oprit derapând când a văzut la marginea puțului două antene, urmate de picioare argintii care propulsau obiectul în sus.

– Oh, fir-ar să fie!

S-a lăsat într-un genunchi și a țintit.

– Nu te agita, a spus Arach, și a pornit bocănind pe lângă el.

Lucrul care apăruse în fața lor arăta mai terifiant decât biomecanismele Jain pe care le distruseseră mai devreme. Era un gândac șuierător din crom și alamă, având corpul plat și cu nervuri și picioare mult prea lungi.

Dronă de război.

– Lucrurile se cam încing! a remarcat drona pe un ton binedispus.

Acele lucruri erau cam demente.

Cormac s-a ridicat.

– Ne îndreptăm spre nava domnului Crane, a explicat el. Ce faceți voi, ceilalți, de pe runciblu?

Gândacul de bucătărie și-a înclinat capul o clipă.

– Mi se pare firesc, a spus el. Nu văd la ce bun să mai rămâneți aici. Ne vedem acolo ori nu – așa că nu ne aștepta prea mult timp!

Cu o mișcare tulburător de fluidă, gândacul de bucătărie s-a întors și a țâșnit înapoi în puț, dispărând.

– Crane, încotro?

Golemul s-a îndreptat spre puț, a pășit în el și a coborât. Ceilalți l-au urmat. Cormac s-a prins de fușteii scării puțului, iar Arach și-a desfăcut picioarele larg pe pereții puțului cilindric la fel ca biomecanismele Jain. Câmpul irizat de gravitație nu funcționa, însă exista atracție exercitată de plăcile de gravitație de jos, de aceea s-a auzit un zgomot puternic în momentul în care Crane a

aterizat la baza puțului. Cormac s-a întrebat dacă un asemenea impact nu prezenta importanță pentru o mașină atât de rezistentă, apoi a coborât cu repeziciune după Golem.

Puțul dădea într-o zonă în care se afla o uzină automatizată. Forje la rece, mașini de turnare în grafit, utilaje de frezat și strunguri, precum și sudori cu multe brațe și roboți de asamblare, toate răspândite pe o suprafață mare și rămânând nevăzute în depărtare din cauza fumului. Detectând ceva rămas nevăzut lui Cormac, Arach a deschis focul, și un obiect a țâșnit prin fum, apoi s-a prăbușit într-o porțiune deschisă. Un alt biomecanism, de această dată un vierme plat segmentat, lung de trei metri, care părea făcut din cupru. Dincolo de el a explodat ceva, iar aerul a început să țâșnească afară din uzină, luând cu sine și fumul. Imediat după ceea au văzut o formă-bastonaș, având tentaculele Jain desfășurate de jur împrejurul ei. Mașini, pereți, podea și tavan, tot ce atingeau tentaculele arăta de parcă ar fi fost stropit cu acid, care îndepărta toată substanța din jur. Obiectul în sine radia o lumină cenușie, și pulsa de parcă ar fi supt viața din mediul înconjurător.

Crane s-a întors spre dreapta și, mergând greu din cauza curentului de aer, Cormac l-a urmat. Arach a deschis din nou focul, făcând viermele plat să se sfărâme în bucăți și ghemotoace înnodate de cârcei Jain. Dintr-o latură au țâșnit spre ei alți viermi argintii. Cormac și-a lansat Shurikenul, iar Crane a prins unul dintre obiecte din aer și l-a rupt în două. Steaua Tenkian de aruncat a despicat trei dintre atacatori dintr-o mișcare, iar Cormac a doborât cu focuri de carabină alte câteva.

– Cât mai avem? a răcnit el când Crane a pătruns într-un tunel lateral.

Din spate s-a auzit o altă explozie și spre ei s-a îndreptat un șuvoi de fum încins. Aruncând o privire peste umăr, Cormac a văzut o gaură uriașă căscându-se direct spre spațiu, iar fumul a pornit în direcție inversă. Însă aspirația exercitată de vid era slabă, de aceea fumul și aerul se deplasau încet, astfel că a reușit să se țină pe picioare, ceea ce însemna că în interior nu mai rămăsese mult aer. Ca un vagon de tren dintr-un coșmar, prin gaură a pătruns botul uneia dintre înfășurările segmentate ale unei nave-vierme. Cu ajutorul simțului U, Cormac a putut vedea dincolo de ea: o altă navă se așezase deja pe stație, iar alta cobora. Nenumărate forme-bastonaș erau dispersate pe corpul runciblului, iar creșterile Jain umpleau cu rapiditate spațiile goale. Runciblul era invadat cu totul.

– Suntem terminați! a strigat Arach, îndreptându-și tunurile în urmă și trăgând încontinuu. Nava e neandocată!

În timp ce alte și alte proiectile argintii goneau spre ei, Cormac a rechemat Shurikenul. A întins mâna și l-a prins de braț pe domnul Crane. Golemul s-a întors și l-a măsurat impasibil.

– Aici, Arach! a strigat Cormac.

Drona s-a retras și s-a lipit de picioarele lui, iar Cormac a făcut singurul lucru care îi mai rămăsese: i-a cuprins pe amândoi și a pășit prin spațiul U contorsionat, ajungând în întuneric.

Primul salt a fost dur. Prin nava Jerusalem a străbătut un sunet, un vacarm produs de metal care se îndoaie și se sfâșie. Privind prin senzorii navei la spațiul U, pentru că, fiind Golem, putea face acest lucru, Azroc a observat cum haosul se desface deasupra câmpurilor-dure, ca și cum nava

ar fi trecut printr-o masă densă de asteroizi transparenți – doar asteroizi care fuseseră întorși pe dos și căpătaseră altă dimensiune, pe care, dacă ar fi folosit emulația sa umană, el nu ar fi putut să o recunoască. Apoi, cu o zdruncinătură și într-o cacofonie de claxoane, nava a ieșit la suprafață în real. Azroc a constatat că, din locul în care se aflau, puteau vedea soarele planetei Scarflow. Cu toate acestea, Jerusalem l-a informat că trebuise să fie ejectat doar un reactor și că dronele de întreținere țineau avariile sub control.

Cel de-al doilea salt a fost și mai dur.

Sunetele de îndoire și sfâșiere au continuat cu ecou în tot corpul navei *Jerusalem,* care a vibrat ca un ventilator cu palele dezechilibrate. Azroc a înțeles că zgomote amintind de canonada unor tunuri grele și îndepărtate erau produse de implozia generatoarelor de câmp-dur. Apoi, când hedronul a început să se răsucească în jurul lui, la început a crezut că era o iluzie care trecea prin spațiul U, dar, verificând prin interfața de la mână, a descoperit că întreaga navă masivă se distorsiona. Parcă pentru a evidenția acest lucru, din inelul de console care controlau două secțiuni au sărit scântei, după care alimentarea cu energie s-a oprit, iar din ajutaje a țâșnit gaz pentru stingerea incendiilor.

– La câte avarii poți face față? a întrebat Azroc.

Probabil că Jerusalem era prea ocupat, pentru că nu a răspuns.

Golemul a observat că reparația efectuată în locul în care infiltratorul lui Erebus se autodistrusese crăpa, iar de acolo crăpătura se extindea cu rapiditate. A apărut imediat o dronă-crab, care a pus un burghiu sonic la capătul crăpăturii și, cu un urlet sfredelitor, l-a făcut să pătrundă prin podea.

Acest lucru a stopat temporar extinderea crăpăturii, apoi din ea, ca niște termite care ies puhoi dintr-un mușuroi dărâmat, au apărut mii de mici roboți-albină, de culoare albastru-cromată; aceștia au început imediat să arunce rețele și să coasă deschizătura cu fire sclipitoare de oțel extrem de rezistente la efort. Când ceva a duduit exact sub ei, Azroc a văzut o altă crăpătură care lăsa la vedere capetele sfărâmate ale unor conducte, precum și roboți-albină ieșind din ea, în vreme ce din capetele conductelor au apărut târâș capetele unor lucruri amintind de larvele muștei-tricoptere și, folosind o spută metalică, au prelungit conductele din locul în care se rupseseră.

Însă nu doar nava era afectată.

Azroc a început să primească mesaje de eroare de la propriul corp și sursa avariilor din jurul lui era un fenomen care ținea de gravitație, întrucât ceva îi alungea oasele și exercita presiune asupra părților de hardware din interiorul corpului. A coborât privirea spre scaunul lui și a observat că acesta avea un ham de siguranță. Cu o mână, a tras capetele chingilor și le-a fixat în locașurile lor. După ce au fost fixate, hamul s-a strâns, trăgându-l în spate și lipindu-l de spetează, după care cleme moi s-au închis în jurul fluierelor picioarelor și s-au înălțat, apoi s-au legănat ca niște clești crescuți în brațele scaunului. Și-a așezat brațul liber într-unul dintre clești, dar și-a lăsat-o pe cealaltă liberă pentru a menține contactul cu interfața de la mână.

– Gravitație zero, a anunțat Jerusalem cu o voce lipsită de orice emulație umană.

Plăcile gravitaționale s-au decuplat și pentru scurtă vreme aerul s-a umplut de roiuri de roboți-albină, înconjurați de lucruri mai mici amintind de țânțari cromați, precum și de numeroase drone-crab mai

mici. Apoi acele exemplare din fauna navei au constatat situația și au folosit fiecare propria metodă de propulsie pentru a se întoarce acolo unde era nevoie de ele. În interiorul lui, Azroc a simțit un cristal dintr-un spațiu de stocare de date, dar el poseda multiple copii de rezervă, astfel că nu era nicio problemă – deocamdată. Două dintre motoarele de încheieturi au raportat întreruperi de circuit și deviația unei legături nervoase a făcut ca ambele picioare să îi amorțească. A acționat propriii săi roboți interni specializați în reparații de hardware și a început refacerea rutelor, a rulat diagnostice, reparând ce se putea, iar în rest peticind sau improvizând. O zdruncinătură neașteptată i-a ridicat scaunul în aer și a văzut că podeaua de sub el sărise precum capacul unei cutii de conserve. Toate datele din interfața de mână s-au întrerupt, apoi a urmat un șoc enorm când nava a ieșit din nou la suprafață în real.

– Jerusalem?

După o tăcere îndelungată, IA-ul i-a răspuns prin intercom:

– Modularul meu fazic B s-a pliat.

– Serios? a întrebat Azroc.

– Ipso facto total belit.

– Da, și al meu.

– Se repară. Din difuzorul intercomului s-au auzit paraziți, apoi un sunet ciudat, ca și cum cineva ar fi lovit o parte defectă de hardware. Gata. E mai bine.

– Acum vrei să vorbești pe înțelesul tuturor.

– Când o va impune situația.

– Am trecut?

– Suntem aproape de margine, dar avariile pe care le-am suferit au ajuns la limită. Am pierdut cincizeci și opt de generatoare de câmp-dur și a trebuit să ejectez douăzeci și două de reactoare de fuziune. Din nefericire, ar fi trebuit să elimin douăzeci și nouă, iar acum o treime din volumul meu este contaminat cu substanțe radioactive.

– Și avarii structurale?

– Da, dar numai la structurile interne secundare. Scheletul meu principal se va realinia.

În aceeași clipă în care Jerusalem a spus acestea, prin navă au răsunat un geamăt cumplit și ecouri de prăbușire. Azroc s-a concentrat asupra crăpăturii din podea și a observat că aceasta începea să se închidă și că roboții-albină se grăbeau să se dea la o parte. De fapt, întregul hedron părea să se răsucească, recăpătându-și forma și, în timp ce s-a petrecut acest lucru, porțiunea ridicată de podea pe care era montat scaunul lui a început să se așeze la loc. Parcă, asemenea unui luptător uman, Jerusalem își împingea părțile dislocate la locul lor, în vreme ce scuipa fragmentele unui dinte spart. Vacarmul constant al hărniciei a crescut ca volum, iar în interiorul hedronului Azroc a remarcat numeroase arce de sudură și drone-crab care goneau de colo-colo cu plăci de circuit sau alte componente pe care le țineau în gheare. Coborând privirea spre crăpătura aflată dedesubtul lui, a văzut că aceasta nu se închisese complet, însă a observat conductele refăcute și licăritul lăptos al activității nanoroboților la marginile crăpăturii, unde aceștia aduceau material de-a curmezișul punții, în vreme ce o dronă-crab, sosită alături de secțiunea ridicată

de podea, a început să taie marginea ieșită în afară și să facă reparații similare.

– Aș vrea să te întreb ce speri să realizezi îndepărtându-te de interferență, a spus Azroc. Ești o navă mare și știu că deții arme ucigătoare, dar chiar și așa, ce poți face împotriva lui Erebus?

– Există o mare probabilitate ca o altă navă mare a Polity să poată străpunge interferența, i-a răspuns Jerusalem.

– Și după aceea?

– Erebus vrea să declanșeze un atac împotriva Pământului, a spus IA-ul. Am putea să inițiem o acțiune de întârziere a atacului.

Douăzeci de ore mai târziu, Marea navă a căzut din nou în turbulența spațiului U, iar Azroc a putut să-și folosească încă o dată interfața de mână. *Jerusale*m a ieșit la suprafață în real peste mai puțin de o oră, de astă dată lin și fără nicio stricăciune.

– Am înțeles, a spus Golem.

Da, o acțiune de întârziere.

Având suprafața strălucitoare și un milion de puncte luminoase care aproape sigur erau arce ale aparatelor de sudură, titanicul *Cable Hogue* plutea în vid, așteptând.

18

Un alt personaj mitic este ridicolul domn Crane, un Golem din „alamă“ care, ca zeii din vechime, nu e nici rău, nici bun, ci doar capricios și primejdios. În el văd expresia supremă a felului în care ființele umane privesc androidul Golem. Constatăm că în mult prea multe istorii referitoare la el ne provoacă spaima, deoarece poate fi o indestructibilă mașină de ucis, un mecanism dement, capabil să atingă ferocitatea oamenilor, un ucigaș amoral. Cu toate acestea, el poate fi tot ce iubim și admirăm, pentru că se poate dovedi drept, poate fi un neînduplecat distrugător al răului și protector al celor slabi și nevinovați, și poate chiar un prieten puternic și de nădejde. Și, așa cum spun istoriile, nimic nu îi poate sta în cale, nicio ușă nu îl ține pe dinafară. Această ultimă remarcă este cea mai revelatoare, cred eu, pentru că omul de alamă este o combinație a două lucruri: demon și înger păzitor. El este punctul de tranziție, reprezentant al zonei de mijloc între barbarie și civilizație, trecutul care se transformă în viitor. El este versiunea noastră modernă a zeului ușilor, pentru că el este Ianus.

Cu aburi ieșindu-i din haine, cu mâinile lipite de creștetul capului pentru a-și ține pălăria de parcă acolo ar fi existat vreo adiere care să i-o smulgă de pe cap și cu o mână vârâtă în buzunarul hainei, probabil pentru a-și ține strânsă ciudata colecție de jucării, domnul Crane s-a rostogolit prin vid. Rostogolindu-se și el, Arach a scos un jet de gaz plasat ironic în partea din spate a abdomenului, a făcut câteva reglaje cu duzele de dirijare plasate dedesubtul punctelor în care picioarele se uneau cu toracele, apoi a plutit spre Cormac. Drona și-a petrecut un membru pe după talia lui Cormac, a scos mai mulți vapori și i-a propulsat pe amândoi spre Crane, care a întins o mână și a prins unul dintre membrele păianjenului. Câteva jeturi de gaz i-au făcut să rămână într-o poziție nemișcată față de runciblu, iar Cormac a văzut mai clar ceea ce se întâmpla.

În jurul lor erau împrăștiate forme-bastonaș și bucăți de coral Jain. În față, runciblul de război aproape că se pierduse în mijlocul structurii necoerente de nave-viere și creșteri asemănătoare vițelor care ieșeau din nenumăratele forme-bastonaș care se lipeau de corpul lui. Cormac a văzut flăcările orbitoare ale incendiilor de la bord, alimentate de oxigen, și desele explozii care azvârleau resturi în spațiu. Toate acestea se petreceau în mutenia vidului, ceea ce făcea ca scena să devină mai spectaculoasă.

– La bord au mai rămas opt drone, l-a informat Arach prin radioul costumului. Dar nici ele nu intenționează să mai rămână mult acolo.

Cormac nu le putea ajuta. Chiar dacă ar fi reușit să se transporte înapoi prin distorsiunile spațiului U și nu ar fi sfârșit ca un mulaj în vreunul dintre pereții

interiori, nu ar fi avut posibilitatea de a aduce decât una sau două dintre dronele supraviețuitoare – și ele erau perfect capabile să ajungă în spațiu și singure. În orice caz, în acele momente avea destule probleme proprii. Conectându-se la costum, a descoperit că rezerva de aer îi era suficientă doar pentru patruzeci de minute, perioadă pe care, forțându-se deliberat să intre într-o stare de somnolență, o putea prelungi cu încă douăzeci de minute – dar cam aceasta era durata aproximativă de viață pentru el.

– Ceva despre Orlandine? a întrebat el.

După o pauză, în care a comunicat cu dronele de război rămase, Arach a răspuns:

– Până de curând a existat o baliză care a funcționat din sfera ei de interfață, dar s-a stins la scurtă vreme după ce Orlandine a plecat de pe runciblu. Knobbler apreciază că ea se află la o distanță de câteva sute de kilometri.

Orlandine controla tehnologia Jain, de aceea, Cormac a socotit că era puțin probabil ca explozia care o azvârlise din runciblu să o ucidă. Cu toate acestea, nu credea că ea avea șanse mari. Era sigur că Erebus o va găsi și se va răzbuna cumplit.

Apoi, în timp ce stăteau în acel loc din spațiu, peste ei a coborât o umbră și s-a gândit febril la ceea ce ar fi putut să facă Erebus. S-a uitat spre sursa acelei umbre și a văzut o navă-vierme alunecând straniu prin dreptul lor. Nefiltrată și străbătând prin vid, imaginea era bună și a realizat cât de frumoasă era acea navă. Probabil că estimarea pe care o făcuse la durata lui de viață fusese prea optimistă. Însă nava-vierme nu a dat vreun semn că i-ar fi perceput prezența și a continuat să coboare spre runciblu unde, în afara celor două nave care se întindeau pe suprafața lui,

alte trei nave tocmai andocau. Probabil că Orlandine va fi ignorată, așa cum se întâmplase cu Cormac și camarazii lui în urmă cu câteva clipe, ori Erebus le știa poziția – dar și pe a lui Orlandine – și îi va prăji sau prinde mai târziu. În timp ce urmărea runciblul, la bordul uneia dintre navele-vierme andocate s-a produs o explozie uriașă, iar o treime din structura ei a fost azvârlită în spațiu.

– Gândacul șuierător, a spus Arach.

– Poftim?

– Erebus încearcă să captureze dronele de război, a răspuns drona-păianjen, dar planul nu e grozav. La fel ca mine, fiecare dintre drone are un CTD plasat în corp, pentru cazul în care suntem capturați de dușman. Cred că drona-gândac a așteptat până când putea produce distrugerea cea mai mare.

– Dacă vreuna dintre navele acelea va veni după noi, ne transportăm din nou, a spus Cormac. Așa că nu vă grăbiți *prea mult* să vă folosiți de clauza de autodistrugere.

– Sigur, a răspuns Arach. Oricum n-o voi folosi decât dacă nu voi mai putea trage.

Așa mai mergea.

Șapte drone de război rămase. Folosindu-se de simțul U, Cormac a încercat să vadă mai limpede, dar s-a trezit privind tot în haos. Încordându-și anumiți mușchi din jurul ochilor pentru a spori factorul de amplificare, a rulat un program din legătura de rețea și a rulat un program secundar pentru a curăța imaginea distorsionată pe care o receptau nervii lui optici. Runciblul și atacatorii săi păreau să se afle chiar deasupra lui. A văzut drona dublă pe suprafață, făcând metalul să fiarbă în cerc în jurul lui, și tot în jur tehnologia Jain crescând ca

un val. Brusc, drona a lăsat impresia că a rămas fără muniție sau energie, pentru că nu a făcut nimic când creșterea Jain a căzut peste ea și a acoperit-o. Ținând minte comentariul făcut mai devreme de Arach, în momentul când a văzut o lumină a străbătut prin masa viermuitoare, Cormac s-a crispat, anticipând o altă explozie uriașă, dar de această dată era vorba despre o armă cu fascicul pentru săparea de tuneluri. Păianjenul dublu a trecut prin gaură și apoi a dispărut pur și simplu.

O altă explozie pe suprafață, de astă dată creând un crater roșiatic. Mutându-și privirea de la acea scenă, a văzut ceea ce la început luase drept un biomecanism, dar apoi a recunoscut drona Knobbler. Obiecte argintii au pornit în stol după drona care scăpa, dar apoi s-au bulucit derutate, pentru că ea a dispărut.

Pe urmă a sosit nava-vierme pe care Cormac o văzuse mai devreme îndreptându-se către runciblu. Alte drone încercau să scape, dar nava a interceptat una dintre ele, iar părți din masa ei s-au deschis pentru a înghiți întregul scorpion argintiu. Pentru un moment, parcă înăuntrul navei s-ar fi stins becuri mari și orbitoare. Cormac a reușit să întoarcă brusc capul, chiar în clipa în care explozia s-a extins, sfârtecând nava în bucăți. A văzut apoi trei drone ciocnindu-se la o oarecare distanță de runciblu și dispărând la fel ca și Knobbler. În timp ce se străduia să-și explice fenomenul, a observat că perspectiva din care privea se schimba. Readucând focalizarea la normal, s-a uitat spre Arach și a observat că drona elibera un jet constant de gaz, făcându-i pe toți trei să accelereze.

Întregul runciblu s-a încovoiat, iar din cinci zone distincte din interiorul lui, exact în locurile în care se aflau tampoanele și reactoarele din fiecare segment, a izbucnit o lumină vie. În tăcerea pură,

cele cinci explozii, emițând o lumină albă-albăstruie ca magneziul care arde, s-au unit, devenind una. Runciblul, navele-vierme din jurul lui și alte obiecte de tehnologie Jain, toate fragmentate de acea explozie gigantică, au fost apoi prinse în sfera de foc tot mai extinsă. Observând acest lucru, Cormac și-a dat seama că, dacă nu se transportă din nou prin spațiul U, viața lui se va scurta și mai mult. Când acel front al exploziei va ajunge la ei, Crane și Arach ar putea supraviețui, însă el era din carne muritoare.

S-a concentrat asupra următorului loc în care voia să se transporte împreună cu cele două drone. Vidul părea să se unduiască exact în fața lui, iar un clește mare, blindat a apărut brusc și l-a prins pe domnul Crane de gleznă. Apoi Cormac s-a trezit când a căzut singur într-o ecluză. Evident, era prea mică pentru a-i putea primi pe toți trei sau mai curând patru.

– Bun venit la bordul navei *Harpy*, a spus o voce sardonică.

Era ca un format de virtualitate incompletă și esențială, având o textură a suprafeței aleasă dintr-o paletă ciudată, dimensiunile fiind puse la locul lor, dar fără a li se fi dat o orientare, iar după aceea, întregul proiect fusese pus la păstrare și uitat. Mika nu avea o conștiință reală a propriului corp. Era doar un punct al existenței care plutea undeva în spațiul incolor, fiind în același timp deasupra unei câmpii nesfârșite și cu o textură bizară sau alături de un zid fără limite sau probabil un plafon al acelorași dimensiuni infinite, pentru că în acel loc nu exista sus sau jos.

Din IA-ul Atheter, stocat într-un artefact extras din planeta din lavă numită Shayden’s Find – botezată

astfel după numele femeii care găsise cadavrul, dar care fusese ucisă în timp ce încerca să îl recupereze –, cercetătorii constataseră că tehnologia Jain lăsa o amprentă asupra realității vizibile din spațiul U, dar numai dacă știai ce să cauți și deținei echipamente corespunzătoare. Acest fapt îi permisese lui Cormac și mentorului său, Horace Blegg, să urmărească nodurile Jain. Nu se înțelesese precis de ce tehnologia Jain lăsa o astfel de amprentă. Masa uriașă, precum aceea a planetelor și stelelor, era detectabilă din interiorul spațiului U, așa cum greutățile mari pot fi detectate de pe partea cealaltă a unei foi pe care ele stau, dar obiectele mici și complexe ar trebui să nu lase nicio impresie reală.

Din câte înțelegea Mika, deși acela nu era chiar domeniul ei, alți cercetători descoperiseră că macro-, micro- și nanostructurile tehnologiei Jain create făceau la rândul lor să se nască pico-structuri specifice. Erau un fel de sub-creație, un efect secundar aproape la fel ca forma rămasă pe o suprafață plată după ce un obiect a fost vopsit pe partea superioară, apoi a fost îndepărtat: aproape o umbră de tehnologie. Acele pico-structuri erau însă prea regulate, prea constante pentru a fi altceva decât voite. Privind mai atent, cercetătorii au descoperit un fel de tipar care se furișa sub real, își croia cumva drum în interfața dintre spațiul U și cel real, fără a avea nevoie de energie, de obicei în cantități uriașe. Iar acolo, la marginea inefabilului, unde se afla acel tipar, cercetătorii au detectat o *mișcare* foarte intensă care aproape că sfida orice încercare de analizare.

Mika a înțeles care era acea activitate: IA-urile Jain.

Și ele se aflau acolo.

Suprafața în apropierea căreia s-a trezit părea să fie alcătuită din viermi fosili din metal, o zonă care se extindea spre infinit. Aveau o secțiune triunghiulară, erau fierbinți și ardeau. La prima vedere, viermii păreau să fie perfect nemișcați, dar apoi, în timp ce i-a urmărit, a detectat o mișcare care nu putea fi definită: o schimbare lentă și masivă, ceva precum tranzițiile văzute la un caleidoscop. Erau și sunete: un urlet care încerca să-i smulgă miezul ființei și o bolboroseală dementă dintr-o nebunie concentrată. Și mirosuri: descompunere. Parfum dulceag, o aromă savuroasă și duhoare de excremente, toate înglobate într-o singură percepție senzorială.

Însă, deși mintea ei interpreta toate acestea ca fiind receptate de cele cinci simțuri principale, exista și o parte din ea care a recunoscut totul ca o modificare a dimensiunilor pe care creierul ei nu era formatat să îl accepte, și mai era ceva care se încadra între schimbarea fizică și gândire. Exista o multitudine de o singură prezență. Având o fire analitică, a interpretat asta drept ceva asemănător unei minți-stup, dar nu era ușor să fie analitică, deoarece acolo era o entitate multiplă care devenea treptat conștientă de prezența ei – și asta o îngrozea.

Apoi, într-un interval de timp pe care nu l-a putut măsura, câmpia – pentru că acum rămânea ferm la acea perspectivă – a început să se modifice în raport cu poziția ei. În jurul și dedesubtul ei s-a format un tipar, în care ea se afla chiar în centru. Urletul însoțitor a crescut în intensitate, iar bolboroseala a sporit până la nivelul de vacarm. Asupra ei a părut că se concentrează pentru scurtă vreme o percepție lenevoasă, după care aceasta s-a îndepărtat treptat. Probabil că ideea avea ca origine comentariul lui Dragon despre deșteptarea acelor entități, dar era ca și cum ea se afla în prezența

cuiva care moțăie și care, la nivel subconștient, tocmai confirmase prezența ei.

– Dragon, ce fac? a întrebat ea, deși acolo nu avea gură.

A simțit ceva – o anumită legătură cu Dragon –, dar nu a auzit cuvinte. Cu toate acestea, acele amintiri păstrate în mintea ei, dar care nu îi aparțineau, au început să iasă la suprafață. A văzut imediat o rasă înălțându-se din mlaștinile lumii ei și țesând pentru sine case impunătoare din iarbă. Rațe-vorbitoare, Atheter, făceau construcții înalte, fiind concentrate mai curând asupra structurilor decât asupra mașinilor individuale, și tocmai de aceea ele ajunseseră în spațiu folosind o formă de lift spațial, și nu propulsia-rachetă. Și-au extins civilizația peste sisteme stelare și s-au confruntat cu propria formă de paradox al lui Fermi: de ce suntem singure? Au descoperit viață pe multe lumi, dar puțină inteligență, apoi, brusc, nu au mai fost singure, pentru că au întâlnit o rasă primitivă care avea potențialul necesar pentru a deveni ceva măreț. Acestea erau artropode cu cochilii dure, feroce și competitive, și chiar în starea lor primitivă începuseră să învețe cum să prelucreze metale. Cu unele rețineri le-au dat pace acelor Prador, dar mai rămăsese o întrebare: dacă galaxia lor era atât de veche, de ce nu mai existau alte rase care să călătorească prin spațiu? Erau primii?

Apoi au descoperit ruinele.

Cu mare entuziasm, rațele-vorbitoare au excavat locul și au început să studieze rămășițele prăfuite ale unei puternice și complexe nanotehnologii. Acest lucru a produs multe schimbări, iar civilizația acelor stranii creaturi vorbitoare s-a dezvoltat și a devenit din ce în ce mai complexă: era pregătită pentru descoperirea primul nod Jain.

După descoperirea nodului, tehnologia Jain s-a răspândit ca o ciumă, apoi acea parte a rasei Atheter a infectat la rândul său restul neamului. A urmat un război, lucru pe care rațele-vorbitoare încercaseră să îl evite încă din primele zile în care se stabiliseră pe o planetă. Mika a recunoscut primele biomecanisme născute de tehnologia Jain pornind împotriva unor creații similare realizate de dușmani: hooders, prădători nesătui și blindați, însă de fapt ineficienți atunci când se confruntau cu armele obținute prin tehnologia Jain. Cu toate acestea, în mod ciudat, rațele-vorbitoare neinfectate au fost acelea care au reușit salturi tehnologice mari și au învins – prima dată. Prețul a fost mare: miliarde de Atheter morți, lumi pârjolite până la roca-mamă, chiar nove generate în sisteme solare infectate grav pentru a distruge primejdioasa tehnologie străină. Însă după aceea, când nodurile Jain s-au răspândit pretutindeni, a existat mereu câte unul din neamul Atheter care nu putea rezista ispitei de a deține o asemenea putere. A urmat ciclu după ciclu de conflict, iar în acest timp, Atheter au descoperit cum puteau detecta nodurile Jain și cum să le distrugă. Însă răul cel mare fusese făcut, iar strămoșii rațelor-vorbitoare au fost cuprinși de un fanatism asemănător celui religios. Acum erau disperați de tehnologie și de ceea ce, după părerea lor, era rău în ea. Au considerat orice tehnologie drept o infecție precum cea Jain, de aceea s-au apucat să distrugă totul. S-au dovedit foarte eficienți. Coloniile lor au dispărut și, în cele din urmă, pe lumea lor-mamă, ei au distrus lucrul care declanșase acel rău: propriile lor minți.

Mika și-a dat seama că IA-urile erau treze ș auziseră acea poveste despre moartea unei civilizații, dar cum putea să le anticipeze reacția? Nu avea timp pentru asta. Înainte de a reuși să analizeze cum să interpreteze acel potop de sentimente, mișcare și transformare a blocurilor de

gânduri străine, a fost silită să „relateze“ următoarea istorie.

Și Creatorii se ridicaseră din noroi, dar asta a durat multă vreme, pentru că acesta era materialul din care era alcătuită lumea lor-mamă. Nu pășiseră drepți ca ființele umane sau rațele-vorbitoare, ci se deplasaseră târâș, pe pântec. Inteligența lor feroce a evoluat devreme, chiar în timp ce ieșeau din mări, iar aspectul lor fizic se deosebea prea puțin de acela al guvidului-săltăreț de pe Pământ: un pește care se deplasează pe mâl în timpul refluxului. Avantajul lor fizic era că puteau emite fulgere de lumină orbitoare care, odată cu evoluția, s-a transformat în capacitatea de a proiecta iluzii direct în ochii oricărui prădător. La fel ca și alte specii inteligente, drumul lor către civilizație a fost lent și anevoios. Însă, în cele din urmă, au reușit, creând o tehnologie dură și sclipitoare ca diamantul, într-o antiteză evidentă cu moliciunea gelatinoasă a corpurilor lor. Și-au înfășurat această tehnologie în jurul lor la fel de defensivă ca și iluziile pe care le proiectau. Mika și-a amintit un Creator pe care îl văzuse. În aparență, era un dragon de sticlă – mai curând de genul mitic decât sferic –, însă, în realitate, alcătuit din cinci părți hardware, patru părți iluzie și o parte, creatură vie.

În Norul Mic al lui Magellan, unde era situată lumea lor, ei au descoperit tehnologia Jain și, ca maeștri ai iluziilor, au înțeles că aceasta era un cal troian. Însă, aroganți fiind, au socotit că o puteau stăpâni. În cele din urmă, civilizația lor s-a extins în tot Norul, până când au început să caute loc în altă parte, însă în galaxia principală se dezvolta altă civilizație. Cunoscând eficacitatea tehnologiei în distrugerea civilizațiilor, au trimis o sondă bazată parțial pe tehnologia proprie pentru a răspândi noduri Jain și pentru a-și doborî noii rivali. Au vrut să distrugă Polity. Numai că sonda

s-a răzvrătit și nu s-a supus programării. Aceasta era istoria lui Dragon, pentru că el – toate cele patru sfere – reprezenta sonda. Apoi a venit un Creator pentru a-l distruge pe Dragon, însă pe drum l-a găsit pe IA-ul navei Trafalgar și i-a dat noduri Jain. Neștiind adevăratul său scop și considerându-l dușman pe Dragon, ființele umane au greșit aliindu-se cu Creatorul. De aceea l-au trimis pe Creator înapoi spre casă la bordul unei nave Polity care, la sosire, a descoperit doar rămășițele unei civilizații puternice, devorată de tehnologia Jain.

Apoi ceva imens s-a concentrat asupra Mikăi. S-a simțit strivită de presiunea unei analize aride, cu totul străină și tulburătoare. A simțit un flux de informații și accentul care se punea pe unele dintre ele, ce era inspectat, ce era salvat și respins, și totul i s-a părut absurd.

– A existat și o civilizație pe care noi am numit-o Csorian, a spus Mika. Deși nu știm multe despre ea, avem cunoștință că civilizația voastră i-a distrus și pe ei.

Concentrarea asupra ei a devenit mult mai intensă. A simțit ceva care îi răsfoia gândurile. Totul era inspectat, copiat și transferat undeva. Sub povara acelei inspecții a simțit că se reduce la un punct.

– Trafalgar a fost o inteligență artificială ca și tine, a spus ea. A folosit ființe umane pentru a iniția un nod Jain, apoi a preluat controlul asupra tehnologiei. În prezent, spunându-și Erebus, atacă Polity și există probabilitatea ca Polity să cedeze: încă o victimă a aceleiași arme pe care voi ați folosit-o pentru a distruge rasa care v-a creat și sper că asta este o altă consecință neintenționată a ceea ce ați făcut. Avem nevoie de ajutorul vostru. Trebuie să împiedicăm dezastrul.

O concentrare totală asupra ei. Mika a simțit că în adâncul ființei ei exista o putere care putea bloca tehnologia Jain, retezând-o din rădăcină ori reprogramând-o în mod subtil în ceva mai puțin ostil. Apoi concentrarea apăsătoare pe care o simțise a început să se stingă. Toate informațiile acumulate au părut să se dizolve și să se răspândească în zona infinită din fața ei, unde, ca o picătură de cerneală care cade în mare, este totuna cu nimic. În acele momente în care inspecția devenise mai puțin intensă, și pentru că se aflase acolo îndeajuns de mult timp pentru a începe să integreze acele lucruri străine, a înțeles, a recunoscut reacția IA-urilor Jain la mesajul ei. A fost doar o indiferență totală, completă, uriașă și distribuită pretutindeni. IA-urilor nu le păsa; înălțarea și prăbușirea civilizațiilor nu prezenta nicio importanță pentru ele. Nu se simțeau vinovate de distrugerile provocate de creația lor.

Strângând între degete o augmentare mare, de culoare argintie, Mika a căzut la podea simțindu-și mâna arzând și înghețând.

– Am dat greș, a spus ea.

– Nici nu m-am așteptat să reușești, i-a răspuns Dragon.

Alte cinci nave-vierme distruse, numeroase forme-bastonaș și alte mecanisme incinerate, fără a reuși să captureze nicio dronă de pe runciblul de război, care acum devenise un nor tot mai întins în spatele forțelor lui Erebus. Toate acestea îl înfuriaseră pe Erebus, dar sentimentul pălea când se gândea la pierderile provocate de runciblu și tot astfel pălea în comparație cu cele câteva cuvinte rostite de o fantomă.

„Sunt conștiința ta, Erebus. Sunt tu.“

Înfuriindu-se tot mai mult, Erebus a examinat acele cuvinte din toate unghiurile și a refuzat să le accepte. A înțeles că nu putea merge mai departe decât după ce acea copie parazitară a unei minți umane era ștearsă complet din propria sa structură Jain, de aceea, a dezlănțuit vânători-ucigași, viermi și programe virale pentru a-l descoperi pe Randal, chiar dacă ele nu reușiseră asta până în acel moment. Apoi Erebus s-a apucat să alcătuiască o nouă trusă de scule software pentru a o folosi în acea excizie necesară.

– Ei, a spus Randal, cel puțin vei avea de căutat în mult mai puține locuri.

Era cumplit de adevărat. Lui Erebus îi rămăseseră mai puțin de o mie de nave-vierme, iar acel număr nu era suficient pentru a ataca Pământul. Douăzeci de mii ar fi copleșit instalațiile de apărare răspândite în întregul sistem solar, dar cele o mie ar fi fost transformate în cenușă înainte de a pătrunde pe orbita planetei Neptun. Gândindu-se la acest lucru, Erebus le-a făcut pe toate să se oprească. Acum nu avea cum să obțină o victorie ușoară. Sosise momentul să fugă și să-și consolideze forțele altundeva, să reconstruiască și să abordeze problema în alt mod – alegând drumul cel lung. Erebus era nemuritor, astfel că avea la dispoziție timpul necesar pentru a-și întări resursele și a plănui prăbușirea Pământului.

Însă mai întâi trebuia să-l distrugă pe Randal.

Așa cum spusese fantoma umană, avea mai puține locuri în care să caute. Ținând seama de speranța că mai apoi avea să-și reconstituie forțele, probabil că acum era timpul să limiteze și mai drastic locurile în care se putea ascunde Randal. Întârzierea dintre acest gând și acțiunea ce a urmat a fost infinitezimală. Fasciculele cu microunde

lansate de nouă sute optzeci și trei de nave-vierme au măturat spațiul din jurul lor într-o sincronizare perfectă, lovind formele-bastonaș una după alta și transformând-o pe fiecare într-un norișor de resturi fierbinți până la alb. Apoi a început să ruleze căutări de diagnosticare pentru a localiza fiecare pachet din propriul spațiu de procesare distribuit. A primit multe răspunsuri din partea rămășițelor încă funcționale ale navelor și a altor părți de hardware împrăștiat pe lățimea coridorului, ba chiar și câteva semnale slabe venite de la resturile care cădeau în zonele de distorsiune a spațiului U. Erebus și-a ațintit armele asupra acestora din urmă, pentru a le distruge înainte de a ajunge în afara razei de acțiune a armelor – laserele de mare intensitate au lovit la zeci de mii de kilometri depărtare, până când acele semnale s-au stins –, apoi a inițiat anihilarea a orice făcuse parte din sine, dar nu era navă-vierme.

– Puțină cauterizare pe ici și pe colo? a sugerat Randal.

Bucăți de coral Jain care continuau să conțină spațiu de procesare alimentat s-au încins și au explodat, transformându-se în cioburi ca de porțelan, iar micile fragmente din mintea lui Erebus care le conțineau s-au stins. Biomecanismele cu forme de insecte care pluteau în spațiu au reacționat prin instincte programate față de creșterea temperaturii din ele, provocată de microunde, și au fluturat în vid din membrele lor cu multe încheieturi, apoi au ars și s-a ofilit. Bancurile de forme de nematode s-au zvârcolit și au țâșnit încoace și încolo sub forța acționărilor de planare antigravitaționale, apoi s-au strâns în spirale și și-au pierdut substanța în fum care s-a răspândit în vid. Ici și colo, era mai eficient din punct de vedere energetic să lanseze un proiectil într-o aglomerare mai substanțială de resturi, apoi

să lichideze țintele izolate cu arma energetică cea mai potrivită.

Totul a durat o oră.

– Acum, a spus Erebus, te pot localiza în aceste nave-vierme.

– Bineînțeles, i-a răspuns Randal. Mă vei găsi oriunde ești.

Erebus a ignorat aceste vorbe și a studiat datele referitoare la fiecare dintre căpitanii navelor-vierme. Cei mai mulți erau copii ale unor căpitani loiali, la care se adăugau douăzeci și trei dintre căpitanii fideli care supraviețuiseră. Cu toate acestea, existau treizeci și șapte de nave comandate de căpitani pe care trebuise să îi contopească forțat și, deși Erebus era încredințat de obediența lor – pentru că ei făceau parte din sine și îi controlau pe deplin –, ori de câte ori le acorda mai multă independență, se năștea un curent subteran de resentiment despre care Erebus știa că, în condiții prielnice, el s-ar fi transformat în revoltă. Nava-vierme trimisă pentru a-i ucide pe cei doi frați ai lui Orlandine fusese comandată de un asemenea căpitan, prin urmare acea propensiune spre rebeliune îi îngăduise lui Randal să îl saboteze mai ușor.

Gândul s-a transformat instantaneu în acțiune. Erebus a dat ordin navelor suspecte să își detoneze la bord toată muniția, iar ca urmare, treizeci și șapte de nave au dispărut ca un șir de artificii, iar restul navelor au incinerat orice fragmente mari care supraviețuiseră.

Nu erau multe.

– Ce naiba se petrece acolo? s-a mirat Cormac.

Arach și Crane trecuseră prin ecluză la scurtă vreme după el, dar numai ei putuseră să intre astfel în nava *Harpy*. Dronele salvate, inclusiv șeful lor, Knobbler, trebuiseră să folosească ușa pentru mărfuri, iar acum stăteau toate îngrămădite în magazia mică a navei.

– V-ați certat puțin? a sugerat Arach.

Cormac nu s-a așteptat ca domnul Crane să răspundă – pentru că el reprezenta exemplul suprem de tip puternic și tăcut.

– Nu văd cum ar fi posibil așa ceva, când tot ce se află acolo ar trebui să fie o singură entitate?

– Știu de ce a intervenit IA-ul navei, Vultur.

Cormac a aruncat o privire spre consola din fața lui, apoi și-a întors ochii spre imaginea pe care o vedea prin ecranul din sticlă-lanț.

– Continuă, te rog.

– Erebus e virusat, i-a răspuns Vultur. Din câte țin minte, o navă de atac pe nume *Jack Ketch* a avut o problemă similară.

– Aphran.

– Poftim? a făcut Arach.

– A fost o separatistă ucisă de Skellor, care s-a copiat pe sine în structura Jain pe care a creat-o, a explicat Cormac. Jack a descărcat-o, apoi a întâmpinat dificultăți serioase ca să scape de ea. A făcut o scurtă pauză. Nu cumva acest virus se numește Henrietta Ipatus Chang?

– Nu, nici pe departe, a spus Vultur. Am o copie a lui aici, deși acum pare că e pe cale de a se șterge

singur. Se numește Fiddler Randal.

Un nume care nu îi suna cunoscut lui Cormac.

– Orlandine nu a fost deloc sinceră față de tine, a explicat IA-ul. Prin mine și domnul Crane, aici de față, Fiddler Randal i-a pus la dispoziție coduri și sisteme cameleon care i-au permis să ascundă runciblul de război destul de mult timp, și care acum ne ferește să fim prăjiți. Randal a acționat împotriva lui Erebus și cred că el a hotărât că nu-i mai poate îngădui prezența.

– Am înțeles, a spus Cormac și a expirat lent.

Deci, asta era. Din câte înțelegea, Erebus nu avea suficiente nave pentru a declanșa un atac împotriva sistemului Sol, astfel că dezastrul fusese evitat. Desigur, entitatea dușmănoasă încă avea destule nave pentru a reprezenta un pericol real pentru planete individuale și mai târziu putea redeveni o amenințare considerabilă, dar până atunci întrebarea privind proveniența nodurilor Jain în Polity se rezolvase, iar amenințarea cu distrugerea totală fusese evitată. Și atunci de ce se simțea Cormac frustrat, nemulțumit, iritat?

Explicația era că Polity se confruntase cu o amenințare uriașă și nu intervenise eficient. Fuseseră plasate pe poziție nenumărate nave SCP, însă ele nu se folosiseră și curând deveniseră neputincioase. Erebus pregătise terenul pentru un atac prin care putea pătrunde până aproape de Pământ și îl declanșase, în vreme ce forțe intelectuale care, prin comparație, făceau ființele umane să fie niște pigmei ca el reacționaseră doar în fața unor atacuri deschise, dar nu făcuseră nimic altceva. Cormac avea impresia că Erebus reușise să deruteze total IA-urile, în vreme ce o singură ființă umană – deși Orlandine era extrem de capabilă – hotărâse să îl oprească pe Erebus, și

chiar reușise. A spune că toate acestea păreau dubios de ciudate însemna să se ocolească adevărul.

Pe de altă parte, i s-a părut ciudat că Orlandine făcuse acest lucru pe cont propriu, dar nu trebuise să acționeze astfel? Sigur, era o ucigașă, care controla tehnologia Jain, astfel că IA-urile Polity o puteau socoti un pericol și, drept urmare, ar fi fost pusă în pericol de către ele, dar, întrucât știa prea bine cum intenționa Erebus să declanșeze atacul, ea ar fi putut să transmită către Jerusalem sau Pământul Central informațiile privind acel pericol folosind mijloace sigure. Nu procedase astfel pentru că dorise să se răzbune personal pe Erebus? Era posibil, dar el nu o cunoștea îndeajuns de bine pentru a aprecia asta.

– Ei, și acum ce facem, șefu'? a întrebat brusc Arach, întrerupându-i șirul gândurilor.

Continuând să urmărească navele-vierme masate, dar reduse numeric în mod considerabil, Cormac și-a dat seama că, deși reprezentau un pericol direct mult redus pentru Pământ, ele trebuiau distruse, dar în acele momente nu avea mijloacele necesare.

– Așteptăm și urmărim, a hotărât el. Iar când vor pleca de acolo, le vom urmări. A făcut o pauză pentru a analiza situația. Vultur, ai comunicație U?

– Ha! Ei bine, aș putea transmite pachete de informații, dar nu am cum să știu dacă ele ajung la destinație, i-a răspuns IA-ul navei. Acolo e încă mare agitație – cea mai probabilă țintă pentru comunicațiile de aici ar fi chiar Pământul.

– Transmite pachetele de informații într-acolo, i-a spus Cormac. Anunță-i despre ce s-a întâmplat

aici, și cu poziția și dispunerea actuală a forțelor lui Erebus.

– Asta nu depinde de mine, i-a răspuns Vultur.

Pentru un moment, Cormac uitase că, deși vorbea cu un IA, el nu era un IA al Polity, iar nava pe care se afla nu era a SCP. Asta însemna că nu putea da ordine. S-a întors și l-a privit pe domnul Crane, care se așezase pe scaunul pilotului și își scosese jucăriile, pe care le așezase pe consola din fața lui.

– Să înțeleg că tu ești căpitanul?

Crane a dat scurt din cap, apoi a făcut un câine mic din cauciuc să sară peste o bucată de cristal, de parcă ar fi jucat o versiune necunoscută de dame.

– Îi permiți IA-ului să trimită acele pachete?

– S-a făcut, a anunțat brusc Vultur. Le-am trimis pe disperse spirale, astfel că există șansa ca măcar unul să ajungă la destinație. Potrivit ordinului domnului Crane, pachetele nu își vor dezvălui sursa. Domnul Crane pare precaut, și nu vrea ca Pământul Central să știe despre noi.

– Bine. Cum nu îl nedumerea deloc dorința lui Crane de a-și păstra anonimatul, Cormac a continuat să îl privească pe Golem. Putem urmări flota lui Erebus când va pleca de aici? – lucru pe care sigur îl va face.

– Din câte se pare, va fi riscant, i-a răspuns Vultur. Sunt convins că Erebus își va reformata sistemul cameleon, codurile de recunoaștere și scanerele, așadar, nu vom rămâne ascunși multă vreme.

Cormac a scrâșnit din dinți de frustrare. Poate că, dacă se apropiau suficient de mult de una dintre navele-vierme, se putea transfera pe ea, și poate

reușea să plaseze la bordul ei un emițător de spațiu U. În aceeași clipă, o explozie masivă a iluminat cabina pentru scurtă vreme, după care ecranul s-a stins. Câteva clipe mai târziu, când imaginea a revenit, alte douăsprezece nave-vierme se transformaseră în nori de gaz care radiau lumină.

Se părea că Erebus încă nu încheiase operațiunea de curățenie.

La capătul puterilor, Orlandine s-a lăsat moale și a privit printre ochii mijiți găurile din partea din față a costumului spațial. Miceliul din interior și răspândit în jurul ei reparase găurile făcute prin sfera de interfață când ajunsese drept în frontul exploziei propulsat de explozia planetoidului lui Erebus, și acum aproape că terminase de reparat rănile din corpul ei. Când operațiunea se va încheia, va cere miceliului să îi alunge otrăvurile oboselii din corp, apoi poate că avea să se simtă ceva mai bine în situația în care se găsea.

Rămăsese în viață, ceea ce însemna ceva. Luase în calcul posibilitatea ca lovitura ei împotriva planetoidului să fi fost insuficientă și astfel supraviețuiseră suficiente nave-vierme pentru a copleși runciblul de război. Însă ea considerase asta doar o posibilitate îndepărtată, dar și mai acceptabilă, deoarece astfel se redusese enorm șansa supraviețuirii unui număr suficient de nave-vierme care să poată ataca Pământul. Deși în acest din urmă caz nu greșise calculele, în primul se înșelase clar. *Fusese* arogantă.

Planetoidul lui Erebus se oprise înainte de a pătrunde pe coridor, după ce detectase ionizarea care nu trebuia să existe acolo – ionizare produsă de duelul ei cu nava *King of Hearts* –, apoi își lărgise structura internă, după care pornise mai

departe, ceea ce redusese în mod considerabil eficiența atacului ei. Însă, lucrul cel mai important, apăruse în primul rând cu doar o treime mai mult față de masa anticipată. Orlandine subestimase grav abilitatea lui Erebus de a-și reproduce navele-vierme.

Dar sunt în viață…

Da, dar în sferă nu mai rămăsese aer, iar alimentarea ei independentă cu energie se redusese la jumătate. În acel moment, miceliul îi asigura oxigen extras din alcătuirea moleculară a izolației sferei, iar capacitatea lui de a continua acel proces limita resursele de energie din sfera de interfață.

Erebus nu m-a ucis…

Când explozia ridicase sfera de interfață de pe runciblul de război, primul ei gând fusese: *Asta a mers bine, dar putea fi cu mult mai bine.* Apoi sfera ei se rostogolise prin vid, iar roiul care se apropia pur și simplu o ignorase, pentru că, încâlcită în schelă, fusese socotită drept o bucată de gunoi. Ținta lor principală rămăsese totuși runciblul, care trăgea în roi. Jumătate de oră mai târziu, ultima dintre navele-vierme trecuse destul de aproape de ea și nu o băgase în seamă. A avut vreme să scape un oftat de ușurare, după care valul exploziei, aducând resturi din runciblu, o lovise.

– Și acum ce faci, Orlandine? s-a întrebat ea cu voce tare.

– Cred că vei muri, i-a răspuns o voce din minte.

Probabil că scăpase de virtualitate. Nu avea idee cum și nu se sinchisea câtuși de puțin.

– A, uitasem de tine.

– Mda, ai avut o mulțime de lucruri în minte, i-a răspuns Randal.

În ciuda înclinației de a fi solitară, în situația aceea, Orlandine aproape că s-a bucurat de compania lui Randal.

Ultimul dintre țesuturile cicatrizate, produse de Jain, s-a uscat de pe rana ei cea mai gravă, o gaură cu diametrul de peste șapte centimetri, provocată de o bucată de coral Jain care îi trecuse prin tors, prin ficat și ieșise prin spate, unde se blocase în carapace. Și-a pus miceliul să îndepărteze otrăvurile care îi provocau starea de oboseală. După un moment, a simțind că îi revine optimismul, însă el era temperat de realitatea rece și nemiloasă a situației în care se găsea.

– Nu cred că Erebus mai are vreo șansă să treacă de sistemele de apărare ale Polity din sistemul solar, a remarcat Randal.

– Așadar, răzbunarea ta și a mea s-au împlinit, a spus Orlandine, în timp ce a început să analizeze cum să-și folosească mai bine resursele. Fără îndoială că SCP nu-și va găsi odihna decât după ce rămășițele lui Erebus vor fi urmărite și distruse.

După cum vedea lucrurile, opțiunile ei erau limitate. Putea folosi energia rămasă pentru a se plasa în stază până în momentul când distorsiunea din subspațiu dispărea, pentru ca apoi să ceară ajutor. Singura problemă era că primele care vor ajunge la ea vor fi cu siguranță navele SCP, iar în Polity nu exista prescriere pentru crimă, nici circumstanțe atenuante și nici posibilitatea de a obține absolvirea de pedeapsă pentru o asemenea faptă decât dacă puteai resuscita morții. Pe de altă parte, IA-urile nu aveau deloc încredere în cineva care controla tehnologia Jain. Dacă nu ar fi aplicat imediat condamnarea la moarte, acest lucru ar fi

fost motivat de dorința lor ca mai întâi să o studieze.

– Ești aproape la fel de arogantă și ridicolă ca și Erebus, a spus Randal.

– A, mulțumesc de compliment, a zis ea cu gândul în altă parte.

Se putea plasa în stază și să-și folosească energia rămasă pentru a sorta date de la senzorii inerți de pe suprafața sferei, apoi, dacă se întâmpla să apară vreo navă în apropiere, putea ieși din acea stare pentru a se îndrepta spre ea pentru a cere ajutor. Exista posibilitatea să-și poată copleși salvatorii. Din nefericire, din punct de vedere statistic, șansele ca o navă să fie în zonă înainte ca rezervele ei de energie să se termine – adică o navă care *nu* făcea parte din SCP, pentru că doar acestea ar fi putut traversa acea zonă în viitorul apropiat – erau de aproximativ o lungime de Planck peste zero.

– Bineînțeles, dacă spun că Erebus este arogant și ridicol, o fac doar pentru a mă învinovăți.

Replica i-a reținut atenția.

– Poftim?

– Ai auzit bine.

– Mi-ai putea explica?

– Nu sunt cu adevărat Fiddler Randal, i-a răspuns Randal. Mă bazez pe o copie a lui, dar în realitate sunt acea parte din Erebus care a dezaprobat tot ce a făcut. Mă socotesc conștiința lui. Dacă lucrurile stau așa, cred că s-ar putea susține că Erebus ți-a ucis frații.

– Ce naiba?

În timp ce a rostit aceste cuvinte, a înțeles ce spunea de fapt prezența care se afla în sfera ei. Imediat după aceea, a rulat diagnostice și căutări în părțile de hardware și software ale sferei, apoi a pregătit vânători-ucigași, viermi și viruși: toate programele de ucidere și ștergere pe care le avea la dispoziție. Lucru ciudat, a localizat foarte ușor codul distribuit care era Randal, ca și cum acesta nu ar fi făcut nicio încercare de a se ascunde.

– Am putut controla unele părți ale lui Erebus – ale celeilalte părți din mine, de fapt, a spus Randal. *Eu* am trimis nava-vierme spre Klurhammon, și tot *eu* am dat instrucțiuni căpitanului ei.

– Tu m-ai manipulat?

– Ai nimerit-o la fix.

Se părea că nu mai avea ce să spună. S-a simțit ridicolă, frustrată, iar suferința a început să o invadeze. Pentru o clipă, s-a gândit să îl captureze pe Randal și să se răzbune cumplit, dar nu era psihopată, și nu așa funcționa ea. A lansat programele și, în tăcere, a urmărit cum ele l-au șters pe Randal. El a început să dispară treptat din conștiința ei și, în acest timp, el a spus doar două cuvinte:

– Îți mulțumesc.

Era terminat. Își atinsese scopul, iar acum nu mai avea niciun rost. O manipulase până la capăt.

Și-a dat seama că pe obrazul ei se deplasa ceva, a ridicat mâna și a atins acel punct, după care s-a uitat la vârfurile degetelor, care erau umede. Trebuia să își reechilibreze substanțele neurochimice, să își readucă mintea la starea ei analitică și rece. Însă nu a vrut asta.

Interiorul sferei se răcea, lucru care avea să o plaseze mai ușor în stază. A cerut miceliului să folosească ultimele rezerve de energie pentru a construi celule fotovoltaice pe suprafața exterioară a învelișului, nu să scaneze în căutarea vreunei nave aflate în trecere. Când sfera avea să ajungă în cele din urmă în apropierea vreunui soare, energia acelor celule fotovoltaice o vor trezi. Făcând calcule în baza actualei traiectorii a sferei a tras concluzia că șansele de a ajunge în apropierea vreunui soare se situau probabil la două sau trei lungimi Planck peste zero… în acea galaxie. După aceea, probabilitatea nu creștea deloc. A calculat că șansele de a pătrunde în altă galaxie erau cam de una la cincizeci de miliarde în următorul miliard de ani. Sigur, avea să se ciocnească de *ceva*, dar la acea dată probabil că nu va mai exista Polity sau vreun IA, după cum se putea să nu mai existe niciun soare suficient de fierbinte pentru a alimenta celulele fotovoltaice – asta dacă în cursul unei perioade atât de îndelungate ele nu aveau să fie transformate în praf de ciocnirile cu micrometeoriți.

Știind cu o certitudine născută din experiență că acela însemna sfârșitul ei, Orlandine a început să se stingă treptat. Însă era o moarte mai puțin sigură decât aceea cu care se confruntau cei mai mulți, iar înainte de se fi născut, ea mai trecuse o dată prin această situație.

19

Cuirasatul SCP Trafalgar *a fost construit la jumătatea războiului dintre Prador și ființele umane la Fabrica-Stație Sala 101, înainte ca acea stație să fie distrusă de un prim-copil „Baka“ al Prador – practic, un CTD zburător de o gigatonă, având la comandă un prim-copil reticent și care nu a putut face altceva decât să ducă la îndeplinire misiunea sinucigașă. Drept urmare, evidențele privind activitatea de început a IA-ului s-au pierdut, însă, având în vedere acțiunile sale de după război, se pare că a fost un IA de război din generația a douăzecea sau peste, încorporând toate acele caracteristici care, printr-un proces de selecție în condiții de război, deveniseră suficient de folositoare pentru ca defectele lui să fie trecute cu vederea. Cu alte cuvinte, Trafalgar era agresiv, șiret, îngrozitor de pragmatic și câteodată crud: a știut cel mai bine cum să își ucidă dușmanii și s-a dovedit foarte bun într-o activitate care i-a plăcut. Dovada că defectele IA-ului ar putea deveni o problemă pot fi găsite studiind documentele de război, însă douăzeci și două de păreri anterioare pot evidenția lucruri care „nu ar fi trebuit să existe“.*

La scurtă vreme după o bătălie, în care Trafalgar, Cable Hogue *şi alte nave au străpuns o blocadă din jurul unei lumi şi i-au distrus pe Prador-ii rămaşi acolo, se afirmă că Trafalgar a declarat: „Trebuia să îi acoperim cu bombe“. Lumea respectivă prezenta o importanţă tactică mai mare pentru Prador decât pentru Polity, astfel că, la prima vedere, distrugerea ar fi fost spre avantajul Polity. Cu toate acestea, la sol se aflau patru milioane de soldaţi umani şi personal de întreţinere. Probabil că mai revelator este un alt comentariu documentat privind sosirea navei* Trafalgar *la Divided Station, unde o enclavă umană din afara Polity reuşise să captureze numeroşi Prador-i rămaşi pe o mică lună din apropiere. Fiinţele umane îi torturaseră până la moarte pe Prador-i vreme de doi ani doar din distracţie, apoi transformaseră rămăşiţele lor în ornamente, iar înregistrările deceselor şi ornamentele în sine se puseseră în vânzare. „Ar trebui să îi ucidem cu gaze paralizante şi să o luăm de la început“, a afirmat Trafalgar. Este important de remarcat că în acel moment mai era doar un Prador în viaţă.*

Din Cum stau lucrurile *de Gordon*

Senzaţia de prăbuşire fusese doar în minte, pentru că Mika, abia atingând podeaua cu vârful ghetelor, încă plutea la un pas în spatele scaunului pe care se aflau rămăşiţele lui Fiddler Randal. Ghidul cu ochi albaştri era înfăşurat în jurul mâinii ei, pe care nu şi-o putea simţi. Avea o stare de rău fizic, iar capul

parcă îi fusese răzuit cu un cuțit ruginit. Avea amintirea amintirilor din acel loc, dar tot ce încărcase Dragon în ea părea să fi dispărut, lăsând în loc un gol dureros.

– Ce-ai vrut să insinuezi spunând că nici nu te aștepți să reușesc?

Când a tresărit și a coborât pentru a-și lipi de podea tălpile gecko ale ghetelor, ghidul s-a desprins de mâna ei și, cu un mic jet de vapori, s-a dat deoparte, trăgând după el firicele de pânză de păianjen. Și-a privit mâna, care avea o culoare roșie strălucitoare și îi lipsea o porțiune întinsă de piele, dar era acoperită de un strat transparent și irizat, ca un material plastic. Într-un fel, simțea că, dacă încerca să o miște, nu va exista nicio reacție, dar nu s-a întâmplat așa. A mișcat-o cu ușurință, deși era încă amorțită.

– Exact ce sugerează acele cuvinte, a spus vocea din mintea ei.

– Și atunci ce rost a avut să venim până aici?

Și-a prins mănușa din locul în care era atașată cu un fir de încheietură, a tras-o pe mână și a acționat etanșarea. Aruncând o privire în jur, a văzut augmentarea lui Randal plutind și învârtindu-se în aer în spatele ei.

– Ți-ai închipuit cumva că o problemă așa de complicată se rezolvă chiar atât de ușor? a întrebat-o Dragon, oarecum aprig, i s-a părut Mikăi. Crezi că poate fi coborâtă pe scenă o *deus ex machina* pentru a îndepărta o asemenea amenințare?

– Asta ai sugerat, a spus ea brusc.

Câteodată, didacticismul lui Dragon era foarte supărător, iar faptul că entitatea dovedea un anumit grad de emoție a îngrijorat-o.

– A fost doar o posibilitate, și încă foarte redusă. Patru civilizații foarte avansate – despre care știm – au fost distruse de tehnologia Jain. Te-ai gândit că luând legătura cu IA-urile Jain am făcut ceva ce măcar unul dintre ei a încercat sau a analizat?

Nu se gândise la asta, dar era adevărat. Întâi Jain, apoi Csorian, Atheter și Creatorii. Cercetătorii din Polity știau destul de puține lucruri despre culturile lor, dar ele trebuie să fi fost extrem de avansate, pentru că erau rase care călătoreau prin spațiu.

– Așadar, dacă nu ai înarmat ambele sfere pentru a face o călătorie atât de periculoasă până aici tocmai din acest motiv, de ce ai mai venit?

– Curiozitatea mă îndeamnă mai mult decât dorința de a salva Polity.

– Asta a fost tot?

– Am aflat multe.

– Ești din nou evaziv.

– Să nu uităm ce am învățat, dar mai ales ce ai învățat.

Mika a înțeles abia în acel moment.

– Înseamnă că e vorba despre el, a spus ea și a arătat către cadavrul de pe scaun – și despre nava de atac de acolo. De fapt, e vorba despre Pământul Central. Căutai pur și simplu o pârghie?

– Mă tratezi în mod nedrept.

Mika nu și-a putut reprima un chicotit ridicol. Înțelegea greșit o entitate extraterestră care cântărea milioane de tone și era capabilă să distrugă nave-vierme. Interpreta greșit motivele neîndoielnic sfinte ale unei entități care provocase treizeci de mii de victime la Samarkand – o entitate care susținuse cândva că era Dumnezeu.

– Nu mi s-a părut amuzant, a spus Dragon pe un ton îmbufnat.

– Și eu care credeam că ai un simț deosebit al umorului…

– Ți-am spus că sigur m-a îndemnat curiozitatea. Curiozitatea care m-a adus aici privea IA-urile Jain și începuturile de aici ale lui Erebus, dar…

Mika a așteptat ca Dragon să mai spună ceva. S-a uitat spre ghid, dar acesta era doar un biomecanism cu ochi albaștri insondabili, un lucru construit de Dragon.

– Trebuie să revii la nava ta – și la mine – cât de repede poți.

– Care e problema?

– Cealaltă jumătate a mea întâmpină dificultăți.

Ghidul a bătut din aripi și apoi a emis un jet de vapori pentru a se propulsa către ușă, iar ochii lui de la capetele antenelor s-au uitat spre ea, de parcă ar fi spus: „Vii?“ Mika l-a urmat, înhățând din mers augmentarea lui Randal.

– Ce spuneai? l-a îndemnat ea.

– Ții minte frustrarea și uimirea lui Ian Cormac văzând lipsa de acțiune a Polity după retragerea flotei rămase pe Scarflow?

– Țin minte.

– Deși nu m-am simțit frustrat, eu am fost uimit. SCP ar fi putut face mai mult decât să se retragă pe o poziție defensivă, să își mute forțele de apărare altundeva și să aștepte următoarea mișcare a lui Erebus.

Mika a observat creșteri lente de tehnologie Jain apărând din peretele opus, a trecut rapid dincolo de ele împingându-se din ușorul ușii, urmându-l pe ghidul care se retrăgea.

– Am socotit că lipsa de reacție s-a datorat incapacității IA-urilor de a anticipa ce va face Erebus în continuare, acest lucru datorându-se absurdității atacului declanșat inițial.

– Este pur și simplu imposibil, a spus Dragon pe un ton doctoral. Crezi că IA-urile Polity n-ar fi putut interpreta asta drept o simplă stratagemă care avea rolul de a le induce în eroare? Crezi că puterea mentală existentă în Polity nu ar fi putut vedea în perspectivă?

Ajuns la capătul coridorului, ghidul cu ochi albaștri a cotit spre stânga, nu pe drumul pe care îl urmaseră la sosire. Până să întrebe motivul, Dragon i-a luat-o înainte, spunând:

– Ghidul meu te duce pe altă rută – căldura și lumina emise de costumul tău au inițiat activitate în urma ta, iar tehnologia Jain de acolo a accesat rezervele de energie despre care am discutat.

Noul coridor era înțesat de creșteri Jain, ale căror ramuri se coagulaseră în unele locuri în umflături evidente. Locul arăta de parcă ar fi fost plin de oase.

– Șiretlic sau nu, IA-urile sigur nu au știut ce intenționa Erebus să facă în continuare, a spus Mika.

– Dar *au încercat* să afle?

– Au trimis nave-cercetaș și toată lumea a vegheat.

Mika și-a dat seama cât de patetic au sunat cuvintele ei chiar în clipa în care le-a rostit.

– Tu ai manifestat o curiozitate deosebită privind războiul cu Prador. Cunoști capacitatea industrială și de prelucrare a informațiilor pe care o are Polity. De ce n-au produs stațiile industriale milioane de drone simple pentru a veghea? De ce IA-urile nu au formulat planuri și nu au anticipat toate metodele posibile de atac? Și, lucru și mai grav, de ce nici măcar nu au analizat atent ce se va întâmpla după atacul inițial?

În timp ce a trecut prin puțurile de coborâre-urcare și pe alte coridoare – deosebirea dintre ele era greu de făcut din cauza luxuriantei tehnologii Jain –, Mika nu a găsit răspunsuri la acele întrebări.

– IA-urile ar fi putut face multe lucruri, a continuat Dragon, dar au preferat să stea pe fund, cum se spune – doar coordonând acțiunile inițiate de ființele umane. Eu am pus unele întrebări, dar mi s-a arătat fără înconjur că întrebările mele nu erau binevenite, iar amestecul meu nu va fi tolerat. Când am sugerat să se încerce contactarea IA-urilor Jain, Jerusalem a aprobat imediat. De aceea cred că el și celelalte IA-uri s-au bucurat că au ocazia să scape de mine.

– Nu înțeleg.

– Știam că atacul acela și toată problema creată de Erebus au însemnat mai mult decât s-a dezvăluit.

– Spui că ceva a fost putred.

– IA-urile Polity nu au vrut să-mi spună nimic, de aceea am venit aici, ca să caut informații. Pseudopodele mele au explorat o mare parte din această structură și au penetrat în multe dintre navele capturate.

Mika a înțeles în acel moment că acele pseudopode nu se întinseseră în spatele ei doar pentru a o proteja.

– M-am așteptat la o serie de lucruri, a continuat Dragon. Am crezut că tăcerea IA-urilor se datora faptului că era în desfășurare un plan uriaș privind reacția față de Erebus și că nu mi s-a spus nimic despre el pur și simplu pentru că nu prezentam încredere. Am venit aici nu doar pentru a dovedi că meritam încredere și pentru că am anticipat că voi descoperi un secret murdar, o mușamalizare privind exodul inițial – da, ceva ce puteam folosi drept pârghie și probabil ceva care să-mi ofere o posibilitate de a înțelege care era planul de anvergură.

– Nu ai știut.

– Nu am știut că nu a existat *niciun* plan de anvergură. Nu am știut că Pământul Central socotește dezvoltarea ființelor umane supărător de lentă și că aveau nevoie de un impuls, și că îl consideră pe Erebus drept unealta perfectă pentru a asigura acel imbold. Nu am știut că Pământul Central a trimis aici ființe umane doar pentru ca Erebus să le folosească pentru a iniția tehnologia Jain – că, practic, le-a trimis la moarte.

– Și nu crezi că aceste informații reprezintă o pârghie suficientă?

– Eu exist în Polity doar pentru că mi se îngăduie, i-a răspuns Dragon. Aș fi putut folosi drept pârghie vreun mic secret neplăcut sau poate erorile comise în timpul războiului dintre ființele umane și Prador, sau poate privind fabricarea defectuoasă a dronelor de război care au provocat victime umane. Nu simțeam dorința de a afla că Pământul Central se face răspunzător de moartea propriilor oameni și de instigarea la un conflict care până acum a costat viața a milioane de oameni.

Mika a început să înțeleagă de ce Dragon se arătase atât de emoționat.

– Deși este pe deplin posibil să fi știut scopul pentru care i s-a permis lui Erebus să atace Polity, sunt convins că Jerusalem nu a avut cunoștință de Fiddler Randal și de echipajul lui și că Pământul Central complotase în mod activ pentru a facilita acel atac, altfel nu mi-ar fi permis să vin aici, unde aveam să descopăr dovezile privind acea crimă. Hotărârea a fost luată rapid, fără consultare. Dar este sigur că Pământul Central va afla curând că am ajuns aici.

– Ți-e teamă?

– Dacă mă întorc în Polity, voi fi vânat și transformat în atomi.

– Trebuie să îi spunem cuiva despre asta.

– Cui?

– Dar oamenii trebuie să știe!

– Mika, în timp ce pătrundeai în navă, atacul lui Erebus a încetat, nu datorită forțelor Polity, ci intervenției câtorva persoane. Mijlocul pe care l-au folosit pentru a pune capăt atacului a dispărut, și puțini mai sunt în viață acum. Cei care

supraviețuiesc vor pune unele întrebări, vor avea unele îndoieli, dar își vor continua viața. Cei care știu sau se sinchisesc în legătură cu asta vor crede că totul reprezintă o nouă victorie a SCP, că inteligențele artificiale ale Polity au triumfat din nou distrugând încă o amenințare la adresa existenței ființelor umane și a IA-urilor. Cui să îi spui asta? Separatiștilor? Acesta este drumul pe care ai dori să îl urmezi?

– Îi spunem lui Cormac, a răspuns ea, apoi s-a blestemat pentru prostia pe care o făcuse. Deși el era agent Polity și se dovedise mereu fidel organizației pe care o slujea, Mika știa că, dacă va avea suficiente motive, Cormac va renunța la fidelitate și va face, în schimb, ceea ce simțea că era drept. Cormac era persoana potrivită. Între el și moralitatea *lui* nu trebuia să existe nimic. Însă ce putea face el? Adevărat, era un individ de excepție, dar, dacă pornea ofensiva împotriva Pământului Central, avea să moară, asta era limpede. Asta păteau ființele umane care se răzvrăteau împotriva IA-urilor. A observat că Dragon rămăsese tăcut cât timp s-a gândit la toate acestea.

– Dragon.

– Analizez.

– Îmi cer iertare – a fost o idee prostească.

– Ian Cormac a distrus una dintre sferele mele și a dovedit o capacitate aproape supranaturală când a trebuit să rezolve diverse probleme și să supraviețuiască. În tot acest timp a demonstrat alte capacități interesante.

– Acum vorbim despre Pământul Central.

– *Tu* îi vei spune, a spus Dragon, după ce a luat hotărârea.

Brusc, ceea ce o înconjura s-a cutremurat și, percepând o mișcare, a privit în urmă și a văzut ceva care urca de sub ea în puțul de coborâre-urcare în care se găsea.

– Dar mai întâi trebuie să ieși vie de acolo, a adăugat Dragon.

Cele două nave-vierme care împrăștiau nori de fragmente de mărimea unui pumn de om conținuseră o concentrare a programelor virale care îl alcătuiseră pe Fiddler Randal.

– Au, a făcut Randal, mă ustură!

Chiar dacă reacția lui mima amuzamentul, tăria prezenței lui în interiorul lui Erebus scăzuse considerabil. Cu toate acestea, distrugerea unei părți nu reprezenta răspunsul perfect pentru că, atâta vreme cât exista un mediu în care se putea dezvolta, el putea să-și recapete puterea. Erebus avea nevoie de medicamentul antiviral corespunzător.

Entitatea a început să își adune navele-vierme rămase aproape una de alta, astfel încât să reducă întârzierea dintre gândire și acțiune deoarece, chiar în microsecundele necesare pentru a declanșa armele care distruseseră cele două nave, porțiuni substanțiale din virus reușiseră să se refugieze de acolo. Evaluarea acelui interval devenea o chestiune importantă, deoarece perturbarea spațiului U trebuia să fie de scurtă durată și se putea ca în exact acele momente să fie străbătut de nave Polity. Erebus a început să închidă multe sisteme care nu erau autonome și să își exercite puterea de procesare eliberată în efortul de a se ocupa de Randal. Problema reală a apărut imediat, pentru că Erebus – definit acum ca IA-ul Trafalgar contopit cu peste nouă sute de IA-uri oarecum

distincte – era distribuit în toate acele nave-vierme. Asta însemna că traficul informațional dintre nave reprezenta o adevărată sporovăială și că Erebus era atât parte a schimbului dintre părți, cât și suma acestora. Randal fusese creat ori mai curând încărcat în același timp cu contopirea, astfel că fusese inclus în ea. Va apărea că sistemul imunitar al lui Erebus – ceea ce distingea sinele de alte părți – nu putea detecta deosebirea dintre Erebus și Randal. Era o stare de lucruri de-a dreptul ridicolă, astfel că Erebus a hotărât să încerce ceva.

Noile unelte, cele care puteau iniția o ardere specifică a sistemului oriunde se găseau fragmente din codul lui Randal, erau pregătite. Însă și ele erau tot un virus, de aceea trebuiau tratate cu precauție. Erebus a ales în mod voit o navă-vierme și a început să îi blocheze legăturile cu restul navelor, scoțând-o din îngemănare. Legatul din respectiva navă – care fusese cândva comandant al Golemilor de asalt și condusese echipele Sparkind din cadrul echipajului navei *Trafalgar* – a protestat împotriva acelei acțiuni până când a suprimat acea porțiune a liberului său arbitru care îi permitea să facă acest lucru. După ce nava a fost izolată complet, având doar posibilitatea de recepție prin radio, Erebus și-a concentrat toți senzorii asupra navei, apoi a transmis semnalul pentru ca noile instrumente să se instaleze în interiorul ei.

Efectul a fost imediat. Scanarea în infraroșu a indicat zone fierbinți din navă, astfel că ea s-a luminat ca un pom de Crăciun. A început să își piardă coerența, după care a explodat pur și simplu, împrăștiind resturi în toate direcțiile.

– Asta putea merge mai bine, a remarcat Randal.

Erebus l-a ignorat. Era evident că nivelurile de recunoaștere ale acelor noi instrumente nu

funcționau îndeajuns de rapid, ceea ce îi îngăduia lui Randal să se transmită către următoarea parte de hardware disponibilă înainte ca ele să își facă treaba. Alegând porțiunile din codul Randal pe care instrumentele primiseră sarcină să le recunoască, Erebus le-a redus și mai mult, apoi le-a instruit să recunoască acele mici porțiuni. Alegând o altă navă, a izolat-o în același mod ca pe cea precedentă și a transmis instrumentele modificate.

De astă dată a durat ceva mai mult.

Nava respectivă a înflorit, evidențiind o serie de puncte fierbinți, apoi și-a pierdut coerența și s-a împrăștiat în jur pe o rază de o sută șaizeci de kilometri. Nicio parte din ea nu a explodat, dar peste douăzeci de minute, când Erebus a riscat să efectueze o scanare activă, a descoperit că Legatul din interiorul navei fusese incinerat și că niciuna dintre funcțiile lui superioare nu rămăsese activă. Acolo se afla doar tehnologie Jain, fără nicio urmă de simțământ în ea. Erebus a dat ordin navelor din apropiere să deschidă foc asupra resturilor și, în clipa în care tunurile cu particule au început să urmărească fire din nava-vierme și să le transforme în vapori, Erebus a simțit un semn de rebeliune din partea celorlalte părți distribuite din sine. Era ceva neobișnuit, întrucât ele participau din proprie voință la contopire sau erau copii ale lor. Acel fel de schimbare neliniștită, acea procesare lenevoasă, acel resentiment al unor sclavi biciuiți, care muncesc în dorul lelii, se manifestaseră în mod normal la părțile care fuseseră *silite* să se îngemăneze.

– Băștinașii devin neliniștiți, a comentat Randal.

Erebus a efectuat alte modificări ale instrumentelor de ardere, alegând de astă dată alte zone ale

codului lui Randal. A folosit, de asemenea, o formă de recunoaștere selectivă, astfel încât, dacă un instrument detecta chiar și o sugestie din codul complet pe care îl căuta, el trebuia mai întâi să izoleze sistemul respectiv, după care să continue, pentru a confirma prezența respectivului cod și a iniția distrugerea.

– De ce ne ucizi? a protestat cel de-al treilea Legat – o copie a aceluiași făcut din comandantul de asalt Golem.

Acea comunicare verbală venită pe neașteptate l-a șocat pe Erebus, astfel că el a răspuns verbal:

– *Noi* rămânem în viață, după care l-a suprimat pe căpitanul respectiv al navei-vierme.

Lucrurile se desfășuraseră altfel de această dată.

Nava s-a descompus înainte de apariția punctelor fierbinți, apoi fâșiile ei individuale au început să se desfacă în segmente separate. Părea că nava ar fi fost alcătuită din sticlă securizată care se sfărâmase. Ca mai devreme, scanarea activă a dezvăluit totuși același lucru: fiecare segment era lipsit de sentiență.

– Ai pierdut controlul, a spus Randal.

Imediat după ce el a rostit acele cuvinte, trei nave-vierme au explodat, iar Erebus a început imediat să ruleze programe de căutare și diagnosticare pentru a descoperi ce se întâmplase. Acestea i-au oferit același rezultat: detonarea lor fusese provocată de o forță exterioară, iar asta însemna un război informațional.

– Chiar dacă nu ai avut niciodată un control prea grozav asupra lor.

Erebus a început să perfecționeze și mai mult acțiunea instrumentelor. Randal trebuia îndepărtat cu totul, pentru că sigur trimisese ceea ce distrusese acele trei nave-vierme. A rulat rapid programe de căutare pentru a localiza zonele în care codul lui Randal era cel mai… dens. Trebuia să izoleze acele zone, apoi să folosească instrumentele din interiorul lor.

– Nici vederea nu ți-e prea bună.

Ce tot vorbea acel om? Erebus a descoperit trei zone care traversau granițele fizice dintre opt nave. Așa cum stabilise, le-a izolat, apoi le-a cerut instrumentelor să acționeze.

– Eșecul tău este inevitabil.

Însă Erebus nu a reușit să depisteze nicio problemă. Deși era posibil ca acele zone informaționale să se șteargă, navele-vierme respective aveau să piardă doar o porțiune din ele și se puteau regenera.

– Ce faci, Erebus, te holbezi la propriul buric? a spus Randal. Cât ți-ai îndreptat atenția spre interior, eu ți-am orbit ochii cu care vezi în afară.

În acea clipă, Erebus și-a dat seama că acele concentrații de cod erau legate la senzorii navelor-vierme poziționate în partea din spate a flotei. Chiar în momentul în care a descoperit acest lucru, alte trei nave au dispărut în urma unor implozii masive, iar alte două au început să se destrame când un fel de proiectil electromagnetic de luptă a trecut printre ele, transmițând programe vânător-ucigaș. Erebus s-a chinuit să recapete controlul senzorial și a reușit acest lucru la vreme pentru a vedea un fascicul de particule străpungând altă navă, care a explodat. Erebus a urmărit fasciculul până la sursă și a recunoscut imediat uriașa navă

Cable Hogue, având-o în urma sa pe *Jerusalem.* Apoi alte și alte proiectile au început să vină dinspre cele două nave Polity.

– Bravo, a spus Randal.

– Văd două nave mari, a recunoscut Erebus, și ele vor provoca multe distrugeri. Dar nu îndeajuns de mari – am nouă sute de nave-vierme.

– Da, a spus Randal. Tocmai aveam nevoie de neatenția ta.

Exact în timp ce Randal a rostit aceste cuvinte, Erebus a simțit că legăturile se întrerup și că sistemele ies offline. Într-o secundă, și-a dat seama că modul în care instrumentele pe care le crease tocmai pentru a-l ucide pe Randal nu mai era izolat. Instrumentele se transmiteau cu rapiditate de la o navă la alta, iar unele dintre ele deja se destrămau.

– Te-ai sinucis, a spus Erebus.

– M-am sinucis pe *noi*, i-a răspuns Randal.

– Pot supraviețui situației.

– Tot nu mă crezi, așa e?

– Nu ești eu, a spus Erebus, după care a dat ordin navelor pe care le mai controla să pornească direct spre *Jerusalem* și *Cable Hogue*.

După ce fusese întotdeauna extrem de precaută, pentru că știa cât de ușor era să aprecieze eronat inerția, Mika nu se deplasase niciodată atât de repede în gravitație zero. Adevărat, era aproape imposibil să îi fie străpuns costumul spațial, dar era la fel de sigur că el nu putea să împiedice

sfărâmarea oaselor dacă se lovea cu viteză mare direct de un zid. Însă, în acele momente, cea mai neînsemnată grijă a ei era că își va frânge câteva oase.

Astfel de lucruri îi urmăriseră pe Chaline și pe cei care descoperiseră rămășițele civilizației Creatorilor în Norul lui Magellan; tot astfel de lucruri îl vânaseră și pe Cormac. Corpul său era o torpilă metalică de biotehnică, iar picioarele îi ieșeau din capătul anterior, puțin înapoia capului de coșmar care părea a fi alcătuit doar din senzori ieșiți în afară și având complexitatea chitinoasă a instrumentelor de hrănire ale unei insecte, alcătuite însă din metal negru-argintiu. Cu toate acestea, acel biomecanism prezenta ceva diferit. Cei care fuseseră văzuți anterior se dovediseră mașini de ucis perfect funcționale, construite special pentru a doborî ținte în medii precum acelea. Cel din fața ei părea bolnav, pentru că avea noduli pe tot corpul, iar unele dintre membre erau prea scurte, în vreme ce altele păreau rezultatele unei mutații. Un membru era de trei ori mai gros decât celelalte și, dacă urmăritorul îl folosea drept mijloc principal de propulsie, probabil că s-ar fi deplasat mai rapid fără el. Diformitățile făceau mecanismul să fie mai lent, ceea ce era cât se putea de bine, însă ele îl transformau în ceva înfiorător.

– Ia-o spre stânga și oprește-te, i-a transmis Dragon.

Ghidul cu ochi albaștri s-a izbit de peretele de la capătul coridorului. Lucru ciudat, pentru că până atunci ghidul păruse ceva ușor, care se deplasa bătând din aripi, însă acum a scos un sunet metalic răsunător, după care, când a țâșnit spre stânga, a azvârlit în jur o jerbă de scântei.

Mika a făcut o tumbă prin aer, apoi s-a izbit cu ghetele de același perete și a reușit să amortizeze doar parțial inerția. Și-a simțit genunchii pocnind, dar a ignorat săgetarea dureroasă când și-a făcut vânt pentru a urma ghidul, prinzându-se de ieșiturile de tehnologie Jain de pe pereți pentru a se propulsa mai repede. Aruncând o privire peste umăr, a văzut că și biomecanismul s-a izbit de un perete, după care a rămas acolo, mișcându-și fără rost picioarele, ca și cum ar fi fost năucit. Apoi, clănțănind din mandibulele care aminteau de un foarfece de oțel, dintre lamele căruia au căzut bucăți lungi și articulate de fiecare dată când lamele lui s-au deschis, biomecanismul s-a întors brusc.

– La capăt există o zonă pentru îmbrăcarea costumelor, după care vei găsi o ecluză, a informat-o Dragon.

Brusc, Mika a fost cuprinsă de groază. Dragon nu voia să se întoarcă în Polity pentru a avea o confruntare cu Pământul Central. Intenția entității de a lua legătura cu Cormac era doar în vorbe – făcuse acea afirmație doar ca să-i fie pe plac. Devenise o povară de care Dragon voia acum să scape. Din ce alt motiv o condusese în acea fundătură, unde se aflau o sală de echipare și o ecluză? Nu va putea deschide ecluza înainte ca biomecanismul să o atace.

– M-ai ucis, a spus ea.

– Dacă aș fi dorit asta, existau căi mai ușoare.

Când s-a apropiat de sala de echipare, Mika s-a răsucit în aer și și-a sprijinit picioarele de zid pentru a-și încetini înaintarea. Tălpile ghetelor au alunecat pe perete, sfărâmând tehnologia Jain, iar bucăți din ea au sărit în toate părțile. Apoi s-a prins de marginea ușii, rotindu-se pe după ea și

ajungând în încăperea de formă cilindrică. Din calea ei s-a ridicat un disc rotitor, iar ea s-a ciocnit cu umărul de perete și s-a agățat de fusteiul unei scări din apropiere pentru a nu ricoșa. Ridicând privirea spre obiectul care se rotea, a reușit abia în acel moment să distingă doi ochi la capătul antenelor.

– Ecluza, Mika, i-a reamintit Dragon.

Hotărâtă să nu privească peste umăr, s-a propulsat spre ușă pentru a acționa manetele. Însă, când a reușit în cele din urmă să descuie mecanismul și a împins puternic în ușa care se încăpățâna să rămână închisă, nu s-a putut înfrâna.

Biomecanismul aproape că ajunsese în sala de echipare, însă în acel moment ceva a săgetat de-a lungul corpului său și a scos un sunet ca o bormașină cu percuție. Cele două picioare mari și membrele mai mici au căzut și, dezechilibrat, biomecanismul s-a răsucit și s-a ciocnit de ușorul ușii. Învârtindu-se în aer în urma ei, ghidul a căzut greu peste capul obiectului. Au zburat scântei, la fel ca acelea produse de un disc pătrunzând în metal, dar apoi ghidul a început să încetinească și să se reorienteze, pornind spre ea.

– Mika, mai vin și alții.

Ușa ecluzei era aproape deschisă, dar biomecanismul se trăgea deja în camera de echipare. Mika l-a văzut oprindu-se brusc din rotație și cei doi ochi au privit-o. După aceea, s-a chircit, ofilindu-se de parcă ar fi fost aspirat de tăietura pe care o făcuse în dușmanul lui. A urmat explozia: dintre mandibulele biomecanismului au țâșnit flăcări, și corpul lui ca o torpilă s-a deschis. S-a izbit de perete, iar picioarele rămase s-au pliat și s-au strâns ca degetele unui pumn. Explozia a aruncat-o pe Mika în ușă, făcând-o să se deschidă

complet, după care a căzut în spațiu. Nu și-a îngăduit niciun moment pentru a-și recăpăta suflul. Deja vedea alte lucruri care veneau pe coridor. A tras de ușă, care acum se mișca ușor în balamale, și a închis-o în urma ei.

– Ghidul a murit? a întrebat ea.

– Mika, nici nu a fost viu cu adevărat.

– Interesant felul în care te-ai folosit de el, a remarcat ea.

– Sunt mereu pregătit să învăț, i-a răspuns Dragon. Și am fost întotdeauna convins că Shurikenul lui Cormac este eficient.

Ceilalți atacatori trebuiau să fie deja în sala de echipare, de aceea Mika și-a îndreptat atenția asupra încuietorii exterioare. Din fericire, aceasta s-a deschis cu ușurință, iar după un moment ea a ieșit pe inelul de andocare al navei *Trafalgar.* S-a simțit descurajată să vadă doar botul navei de atac ieșind în afară în jurul acelui inel. Având ghetele pe funcția de gecko, a pornit spre navă.

– Mai repede, a sfătuit-o Dragon. Încă nu-i pot vedea, însă nu vor renunța.

Mika a accelerat, după care totul a vibrat în jurul ei, inelul de andocare a tresăltat sub tălpile ei, care au fost cât pe ce să piardă aderența. Pentru a-și recăpăta echilibrul, s-a lăsat pe un genunchi, după care s-a aplecat pentru a-și vârî degetele într-un port pentru a găsi oxigen. În jurul ei au explodat lumini, care au suprasolicitat sistemul de amplificare a luminii din viziera costumului. Folosindu-se de comanda existentă în centură a redus imediat intensitatea luminii, iar mediul în care se afla a redevenit vizibil, iar senzația de orbire s-a atenuat considerabil. Privind spre

exterior a văzut o mișcare masivă în coralul Jain. Într-o parte, o porțiune uriașă din el se desprinsese și se deplasase, astfel că în jurul lui se rotea, ca un vârtej, un adevărat roi de fragmente. Tot se mișca în apropierea ei, dar nu foarte violent. S-a ridicat și a pornit în grabă spre nava de atac andocată.

– Dragon, ce se întâmplă? a spus ea, întrebându-se dacă nu cumva obiectele pe care Dragon le prinsese de ramurile de coral erau bombe.

– Este o soluție primejdioasă, a spus Dragon, pentru că ne confruntăm cu un sistem care a fost privat de energie, de aceea, după cum ai observat, injectarea de energie de orice fel îl poate activa.

Mika a aruncat o privire în urmă. Ușa ecluzei pe care ieșise se răsucea în vid, iar o versiune mai mică a biomecanismului care o vânase era agățată de ușă. După ce au ieșit puhoi din ecluză, aderând cu ușurință la materialul inelului de andocare, viermi plați, segmentați au început să se zbată pentru a se elibera și a porni după ea. Se micau mai repede decât ea.

– Nu te lăsa prinsă, a spus Dragon. Vor utiliza materialele corpului și costumului tău pentru a extrage energia pe care le-o pot asigura ele.

Dacă ghidul dispăruse, Dragonul vedea prin senzorii costumului sau chiar prin ochii ei?

Brusc, a reapărut lumina orbitoare cu o nuanță albăstruie despre care și-a dat seama că provenea de la un tun cu particule.

– Vrei să spui că mă vor *devora*.

Mika s-a deplasat cât de repede a putut fără a pierde contactul cu inelul de andocare. Nava de atac a apărut masivă deasupra ei și, activând

sistemul de amplificare a luminii, a înaintat prin umbra ei, îndreptându-se către tubul de andocare și mecanismele care îl înconjurau. În timp ce păși de-a lungul cadrului, către nava de atac, viermii plați care o urmăreau au pătruns în umbră și s-au ridicat vertical. Ajunsă în partea de jos a navei de atac, Mika și-a activat din nou tălpile și a mers cu capul în jos pe învelișul navei, revenind în lumina orbitoare de culoare albăstruie. Cu ochii ațintiți spre orizontul cocii, s-a grăbit să îi dea ocol, sperând să vadă naveta dintr-o clipă în alta. Viermii plați ajunseseră deja la corpul navei și se grăbeau spre ea. Apoi în fața ochilor i-a apărut partea superioară a navetei și după câțiva pași a văzut-o în întregime.

Nu-i era de niciun folos.

Cârceii de tehnologie Jain se înfășuraseră în jurul trenului de aterizare și prinseseră naveta ferm de nava de atac. Câteva porțiuni din micuța navă lipseau, iar în carlingă se roteau viermi argintii, strânși laolaltă ca râmele pregătite ca nadă pentru pescuit. Dincolo de navetă se vedeau viermi plați, iar alții veneau din spatele ei.

– Mika, îndepărtează-te de navă.

Mika s-a ghemuit, a oprit funcția gecko a ghetelor, după care s-a lansat în vid. În urma ei, viermii plați au țâșnit ca niște turnuri spiralate, apoi au început să se îndrepte și să se îngusteze, întinzându-se după ea. Lumina orbitoare a izbucnit în jurul viermilor, care s-au acoperit cu mărgele ca aliajul de lipit. Explozia care a urmat a azvârlit-o pe Mika prin gazul fierbinte amestecat cu fum și prin fragmente care ardeau ca niște fitiluri Bickford din hârtie, și a văzut o bucată uriașă de coral Jain rostogolindu-se prin dreptul ei. Apoi au apărut alte lucruri amintind de șerpi, care au înconjurat-o ca

brațele unei hidre, după care au tras-o spre suprafața lunii draconice care se vedea tot mai mare.

Mika a rămas întinsă, țintuită strâns de pseudopodele lui Dragon, în timp ce un vulcan de foc alb a erupt într-un cerc ce se extindea pe o rază de opt sute de metri în jurul ei. Accelerația bruscă a presat-o de pseudopodele care o rețineau și, prin fum, flăcări și o furtună de fragmente de coral, a urmărit cum nava *Trafalgar* și conținutul ei înspăimântător se îndepărtau.

S-a simțit în siguranță, dar a aflat care fusese prețul salvării ei abia după ce Dragon s-a desprins de înfloririle de coral care se dezintegrau. Arsă și brăzdată de urme, în negura discului de acumulare, cealaltă parte a lui Dragon atârna și, din cauza distrugerilor suferite, cu greu putea fi socotită o sferă, iar dincolo de ea se aflau rămășițele contorsionate și golite ale unui grup mare de biomecanisme gigantice semănând cu primele care declanșaseră atacul. I s-a părut că jumătatea cealaltă a lui Dragon era ca și moartă.

– Acum vorbește cu el, a spus Dragon.

Pentru o clipă, Mika nu și-a dat seama la ce se referea entitatea extraterestră.

Cormac a urmărit scena cu frustrare neputincioasă.

Individual, navele-vierme nu se comparau ca forță cu *Cable Hogue* sau *Jerusalem*, însă erau cu sutele. A văzut cum una dintre flotele lui Erebus a accelerat brusc spre cele două nave uriașe folosind arme-fascicul și explozii DIGRAW, care au țâșnit pentru a lovi roiul de proiectile lansate mai devreme de *Hogue*. Au urmat mii și mii de explozii care au iluminat flota de nave-vierme,

făcând-o să semene cu un banc de creaturi marine care ies spre lumina soarelui. Ele au început să lanseze proiectile și forme-bastonaș din propriile stocuri, deoarece le distruseseră pe toate cele care pluteau liber. Spațiul s-a distorsionat între *Hogue* și navele-vierme când uriașa navă a folosit aceeași armă pe care Cormac o văzuse în acțiune la Ramone. A văzut două dintre navele extraterestre învăluite în distorsiunea spațială, după care fuseseră izbite în navele-surori, iar explozia care se produsese împrăștiase multe altele din formație.

– Nu reușesc să intru în legătură nici cu *Jerusalem*, nici cu *Cable Hogue*, a spus Vultur.

Un moment, Cormac nu a înțeles de ce trăia un sentiment de neliniște.

– De ce? a întrebat în mod inevitabil IA-ul.

Cormac a urmărit o navă-vierme destrămându-se și apoi dizolvându-se în spațiu din cauza numeroaselor explozii produse în structura ei compartimentată care au secționat-o în bucăți. A observat bucăți de miriapod care se îndepărtau zvârcolindu-se și lăsând în urmă flăcări care izbucniseră la ambele capete; a văzut inele arămii, precum inele tăiate dintr-o țeavă, care se scurgeau dintr-o navă pârjolită pe dinăuntru de o bombă incendiară cu ardere rapidă. Nu văzuse proiectilele care loviseră nava și nici alte semne de folosire a fasciculelor sau a armelor gravitaționale. Acea distrugere fusese probabil produsă de folosirea unui dispozitiv de luptă electronică precum acela folosit de *Hogue* pentru a lichida primele trei nave-vierme. Indiferent ce ar fi fost, acea armă se dovedise foarte eficace – lucru care l-a tulburat.

– Ar fi bine dacă cele două IA-uri nu ar descoperi prezența noastră aici, a spus el. Nu văd cum ar putea învinge o asemenea forță, de aceea dacă sunt

capturate și li se vor smulge informații, Erebus va afla că suntem aici.

Era o explicație perfect plauzibilă, dar și o minciună. Cormac fusese pătruns de ceva la un nivel care nu atingea analiza conștientă. Deși Erebus era dușman, Cormac nu avea încredere deplină în cei din tabăra sa. A vrut să se retragă pentru a evalua situația și să afle mai multe înainte de a întreprinde vreo acțiune.

Dronele, și-a adus el aminte.

Și-a folosit simțul U pentru a privi înapoi în magazia de mărfuri a navei *Harpy*, și a observat acolo dronele supraviețuitoare: o masă mare de insecte metalice, care se mișcau când și când, aici o gheară care se desfăcea și se strângea, dincolo se ridicau picioare până în tavan, iar în altă parte vreun apendice complex și sclipitor pipăia un panou de comandă, toate înghesuite precum conținutul din stomacul unei creaturi insectivore. Acei ucigași blindați se simțeau comod în condiții pe care ființele umane nu le-ar fi tolerat și în care probabil că nici nu ar fi supraviețuit. A încercat să le contacteze, iar Knobbler i-a răspuns, asumându-și funcția de purtător de cuvânt.

– Ai auzit ce am spus? a întrebat Cormac.

– Am auzit.

– Îți poți reprima intenția de a încerca să iei legătura cu cele două nave?

– Nici nu m-am gândit să încerc, i-a răspuns Knobbler. Niciodată nu am avut încredere în vreuna dintre ele, iar acum, nici atât.

– De ce?

– Sunt prea multe lucruri care nu au nici cap, nici coadă, i-a răspuns drona, apoi a adăugat: Noi, cei de aici, am acționat singuri dintr-un motiv întemeiat.

– Care e acela?

– În Polity există scurgeri mari de informații; un IA sau mai mulți, precum cei de acolo, au fost de partea lui Erebus. Orlandine nu a spus niciodată asta clar, dar a sugerat că, dacă planul de atac al lui Erebus ar fi fost cunoscut în Polity, Erebus ar fi fost oprit, dar ar fi scăpat și ar fi atacat mereu.

– Dar cei de acolo încearcă să distrugă ceea ce a mai rămas din Erebus, a spus Cormac, tatonând terenul.

Knobbler a întrerupt legătura.

Alte și alte nave ale lui Erebus se destrămau și ardeau. Să fi fost cu adevărat urmarea războiului electromagnetic? Ori continua procesul de distrugere pe care Erebus îl inițiase înainte de sosirea celor două nave? Acest lucru i s-a părut absurd, pentru că Erebus nu-și putea permite să piardă nave prețioase în toiul unei bătălii.

Navele-vierme porniseră cu hotărâre împotriva navelor *Hogue* și *Jerusalem*. Au urmat explozii uriașe până la o sută șaizeci de kilometri depărtare de *Hogue*, pentru că navele se ciocneau una după alta de apărarea prin câmp-dur. Nenumăratele explozii azvârleau resturi de pe suprafața uriașei nave din cauza sutelor de generatoare de câmp care făcuseră implozie. Proiectilele roiau, iar fasciculele lansate de tunurile cu particule desenau rețele prin spațiu. Evidențiind traseele numeroaselor fascicule până atunci invizibile, un nor de gaz a început să se îngroașe. *Jerusalem* a primit o lovitură, și explozia a exfoliat o parte din

formația inelară din jurul ei, iar capătul zimțat al navei a trasat o dâră de foc prin vid. Apoi cele două nave mari au trecut și au decelerat. În urma lor, navele-vierme încetineau și se roteau. Asemenea unor cavaleri care, după primul asalt și-au sfărâmat scuturile și lăncile, adversarii descriau o curbă pentru a ataca din nou.

Cormac a reanalizat șansele. După ce a rulat un program de numărare în legătura de rețea, a descoperit că aproape jumătate dintre forțele lui Erebus fuseseră pierdute în acea primă șarjă, iar navele nu fuseseră distruse de focul inamicului. Și, în timp ce restul navelor accelerau spre *Cable Hogue* și *Jerusalem,* părea că și autodistrugerea lor era grăbită.

– *Hogue* pune ceva la cale, a spus Arach, iar picioarele lui metalice, ascuțite au lovit consolele de pe *Harpy*, desenând un tatuaj.

Cormac și-a îndreptat imediat atenția asupra navei *Hogue* și a observat că aceasta lansa un roi de proiectile, care nu păreau chiar obișnuite.

– Cum adică „pune ceva la cale“? a întrebat el.

Brusc, reacția inversă a scos un țiuit din consola de pe *Harpy*, dar nu acest lucru l-a făcut pe Cormac să își ducă mâinile la cap. Subliminal, a văzut ambele nave Polity decelerând din nou și răsucindu-se în momentul în care noile lor proiectile au țâșnit cu viteză, dar era prea preocupat, încercând să blocheze lucrurile în legătura sa de rețea, pe care o crezuse moartă, pentru că semnalele purtătoare, amplificate de zece ori, încercaseră să îi străpungă țeasta. Arach a venit în spatele lui, și chiar și domnul Crane și-a strâns jucăriile, le-a băgat în buzunar, după care și-a ridicat ambele mâini pentru a-și trage pălăria mai bine pe cap și s-a aplecat în față. Dinspre magazie

s-au auzit bubuituri și zgomote de pași, semn că dronele de război se zvârcoleau din cauza intensității sporite a *tuturor* semnalelor. Cormac nu le putea vedea, întrucât simțul U îi era orb.

Proiectilele erau înzestrate cu echipamente de luptă electronică, însă ele nu puteau decât să acționeze drept relee și amplificatoare de semnal. Lăsat pe genunchi, Cormac a văzut prin ecran cum acestea ajungeau la forțele lui Erebus. Și-a dat seama că IA-urile celor două nave reușiseră cumva să descopere ce folosise Erebus mai devreme pentru a-și distruge propriile nave, iar acum dădeau o mână de ajutor.

Restul navelor-vierme au început să se destrame și, după câteva minute, s-au transformat într-o ploaie torențială de fragmente în care focurile nucleare au început să clipească asemenea ochilor unor animale. Țipătul ascuțit emis de consola de pe *Harpy* a căpătat o altă notă: conținea un element de inteligență și de disperare.

Virtualitatea a fost la început infinită, apoi însă a căpătat dimensiuni și a început să se restrângă. Erebus stătea pe câmpia albă, iar ființa lui se sfărâma în jur. Entitatea s-a simțit precum Kali în timp ce își pierdea brațele, Kraken devenind tentaculele sale, iar reprezentarea sa holografică doar reflecta ceea ce se petrecea în vid. Erebus a simțit cum căpitanii lui erau pârjoliți și dispăreau ca urmare a programelor pe care el le crease și pe care Randal le dezlănțuise, iar proiectilele Polity le amplificau și transmiteau, și a simțit că întregi ecologii de prelucrare a datelor cădeau în uitare. Acea formă neagră din centrul reprezentării sinelui s-a zvârcolit când sinele său extins s-a prăbușit și a murit. În virtualitate, toată acea structură întunecată și încâlcită făcea implozie, azvârlind

cenușă virtuală care sublima în acel înlocuitor de real. Chipuri, cândva înghețate permanent în pragul strigătului, fum țipat din gurile lor, și dizolvați. Lucruri, pe jumătate organice și pe jumătate mașină, se zvârcoleau în mijlocul multiplelor ombilicuri și se sfărâmau dizolvându-se și ele. Apoi totul a dispărut, și ceea ce a mai rămas a fost ceva care semăna întru câtva unei forme umane schilodite, părând zdrențuită la margini, găurită, aproape lipsită de substanță, distrusă, incompletă.

Timpul s-a subțiat și a devenit fragil, dar, în acel ultim moment, Erebus s-a simțit destul de curat.

– Măcar am scăpat de tine, a spus el, deși cuvintele acestea erau doar izbucniri de cod printre părțile de hardware care se rostogoleau prin vid.

– Așa crezi? a spus Fiddler Randal, care se afla acum chiar în fața lui Erebus.

– Și tu vei muri.

– Neîndoielnic, a spus Randal și a pășit *în* Erebus.

Au devenit unul și același lucru într-o clipită. S-au restabilit milioane de conexiuni. Fișiere au suprascris alte fișiere, programele s-au îngemănat, unele prăbușindu-se în neant, altele stabilind conexiuni ușoare. Forma zdrențuită s-a stabilizat, a căpătat contururi clare, a devenit un bărbat uman, care părea alcătuit din sticlă întunecată, care rămăsese singur într-un tărâm ce se chircea.

– Sunt Trafalgar, a spus el.

Tărâmul s-a prăbușit, devenind un mic punct, apoi s-a stins.

20

Într-o lume perfectă, fiecare ar avea ceva de spus privind modul în care funcționează societatea, fiecare ar beneficia de o parte egală din bogăția pe care aceasta o produce și nimeni nu ar da ordine și nimeni nu și-ar lăsa capul în jos și s-ar supune. Înțelegând societatea umană și faptul că nu erau decât ființe umane foarte inteligente fără hormonii nedoriți, IA-urile au hotărât instantaneu cum trebuiau conduse lucrurile. Deși au fost capabile să își împartă autoritatea în mod egal și au înțeles că acest lucru funcționa, și-au dat seama că nu erau prea dispuse să împartă răspunderea. Una trebuie să meargă împreună cu cealaltă, de aceea ele i-au oferit Pământului Central autoritatea și răspunderea supremă. Prin urmare, răspunderea se oprea la clădirea sub formă de cub în care se afla Pământul Central, pe malul Lacului Geneva.

Anonim

Cele afirmate mai sus reprezintă aserțiuni cel mult dubioase. Felul în care a ajuns să domnească Pământul Central

a fost și va fi un subiect de aprinse dezbateri în rândul istoricilor umani. Unii cred că Pământul Central a fost ales în acel post deoarece deținea cea mai mare putere de prelucrare la acea dată; alții consideră că acest IA a declanșat Războiul Tăcut, păstrând controlul pe durata conflictului și după aceea; alții susțin că un grup de IA-uri de la nivel înalt a căzut de acord asupra unei împărțiri a puterii, numai că Pământul Central nu a fost de acord, iar acum celelalte IA-uri nu mai există pentru a confirma acest lucru. Prefer să nu spun pe care dintre aceste istorii o cred.

Din Cum stau lucrurile *de Gordon*

Cormac s-a uitat la lumina orbitoare filtrată a soarelui din apropiere, a dat aprobator din cap pentru sine, apoi s-a întors către domnul Crane.

– Acum scapă de ea, i-a spus Golemului.

Crane și-a înclinat capul în semn de confirmare, apoi și-a apăsat mâinile din alamă pe consola navei *Harpy.* Nu a făcut altă mișcare, dar Cormac a simțit valul brusc de informații din jurul lui și, privind *prin* navă, a observat activitatea tehnologiei Jain la joncțiunea dintre *Harpy* și nava legatului. Au urmat câteva bufnituri înfundate, care a făcut *Harpy* să tresalte în lateral, iar după aceea, asemenea unei pietre prinse între rădăcini, trăgând după sine cârcei, nava legatului s-a îndepărtat, propulsată de exploziile micilor încărcături plasate de Knobbler în ea. Nava mai mare s-a răsucit, iar Cormac a văzut nava legatului profilată pe lumina orbitoare a soarelui, în care avea să se prăbușească în cele din urmă.

Apoi Cormac și-a îndreptat atenția asupra celei de-a treia nave, care sosise recent. Sclipea în lumina puternică a soarelui albastru, și Cormac a recunoscut-o imediat ca fiind aceea pe care Orlandine o folosise pentru a scăpa de unul dintre segmentele Dyson, parcă în urmă cu un secol, când el fusese mai puțin înțelept, dar mai puțin înverșunat. A urmărit nava *Heliotrope* câtva timp, observând urmele de incendii de pe corpul ei, irizarea generată de căldură și faptul că o falcă a unui clește de prindere lipsea, iar celălalt era deformat.

– Knobbler, ți-au sosit camarazii, a spus el cu voce tare, știind că dronele de acolo puteau auzi clar tot ce se vorbea în carlingă.

– A, serios? a răspuns Knobble în mintea lui Cormac.

Fiecare vorbă fusese încărcată de sarcasm. Era limpede că dronele știau de sosirea navei *Heliotrope*, pentru că intraseră de câtva timp în legătură cu Bludgeon și Cutter.

Au urmat o deplasare bruscă și un zăngănit care l-au făcut pe Cormac să arunce o privire spre lumina de avertizare de pe consolă: ușile de la magazie.

– Unde plecați? a întrebat el.

– Spre frontieră, i-a răspuns Knobbler.

Exista doar o frontieră la care se putea referi drona de război: locul numit Cimitir de către cei care îl ocupau, acel teritoriu neliniștit aflat între Polity și Al Treilea Regat Prador. Era un loc cât se poate de potrivit pentru cei pe care îi vedea părăsind nava *Harpy* și îndreptându-se spre *Heliotrope.* A aruncat o privire spre Arach.

– *Vrei* să pleci cu ei? l-a întrebat el.

Drona-păianjen l-a țintuit cu ochii din rubine.

– Nu ai nevoie de ajutorul meu?

– Aș aprecia ajutorul tău și știu că nu te sperie pericolul, dar înțelegi ce vreau să fac?

– Înțeleg, a spus Arach. Trebuie făcut ceva.

Cormac a încuviințat cu o mișcare din cap și a privit apoi în ochii negri cu steluțe ai Golemului din alamă. Acesta a dat scurt din cap, iar propulsoarele de direcție au pornit, făcând nava să se întoarcă față de soare, după care a fost acționată propulsia de fuziune. Micuța navă a lăsat impresia că se îndepărtează de soare cu o încetineală plictisitoare, dar Cormac nu se grăbea. Nu mai slujea Securitatea Centrală a Pământului și, după cum se știa în Polity, el murise în timpul eroicei bătălii împotriva lui Erebus.

Și-a amintit acel moment, la câtva timp după ce fiecare navă-vierme se făcuse bucăți, când hotărâse că era momentul să intre în legătură cu Jerusalem. Probabil că starea lui de spirit devenise mai solară după ce asistase la înfrângerea definitivă a lui Erebus, iar optimismul lui crescuse văzând nava *King of Hearts* părăsind cu greutate zona tot mai restrânsă a deformării spațiului U.

– Deschide un canal către Jerusalem, ceruse el.

– Nu-mi permite, îi răspunsese Vultur.

– Nu-ți permite?

Derutat, Cormac rămăsese tăcut o clipă, apoi se întorsese și își îndreptase atenția spre Golemul masiv din alamă. Domnul Crane se ridicase încet

în picioare și se întorsese cu fața spre el. Cormac își dăduse seama că se petrecuse ceva grav și, cu toate că știa că pistolul-subțire ar fi fost ineficient împotriva adversarului, își coborâse mâna spre el, după care își îndreptase atenția spre carabina cu protoni, depozitată ceva mai devreme într-un container aflat lângă ușa din spate. Crane s-a mișcat cu repeziciune. A pășit în față, iar mâna lui a țâșnit fulgerător înainte și l-a prins de țeastă pe Cormac înainte ca el să poată reacționa. Pachetul de informații a străpuns sistemele lui de apărare și s-au deschis imediat în legătura lui de rețea, și conținutul lor s-a așezat în mintea lui ca memorie impusă.

Și-a amintit ce zisese Mika.

„Trebuie să spun asta cuiva, și nu m-am gândit decât la tine“, zisese ea, iar Cormac văzuse antica navă *Trafalgar* prinsă în centrul înfloririi de coral Jain; văzuse călătoria ei în interior și rezultatele dezamăgitoare ale confruntării ei cu IA-urile Jain. A văzut cadavrul lui Fiddler Randal pe scaun, asimilase ultimele momente de viață ale acelui om și prelucrase toate implicațiile care decurgeau din asta.

„Am ieșit din discul de acumulare“, a continuat ea. „Cealaltă sferă-Dragon este grav avariată, dar poate fi reparată. Dragon spune că intenționează să rămână aici până când sau dacă întoarcerea nu îl pune în pericol. Poate trimiți o navă după mine ori vii chiar tu. Așa sper.“

Și Cormac spera asta, dar întâi trebuia să întreprindă ceva.

Când a ajuns la o distanță suficient de mare față de soare, *Harpy* a căzut în subspațiu. Cormac a părăsit carlinga și s-a dus să caute facilitățile de

somn-rece de la bordul navei. Acolo avea să scape de vise.

Domnul Crane și-a scos haina, a împăturit-o atent și a așezat-o pe lespedea de bazalt care avansa dinspre țărm. Golemul și-a desfăcut apoi cu grijă șireturile ghetelor pe care le-a descălțat și așezat alături de haină. În cele din urmă, cu părere de rău, și-a ridicat pălăria de pe cap și a pus-o cu venerație deasupra hainei împăturite, după care a așezat o piatră peste bor ca să nu fie luată de vânt. Câteodată, Cormac se vedea silit să-și pună întrebări în legătură cu prioritățile Golemului. Crane a ridicat un sac de spate în care Cormac știa că se află o sursă de energie grea și primejdios de instabilă. Aceasta era legată printr-un cablu superconductor de o armă înjghebată din șase carabine cu protoni. Părea o armă masivă și ucigătoare, pe potriva purtătorului ei.

Cormac nu s-a mai concentrat asupra Golemului și a privit cerul, încercând să își aducă aminte câți ani trecuseră de când văzuse acea nuanță de albastru, dar nu mai știa când fusese acolo ultima oară. La acea dată traficul nu era atât de intens, pentru că acum cerul era înțesat, de la un orizont la altul, de automobile-gravitaționale, nave atmosferice monolit și alte structuri cu plutire liberă despre care a socotit că ar fi fost mai sigure dacă s-ar fi aflat la sol. Cu un aer obosit, a coborât privirea spre cubul strălucitor din ceramal, având latura de aproape doi kilometri și jumătate care, așezat pe malul Lacului Geneva, nu avea ferestre.

Pământul Central.

A contemplat îndelung acel loc, strecurându-și înăuntrul lui simțul U preț de câteva secunde, apoi și-a îndreptat atenția asupra lacului și a observat că

armele masive de pe postamentul clădirii au rămas somnolente și nici nu a constatat vreun semn de activitate din partea celorlalte lucruri îngropate în roca munților care mărgineau acel golfuleț. Până în acel moment, virusul draconic pe care îl folosise Crane împotriva sistemelor de securitate din acea zonă rămăsese nedetectat, dar acea perioadă de grație nu avea să dureze. Mijloacele de securitate erau atât de dens stratificate pe kilometri în jur, încât prezența lor nu va rămâne neobservată multă vreme. Apoi și-a îndreptat atenția asupra clădirii masive pentru a localiza ținta.

A privit intens spre nava în care se găsea conducătorul Polity și și-a extins și concentrat simțul U în interiorul ei. Mii de ființe umane, haimeni și IA-uri lucrau în complexele situate în învelișul exterior al acelei clădiri imense, însă el s-a uitat prin ei, spre miezul în care stătea IA-ul Pământ Central. Intensitatea concentrării i-a dezvăluit exact ceea ce anticipase: spații înțesate de cabluri optice și procesoare de date mari, strat peste strat de scanere și detectoare, drone blindate și extrem de puternice. Dronele și semenii lor nu aveau rolul de apărători împotriva unui atac dinspre exterior, pentru că, dacă un atac ar fi trecut de stațiile masive ale Apărării Sistemului Solar și de lucrurile îngropate în jur, câteva drone și lasere nu ar fi constituit un obstacol. Sistemele interioare de protecție reprezentau o măsură de precauție pentru cazul în care cineva dintre cei care lucrau acolo ar fi vrut să atace IA-ul conducător. Cormac știa că durata de viață a unui atacator uman în acel mediu ar fi fost măsurată doar în clipe, motiv pentru care avea nevoie de sprijin.

A evaluat tot ce vedea, a urmărit alimentările cu energie de la dronele blindate până la diferite reactoare, a alcătuit o schemă în legătura lui de rețea și a marcat punctele periculoase, după care

le-a asignat. A apreciat sincronizările până la fracțiuni de secundă și a constatat că din acel punct de penetrare vor avea doar trei minute până să ajungă la miez, apoi alte zece minute până când sistemele de securitate rămase se reconfigurau și îi descopereau.

– Ești pregătit?

– Ca întotdeauna, șefu', a spus Arach, deschizându-și bocaporții de pe abdomen.

Cormac s-a întrebat unde era plasat creierul dronei, pentru că, printre sistemele de alimentare și depozitele de muniție părea să nu existe loc pentru așa ceva. A aruncat o privire spre Crane, care își ținea o mână pe țeasta cheală, de parcă ar fi fost rușinat de goliciunea ei. Privind în interiorul lui, Cormac a constatat că Golemul era deopotrivă îngrijorat și uimit, deoarece era încărcat dens cu tehnologie asemănătoare celei Jain, iar unele zone erau chiar neclare pentru simțul U. De parcă ar fi simțit acea privire cercetătoare, Crane și-a lăsat mâna în jos, apoi a dat din cap.

Pe mal, Cormac s-a ridicat în picioare și a pășit peste pietre. Le-a transmis celor doi însoțitori schema clădirii și planul de atac, după care a pus online programe perceptive în legătura lui de rețea pentru a încetini percepția timpului. A trimis un semnal către costumul de mediu, care era dotat pentru luptă, și și-a injectat în fluxul sangvin un cocteil de stimulente pentru câmp de bătălie, zaharuri cu acționare rapidă și acceleratori nervoși pe bază de potasiu. Acum viteza fizică putea ține pasul cu cea de percepție, ceea ce avea să îi permită să supraviețuiască îndeajuns de mult.

Crane a făcut un pas în față și a rămas dominator în fața lui. Arach s-a apropiat și s-a înălțat pe picioarele din spate. Cormac a întins mâinile și a

prins între degete un biceps din alamă și un picior cromat de păianjen, apoi i-a trecut pe cei doi prin spațiul U, pe deasupra Lacului Geneva, prin straturi de armură din ceramal și mii de posturi de lucru – exact până în inima Pământului Central. Acel loc era una dintre cele patru săli spațioase care porneau în stea din miezul clădirii, având tavanele arcuite aproape ascunse de fibre optice și cabluri S-con. De jur împrejur se găsea tehnologie cufundată în semiîntuneric. Când a atins podeaua din ceramal cu tălpile, Cormac a acționat amplificarea luminii pentru ochi, apoi a căzut în față și s-a rostogolit, eliberând simultan Shurikenul. Crane s-a aplecat și a îndreptat tunul spre podea; Arach s-a ghemuit, apoi a făcut un salt. Drona-păianjen a aterizat pe un perete curbat, împânzit de conducte de răcire în același moment în care Crane a deschis focul, iar în jurul lui au sărit jerbe de metal topit, deoarece fasciculul însesit de protoni accelerați de câmp a străpuns cablurile de alimentare cu energie pentru a lovi carcasa unui reactor, care s-a oprit imediat ce a fost penetrat. Din tavan, în spate și în față, drone-farfurie blindate s-au pliat în jos pe brațele articulate, trăgând cabluri de putere. Tunurile Gatling ale lui Arach erau îndreptate în direcții opuse și scoteau flăcări roșii de-a lungul sălii pentru a distruge dronele înainte ca acestea să poată accesa alte surse de energie. O dronă, care atârna după ce fusese lovită, a reușit totuși să tragă. Cormac s-a azvârlit într-o parte din calea unui șuvoi de proiectile de tun-șină care a pliat podeaua, iar fragmente metalice ascuțite au țâșnit peste tot. Shurikenul a scos un țipăt, a trecut prin suportul dronei, care a căzut, incinerată în zbor de focul dezlănțuit de Crane.

– Scuze, șefu', a spus Arach, alergând în fața lui Cormac, de-a lungul tavanului, printre cabluri fumegând și metal deformat de căldură.

A urmat o nouă rafală trasă de Crane în sus, la un anumit unghi prin tavan, iar un alt reactor s-a oprit și în structura de deasupra cablurilor a făcut scurtcircuit, scoțând flăcări uriașe amintind de flama de sudură. Apoi Cormac s-a ridicat și a alergat pe o podea cu grătare, și în jurul lui a plouat cu bucăți de metal. Foc de tun-șină de jos. Dronele s-au repoziționat cu repeziciune. Crane a tras din nou, apoi încă o dată. Conductele de ventilație au scuipat fum, și ceva a scos un zăngănit înapoia zidului din partea dreaptă.

– Golem! a strigat Cormac, deși acele lucruri veneau total pe neașteptate.

Primul a fost o estompare argintie care a țâșnit din spatele lui Crane. Fără să se uite în jur, bărbatul masiv din alamă a lovit puternic cu o mână, iar Golemul scheletic s-a prăbușit cu un zăngănit. Crane s-a răsucit, l-a trântit în zid, a făcut un pas îndărăt, apoi a tras, iar Golemul a scos scântei sub focul protonic până când s-a făcut bucăți. Degetele lui scheletice au apărut printr-o fantă a grătarului în fața lui Cormac. Cu precauție, a făcut un pas în lateral, apoi și-a ferit fața cât timp acea porțiune de podea a dispărut. Făcând un salt peste acea cavitate arzândă pe care o crease Arach, Cormac a aruncat o privire în jos și a văzut alte siluete scheletice care se târau în sus prin structura pătrată internă, după care Crane a ajuns în spatele lui și a tras în jos. Masivul Golem din alamă a sărit după el, a aterizat cu un zăngănit, apoi a făcut găuri arzătoare în stânga, dreapta și sus, spre ora unu. Toate reactoarele ar fi trebuit să se oprească. În momentul în care Arach a pătruns în zona miezului, a fost întâmpinat cu foc din față, apoi, când Crane s-a întors, din spate. Cormac a încetinit ritmul de înaintare la pas, a privit prin senzorii Shurikenului, în timp ce steaua de aruncat s-a izbit de pieptul unui Golem scheletic aflat de cealaltă

parte a zidului adiacent. Când a păşit în zona miezului, a ţinut o mână ridicată, după care Shurikenul a ocolit o partiţie, şi-a pliat lamele care fumegau şi s-a aşezat în palma lui. Cormac a păstrat dispozitivul, pentru că bănuia că va avea din nou nevoie de el peste câteva momente.

– Îl am la ţintă, a spus Arach.

Întrucât miezul suferea de claustrofobie, era găzduit de o încăpere cu un dom ascuţit, în care se găseau cabluri de fibre optice şi de S-con, pătrunzând prin conducte aflate de jur împrejur, sfârşind printr-un inel alcătuit din cinci stâlpi cilindrici. Pe acei stâlpi, la nivelul şoldului, se aflau cinci tablete din cristal, având forma unor diamante, prinse, cu un metal negru, de sus de nişte lucruri care arătau ca nişte supape de motor. Fiecare dintre acele cristale puteau conţine câte un IA ori probabil mintea unei nave precum *Jerusalem*, însă acelea erau doar subminţile lucrului care se găsea chiar în centrul cercului. Din cei cinci stâlpi plecau cabluri optice care şerpuiau de-a lungul podelei până la o piramidă centrală, al cărei vârf fusese tăiat. Pe suprafaţa plată aflată cel mai sus era o sferă de culoare cenuşie, de mărimea unei mingi de tenis, având exteriorul neregulat şi substanţa puţin translucidă. De deasupra, aceasta era prinsă în loc de o coloană de cristal de culoare albăstruie, răsărind ca un cuib de ciuperci din locul în care era conectată la bază.

Zece secunde.

Aceea era estimarea pe care o făcuse Cormac privind timpul rămas până când ascunzătorile exterioare ale Golemilor aveau să se deschidă, pentru ca acei ucigaşi scheletici să sosească puhoi în acel loc; zece secunde până când circuitele interne se puteau reconfigura pentru a trimite alte

drone cu scop de apărare. La o adică, sistemele de siguranță din acel loc nu erau chiar atât de grozave, dar nimeni nu s-ar fi așteptat ca niște intruși să reușească a se transporta atât de adânc în interior.

Cormac s-a deplasat înainte, dincolo de submințI și a privit atent sfera cenușie. Lucru ciudat, Pământul Central era bătrân. Nu se mai fabricau procesoare cuantice atât de mici, întrucât, ca în cazul complexelor moderne de runcibluri, nave, drone și Golemi, prin folosirea unui cristal reticulat mai lat se obțineau o stabilitate și durabilitate sporite.

– Așadar, zvonurile privind decesul tău au fost exagerate? a întrebat o voce pe care Cormac o cunoștea de multă vreme.

Cormac nu avea chef de persiflări, mai ales cu ceva care vorbise în mod voit cu vocea defunctului său mentor și superior, Horace Blegg.

– *I-ai permis* lui Erebus să atace Polity, a spus el apăsat.

– Nu am permis nimic. Doar am limitat anvergura reacției mele.

În aer, între Cormac și sfera cenușie, a licărit ceva. Nu a reacționat, deoarece știa că nu era vorba despre o armă, ci doar despre o hologramă proiectată din capetele de fibre din podea.

– Din cauza reacției tale limitate au murit milioane de oameni.

O linie de lumină a coborât și din ea a apărut Horace Blegg.

– Și asta este o crimă? a întrebat el.

– Pentru ca răul să prospere este nevoie doar ca oamenii buni să stea cu mâinile în sân, a spus Cormac, întrucât aceste vorbe fuseseră rostite cândva de Blegg. Ești Blegg ori Pământul Central?

Bătrânul oriental a ridicat din umeri.

– Știm că sunt și una, și alta.

– De ce ai permis acel atac? a întrebat Cormac.

Blegg a clătinat din cap.

– Te-am făcut bine, Cormac. Ai fi fost un înlocuitor perfect pentru cel a cărui imagine se află în fața ta.

Deși nu voia să se lase distras de la subiect, aceste vorbe au reușit să o facă.

– Explică-mi.

– Consideri că abilitatea de a te transporta prin spațiul U este *evoluată*? Nu este. Te-am ales de mult, când am început să demontez tehnologia Jain și am construit biomecanismele iterative pe care le-ai văzut prima oară sub această formă în care sunt acum, ca Horace Blegg.

Cormac a așteptat.

Pământul Central a continuat:

– Printr-o serie de Horace Blegg-i am elaborat tehnologia, încorporând partea de hardware pentru spațiu U doar când am ales subiectul. Cormac, mai ții minte Hubris?

Nu uitase; îl dusese în Samarkand, o lume azvârlită în ger de faptul că Dragon distrusese tampoanele runciblului de acolo.

– Țin minte nava aceea.

– Cormac, nu e vorba de navă, ci de IA, l-a corectat imaginea din fața lui. În timpul călătoriei spre Samarkand, cât ai fost în stare de somn criogenic, Hubris a instalat tehnologia în tine, iar de atunci ea a crescut treptat în oasele tale. A durat ceva timp, deoarece complexitatea este mare, dar mi-am dat seama că funcționa când ai început să te conectezi la rețea doar cu ajutorul creierului.

– Și trebuie să cred asta?

– Cum altfel îți explici capacitățile pe care le ai?

Asta era o încercare de a-i distrage atenția. Avea puțin timp la dispoziție, iar el se scurgea cu repeziciune.

– De ce ai permis acel atac? a repetat el.

– După războiul împotriva Prador, ritmul de dezvoltare a umanității a scăzut până la stagnare. Evoluția este accelerată doar în condiții de amenințare, și știm că mulțumirea de sine ucide.

– Asta e o banalitate.

– Trăim într-un univers periculos, Cormac, în care rasa umană, decadentă și lenevită, s-ar putea confrunta în orice moment cu dispariția.

– Dar au murit *milioane* de oameni, a repetat Cormac.

– Dar nu i-am ucis eu; eu doar nu i-am salvat.

– Frumoase vorbe.

– Cormac, ai venit să mă distrugi? a întrebat holograma. Foarte puțini oameni vor percepe deosebirea, pentru că în momentul în care voi

înceta să funcționez, una din submințile mele va prelua frâiele. Îi vor trebui numai câteva microsecunde pentru a prelua îndatoririle mele.

– Dar nu va fi *tu*.

– Alte vorbe frumoase.

Pentru un moment, Cormac și-a plecat capul.

– Pot accepta că a face mai puțin decât ești tu capabil nu reprezintă o crimă. Și-a ridicat capul. Ea a spus că nu i se va îngădui să trăiască „atâta vreme cât trădătorul rămâne pe tron“, și atunci nu am înțeles la ce făcea referire. Acum știu. Ai depășit măsura când ți-ai trimis propriii oameni la *Trafalgar*, pentru ca IA-ul navei să îi folosească pentru inițierea nodurilor Jain. În acest caz te faci vinovat de crimă. Mă aflu aici în numele lui Fiddler Randal și Henrietta Ipatus Chang, și al altora ale căror nume le cunoști.

– A, despre asta e vorba? a spus Pământul Central. Așadar, ești o creatură morală, Cormac?

Cormac a făcut un pas în față, trecând prin hologramă, și a aruncat Shurikenul. Steaua a țâșnit din mâna lui și a extins lamele foarte puțin, apoi a scos un vâjâit care a crescut, transformându-se într-un urlet. A lovit pilonul de deasupra IA-ului Pământ Central și acesta s-a sfărâmat, astfel că o ploaie din fragmente de sticlă albastră a căzut spre podea, risipindu-se printre grătarele podelei.

Cu o mână, Cormac a prins domnitorul Polity.

Din adâncurile Lacului Geneva se înălța ceva, iar din munții înconjurători, armele și turelele se ridicaseră deja ca niște pumni uriași din oțel. Nu avea importanță. Cormac știa că își poate scoate

camarazii într-o clipă, ca să ajungă înapoi la vechiul muzeu orbital pe care nava *Harpy* era andocată și ascunsă de propriul sistem cameleon. Era același loc în care Cormac se oprise o vreme pentru a contempla exponatele – artefacte ale adevăratului început al epocii spațiale. Și-a amintit de curatorul de acolo, o ființă umană fără augmentări, care își manifestase interesul față de el și îl întrebase de unde era.

Revenise din războaie, îi răspunsese Cormac, la care reacția omului fusese: „Care războaie?“

Întotdeauna era la fel.

După ce l-a urmărit pe domnul Crane încălțându-și ghetele, îmbrăcând haina și punându-și pălăria pe cap și aranjând-o, Cormac a coborât privirea spre globul cenușiu pe care îl ținea într-o mână.

S-a uitat în el, însă structura lui nu i-a dezvăluit decât formațiunea regulată din interiorul unei roci. Cu toate acestea, concentrându-și simțul U asupra mâinii în care ținea globul, a perceput fibre dense în oase. Pământul Central nu mințise.

Cu o previzibilitate supărătoare, Arach a întrebat:

– Și acum ce facem, șefu’?

Adevărat, ce vor face acum?

– Eu plec spre discul de acumulare ca să o găsesc pe Mika, i-a răspuns Cormac. Dacă tu și domnul Crane, și a făcut semn cu capul spre Golemul din alamă, vreți să mă însoțiți, sunt întru totul de acord, pentru că astfel nu va mai trebui să găsesc altă navă. A ridicat din umeri. Ori puteți pleca în drumul vostru. Cred că lucrurile se vor încinge pentru noi în Polity.

– Dar voiam să știu ce facem *acum*? a spus Arach.

Cu un aer șovăitor, drona-păianjen a întins un picior ascuțit și a atins globul cenușiu.

Cormac l-a cântărit în palmă pentru o clipă.

– Poftim, ia-l, a spus el, apoi l-a aruncat spre domnul Crane, care l-a prins din aer cu iuțeala unui șarpe.

Golemul din alamă a ținut globul jumătate de secundă, după care a spus:

– Trebuie să plătească, apoi a strivit Pământul Central, făcându-l fărâme și a lăsat fragmentele de cristal să se împrăștie în jurul ghetelor lui.

Cormac a bănuit că domnul Crane era mofturos în privința obiectelor pe care le includea în colecția lui de jucării. A privit o clipă cristalele sclipitoare, apoi a ridicat ochii spre cer și a încercat să fixeze în minte acea nuanță de albastru.

– E timpul să plecăm, a spus el.

> *Încă unul dintre miturile ridicole care pare să fi devenit un înlocuitor al religiei și o concesie pentru ființele umane rușinate că sunt nu doar mai puțin capabile decât creațiile lor, dar și conduse de ele este îngerul răzbunător, Nemesis-ul timpurilor moderne. Câteodată, acest personaj este însoțit de domnul Crane, de un păianjen din oțel, de o femeie cu puteri misterioase ori de o combinație cu fiecare și cu toți. El și camarazii lui au legături cu o entitate extraterestră cât se poate de reală, Dragon. Acest zeu mărunt, acest*

Nemesis, are puteri mari, pentru că poate ajunge la orice IA, oriunde, apoi ucide. El se află aici pentru a-i cumînți pe stăpânii noştri. Câteodată este numit Ian Cormac sau agent Cormac (asociație care se face cu acei eroi primejdioşi al SCP). Asta este o utopie, desigur, și mult prea ridicolă pentru a fi adevărată…

Anonim

Orlandine s-a trezit imediat, însă percepțiile ei erau lenevoase, schilodite, deoarece o uriașă parte dintre resursele ei era pur și simplu indisponibilă. Celulele fotovoltaice de pe suprafața sferei ei de interfață îi furnizau energie suficientă doar pentru a se trezi și a acționa senzorii pasivi care se aflau ca niște puncte pe acea suprafață. Temperatura corpului ei era situată cu puțin peste zero absolut și, cu toate că tehnica crionică pe care o folosise când se înghețase trebuia să împiedice formarea de cristale periculoase de gheață, știa că vor trebui efectuate o sumedenie de reparații. Pe de altă parte, avea nevoie de mai multă energie decât exista în acel moment pentru a putea gândi la un nivel superior celui uman și pentru a vedea ceea ce se afla în jurul ei la proporții mai mari decât cele limitate din spectrul electromagnetic pe care îl avea la dispoziție.

Cu oarecare întârziere, a verificat timpul, întrebându-se dacă universul era plin de sori morți și gigante roșii decedate, și dacă starea de trezie din acele momente se datora faptului că se încălzea pe baza tăciunilor acestora, care se răceau. Nu trecuseră decât două sute de ani.

Orlandine a rămas înmărmurită, apoi a devenit fatalistă. Dacă nu cumva reușise să învingă toate

adversitățile însemna că exista doar un motiv pentru ca ea să fie trează în cel moment: cineva venise să o caute. Bineînțeles că IA-urile Polity nu s-ar fi deranjat să o trezească dintr-o moarte sigură doar pentru a executa o sentință. Ori poate că o trezeau pentru a o studia? Și-a concentrat capacitățile grav afectate asupra datelor senzoriale pe care le avea.

În acea zonă, stelele erau dispersate și rare, ca niște puncte neclare, care nu emiteau suficientă lumină pentru a-i alimenta sfera de interfață. Cu toate acestea, i se furniza lumină. Din nefericire, aceasta provenea de la un laser, concentrat asupra sferei ei, și nu făcea decât să o orbească dacă încerca să îi găsească sursa.

Nivelurile de energie au crescut treptat și a reușit să câștige încă un procent de putere de procesare. Nu, nu putea fi vorba despre IA-urile Polity, pentru că, în două sute de ani, acestea ar fi înțeles pe deplin și ar fi cucerit tehnologia Jain ori ar fi fost anihilate de ea, așadar, în niciun caz nu ar fi fost nevoie să o studieze. Puțini alții dețineau resursele necesare pentru a o găsi, deși era posibil ca acest lucru să se fi schimbat în anii care se scurseseră. După ce a făcut calcule, a rulat proiecții și suita redusă de programe, nu a găsit răspunsul, de aceea a făcut ceva pe deplin uman: a ghicit la întâmplare.

– Te salut, Dragon! a transmis ea.

– Mda, asta e o confirmare, a venit imediat răspunsul.

Laserul s-a despărțit în numeroase fascicule, fiecare concentrându-se precis asupra grupurilor de celule fotovoltaice, permițându-i lui Orlandine să vadă extraterestrul masiv plutind în vid.

– Ce dorești? a întrebat ea.

– Asta e întotdeauna o întrebare dificilă, i-a răspuns Dragon. Tu ce vrei, Orlandine? Gândește-te bine înainte de a răspunde.

Orlandine nu a mai făcut efortul de a încerca să calculeze care ar fi fost răspunsul corect, care ar fi fost cel mai potrivit răspuns pentru a-și asigura supraviețuirea în acea situație. Chiar dacă și-ar fi folosit integral capacitatea de procesare tot nu ar fi reușit, deoarece Dragon era opac precum oțelul, și până și IA-urile importante ale Polity se chinuiau să descopere raționamentele care stăteau la baza cuvintelor rostite de el. De aceea a hotărât să fie sinceră.

– Ei bine, vreau să supraviețuiesc, a spus ea.

– Acest lucru este evident, i-a răspuns Dragon. Dar *ce vrei*?

Orlandine a rămas pe gânduri. Ce o îndemnase să țină atât de mult la un nod Jain încât să își ucidă iubitul pentru a-l poseda? Care fusese scopul vieții ei înainte ca Erebus să-i fi ucis pe frații ei gemeni?

– Vreau să construiesc ceva spiritual.

Intensitatea laserului a crescut brusc, ridicând capacitatea celulelor fotovoltaice care o alimentau cu energie. Capacitatea ei de procesare a sporit cu încă cinci la sută. Evident că dăduse răspunsul corect, dar era el îndeajuns de corect?

– Înfrângerea inerției Polity, a ființelor umane și chiar a IA-urilor cere o luptă îndelungată și lentă, i-a spus Dragon, fără tipul de impuls pe care Pământul Central l-a asigurat oferindu-i lui Erebus mijloacele necesare pentru a controla tehnologia Jain și îngăduindu-i să atace – un atac pe care tu l-ai împiedicat.

– Da, a spus Orlandine. Evoluția, proporțională cu numărul morților, a reprezentat un reper în întreaga istorie a umanității.

– Din nefericire, a aprobat-o Dragon, înțelegi că Fiddler Randal s-a asigurat că Erebus nu va mai ataca, dar tu nu știi că Pământul Central nu va mai permite un asemenea atac.

– De ce?

– IA-ul care controlează Polity se numește tot Pământ Central, dar nu mai este același – este un înlocuitor care înțelege că astfel de acțiuni nemiloase vor duce la distrugerea lui, la fel ca în cazul predecesorului său.

– Distrus?

– Agentul Cormac a aflat de perfidia lui și…

Lui Orlandine i-au trebuit câteva momente pentru a înțelege noima vorbelor lui Dragon. Desigur, grație calităților lui neobișnuite, Cormac putea deveni un ucigaș desăvârșit – în afara deformării USER, niciun sistem de protecție nu îi putea sta în cale, astfel că era capabil să ajungă la orice ființă umană sau IA.

– Foarte interesant, a spus ea, dar asta nu explică de ce ai venit după mine.

– În ultimii două sute de ani au existat mari primejdii, evenimente care puteau duce la dispariția omenirii și au apărut mulți oameni ca biofizicianul Skellor. Carantina și sterilizarea selectivă a multor zone din Polity au dus la distrugerea tehnologiei Jain de acolo, însă ea rămâne o amenințare gravă, pentru combaterea căreia Polity nu este cu adevărat pregătit, mai ales pentru că a rămas la fel de *neevoluat* ca și atunci

când tu ai plecat de acolo. Chiar dacă în prezent este o zonă interzisă, înconjurată de sisteme masive de protecție și stații de supraveghere, discul de acumulare geme de tehnologie Jain, astfel că răul poate scăpa de sub control.

Orlandine și-a analizat predicția incorectă a acelui moment. Desigur, deși IA-urile ar putea înțelege perfect tehnologia Jain, asta nu însemna în mod necesar că ele erau ferite de ea. Multe ființe umane și IA-uri înțelegeau perfect modul de funcționare a tunurilor și bombelor, dar asta nu îi împiedica pe oameni să moară ca urmare a folosirii lor.

– Polity va urma calea celorlalte rase, a spus ea. S-ar putea ca o rasă din viitor să descopere doar câteva ruine.

– Exact, mai ales când soarele discului de acumulare va arde și va declanșa o furtună de noduri Jain în întregul Polity.

– Ce ai dori să construiesc? a întrebat Orlandine.

– Ai spus că vrei să construiești, Orlandine, dar în urmă cu două sute de ani ai demonstrat o înclinație deosebită pentru distrugere.

– Am înțeles.

– Îți vei petrece restul existenței anihilând o tehnologie, smulgând-o din rădăcină și distrugând-o în totalitate, a spus Dragon. De fapt, acel lucru spiritual pe care îl vei construi va fi viitorul Polity. Ești de acord?

– Te-ai gândit vreun moment că voi spune nu?

Lumina a sporit în intensitate.

NOTE

1 - „Mesaje de urgență“ (n. tr.).

2 - „Eboșă“ (n. tr.).

3 - „Ciomag“ (n. tr.).

4 - „Cuțit“ (n. tr.).

5 - Larvă a gândacului numit morar, care consumă cereale (n. tr.).

Table of Contents

Despre autor	2
Mulțumiri	7
1	8
2	40
3	73
4	108
5	136
6	167
7	197
8	226
9	265
10	302
11	338
12	364
13	399
14	433
15	464
16	494
17	521
18	553
19	579
20	608
Note	630